

அங்குமிங்குமாய்...

அ. யேசுராசா

அ. யேசுராசா

அங்குமிங்குமாய்...



75 ஆவது அகவை நிறைவு வெளியீடு

அங்குமிங்குமாய்...

அ. யேசுராசா



அலை வெளியீடு
இல. 1, ஓடைக்கரை வீதி,
குருநகர், யாழ்ப்பாணம்.

அங்குமிங்குமாய்...

(கலை - இலக்கியம், மொழி, பயணம், ஊடகம்

பற்றிய கட்டுரைகளும், 'பத்தி' எழுத்துகளும்)

ஆசிரியர் : அ. யேசுராசா

முதற்பதிப்பு : ஐப்பசி 2021

பக்கங்கள் : X + 402

அலை வெளியீடு

இல.1, ஓடைக்கரை வீதி,

குருநகர், யாழ்ப்பாணம்.

தளக்கோலம் : அ.யேசுராசா

அட்டை வடிவமைப்பு : அல்பேட் பஸ்ரியன்

அச்சுப்பதிப்பு : பரணீ அச்சகம், நெல்லியடி.

விலை : 1000.00

ISBN: 978-624-98514-0-5

Angumingumai...

(a writer's miscellany articles on language, literature, the arts, travel, media and columns.)

author : a. jesurasa

first edition : october 2021

pages : x + 402

alai veliyeedu

no. 1, odaikkarai road,

gurunagar, jaffna.

layout : a.jesurasa

cover design: albert bastian

printing: baranee printers,nelliady.

price : 1000/-



முற்போக்கு அணியினரும்
ஆத்மார்த்தவாதிகளும்
ஓரங்கட்ட முயன்றபோது -
தனது படைப்பாற்றலாலும்
'திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கினாலும்'
அதனை எதிர்கொண்டு,
'வரலாற்றில் வாழும்'
எஸ். பொ. அவர்களுக்கு...

உள்ளே...

என்னுரை / vi - x

1. சென். ஜோன்ஸ் கல்லூரி நூலக தினம் / 1 - 5
2. புத்தகத் திருவிழாவும் தமிழகப் பயணமும்! / 6 - 21
3. மொழிபெயர்ப்பும் கவிதையும் / 22 - 35
4. ஒரு கவிதைதான்... / 36 - 39
5. நானும் எனது படைப்புலகமும்! / 40 - 46
6. வெளிவராதுபோய்விட்ட ஒரு நூலுக்கான முன்னுரை / 47 - 50
7. எழுத்துக் கலைஞன் எம். எல். எம். மன்கூரின் சிறுகதைகள் / 51 - 66
8. அங்குமிங்குமாய்... இணையுங் கதைகள்! / 67 - 87
9. போலி யதார்த்தக் கதைகள்...! / 88 - 96
10. ஒரே குடிசைகளைச் சேர்ந்தவர்கள்... / 97 - 102
11. அ. செ. முருகானந்தனின் 'மனித மாடு' சிறுகதை விமர்சனம் / 103 - 109
12. தமிழைப் பேணுவது யாரின் கடமை? / 110 - 116
13. எங்கள் மண்; எங்கள் எழுத்தாளர் - எங்கள் நூல்கள்! / 117 - 119
14. ஈழத்து நூல்களை ஆதரித்தல்...! / 120 - 124
15. பயனுள்ள பொழுதுபோக்காயும் அறிவைத் திரட்டுவதாயும்... / 125 - 127
16. பல்கலைக்கழகத்தில் இரு நாடகங்கள்...! / 128 - 132
17. மக்கள் களரி நாடக விழா யாழ்ப்பாணத்தில்! / 133 - 137
18. ஹிரு நொநகே / 138 - 140
19. இன்னொரு முகம் / 141 - 145
20. ஓவியர் மு. கனகசபை / 146 - 148
21. மூன்று கண்காட்சிகள்! / 149 - 154
22. பயணம்... / 155 - 160
23. பயணம் - ii / 161 - 165
24. சு. ரா. : உலகத் தமிழர் உறவு / 166 - 170
25. நன்றியுடன் நினைவுகூர்தல்! / 171 - 177
26. நுஃமான் : சில மனப்பதிவுகள்...! / 178 - 185
27. எஸ். வி. ஆர். என்னும் ஆளுமை! / 186 - 196
28. முரண்பட்டும் உடன்பட்டும் மு. பொ. தொடர்பாக... / 197 - 202
29. இழப்புணர்வும், நன்றியிடலும்...! / 203 - 205
30. சு. ரா. : சில நினைவுகள் / 206 - 209
31. நினைவுக் குறிப்புகள்! / 210 - 216
32. என் நினைவில்... கி. பி. பேர்மினஸ்! / 217 - 219
33. கொழும்பில் முத்தமிழ் விழா! / 220 - 223
34. தேசிய ஒருமைப்பாடு மாநாடு ஒரு கண்ணோட்டம்! / 224 - 228
35. பாரதியின் சிரிப்பு பயத்தைத் தருகிறது! / 229 - 231

36. ஒரே கேள்வி... / 232 - 234
37. தினக்குரலின் கேள்விக்குப் பதில்! / 235 - 237
38. புஷ்பராஜனைப் பற்றி... / 238 - 239
39. சந்திரா தனபாலசிங்கம் / 240 - 241
40. 'உதிரிகளும்...' பின்னூரை / 242 - 243
41. கவனத்தை ஈர்க்கும் முயற்சி... / 244 - 245
42. பிழை பிழையாய்... பிழை சரியாய்...! / 246 - 252
43. செவ்விதாக்கம்பற்றி... / 253 - 256
44. தட்டச்சுப் பிரதியில் படித்த நாராயணபுரம் நாவல்... / 257 - 260
45. நினைவழியா வடுக்கள் / 261 - 264
46. தமிழ் ஊடகங்கள்பற்றிச் சில அவதானங்கள்...! / 265 - 271
47. யாழ். இலக்கியச் சூழல் தொட்டு... / 272 - 274
48. கண்டுங் காணாமல்...! / 275 - 282
49. தளம் / 283 - 289
50. ஜொலிக்கும் விருதுகள் : குளறுபடிகளும் இருட்டடிப்புகளும்! / 290 - 294
51. ஜனரஞ்சகம் + வியாபார மனப்பாங்கு = செங்கை ஆழியான் / 295 -298
52. பயணியின் குறிப்புகள் - 1 / 299 - 301
53. பயணியின் குறிப்புகள் - 2 / 302 - 311
54. பயணியின் குறிப்புகள் - 3 / 312 - 319
55. பயணியின் குறிப்புகள் - 4 / 320 - 325
56. பயணியின் குறிப்புகள் - 5 / 326 - 328
57. பயணியின் குறிப்புகள் - 6 / 329 - 335
58. உள்வெளி - 1 / 336 - 338
59. உள்வெளி - 2 / 339 - 343
60. உள்வெளி - 3 / 344 - 347
61. உள்வெளி - 4 / 348 - 352
62. உள்வெளி - 5 / 353 - 356
63. உள்வெளி - 6 / 357 - 361
64. உள்வெளி - 7 / 362 - 365
65. உள்வெளி - 8 / 366 - 369
66. சடங்கு / 370 - 374
67. சிங்களத்திலும் தமிழிலும் மொழியாக்க நூல்கள்! / 375 - 379
68. புத்தகச் சுத்திகரிப்பு / 380 - 382
69. புலவர் வேல்மாறன் / 383 - 384
70. புனைவும் உண்மையும் / 385 - 387
71. யதார்த்தமும் பொய்யான காலப்பதிவும்! / 388 - 390
72. யாழ். இசை விழா! / 391 - 393
73. யேர்மன் கலாசார நிலையம் ; சர்வதேச கத்தோலிக்க... / 394 -396
74. சிங்கப்பூரில் சந்திப்பு! / 397 - 399
75. கி. ராஜநாராயணனுக்கு அஞ்சலி! / 400 - 402

என்னுரை

2018 இல், எனது ஒன்பதாவது புத்தகமாக 'நிழல்கள்' வெளிவந்தது. ஏற்கெனவே எழுதி வெவ்வேறு இதழ்களில் வெளியான, வேறுவேறு பொருள்சார்ந்த கட்டுரைகள் பல இன்னும் உள்ளன; எனவே அவற்றைத் தொகுத்து, அடுத்துவரும் ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் ஒரு புத்தகத்தை வெளிக்கொண்டு வரவேண்டுமென, நினைத்தேன். ஆயினும், தவிர்க்கவியலாமல் அமைந்த காரணிகளால் அது நிறைவேறவில்லை.

இவ்வாண்டில் எனது 75 ஆவது அகவை நிறைவையொட்டி 'ஜீவந்தி' சிறப்பிதழ் வெளியிட வுள்ளதென்றும், அவ்வேளை எனது நூலொன்றும் வெளிவருவது பொருத்தமென்றும் பரணீதரன் சொன்னார்; பெரியளவிலான எனது நூலொன்று வெளிவர வேண்டுமென, நண்பர் றொசானும் அடிக்கடி வற்புறுத்திவந்தார். எனவே, கட்டுரைத் தொகுப்பாக ஒரு புத்தகத்தைக் கட்டாயம் வெளிக் கொண்டுவரத் தீர்மானித்தேன். 2015 இலிருந்து கணினியில் தட்டச்சிடப் பழகிவிட்டேன்; எனது ஆக்கங்கள் எனது கணினியில் சேமிக்கப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்துக்கு முன் வந்தவற்றைத்தான் பல இதழ்களிலுமிருந்து சேகரிக்கவேண்டும். பல இதழ்கள் என்னிடமிருந்தன; சில 1995 இடப்பெயர்வுக் காலத்தில் தவறிவிட்டன; சில ஆக்கங்களை மறந்தே விட்டேன். நண்பர்களுடன் உரையாடியதில், 'வெளிச்சம்' இதழில் வந்த கட்டுரையை சி. ரமேஷ்

தேடித் தந்தார்; ‘அம்பலம்’ இதழில் இரண்டு கட்டுரைகள் வந்துள்ளதாக எடுத்துத்தந்து, பரணீதரன் உதவினார். இரண்டு கட்டுரைகள் வெளிவந்த இதழ்களின் காலவிபரம் தெரியவில்லை; உமா வரதராஜனும் சி, விமலனும் தேடி உதவினர். வேறு இரண்டு விடயங்களில், கவிஞர் சோ. பவின் உதவியும் கிட்டியது.

நானாவித விடயங்கள் பற்றியதாகக் கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன; நாற்பது ஐம்பது ஆண்டுகளின் முன்னர் எழுதப்பட்டவையும் உள்ளன. அவ்வக்காலங்களில் நடைபெற்ற நிகழ்வுகள், வெவ்வேறு குழுவினரின் கருத்துகள், முரண்பாடுகள், எதிர்வினைகள் முதலியவற்றின் ‘ஆவணப் பதிவுகளாக’வும் அவற்றில் பல இருப்பதை, இன்று உணரமுடிகிறது! 1971 அல்லது 1972 அளவில், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் - இளம் விரிவுரையாளர் சிலரால் மேடையேற்றப்பட்ட இரண்டு நாடகங்கள் பற்றிய கட்டுரை, கண்டியிலிருந்து வெளியான ‘செய்தி’ பத்திரிகையில் வெளியானபோது, பல்கலைக்கழகத்தில் பரபரப்பு நிலவியது. நான் எழுதிய தலைப்பை மாற்றி, “ஜெயகாந்தனின் கதையைத் திருடி பல்கலைக்கழகத்தில் நாடகமா?” எனப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் வெளியிட்டார் ; அதுவும் ஒரு காரணம்! ‘ஒரே குடிசைகளைச் சேர்ந்தவர்கள்’, 1971 இல் - எனது 25 ஆவது வயதில் - எழுதப்பட்ட கட்டுரை. இளைஞனாயிருந்த அந்த நாள்களில் மொஸ்கோ - பீக்கிங், தமிழகம், இலங்கை ஆகியவற்றில் வெளியான மார்க்சிய நூல்களையும் பத்திரிகைகளையும் விரும்பி வாங்கிப் படித்துச் சேகரித்தும்வந்தேன். அவற்றின் பாதிப்பு என்னில் இருந்தது; இலங்கைச் சூழலில் கலை இலக்கியம்பற்றித் தெரிவிக்கப்பட்டுவந்த கருத்துகளின் தாக்கமும் இருந்தது; அக்கட்டுரையில் அதனைக் காண முடிகிறது. ஆனால், கலை இலக்கியம்பற்றிய எமது இடதுசாரிகளின் கருத்துகள் பல ‘வறட்டுத்தனமானவை’ என்பதைச் சில காலத்தின் பின் உணர்ந்து விட்டேன்!; அத்தாக்கத்திலிருந்தும் விடுபட்டு விட்டேன். குறிப்பிட்ட கட்டுரையின் சில கருத்துகள், இன்று என்னால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட முடியாதவை;

ஆயினும், ஒருகாலத்தின் பதிவு என்பதற்காகவே அதனைத் தொகுப்பில் இணைத்துள்ளேன்.

யாரையும் தாக்கவேண்டுமென்றோ இழிவு படுத்தவேண்டுமென்றோ ஒருபோதும் நான் எழுதிய தில்லை; ஆனால், பலர் கவனிக்கத் தவறியதை அல்லது கவனித்தும் சொல்லத் தயங்கியதை நான் வெளிப்படுத்தியுள்ளேன். அவற்றில் சில - குறிப்பாக 'பயணியின் குறிப்புகள்' - "காரமானவை" எனச் சிலர் கருதக்கூடும். ஆயினும், எழுபதுகளில் - ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் நிலவிய சிற்றிதழ்ச் சூழலின் பின்னணியில் வைத்து அவற்றைப் புரிந்துகொள்வது, பொருத்த மெனக் கருதுகிறேன். மேலும், நான் மதிப்பு வைத்திருக்கும் சிலர் பற்றிய கருத்துகளை, அவர்களது குறிப்பான செயல், கருத்துப் பற்றியதாக மட்டுமே கொள்ள வேண்டும்.

எனது வெளிப்படைக் கருத்துகளினால் பலர் என்மீது கசப்படைந்துள்ளனர்; சிலர் வன்மமுங்கொண்டுள்ளனர். பொறுப்பான எதிர்வினைகளைத் தான் முக்கியமாய்ப் பரிசீலிக்க வேண்டும்; ஆனால், அவதூறுகளைப் பரப்புவதில் சிலர் ஈடுபடும்போது, அவை பற்றிக் குறிப்பிடுவதும் தேவையாகிறது. ஏனெனில், மௌனமாயிருப்பது அவற்றை உண்மையெனச் சிலர் கருதத் துணையாகிவிடும்.

பரீசிலிருந்து வரும் 'ஆக்காட்டி' இதழில் (இதழ் - 8, செப். - ஒக் 2015) எனது நேர்காணல் வெளிவந்தது. அதற்கான எதிர்வினைக் கட்டுரையில், "யேசுராசாவின் மனம் இயங்கிக்கொண்டிருப்பதே சாதிய அடிப்படையிலானதுதான்." என்றும், எனது அரசியல் நிலைப்பாடிற்கு எனது சாதி உணர்வுதான் காரணம் என 1994 இல் தன்னிடம் நான் சொன்னதாகவும், ஒரு 'பிழைப்புவாதி'யான கவிஞர் கருணாகாரன் குறிப்பிட்டுள்ளார். பல மாதங்கள் சென்றபின்னரே தெரிய வந்ததால், அவ்விதழில் அதற்குப் பதிலளிக்க இயலவில்லை (விரிவான எதிர்வினையை முழுமையாகப் பின்னர் 'குரலற்றவரின் குரல்' (2017) நூலில் படிக்க முடிந்தது). இது ஒரு கோமாளித்தனமான அவதூறு!

அவரது தர்க்கத்தின்படி பார்த்தால், ஒரே சாதியைச் சேர்ந்தவர்களான கா. சிவத்தம்பி, அகஸ்தியர் போன்றோரையும் இலக்கிய உலகில் நான், உச்சத்தில் வைத்துப் போற்றியிருக்க வேண்டுமே! ; ஆனால், இவர்களது பார்வைகளுடன் முரண்படுபவன் நானென்பது தெரிந்த விடயம்!

எதிர் வினையின் இன்னோரிடத்தில் ,
 “... எனவேதான் யேசுராசா முன்வைத்துவரும் கருத்துகள் தொடர்பாகவும் அவருடைய இந்த மாதிரியான கடந்தகால நிகழ்காலச் செயற்பாடுகள் பற்றியும் அதற்கான பலரின் எதிர்வினைகளை முன்வைப்பதைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

... ஆனால், என்னுடைய அறிவிப்பை அடுத்து, யேசுராசா அடைந்த பதற்றமும் இதற்காகச் சில நண்பர்களை அழைத்து குருநகரில் இருந்து நாச்சிமார் கோயிலடி, திருநெல்வேலி கேணியடிவரை மணிக்கணக்காக பலரிடம் அழுது தீர்த்ததும் ரகசியமல்ல. போதாக் குறைக்கு மின்னஞ்சல், முகப்புத்தக உள்பெட்டிகள் வழியாக பலரிடம் கெஞ்சிக் கேட்டிருப்பதாகவும் சிலர் தெரிவித்தனர்.” என்றும் எழுதியுள்ளார். தனது மனச்சிக்கலிலிருந்து விடுபட, கற்பனைக்காட்சியில் சந்தோஷமடையும் அவரது ‘பிறழ்மனநிலை’தான் இதில் தென்படுகிறது என்பது புரிகிறது. எதிர்வினையில் அவர் ஆங்காங்கே அள்ளித் தெளித்திருக்கும் ஏனைய ‘திரிபு’களும் ‘பொய்’ களும் கூட, இவ்வாறானவை தான்!

எனது பெரும்பாலான கட்டுரைகள் சொந்தப் பெயரில் எழுதப்பட்டுள்ளன; சில மட்டும் குரு நகரோன், கசந்துபோனவன், பயணி, பனைமீன் நாடன், சூரி ஆகிய புனைபெயர்களில் வெளியிடப்பட்டன. எல்லாக் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்ட - ஜீவநதி, மறுபாதி, மறுகா, படிகள், கலைமுகம், வெளிச்சம், இது நம்தேசம், சாளரம், யாழ்ப்பாடி, செவ்வானம், செய்தி, தினகரன் வாரமஞ்சரி, புதுவிதி, திசை, ஓவச் செய்தி, மல்லிகை, ஞாயிறு தினக்குரல், மணற்கேணி, காலம், கூடர், புதுசு, அம்பலம், தெரிதல், அலை, நமது ஈழநாடு ஆகிய வெளியீடுகளுக்கும் அவற்றின் ஆசிரியர்

களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

அட்டையை வடிவமைத்த அல் பேட் பஸ்ரியனுக்கும், உதவிய ஏனையோருக்கும் எனது நன்றிகள். இந்த நூலை வெளியிடத் தூண்டியதுடன், அதன் உருவாக்கப் பணிகளில் ஈடுபாட்டுடன் உழைத்தவர் பரணீதரன்; உருவாக்கத்தின்போது எதிர் கொண்ட சில தொழில்நுட்பப் பிரச்சினைகள் காரணமாக, கூடுதலான நேரத்தையும் அவர் செலவிட நேர்ந்தது. வேறு அச்சகங்களில் இவரைப்போல் உதவியிருக்கமாட்டார்கள் என்பதை, எனது பட்டறிவு உணர்த்துகின்றது; அவருக்கு எனது விசேட நன்றிகள்! அச்சப் பணிகளில் ஈடுபட்ட ஊழியருக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவிக்கிறேன்.

இறுதியாக, பல்வேறு தரப்பினரின் தாக்குதல்களை எதிர்கொண்டு சாதனை புரிந்த எஸ். பொ. அவர்களை, 2011 இல் சென்னையில் சந்தித்து உரையாடிய இனிய நினைவுகளுடன் - அவருக்கு இந்நூலைச் சமர்ப்பிப்பதில், நிறைவடைகிறேன்!

அ. யேசுராசா
குருநகர்
20.10.2021

athanasjesu@gmail.com
0777678257
021 222 4532

சென். ஜோன்ஸ் கல்லூரி நூலக தினம்!



கூடந்த வெள்ளிக்கிழமை (09.05.2014), யாழ். சென். ஜோன்ஸ் கல்லூரியில் - பீற்றோ மண்டபத்தில் - நூலக தினம் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது! நூலகக்குழுத் தலைவர் ஆசிரியர் செ. றொசான் தலைமையில் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. பிரதம விருந்தினராக நான் அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். தலைவர், கல்லூரி அதிபர் அருட்பணி என். ஜே. ஞானப்பொன்ராஜா, நான், நூலகர் திருமதி துளசி இராகுலராஜ்,

ஆசிரியர் அ. ம. ரவீந்திரன் ஆகியோருடன் - ஏனைய ஆசிரியர்கள் மண்டப மேடையிலும், மாணவர்கள் கீழே மண்டபத்திலுமாக அமர்ந்திருந்தனர். தலைமை உரையைத் தொடர்ந்து, பல்வேறு போட்டிகளில் வெற்றிபெற்ற மாணவருக்கு, பிரதம விருந்தினர் பரிசுகளையும் சான்றிதழ்களையும் வழங்கினார். கல்லூரியின் மாணவர் பிரிவுகள் பலவற்றால் அதிபரிடம் நூலகத்துக்கு நூல்கள் அன்பளிப்பாக வழங்கப்பட்டன. அடுத்து, ஆசிரியர்களின் ஆக்கங்களைக்கொண்ட இருளில் ஒளி நூலின் அறிமுகத்தை, அ. ம. ரவீந்திரன் நிகழ்த்தினார். எனது உரையின் பின்னர், அண்மையில் வெளியான, திரையும் அரங்கும் : கலைவெளியில் ஒரு பயணம் என்னும் எனது நூலின் ஒரு பிரதியை, அதிபரிடம் வழங்கினேன்!

எனது பதினைந்து நிமிடப் பேச்சின் சுருக்கம் வருமாறு:

“நூலக தினம் என்னும்போது, அந்தப் புனிதமான இடத்தில் சேகரிக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டுள்ள நூல்களையே முக்கியமாக நோக்குகிறோம். பாட நூல்களுடன், முக்கியமாக பாடத்திட்டத்துக்கு வெளியேயான நூல்களினதும் வாசிப்பு, அதன் பயன்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வைத் தூண்டுவதே நூலக தினத்தின் நோக்கம்.

உங்களின் முன்னால் இந்த மேசையிலுள்ள செயற்கைப் பூங்கொத்தையோ மேசையையோ எடுத்து நோக்கினால், அவை மானுடக் கற்பனையினதும் உடலுழைப்பினதும் திரண்ட வடிவம் தான். நூல்களும் அப்படியானவைதான்; அறிவுத் தேடல், கற்பனை, படைப்பாற்றல் கொண்ட மனிதர்களின் உழைப்பின் திரண்ட வடிவம்தான் அவை.

அறிஞர்கள் என்னும்போது பௌதிகவியல், இரசாயன வியல், உயிரியல் போன்ற இயற்கை விஞ்ஞானம் தொடர்பானவர்களும்; அரசியல், வரலாறு, சமூகவியல், மெய்யியல் முதலிய சமூக விஞ்ஞானம் தொடர்பானவர்களும் வருகிறார்கள். இவர்களின் தேடல்களின் - அறிவின், திரட்சிப் பொருள்களாக நூல்கள் உள்ளன.

கவிஞர், எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் இன்னொருபுறம் உள்ளன. பாரதி, வள்ளுவன், கம்பன், தாகூர் முதலியவர்களோடு - இங்கிலாந்தின் ஷேக்ஸ்பியர், ரஷ்யாவின் ரோல்ஸ்ரோய், அமெரிக்காவின் ஏணஸ்ற் ஹெமிங்வே, அண்மையில் காலமான லத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளரான கபிரியேல் கார்ஸியா மார்க்கு வெஸ் போன்ற உலகப் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர் இதனுள் வருகின்றனர். அவர்களின் அனுபவங்கள், உலகப் பார்வை,

மனவெழுச்சி, கற்பனை, மொழித்திறன் வெளிப்பாடு போன்ற வற்றை அவர்களின் நூல்கள் கொண்டுள்ளன; வெவ்வேறு நிலச் சூழல்கள், காலநிலைகள், பண்பாடுகள், வாழ்க்கைமுறைகள், பிரச்சினைகள் போன்றவற்றை எல்லாம் இவற்றின் வழியாக அறிகிறோம். அவர்கள் இறந்த பின்னாலுங்கூட அவர்களுடன் உறவு கொள்ளும் அரிய வாய்ப்பு, இவற்றின் மூலம் எமக்குக் கிடைக்கின்றது! தற்போது, தமிழ் மொழியிலேயே இவர்களின் படைப்புகள் பல கிடைக்கின்றமையும் கவனத்துக்குரியது!

இன்ப நாட்டம் மனிதனின் அடிப்படை இயல்புகளில் ஒன்றாகவிருக்கிறது; அழகியல் உணர்வுப் பூர்த்தியும் மனிதனின் இயற்கைத் தேவைகளில் ஒன்றாக உள்ளது. அறிவுத்திரட்டலுடன் இன்பத்தையும் வாசிப்பு தருகிறது. இதையே வாசிப்பின் இன்பம் என முக்கியப்படுத்திச் சொல்கிறோம்!

வாசிப்பு, பயனுள்ள பொழுதுபோக்காகவும் இருக்கிறது.

மருத்துவமனை ஒன்றில் அல்லது தொடருந்து நிலையத்தில் அல்லது ஏதோவொரு இடத்தில், யாருக்காகவோ வேறு எதற்கோ நீங்கள் காத்திருக்க நேர்கையில், ஒரு நூலோ இதழோ பயனுள்ள முறையில் - சலிப்பையும் நீக்கி - நேரத்தைப் போக்கவும் உதவும். எனது நண்பரும் கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மொழித்துறையைச் சேர்ந்தவருமான பேராசிரியர் செ. யோகராசா, தான் அடிக்கடி மேற்கொள்ள நேரும் பயணங்களின்போதே பெரும்பாலான நூல்களையும் இதழ்களையும் வாசிப்பதாக, ஒருமுறை எனக்குத் தெரிவித்தார்!

மாணவர்களாகிய நீங்கள் பல்துறை நூல்கள், இதழ்களை வாசிக்கும்போது உங்களின் அறிவும் மொழித்திறனும் அதிகரிக்கும். இதனால், உங்களின் 'வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல்' மேம்பாடு அடையும். பரீட்சை வினாக்களுக்கு விடையிறுக்கும்போதோ, யாருக்கும் உங்கள் எண்ணங்களைச் சொல்லும்போதோ, விவாத மேடைகள் - பட்டிமன்றம் போன்றவற்றிலோ உங்கள் கருத்துகள் தெளிவானவையாகவும் சிறப்பானவையாகவும் அமையும் ; நீங்கள் மற்றவர்களால் பாராட்டப்படுவீர்கள்!

வாசிப்புப் பழக்கம் சிறுவயதிலேயே ஆரம்பமாக வேண்டும். சித்திரக் கதைகள், சிறுவர் கதைகள் - பாடல்கள், புதிர் விளையாட்டுக்கள், விடுகதைகள் போன்றவற்றிலிருந்து தொடங்கலாம். காலம் செல்லச்செல்ல வெவ்வேறு வகையான - விருப்பத்துக்குரிய நூல்களைத் தேர்வுசெய்து கொள்ளலாம்.



வீட்டில் பெற்றோர், ஏனைய குடும்ப உறுப்பினர் மாணவருக்கு வாசிப்பில் வழிகாட்டி உதவவேண்டும்; அதுபோல், ஆசிரியரும் மாணவரின் வாசிப்புப் பழக்கத்தை ஊக்கப் படுத்தவேண்டும்.

ஈழத்து நூல்கள் பாடசாலை நூலகங்களிலும் ஊர்களிலுள்ள வேறு நூலகங்களிலும் கட்டாயம் இருக்கவேண்டும். தமிழ்நாட்டிலிருந்து வரும் நூல்களுக்கு முக்கியம் கொடுத்துவிட்டு எமது நூல்களை ஒதுக்கிவிடும் தன்மையைப் பல நூலகங்களில் காணமுடிகிறது; தேசியப் பற்றுணர்வு இல்லாமையும் தமிழக நூல்களுக்கு வியாபாரிகளால் வழங்கப்படும் கூடிய கழிவும் சில காரணங்கள். இது கவலைக்குரியது. நாம் ஒரு தேசிய இனம்; தனியான வரலாறு, தனித்துவம் வாய்ந்த பேச்சு மொழி, பழக்க வழக்கங்கள், உணவு வகைகள், பிரச்சினைகள், தேவைகள் போன்றவற்றைக் கொண்டவர்கள். எமது நூல்களில்தான் இவை வெளிப்படுத்தப்படும். உதாரணமாக, ஒழுங்கை என்பதை தமிழ்நாட்டினர் அறியார்; முடுக்கு, சந்து என்பவைதான் அங்கு உண்டு. அதுபோல் ஓடியல், ஓடியல் மா, ஓடியல் பிட்டு, ஓடியல் கூழ் என்பவை எமக்கே தனித்துவமாக உள்ளவை; பனாட்டு என்பதும் அதுபோல்தான். வளர்ந்தவர்கள் வாசிக்கும்போது ஈழத்து நூல்களையும் கட்டாயம் வாசிக்கவேண்டும்.

வீட்டு நூலகம் என்பது முக்கியமானது. அவரவரின் முன்னுரிமைக்கேற்ப சமயம், விளையாட்டு, பொழுதுபோக்கு, கதைகள், திரைப்படங்கள், பொது அறிவு, மருத்துவம் முதலியவை பற்றிய நூல்கள் - இதழ்களை, மாதாந்தம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சேகரிப்பதன்மூலம் சிறிய அளவிலாவது வீட்டு நூலகத்தை அமைக்கவேண்டும்; மாணவரிடையில் வாசிப்புப் பழக்கம்

வளர்வதற்கும் இது மிக முக்கியமானது. ஆனால், கல்வி அறிவு வீதம் உயர்நிலையில் உள்ளதாகப் பெருமைப்படும் நமது யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில், எத்தனை வீடுகளில் இது இருக்கிறது என்று பார்க்கையில், கவலைக்குரிய நிலைமைதான் காணப்படுகிறது. அகன்ற 'எல். சி. டி.' தொலைக்காட்சிப் பெட்டி, 'டி. வி. டி. பிளேயர்', வீட்டுத்திரையரங்கு, இசைகேட்கும் நவீன கருவிகள், மற்றும் அலங்கார - ஆடம்பரப் பொருள்களுக்கு வழங்கப்படும் முக்கியத்துவத்தின் சிறு பகுதியாவது, நூல்களின் சேகரிப்புக்குக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. இந்த நிலைமை மாறவேண்டும்!

நான் கல்லூரியில் உயர்தர வகுப்பில் கற்றுக் கொண்டிருக்கையில், கலைச்செல்வி என்ற ஈழத்து இதழில், கனக செந்திநாதன் எழுதிய எனது நூல் நிலையம் என்ற கட்டுரையை வாசித்தபோது, நானும் இவ்வாறு நூல்களைச் சேகரிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்பட்டது; மாணவனாதலால் அன்று கையில் பணம் இருக்க வில்லை. ஆனால், 1967 இல் அஞ்சற் திணைக்களத்தில் வேலையில் சேர்ந்தபின், மாதந்தோறும் சிறுதொகைக்கு நூல்கள் - இதழ்களை வாங்கத் தொடங்கினேன்; இன்று பல்துறைகளிலுமான சுமார் நான்காயிரம் வரையிலான அரிய நூல்கள் கொண்ட, வீட்டு நூலகம் என்னிடமுள்ளது. பெரும் பாலானவை தமிழ் நூல்கள்; ஓவியங்கள், திரைப்படம் சம்பந்தமானவற்றில் ஆங்கில நூல்களும் உண்டு!

எனவே, தொகுப்புரையாக ஒன்றைச் சொல்வதானால், நமது வாசித்தல் முயற்சியின் வழி, 'யாழ்ப்பாண கல்வி' தொடர்கிறது ; அது எம்மை முழுமையை நோக்கிச் செல்லும் மனிதர்களாக மாற்றுகிறது எனலாம்! எனவே மாணவர்களே, நீங்கள் வாசிப்புப் பழக்கத்தைப் பேணவேண்டும் என்று கேட்டு, என்னை இங்கு அழைத்துப் பெருமைப்படுத்திய சென். ஜோன்ஸ் கல்விச் சமூகத்துக்கு - குறிப்பாக அதிபருக்கும் நூலகக் குழுத் தலைவருக்கும் - எனது நன்றியைக் கூறி அமைகிறேன்; வணக்கம்!"

புத்தகத் திருவிழாவும் தமிழகப் பயணமும்!



தமிழியல் வெளியீடான எனது 'திரையும் அரங்கும் : கலைவெளியில் ஒரு பயணம்' நூலின் தயாரிப்பு வேலைகள் முடியும் தறுவாயில் இருந்தன. 'காலச்சுவடு' பதிப்பகம் கணினியில் தட்டச்சு வேலைகளை முடித்து மின்னஞ்சலில் எனக்கு அனுப்ப, பிழைகளைத் திருத்தி காலச்சுவடிற்கும் தமிழியல் பொறுப்பாளரான - இலண்டனிலுள்ள பத்மநாப ஐயருக்கும், முன்னரே அனுப்பிவிட்டேன். நூலில் சேர்க்கவேண்டிய படங்கள் பெறுவதில்

தாமதம் ஏற்பட்டது. பத்மநாப ஐயரும், அவுஸ்திரேலியாவிலுள்ள நண்பர் ரஞ்சகுமாரும் படங்களைச் சேகரித்தனர்; ரஞ்சகுமாரே 175 படங்களை இணைத்து, நூலின் வடிவமைப்பையும் செய்தார். ஆனால், அச்சிடுவதில் சில தொழில்நுட்பப் பிரச்சினைகள் இருப்பதாக காலச்சுவடு பதிப்பகம் அறிவித்தது; ஆயினும், அவ்வாறான பிரச்சினைகள் ஏதாவது ஏற்பட வாய்ப்பில்லை என, பதிப்புத்துறை அனுபவம் நிறைந்த ரஞ்சகுமார் தெரிவித்தார். இந்நிலையில் பிரச்சினை தீர்ந்து, அச்சிடும் வேலைகள் முடிந்து புத்தகத் திருவிழாவின்போது நூல் வெளிவருமா என்பதில், ஐயம் தோன்றியது. எனது நூல் வெளிவருவதையும், இதுவரையில் சென்று பார்க்காத புத்தகத் திருவிழாவைப் பார்ப்பதையும் இணைத்து, சென்னை செல்ல விரும்பிய எனக்கு, பயணத்தைத் தீர்மானிப்பதில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. ஆனால், “புத்தகம் எப்படையும் வந்துவிடும்; பயண ஆயத்தங்களைச் செய்யுங்கள்” என, நண்பர் பத்மநாப ஐயர் தெரிவித்தார். எனவே, ஆயத்தங்களைச் செய்து, சென்னையிலுள்ள நண்பர் சிலருக்கும் அறிவித்தேன். 37 ஆவது புத்தகத் திருவிழா தை 10 - 22 வரை நடைபெறுமெனவும், எனது நூலின் வெளியீடு 11ஆம் திகதிக்கு ஒழுங்கு செய்யப் பட்டுள்ளதாகவும், காலச்சுவடு கண்ணன் அறிவித்தார். எனவே, தைமாதம் 10ஆம் திகதிக்கு விமானச் சீட்டைப் பதிவுசெய்தேன். கே. எஸ். சிவகுமாரன் அவர்களும் அதே திகதியில் - ஒரே நேரத்தில் - சென்னை செல்வதாகப் பின்னர் தெரிந்தது; அவரது நூல்கள் இரண்டு 12ஆம் திகதி வெளியிடப்படுவதாகவும் அறிந்தேன். கொழும்பில் அவருடன் சேர்ந்து, அவர் ஏற்கெனவே ஒழுங்கு செய்திருந்த வாடகை வண்டியில் கட்டுநாயக்கா விமான நிலையம் சென்றேன்; செலவினைப் பகிர்ந்து என்னிடம் பணம் பெற்றுக் கொள்ளச் சிவகுமாரன் மறுத்துவிட்டார்! சென்னையில் நண்பர் சோமீதரனின் வீட்டில் தங்கினேன்.

நந்தனத்திலுள்ள வை.எம்.சி.ஏ. உடற்பயிற்சிக் கல்லூரி மைதானத்தில் பிரமாண்டமான பந்தல் போடப்பட்டு, இடம் பகுதி பகுதியாகப் பிரிக்கப்பட்டு புத்தக விற்பனை நிலையங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது; விரிப்புகளினால் மூடப்பட்டு நிலம் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. 700 அரங்குகளில் ஐந்து இலட்சம் தலைப்புகளிலான நூல்கள் என, ஓர் அறிவிப்புத் தெரிவிக்கிறது! எங்கும் ஒளிவெள்ளமும் சனக்கூட்டமும்! சென்னையில் நின்ற

போது புத்தகத் திருவிழாவுக்குப் பல நாள்சென்றேன்; அங்கு நடைபெற்ற சில புத்தக வெளியீடுகளையும் கவிதை அரங்குகளையும் பார்வையாளனாக அவதானிக்க முடிந்தது; அங்கு வந்திருந்த எழுத்தாளர், கவிஞர், பதிப்பாளர் பலருடன் கதைக்கவும் முடிந்தது.

1. நூல் வெளியீடுகள்

ஜீவா சிற்றரங்கம், வெளி அரங்கம் என்பவற்றில் நூல் வெளியீட்டுக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. சிற்றரங்கத்தில் சுமார் 60 பேர்வரையில் அமர்ந்துகொள்ளலாம்; வெளியரங்கத்தில் சுமார் 200பேர் வரை அமரும் வசதி இருந்தது. ஆயினும், சிற்றரங்கக் கூட்டத்துக்கு முப்பது பேர்களுக்குள்ள்தான் பார்வையாளரைக் காண முடிந்தது! தவிர, சில விற்பனைக்கூடங்களிலும் கொஞ்சப்பேருடன் எளிமையாக வெளியீடுகள் சில நடைபெற்றன. ஒருவர் நூலை வெளியிட ஒருவர் பெற்றுக்கொள்வார்; வெளியிடுபவர் பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்களுக்குள் நூலைப்பற்றிய கருத்துகளைத் தெரிவிப்பார். இந்த முறையில்தான் சிற்றரங்கக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. முறையான அறிவிப்புகள் இல்லாமையால் பலருக்கும் நிகழ்ச்சிகளின் விபரங்கள் தெரிவதில்லை; இதனால் அவற்றில் பலவற்றைத் தவறவிட நேர்கிறது; நானும் இவ்வாறு சில நிகழ்வுகளைத் தவறவிட்டேன். வருங்காலத்திலாவது பொது அறிவிப்புப் பலகையில் நிகழ்ச்சி விபரங்கள் தெரியப்படுத்தப்படுவது நல்லது.

அ). 11.01.2014 சனிக்கிழமை மாலை, காலச்சுவடு ஒழுங்குசெய்த நான்கு நூல்களின் வெளியீடு, ஜீவா சிற்றரங்கத்தில் நடைபெற்றது.

சு. தியடோர் பாஸ்கரனின் 'சொப்பன வாழ்வில் மகிழ்ந்தே', அரவிந்தனின் 'கேளிக்கை மனிதர்கள்', எனது 'திரையும் அரங்கும்: கலைவெளியில் ஒரு பயணம்', சா.பாலுசாமியின் 'நாயக்கர் காலக் கலைக்கோட்பாடுகள்' ஆகிய நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன; முதல் மூன்று நூல்களும் திரைப்படம் பற்றியவை. முறையே பெருந்தேவி, அசோகமித்திரன், அம்ஷன்குமார், த.பழமலை ஆகியோர் நூல்களை வெளியிட்டுப் பேசினர். இரண்டு ஆண்டுகளின் பின்னர் அசோகமித்திரனைச் சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி. ஜீவநதி 6 ஆம் ஆண்டுச் சிறப்பிதழையும், கலைமுகம் இதழொன்றையும் அவரிடம் கொடுத்தேன்; தியடோர் பாஸ்கரனிடமும் அம்ஷன் குமாரிடமும் கலைமுகம் இதழின் பிந்திய மூன்று இதழ்களையும் ஜீவநதி இதழ்களையும் கொடுத்தேன். பிறிதொரு நாளில், 'நிழல்



திருநாவுக்கரசு'வுக்கும் கலைமுகம், ஜீவநதி இதழ்கள் சிலவற்றைக் கொடுத்தேன். இவ்விதழ்களில், திரைப்படம் பற்றிய எனது கட்டுரைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

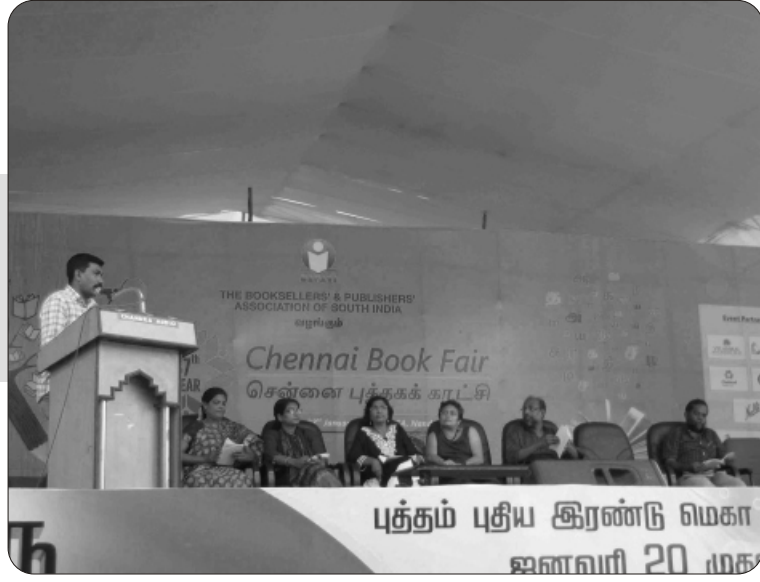
ஆ.) 12.01.2014 ஞாயிற்றுக்கிழமை மணிமேகலை பிரசுரத்தின் 31 நூல்களின் வெளியீடு இருப்பதாகவும், அதில் தனது இரண்டு நூல்களும் அடங்குமெனவும் சிவகுமாரன் தெரிவித்திருந்தார்; வெளியரங்கத்தில் இந்த நிகழ்வு நடைபெற்றது. எனினும் நிகழ்வுக்கு வரப் பிந்திவிட்டேன். காரணம், நான் தங்கியிருந்த சாலிக்கிராமம் நேருநகரிலிருந்து ஏழு நிமிடங்கள் நடந்து தசரதபுரம் வந்து, அங்கிருந்து பேருந்திலோ பகிர்வு ஓட்டோவிலோ வடபழனி பேருந்து நிலையத்துக்கு வந்து, பின்னர் பெசன்ட்நகர் பேருந்தில் சைதாப்பேட்டைக்கு வந்து இறங்கி, அங்கிருந்தும் சுமார் பத்து நிமிடம் நடந்துதான் புத்தகத் திருவிழா நடைபெறும் - நந்தனம் வை. எம். சி. ஏ. விளையாட்டுத் திடலைச் சேரவேண்டும்; போக்கு வரத்து எப்போதும் மிகுந்த சிரமத்தைத் தந்தது. நான் வந்தபோது சிவகுமாரனின் நூல்களின் வெளியீடு நடைபெற்றுவிட்டது ; தொடர்ந்து வேறு பலரின் நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. மேடையில் பிரமுகர் பலர் இருந்தனர் ; திரைப்பட நடிகரும் நெறியாளருமான பொன்வண்ணன், நடிகை தேவயானியும் திரைப்பட நெறியாளரான கணவரும் அவர்களுள் சிலராவர். சபையில் நிரம்பிய கூட்டம். அட்டகாசமான விளம்பர அறிவிப்புகளுடன் ரவி தமிழ்வாணன், வியாபார உத்திகளைப் பாவித்துக்கொண்டிருந்தார்! ஒருநூலின் வெளியீட்டின்போது, நூலாசிரியரின் வருங்கால மனைவியையும் மேடைக்கு வருமாறு ஒலிபெருக்கியில் அழைத்தார்; அவ்வாறே பெற்றோர் நண்பர்களையும்...! அவரது

தொடர்ந்த ‘அட்டகாசங்கள்’ என் பொறுமையைச் சோதிக்கவே எரிச்சலுடன் எழுந்து, புத்தகத் திருவிழா நடைபெறும் பந்தலுள் சென்றுவிட்டேன்!

இ). சில நாள்களின் பின்னர், முக்கிய விமர்சகரும் கவிஞரும் சிறுகதையாளருமான சி. மோகனின், ‘விந்தைக் கலைஞனின் உருவச் சித்திரம்’ என்னும் நாவலின் வெளியீடு சிற்றரங்கத்தில் நடைபெற்றது. 1982 ஆம் ஆண்டிலிருந்து மோகனுடன் பழக்கமிருந்தது; எனவே விருப்பத்துடன் சென்றேன். கூட்டத்தில் சாம்ராஜ், லீனா மணிமேகலை, தமிழ்ச்சி தங்கபாண்டியன் முதலியோர் பேசினர். இராமானுஜம் என்ற உண்மையான ஓர் ஓவியக் கலைஞனைப் பற்றியது இந்த நாவல். எல்லோருமே நாவலைச் சிறப்பானதென்று பாராட்டினர். எனினும், கவிஞர் தமிழ்ச்சி தங்கபாண்டியனின் பேச்சே என்னைக் கவர்ந்தது ; இவர் ஆங்கிலப் பேராசிரியருமாவார்! பலரும் சூழ்ந்து கொண்டிருந்ததில் மோகனுடன் அதிகம் கதைக்கமுடியவில்லை.

ஈ). 17.01.2014 இல், காலச்சுவடு ஒழுங்குசெய்த நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வு சிற்றரங்கத்தில் நடைபெற்றது. சிலம்பு நா.செல்வராசுவின் ‘கண்ணகி தொன்மம்’, ‘ஸ்ரீதரன் கதைகள்’, நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா மொழியாக்கம் செய்த ‘லெ கிளேஸியோ’ ஆகிய நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. முறையே க.ப. அறவாணன், பி.ஏ. கிருஷ்ணன், க.பஞ்சாங்கம் ஆகியோர் நூல்களை வெளியிட்டுப் பேசினர். தமிழியல் வெளியீடாக வந்துள்ள ‘ஸ்ரீதரன் கதைகள்’ மிகச் சிறப்பாகத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளதாகவும், பிந்திய மூன்று கதைகள் மிக முக்கியமானவை என்றும் பி.ஏ. கிருஷ்ணன் தெரிவித்தார்.

உ). 18.01.2014 இல், அதே இடத்தில், காலச்சுவடு வெளியீடு களான - கீதா சுகுமாரனின் மொழியாக்கமான ‘தற்கொலைக்குப் பறக்கும் பனித்துளி’, செந்தியின் ‘தனித்தலையும் செம்போத்து’, அனாரின் ‘பெருங்கடல் போடுகிறேன்’, க.வை.பழனிச்சாமியின் ‘காற்றில் கரையும் கணினி’ ஆகிய நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. முறையே அனார், சுகுமாரன், இந்திரன், க.மோகனரங்கன் ஆகியோர் நூல்களை வெளியிட்டுப் பேசினர். “... அனாரின் பல கவிதைகள் நிறத்தைப் பற்றியவை. ஒரு metaphor இன்மேல் இன்னொரு metaphor வைக்கப்படுகிறது. இது சிறப்பு. ‘நிறங்களை அழுபவள்’ மிக முக்கிய கவிதை. ‘மாபெரும் உணவு மேசை’ புதுமையான மொழி வெளிப்பாடு...” என இந்திரன் தெரிவித்தார்.



2. கவிதை அரங்குகள்

அ). வெளி அரங்கில் 18.01.2014 இல் கவிதை அரங்கு இடம்பெற்றது. கலாப்பிரியா, கல்யாண்ஜி, சாம்ராஜ், சுகிர்தராணி, சே.பிருந்தா, அய்யப்ப மாதவன், கவின்மலர் ஆகிய தமிழகக் கவிஞர்களுடன்- ஈழத்தைச் சேர்ந்த ஈழவாணி, நளாயினி தாமரைச்செல்வன், தமிழ்நதி ஆகியோர் கவிதை வாசித்தனர். எட்டுக் கவிஞர்களின் கவிதை வாசிப்பையே கேட்டேன்; பலரின் கவிதைகள் வெறும் வசனங்களாக இருந்தன; (புதுக்கவிதைக்காரரின் வழமையான!) வாசிப்பு முறையில், உணர்வு வெளிப்படவில்லை. இவ்விடத்தில், "... நவீனத் தமிழ்க் கவிதை அல்லது புதுக்கவிதை உரத்த குரல் வாசிப்புக்குப் பொருத்தமானதல்ல... பெரும்பாலும் உரைநடை சார்ந்து எழுதப்படும் புதுக்கவிதைகள் மௌன வாசிப்புக்குப் பொருந்துபவையே தவிர மேடைகளில் வாசிக்கப் பொருத்தமற்றவை" என்ற கவிஞர் சுகுமாரனின் வரிகளையும் இணைத்துப் பார்க்கலாம்! ஆயினும் கல்யாண்ஜி, தமிழ்நதி, நளாயினி தாமரைச்செல்வன் ஆகியோரின் கவிதைகளும் வாசிப்பு முறையும் வித்தியாசமாயிருந்தன!

ஆ). இதே அரங்கில், 19.01.2014 அன்று, 'கடவு' அமைப்பும் காலச்சுவடு பதிப்பகமும் இணைந்து, தென்மொழிக் கவிஞர்களின் கவிதை வாசிப்பு நிகழ்வை நடத்தின. தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னட மொழிக் கவிஞர்கள் கவிதை வாசித்தனர் ; என். டி. ராஜ்குமார் (தமிழ்), அனிதா தம்பி (மலையாளம்), விமலா மோர்த்தலா (தெலுங்கு), மம்தா சாகர் (கன்னடம்), சேரன் (தமிழ்) ஆகியோரே அக்கவிஞர்கள். பிறமொழிக் கவிதைகளின் தமிழ் மொழியாக்கங்களும் வாசிக்கப்பட்டன. பிற மொழிக் கவிதைகளை முறையே சுகுமாரனும் கௌரி கிருபானந்தனும் பாவண்ணனும் மொழியாக்கம் செய்தனர் ; மலையாளக் கவிதையின்

மொழியாக்கத்தை சுகுமாரனும், ஏனையவற்றை சுகிர்தராணியும் வாசித்தனர். கவிதை வாசிப்பு நிகழ்வு ஒரு வித்தியாசமான அனுபவமாகவே இருந்தது! ராஜ்குமாரினதும் சேரனதும் தமிழ்க் கவிதை வாசிப்புகள் உயிர்த்துடிப்புடன் அமைந்து நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றன. அதுபோல், மேடையின் பல பக்கங்களிலும் நடந்தபடி மம்தா சாகர் தனது கவிதைகளை வாசித்தமையும், சுகிர்தராணி அவரது கவிதையின் மொழியாக்கத்தை வாசித்தபோது - தனது கன்னட மூலக் கவிதையை மெல்லிய குரலில் வாசித்தபடி மேடையைச் சுற்றி வந்தமையும், அருமையான நிகழ்த்துகலை அனுபவத்தைத் தந்தன!

3. வேறு நிகழ்வுகள்

அ). பொங்கல் நாளையொட்டியதாக 'தமிழர் திருவிழா' நிகழ்வுகள், இராயப்பேட்டை வை. டிபிள்யு. சி.ஏ. மைதானத்தில் மூன்று நாட்கள் நடைபெற்றன. புத்தகத் திருவிழாவில் சந்தித்த ஈழத்து நண்பர்கள் அ. இரவி, விஜயரட்ணம், சோதிலிங்கம் ஆகியோர் முதல் நாள் தாங்கள் அங்கு சென்றதையும் நல்ல நிகழ்ச்சிகள் என்பதையும் கூறி, இன்று தங்களுடன் அங்கு வருமாறும் கேட்டனர்; சிதம்பரநாதனும் பத்மினியும் அவர்களுடன் நின்றனர். நானும் சென்றேன். நாட்டுப் பாடல்களும், கிராமிய நடனங்களும், தப்பாட்டம் போன்றவையும் நன்றாகவிருந்தன; தி.மு.கவுக்கான பிரச்சாரமும் அடிக்கடி அந்த மேடையில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. அதே வளாகத்தில் தனியாக, தோற்பாவைக் கூத்தும் நடைபெற்றது; கொஞ்சநேரம் அதனையும் பார்த்து இரசித்தேன்!

ஆ). 24 ஆம் திகதிய தினத்தந்தி நாளேட்டில், 'முத்தமிழ்ப் பேரவையின் 36 ஆம் ஆண்டு இசை விழா' ஆரம்ப நிகழ்வுபற்றிய செய்தியைக் கண்டேன்; அடையாளிலுள்ள நாதஸ்வர வித்துவான் ரி. என். ராஜரத்தினம்பிள்ளை நினைவரங்கத்தில், மு. கருணாநிதி தலைமையில் இரவு அது நடைபெறுமென்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. நானிருக்குமிடத்திலிருந்து வெகு தொலைவில் அவ்வரங்கம் இருந்தது; எனினும் தமிழிசையில் ஆர்வம் உள்ளவனாதலால், எப்படியும் போய்ப் பார்ப்பதென முடிவெடுத்து இடத்தை விசாரித்துச் சென்றேன். நான் சென்றபோது நிகழ்ச்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அங்கு இசைக் கலைஞர்கள் பலர் கௌரவம் செய்யப்பட்டனர்; தமிழிசையைப் பரப்ப முயன்றவர்கள் எதிர்



தமிழர் திருவிழா

கொண்ட சில சவால்கள் பற்றிய விபரங்களும் தெரிவிக்கப்பட்டன ; தி.மு.கவுக்குச் சார்பான கருத்துகளும் சொல்லப்பட்டன. மேடையில் மு. கருணாநிதியுடன், கௌரவிக்கப்பட்ட கலைஞர்களும் அமர்ந்திருந்தனர்; பட்டம்மாளின் பேர்த்தியும் கர்நாடக இசைக் கலைஞருமான நித்தியஸூயும் கௌரவம் பெற்ற ஒருவர். அன்று இசை நிகழ்வெதுவும் நடைபெறவில்லை; அதனால் ஏமாற்றம் அடைந்தேன்! மண்டபத்தில் குறைந்த அளவு கூட்டமே இருந்தது. அரங்கத்தின் வெளியே முன்புறச் சுவரில், முக்கியமான இசைக் கலைஞர் பலரின் பெரிய அளவு உருவப் படங்கள் வைக்கப் பட்டிருந்தமை மகிழ்வை அளித்தது!

இ). 'தாயகம் கடந்த தமிழ்' கருத்தரங்கு

சென்னைப் பயணம் பற்றிய தகவலை எழுத்தாளர் பா. செயப்பிரகாசுக்கு மின்னஞ்சலில் அறிவித்தபோது, தமிழ்ப் பண்பாட்டு மையம் ஒழுங்குசெய்து கோவையில் நடைபெறவிருக்கிற, 'தாயகம் கடந்த தமிழ்' அனைத்துலகக் கருத்தரங்கு பற்றிய தகவலைத் தந்து, நான் பேராளராகப் பதிவு செய்வதற்குரிய தொடர்பு இணைய முகவரியையும் அனுப்பிவைத்தார். கருத்தரங்கின் நிகழ்ச்சிநிரலைப் பார்த்தபோது சேரன், எஸ். பொ., அ. முத்துலிங்கம், அனார் ஆகிய ஈழத்தவர் பெயர்களைக் கண்டேன்; கண்பார்வை இழந்தவராக முதுமை நிலையிலுள்ள கோவை ஞானியைச் சந்திக்கும் விருப்பும் இருந்தது. எனவே கோவை செல்லத் தீர்மானித்து, பேராளராகப் பதிவு செய்து கொண்டேன். சென்னையில் நின்றபோது தொடர்புகொண்ட செயப்பிரகாசம் அவர்கள், 20 ஆம் திகதி காலை சென்று 23ஆம் திகதி காலை திரும்புவதற்குரிய சென்னை - கோவை தொடருந்துப் பயணச் சீட்டைத் தனது செலவில் பதிவுசெய்து தந்தார்; கோவை

யில் தங்குமிடத்தை கருத்தரங்க அமைப்பாளருள் ஒருவரான கவிஞர் சேரன் ஒழுங்குசெய்தார்.

20 ஆம் திகதி மாலை தொடக்க நிகழ்வு, கலை நிகழ்ச்சி களும் கருத்துரைகளாக நடைபெற்றது. தொடர்ந்து இரண்டு நாள்களிலும் 'தாயகம் கடந்த தமிழ்; ஓர் அறிமுகம்', 'தாயகம் பெயர்தல்: வலியும் வாழ்வும்', 'புதிய சிறகுகள்', 'தொழில்நுட்பம் தரும் வாய்ப்புகள்', 'தமிழ் கூறும் ஊடக உலகம்', 'மொழிபெயர்ப்பு : வெளி உலகின் வாயில்', 'தாயகத்திற் கப்பால் தமிழ்க் கல்வி' ஆகிய தலைப்புகளில் உரைகள் நிகழ்த்தப் பட்டன; பேராளர்களின் கேள்விகளுக்கு விளக்கங்களும் கொடுக்கப்பட்டன. கருத்தரங்குகளில் திருத்தமான தமிழில் கட்டுரை படித்தும் கேள்விகளுக்கு விளக்கமும் அளித்த, ஜேர்மனியைச் சேர்ந்த உல்ரிக் நிக்கொலஸ் மற்றும் சீனப் பெண்மணியான கலை மகள் இருவரும், கூடுதல் கவனத்தையும் மதிப்பையும் மண்டபத்தில் இருந்தோரிடம் பெற்றனர்! முடிவு நிகழ்ச்சியின்போது, இருநாள் நிகழ்வுகளைப் பற்றிய மதிப்பீட்டுக் குறிப்பை ஐந்து நிமிடங்களுக்குள் தெரிவிக்கும் வாய்ப்பு, இருவருக்கு வழங்கப்பட்டது ; அந்த இருவரில் ஒருவராக நானும் கருத்துரைத்தேன்!

தங்கியிருந்த ஹொட்டேலிலும் (The Hotel Residency) கருத்தரங்க மண்டபத்திலும் சிற்பி எல். முருகேசன், கவிஞர் சிற்பி, முனைவர் ரெ. கார்த்திகேசு, சீ.ஆர். ரவீந்திரன், எஸ்.பொ., இளைய அப்துல்லா, கோவை ஞானி, மாத்ருபுமி உதவி ஆசிரியர் விஜயகுமார், புவியரசு, பீக்கிங் வானொலியின் தமிழ் நிகழ்ச்சிப் பிரிவில் வேலை பார்க்கும் கலைமகள், இலக்கியா, ஈஸ்வரி ஆகிய தமிழ் பேசும் சீனப்பெண்கள் எனப் பலருடன் கொஞ்சநேரம் உரையாட முடிந்தது ; இந்திரன், மாலன், சேரன், அனார் ஆகியோரிடம் கூடுதலாக உரையாட வாய்ப்புக் கிடைத்தது. கலைமகளுக்கு, கைவசமிருந்த ஜீவநதி இதழொன்றையும் கொடுத்தேன்.

4. சந்தித்த எழுத்தாளர் - இலக்கியத் துறை சார்ந்தோர்

புத்தகத் திருவிழாவிலுள்ள விற்பனை அரங்குகளிலும், ஏனைய நிகழ்வுகளிலும் பலரைச் சந்திக்க முடிந்தபோதும், ஆறுதலாக உரையாடும் வாய்ப்பு குறைவாகவே இருந்தது ; சூழலும் தேவைகளும் கதைக்கும் நேரத்தைக் குறுக்கிவிட்டன. நீண்டகாலத் தொடர்புள்ள சி.மோகன், அசோகமித்திரன், திலீப்குமார், வசந்தகுமார், கண்ணன், வேதாந்தம், அம்ஷன்குமார், நிழல் திருநாவுக்கரசு, சேரன், அ . இரவி ஆகியாரை நேரில் சந்தித்ததில்



சா. கந்தசாமியுடன்

மகிழ்ச்சியே! ஈழத்தைச் சேர்ந்த உமா வரதராஜன், மீரா பாரதி, தமிழ்நதி, ஆழியாள், ஊடறு ரஞ்சி, நளாயினி தாமரைச்செல்வன், தீபச்செல்வன், தெ. மதுசூதனன், அந்தனி ஜீவா, த. துரைசிங்கம் முதலியோரையும் அங்கு சந்திக்க முடிந்தது. சிலருடன் மட்டுமே ஆறுதலாக அமர்ந்து உரையாட வாய்ப்புக் கிட்டியது.

அ). சா.கந்தசாமி

ஒரு நாள், தெருவிலிருந்து புத்தகத் திருவிழாவின் வெளி வாயிலைக் கடந்து உட்செல்கையில், சிறுதூரத்தில் முன்னால் செல்பவர் எழுத்தாளர் சா. கந்தசாமி என அடையாளங் கண்டேன். சாயாவணம் என்ற நாவலின் மூலம் பெயர்பெற்றவர் அவர்; பின்னர் வேறு நூலுக்காகச் சாகித்திய அக்கடமிப் பரிசையும் பெற்றார். விரைவாக நடந்து அவரருகில் சென்று, “நான் யேசுராசா... யாழ்ப்பாணம்” என்று சொல்லி, 1982 இல் அவரது வீட்டில் காலை உணவு அருந்தியதையும் தெரிவித்தேன். “ஓ... நினைவிருக்கு” என்றபடி “எப்ப வந்தீங்க...?” என விசாரித்துக் கதைத்தார். நான் எனது நூல் வெளியீடு நடந்தது பற்றிய விபரத்தைத் தெரிவித்தேன். ஒருதடவை வீட்டுக்கு வரும்படி கூறி தொலைபேசி இலக்கத்தையும், வழி விபரங்களையும் குறித்துத் தந்தார். ஒருநாள் அவருக்கு அறிவித்தபின்னர், பெசண்ட் நகரில் வசிக்கும் எனக்குத் தெரிந்த - யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த ஒரு குடும்பத்தினரைச் சந்தித்துவிட்டு, நண்பரின் மகனுடன் மோட்டார் சைக்கிளில் கந்தசாமியின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அங்கு சூடான பஜ்ஜியைச் சாப்பிட்டு, ‘காப்பி’யையும் குடித்தபடி உரையாடினோம். அவரது சில கருத்துகள் ஆச்சரியத்தையும் அதிர்ச்சியையும் எழுப்பின! தியடோர்

பாஸ்கரனின் சினிமா பற்றிய எழுத்துகளைச் சாதாரணமானவை என்று சொன்னார். எஸ். பொவின் 'வரலாற்றில் வாழ்தல்' நூலைக் கோவை ஞானி மிகச் சிறப்பான நூலாக அடையாளங் காட்டியிருப்பதை நான் சொன்னபோது, அந்த நூல் முக்கியமான தல்ல என்றும், கோவை ஞானி மேம்போக்காகக் கருத்துக் கூறுபவர் என்றும் சொன்னார். அதைப்போல, நான் விரும்பும் மலையாள எழுத்தாளரான எம். டி. வாசுதேவன் நாயரின் நூல்களைப் பற்றிச் சொன்னபோதும், மலையாளத்தில் வைக்கம் முகம்மது பஷீரை மட்டும் தான் குறிப்பிடலாம் என்றும் சொன்னார்!

ஆ). கி. அ. சச்சிதானந்தம்

1982 ஆம் ஆண்டு, நாகர்கோவிலில் சுந்தர ராமசாமி வீட்டில் முதலில் சந்தித்தபோதே பிரமிப்பைத் தந்தவர் சச்சிதானந்தம்; மீசைக்காரப் பூச்சியிலிருந்து இமயமலையின் பௌத்த துறவிகள், தத்துவங்கள் எனப் பலவற்றை அன்று கதைத்தார்! அவரது பயணங் களும் பரந்த வாசிப்பும் அதன் அடித்தளம்! நகைச்சுவை உணர்வுடன் உரையாடுவார். இம்முறை சென்னையில், வடக்குக் கோபாலபுரத்தி லுள்ள அவரது வீட்டில் சந்தித்தேன். ஹிந்து ஆங்கிலப் பத்திரிகை அண்மையில் ஒழுங்குசெய்த இலக்கிய விழாவில், வாழ்நாள் பங்களிப்புக்காக ஐம்பதினாயிரம் ரூபா பணமும், விருதும் இவருக்கு வழங்கப்பட்டன. சிறுகதைகள், திறனாய்வுகள், மொழியாக்கங்கள், தொகுப்புகள், பதிப்புகள் என இவரது நூல்கள் பல வெளி வந்துள்ளன. மொழியாக்கம்செய்து நூல் வடிவம் பெறாத அரிய பிரதிகள் பலவற்றையும் வைத்திருக்கிறார். நூல் வடிவம் பெறாமல் இவை நீண்டகாலம் தேங்கிக் கிடப்பதைப் பற்றி இப்போதும் அலட்டிக் கொள்ளாமலே இருக்கிறார். "எனது பணி முடிந்தது; மற்றையோர்பற்றி ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை" என்றார். குட்டி இளவரசன் நூலை ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழியாக்கம் செய்திருக் கிறார் (பிரெஞ்சு மூலத்திலிருந்து செய்யப்பட்ட மொழியாக்கம், ஏற்கெனவே க்ரியா வெளியீடாக வந்துள்ளது); இரண்டு ஆண்டு களின் முன்னர் சென்னையில் இவரைச் சந்தித்த யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர், நூலாக வெளியிடுவதாகக் கூறி ஒரு பிரதியைப் பெற்றுக் கொண்டு சென்றதாகவும் குறிப்பிட்டார். அவ்வாறு நூலெதுவும் இதுவரை வெளிவரவில்லை என்பதை, அவருக்குத் தெரிவித்தேன்!



நான்

இ). க்ரியா ராமகிருஷ்ணன்

க்ரியா தமிழ் அகராதி தமிழ் உலகில் புகழ் பெற்றது ; பல பதிப்புகளையும் கண்டது. நவீன இலக்கிய நூல்களை நவீன வடிவமைப்புடன் - திருத்தமான பதிப்பாக, எழுபதுகளிலேயே வெளியிடத் தொடங்கிய முன்னோடிப் பதிப்பகம், க்ரியா பதிப்பகம் ஆகும். அவ்வாறே உலகப் புகழ்பெற்ற பிரெஞ்சு, ஜேர்மன் மொழிப் படைப்புகளை நேரடி மொழியாக்கமாக - தகுதியானவர்களைக் கொண்டு ஆக்கியும் வெளியிட்டு வருகிறது. இப்பதிப்பகத்தின் இயங்குசக்தியாக இருப்பவர்தான் ராமகிருஷ்ணன். 1982 இல் முதலில் சந்தித்தேன்; 1984 இல், அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக...! என்ற எனது கவிதைத் தொகுதியையும், எம். ஏ. நுஃமானும் நானும் இணைந்து தொகுத்த, பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள் நூலையும் ஏற்கெனவே வெளியிட்டவர். நீண்ட காலத்தின் பின்னர் இம்முறை அவரைச் சந்தித்தேன். திருவான்மியூரிலுள்ள அலுவலகத்திற்குச் சென்று கண்டேன்; கலைமுகம் 50ஆவது சிறப்பிதழையும் பிந்திய மூன்று இதழ்களையும், எனது பதிவுகள் நூலையும் கொடுத்தேன். ஆர்வமாக அவற்றைப் புரட்டிப் பார்த்தார். நீண்ட காலத்தின் பின் சந்திப்பதைக் குறித்து உரையாடிவிட்டு, தனது வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றார். அங்கு சுவையான மரக்கறிச் சாப்பாட்டை இரசித்துச் சாப்பிட்டேன். புதிய சொற்களையும் விளக்கங்களையும் சேர்த்து அகராதியை மேம்படுத்துவது பற்றிப் பேசினார். சொல்வங்கிக்கு யாரும் தரவுகளை அனுப்பலாமெனவும், அதுபற்றிய செயல் முறையையும் ஆர்வத்துடன் செய்து காட்டினார். புதிய நூல்களின் செம்மையான பதிப்புக்குரிய உழைப்பின் முக்கியத்தையும் பேச்சில் உணர்த்தினார். பார்வையற்றோருக்கான பிரெய்லி முறையிலான க்ரியா

அகராதியையும், குட்டி இளவரசன் நூலின் பிரெய்லி பதிப்பையும் காட்டினார்; மகிழ்ச்சியாயிருந்தது. மேலும், எனக்குத் தேவையான நூல்களை க்ரியா அரங்கில் பெற்றுக்கொள்ளும்படியும், தான் அங்குள்ள அலுவலருக்குத் தெரிவிப்பதாயும் சொன்னார். காஃவ்கா வின் 'விசாரணை' நாவலின் புதிய பிரதியைக் கட்டாயம் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு சொன்னார். என்னிடம் முதலாம் பதிப்பு இருந்தது; ஆனால், மொழியாக்கத்தில் அநேக திருத்தங்கள் செய்யப் பட்டமையைக் குறிப்பிட்டே அதனை வலியுறுத்தினார். அவரது அர்ப்பணிப்பு நிறைந்த முயற்சிகளுக்கும் அன்புக்கும் நன்றி தெரிவித்தேன்; அவர் கூறியதற்கிணங்க மறுநாள், க்ரியா அரங்கில் முக்கியமான நூல்களை - குறிப்பாக மொழியாக்க நூல்களை - பெற்றுக்கொண்டேன்!

ஈ). கோவை ஞானி

1982 தைமாதம் சென்னையிலும், பங்குனியில் கோவையிலும் பின்னர் 1984 இல் கோவையிலும் அவரைச் சந்தித்து உரையாடியுள்ளேன்; அப்போது அவருக்குக் கண்பார்வை இருந்தது. 1998 இல் திருநெல்வேலியில் ஒரு 'லொட்ஜில்' சந்தித்தபோது, அவருக்குப் பார்வை இல்லாமலாகிவிட்டது! அன்று நள்ளிரவு வரை ஈழத்து அரசியல் பற்றியும் இலக்கியம் பற்றியும் ஆர்வத்துடன் உரையாடினார்! நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு, தாயகம் கடந்த தமிழ் கருத்தரங்கில், 21ஆம் திகதி மதிய உணவு வேளை அவருகில் சென்று, அவரைத் தொட்டபடி "நான் யேசுராசா..." என்று சொன்னபோது, "யேசுராசாவா...!" என்று வியப்புடன் கேட்டு கையைப் பற்றியபடி இருந்தார்; பின்னர், "இந்தியாவும் தமிழக அரசும் ஈழத் தமிழருக்குத் துரோகமிழைத்துவிட்டன" என்று சொன்னார். அன்று மாலை அவரது வீட்டுக்கு வருவதாகச் சொல்லி, சேரனும் நானும் - எஸ்.பொவும் மனைவியுமாக அன்று இரவு ஞானியின் வீட்டுக்குச் சென்றோம். வழமைபோல் அரசியல் இலக்கியம் பற்றிய கதைகள். பின்னர் நூல்கள் உள்ள அவரது அறைக்குக் கூட்டிச் சென்றார்; தனது உதவியாளரான பெண்ணை அழைத்து, தனது நூல்கள் பலவற்றை எடுத்து எமக்குக் கொடுக்குமாறு சொன்னார். சிலவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டோம். அவரது "நிகழ்" சிற்றிதழ்த் தொகுப்பையும் தந்தார். அவர் தனது முக்கிய நூற்சேகரிப்பு முழுவதையும் யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகத்துக்கு வழங்க விரும்புவதாகவும், அவற்றை அங்கு கொண்டுசேர்க்கும் பொறுப்பை நூலகம்



நான், சேரன், எஸ்.பொ. தம்பதி.

ஏற்கவேண்டுமெனவும் தெரிவித்து அறிவித்ததாகவும், அங்கிருந்து பதில் ஏதும் வரவில்லை எனவும் அவரது உதவியாளர் சொன்னார். யாழ்ப்பாணம் சென்றதும் பிரதம நூலகரிடம் இதுபற்றித் தெரிவிப்பதாகச் சொன்னேன்; அதுபோல், இங்கு வந்தபின்னர் நூலகரிடம் கதைத்து, ஞானியுடன் தொடர்பு கொள்ளவேண்டிய மின்னஞ்சல் மற்றும் அஞ்சல் முகவரியையும் கொடுத்துள்ளேன்!

உ). மாலதி மைத்ரி கேட்டுக்கொண்டபடி, தை 26 ஆம் திகதி காலை, பேருந்தில் பாண்டிச்சேரி புறப்பட்டேன்; பா. செயப்பிர காசத்துக்கும் தெரிவித்தேன். அவர், பாண்டிச்சேரியில் நடிகர் சிவாஜி சிலையடியில் இறங்குமாறு அறிவுறுத்தினார். அங்கு இறங்கியபோது அவர் என்னைச் சந்தித்து, பக்கத்திலுள்ள - பாரதி பாடிய குயில் தோப்புக்குக் கூட்டிச்சென்றார்; அது சரியாகப் பேணப் படாமல் உருமாறி இருந்தது! பின்னர் பாரதிதாசன் நினைவு அருங்காட்சியகத்துக்கும், பாரதி வாழ்ந்த இல்லத்துக்கும் சென்றோம். ஆனால் அன்று குடியரசு தினமென்பதால், இரண்டு இடங்களும் பூட்டியபடி இருந்தன; அவற்றின் உள்ளே சென்று பார்க்க முடியாமல் போனமை ஏமாற்றமாகிவிட்டது. பின்னர், மாலதி மைத்ரியின் வீட்டிற்குச் சென்றோம். மீனவர் நலவுரிமைக்காக உழைக்கும் கணவன் மனைவி ஆகிய இருவரை அங்கு சந்திக்க நேர்ந்தது. தமிழக மீனவர்களால் ஈழத்து மீனவர்களுக்கு நேரும் அவலங்களை விளக்கினேன். தமிழகக் கடல் வளம் அழிக்கப் பட்டது போன்று எமது கடல் வளம் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப் படுவதையும், ஒவ்வொருமுறையும் கச்சதீவில் மீன்பிடிக்கும் போதுதான் தமிழக மீனவர்கள் கைதுசெய்யப்படுகிறார்கள் எனத்

தமிழக ஊடகங்களும் தலைவர்களும் சொல்வது பொய் என்பதையும், தமிழக மீனவர்கள் எமது இடங்களின் கரைகளுக்கு அருகிலேயே வருகிறார்கள் என்பதையும் விளக்கினேன். பின்னர் உணவருந்தி செயப்பிரகாசமும் நானும் மாலதி மைத்ரியும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம்; இலக்கிய அரசியல், ஈழத்து நிலைமைகள் பற்றியதாக அது இருந்தது. மாலை அங்கிருந்து சென்னை புறப்பட்டேன்; இரவு எனது பொருள்களை ஒழுங்குபடுத்தி, மறுநாள் காலை விமானத்தில் இலங்கை திரும்பினேன்! அன்றிரவே கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாண மெயில் வண்டியில் பயணம்செய்து, மறுநாள் காலை கிளிநொச்சி வந்து, பேருந்தில் யாழ்ப்பாணம் வந்து வீடு சேர்ந்தேன்!

அண்மையில் தொலைபேசியில் கதைத்த ஒரு நண்பர், “தமிழகப் பயணம் பயனளித்ததா?” எனக் கேட்டார்; “ஓம்!” எனச் சொன்னேன். புத்தகத் திருவிழாவில் ‘புத்தகக் கடல்’ இருந்தது; இலட்சக்கணக்கான மக்கள் வந்து புத்தகங்களைப் பார்ப்பதும் விருப்பமானவற்றை வாங்குவதுமாக இருந்தனர். ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் இவ்விழா, சென்னை வாசிகளின் கலாசார வாழ்வில் ஓர் அங்கமாகிவிட்டது! ஆரம்பத்தில் பத்துவீதமாகத் தமிழ்ப் புத்தகங்களும் மிகுதி ஆங்கிலப் புத்தகங்களுமாக இருந்த நிலைமை, இன்றோ தலைகீழாகிவிட்டது! புதிய புதிய பதிப்பகங்கள் தோன்றுகின்றன; முக்கியமான படைப்புகள் அழகிய நவீன வடிவமைப்புகளுடன் தமிழில் வருகின்றன; முக்கியமான மொழியாக்கங்களும் அவ்வாறே. நாமெல்லாம் அவாவுகிற புத்தகக் கலாசாரம் என்பது வளர்கிறது. இத்தகைய அரிய நிகழ்வில் முதல்முறையாகப் பங்குபற்றியமையும், எனது நூலொன்று இவ்விழாவில் வெளிவர நான் நேரில் கலந்துகொண்டமையும், மகிழ்வைத் தருகின்றன. தொண்ணூறுகளில் ஒரு நண்பர் இரவல்வாங்கித் தொலைத்து விட்ட (க.நா.சு. மொழியாக்கம் செய்த) ‘விலங்குப் பண்ணை’ நூலை நீண்ட காலத்தின் பின்னர், இங்குதான் வாங்கமுடிந்தது; ‘காட்சிப் பிழை’ இதழில் விடுபட்ட இதழ்கள் பலவும், ‘மந்திரச் சிமிழ்’ இதழ்களும் கிடைத்தன. இவ்வாறே, எனது ‘முதல் விருப்பமான’ திரைப்படம் பற்றிய நூல்கள் பலவற்றையும் பெற முடிந்தது! ராகுல்ஜி எழுதிய ‘ஊர்குற்றிப் புராணம்’ நூலை நீண்ட காலத்தின் முன்பே இரசித்துப் படித்துவிட்ட எனக்கு, அங்குமிங்குமான பயணங்கள் எப்போதும் விருப்பமானவையே; அதனால்தான், எழுபதுகளிலிருந்தே ‘பயணி’ என்னும் புனைபெயரையும் வைத்துள்ளேன்!



கோவை ஞானியுடன்



க்ரியா ராமகிருஷ்ணன்

சென்னையிலிருந்து கோவைக்கும்
கோவையிலிருந்து சென்னைக்கும்
பகல்வேளையில் செய்த நீண்ட
தொடருந்துப் பயணங்கள், வித்தி
யாசமான அனுபவங்களுடன்
அருமையாகவிருந்தன! நான்
மதிப்பு வைத்திருக்கும் கோவை
ஞானி, க்ரியா ராமகிருஷ்ணன், கி.
அ. சச்சிதானந்தம், பா.செயப்பிர
காசம், அசோகமித்திரன் முதலி
யோரைச் சந்தித்தமையும்; சேரன்,
அ. இரவி முதலிய ஈழத்து நண்பர்
களை மிக நீண்ட காலத்தின் பின்
சந்தித்தமையும் எல்லாம்... எனது
பயணத்துக்குப் 'பெறுமதியான
அர்த்தத்தை' வழங்கிக்கொண்டே
இருக்கின்றன! 14.03.2014. ♦

ஜீவநதி

சித்திரை 2014

அ. யேசுராசா • 21

மொழிபெயர்ப்பும் கவிதையும்



MDAணவர் - இளைஞருக்கான இந்தக் கவிதைப் பயிலரங்கில் கலந்துகொள்வதில் மகிழ்ச்சி. மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள்பற்றிய கருத்துகளை நான் பகிர்ந்து - இத்துறையில் உங்களின் கவனத்தை ஈர்க்கச் செய்யவேண்டுமென்பதே, அமைப்பாளர்களின் நோக்கம். எனது அனுபவங்களின் ஊடாக நான் பெற்ற சில கருத்துகளை, உங்களுடன் பகிர முயல்கிறேன்.

1. நாவல், சிறுகதை, கவிதைத் துறைகளில் மொழிபெயர்ப்பு ஆக்கங்கள் ஏராளமாக வந்துகொண்டுள்ளன. மொழிபெயர்ப்பு ஏன் தேவை எனப் பார்க்கும்போது, பொதுவான அம்சங்களைக் காணமுடியும். இங்கு, குறிப்பாகக் கவிதை குறித்து முன்னர் நான் எழுதியதைப் பொருத்தங்கருதித் தருகிறேன்:

“அவ்வப்போது பிறமொழிக் கவிதைகள் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பில் படிக்கக் கிடைக்கின்றன. நல்ல மொழி பெயர்ப்பாக அமைந்த கவிதைகள் தரும் அனுபவமும், உள்ளக்கிளர்வும் வித்தியாசமானவை. அவற்றில் வெளிப்படும் தற்புதுமையினை நான் விரும்புகிறேன். தமிழில் சுயமாக எழுதப்படும் கவிதைகளில் அத்தகைய அனுபவங்கள் அபூர்வமாய்த்தான் கிடைக்கின்றன. மாறுபட்ட நிலப் பிரதேசங்கள், காலநிலைகள், பண்பாட்டு மரபுகள், அறிவியல் - தத்துவ வளர்ச்சிச் சூழல்களில் வேர்கொண்டு வெளிப்படும் உணர்வுகள் என்பதால், தம்மளவிலேயே ஒரு நூதனத்தன்மையை அவை கொண்டுள்ளன போலும்! நூதனப்பான்மைகள் மட்டுமல்லாது மனிதப் பொதுமைகளும் அவற்றில் அற்புதமாக வெளிப்படுகின்றன.”

- தூவானம்
பக். 44

இன்னொரு முன்னோடி எழுத்தாளரின் கருத்துகளையும் நோக்கலாம்:

“இதில் ‘வெளிக்குரல்கள்’ என்ற தலைப்பில் சில பிற மொழி கவிதைகளை மொழிபெயர்த்து தந்திருக்கிறேன். புதுக்கவிதை இப்போது கொஞ்சம் செக்குமாடாக சுற்ற ஆரம்பித்திருப்பது போல் படுகிறது. உள்ளடக்கம் வீச்சு, விரிவு இரண்டிலும் நானாவிதமோ நீட்சியோ பெற தயங்குகிறது. புதிதாக எழுத ஆரம்பிப்பவர்கள் இரண்டாம் தர, மூன்றாம்தர படைப்புகளை ‘இமிடேட்’ செய்வது அதிகமாகிறது. சத்தான, தக்கான கவிதைகளை முதல்தர கவிதைகளை தொடர்ந்து படித்தால்தான் பயன் இருக்கும். கவிதையின் தரம் உயர வழி ஏற்படும். எனவே பிற மொழி கவிதைகளை மொழிபெயர்த்து தருவது அவசியமாகும்.”

- சி. சு. செல்லப்பா
‘மாற்று இதயம்’

10.05.1974

2. கவிதை மொழிபெயர்ப்பு சாத்தியமானதுதானா என்ற ஐயம், பலரால் தொடர்ந்து வெளிப்படுத்தப்படுகிறது; மொழி பெயர்ப்பில் ஏற்படும் பல்வகைக் குறைபாடுகளைப் பலர் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். இவ்வாறு தெரிவித்த நமது முக்கிய ஆளுமைகள் சிலரின் கருத்துகளைப் பார்க்கலாம்.

“‘மொழிபெயர்க்கப்பட முடியாமல் இருப்பது கவிதை களின் உயிர்நிலையான பண்புகளில் ஒன்று’ என்று ‘இலாஷன் அண்ட் றியலிற்றி’ என்னும் விமர்சன நூலொன்று கூறும். அந்த நூலின் ஆசிரியர் கிறிஸ்தோஃவர் கோட்வெல், மிகவும் பிரதானமான ஓர் உண்மையை ஓரளவு மிகைப்பட்ட அழுத்தங் களுடன் இவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறார். கவிதைகள் மொழிபெயர்க்கப்படாமல் இல்லை. மெய்தான். ஆனால் மூலக்கவிதை தந்த அனுபவத்தை எந்தவொரு தலைசிறந்த மொழிபெயர்ப்புத்தானும், சற்றேனும் திரிபில்லாமல், நூற்றுக்கு நூறு ‘சரி செப்பமாகத்’ தந்துவிடுவதில்லை. இதற்கு ஏதுக்கள் பல.”

- இ. முருகையன்
‘மொழிபெயர்ப்பு நுட்பம்’,
பக். 122

“ஒரு படைப்பை மூலமொழியிலிருந்து இரண்டாம் மொழிக்குப் பெயர்க்கும்போது சில அம்சங்கள் இழக்கப்படுகின்றன, சில அம்சங்கள் புதிதாகச் சேர்கின்றன. எந்த மொழிபெயர்ப்பிலும் இது தவிர்க்க முடியாதது. இரண்டாம் மொழியிலிருந்து மூன்றாம் மொழிக்குப் பெயர்க்கும்போது இந்த இழப்பு இன்னும் அதிகமிருக்கும் என்பது புரிந்து கொள்ளக்கூடிய உண்மைதான்.”

- எம். ஏ. நுஃமான்
‘இரவின் குரல்’,
பக். xvi

“‘மொழிபெயர்ப்பாளர் ஒரு துரோகி’ என்கிறது ஒரு இத்தாலியப் பழமொழி. ஒரு கவிதையை மொழி பெயர்க்கையில் மூலத்தின் கட்டமைப்பு, படிமம், ஒலி, சந்தம் முதலியவற்றுக்கு இணையானவற்றை மொழி பெயர்ப்பில் கொண்டு வர முடியாது என்பதே அப்பழ

மொழியில் பொதிந்துள்ள பொருள்.”

- எஸ். வி. ராஜதுரை.

‘அன்னா அக்மதோவா கவிதைகள்’,

பக். 6

“... உண்மையில், ஒரு மொழியிலே வெளிப்படுத்தப் படும் உணர்வுநிலையை, அது வெளிக்காட்டும் கலா சாரப் பின்புலத்தை, அந்த மொழிசார்ந்த குறியீட்டுப் படிமங்களை அல்லது உருவகங்களை மற்றொரு மொழியில் கொண்டுவருவதென்பது இலகுவான தன்று. குறிப்பாகக் கவிதைக்கே உரிய தனித்துவமான மொழியினை இலக்கு மொழிக்குள் கொண்டு வருவ தென்பது இன்னும் சிக்கலானதாகும்.”

- லீனா ஏ. ஹக்

‘மௌனத்தின் ஓசைகள்’

பக். viii - ix

3. எனினும், கவிதை மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் நடைபெறு கின்றன. இலக்கியச் சிற்றேடுகளில் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் வருகின்றன; புகழ்பெற்ற பிறமொழிக் கவிஞரின் கவிதைகளைக் கொண்ட தனி நூல்கள் மட்டுமல்லாது, பல்வேறு கவிஞர்களின் கவிதைகள் கொண்ட தொகுப்பு நூல்களும் - உலகின் ஏனைய மொழிகளைப் போலவே, தமிழிலும் வெளிவந்தபடி உள்ளன.

i. இலக்கு மொழிப் பண்பாடு, மரபு என்பவற்றுக்கு இயைபாக மொழிபெயர்ப்பைச் செய்யலாமா என்னும் கேள்வி எழும்புகிறது.

அ) ‘கோலா’ என்ற கொட்டை (nut) கொடுத்து வரவேற்றல் ஆபிரிக்கப் பண்பாடு. அதற்குப் பதிலாக வெற்றிலை கொடுத்து அல்லது சந்தனம் பூசி பொட்டுவைத்து வரவேற்பதாக மாற்றலாமா? என்று, ஒருவர் கேட்கிறார். இதுபோலவே எழுத்தாளர் அகிலன், தான் மொழிபெயர்த்த ‘மாப்பசாணி’ன் சிறுகதைகளில், பாத்திரங்களுக்குத் தமிழ்ப் பெயர்களைச் சூட்டியுள்ளார்!; அங்கு பிரெஞ்சு மாந்தர் களைக் காண இயலவில்லை!

ஆ) முருகையன், எஸ்ரா பவுண்ட்டின் ‘ஒருவரம்’ கவிதையில் வரும் ‘ஜூப்பிற்றர்’ தெய்வத்தை சனீசுரன் என மாற்றியுள்ளார்.

ஜீப்பிற்றர் தெய்வம் மேற்கு மரபில் வியாழன் கோளுடன் சேர்த்துப் பார்க்கப்படுவது. தமிழர் மரபில் 'வியாழன்' தேவகுரு, திருட்டு புரட்டுகளுக்கு புரவலனாக முடியாது. அதனால், ஆங்கிலத்தில் Jupiter ஆக இருந்த தெய்வம் தமிழில் சனீசுரன் ஆயிற்று என, முருகையன் விளக்கம் தருகிறார்.

இ) இதே கவிதையில்,

“சங்கான் புகையிலையும் - சுதியான

சுதுமலை யிற்சுருட்டும்

அங்காந்து கொள்ளத் தூண்டி - அழைக்கிற

அம்பன் புகையிலையும்”

என வருகிறது. சுதுமலை, அம்பன் ஆகிய இடச் சொற்கள் 'எஸ்றா பவுண்ட்' டுக்கு உரியன அல்ல என்பதால், பொருத்தமற்றவை ஆகின்றன.

ஈ) காளிதாசனின் 'சாகுந்தலம்' நாடகத்தில், சகுந்தலை கணவன் வீடு செல்லும்போது கண்ணுவ முனிவர் வாழ்த்துகிறார். இதனை மகாலிங்கசிவம்,

“சகுந்தலை செல்லும் தூரம் குற்றியலுகரம்

போல் குறுகுவதாக!”

என மொழிபெயர்த்துள்ளார். தமிழுக்கேயுரிய குற்றியலுகரம் வடமொழிக் காளிதாசனின் படைப்புக்குப் பொருந்துமா?

ii. கவிதைகளின் பொருளை வசனத்தில் மொழிபெயர்ப்பதையும் சிலர் செய்கிறார்கள்.

இதனால் கவிதைக்குரிய ஓசை, இலயம் என்பன இழக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

உ - ம்:

அ). தாகூரின் கீதாஞ்சலி இவ்வாறு மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

ஆ). கலீல் ஜிப்ரானின் பல ஆக்கங்களைப் பலர் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

iii. மொழிபெயர்ப்பில் இயன்றவரை மூலக்கவிஞனின் தனித் தன்மைகள் பேணப்படவேண்டும். வேற்று மொழி, வேற்றுக் கலாசாரத் தன்மைகளின் அந்நியத்தன்மை, மொழிபெயர்ப்பில்

வாசகனால் உணரப்படவேண்டும். கவிதைக்குரிய தொடர்ச்சியான ஒத்திசை பேணப்படுவதும் அவசியம். சில மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இவற்றைத் தெளிவாக வலியுறுத்துகின்றனர்; இது முக்கியமானதாகும்.

“... பிரபல கவிகளின் கவிதைகளை மாதிரிக்குத் தந்திருக்கிறேன். மூலக் கவிதைகளின் வரியமைப்பு, தொனி, நடையை கூடியமட்டும் காப்பாற்ற முயன்றிருக்கிறேன். எனவே கவிதைக்குக் கவிதை நடை மாறுபாடு இருப்பதைக் கவனிக்கலாம்.”

- சி. சு. செல்லப்பா
மாற்று இதயம்

“... அடுத்து ஒரு முக்கிய விஷயம். தமிழ்க்கவிதை மரபிற் காக்கக்கூடத் தழுவலாக இவை மொழிபெயர்க்கப்படவில்லை. மலையாளக் கவிதையை அதன் அனைத்து இயல்புகளிலும் மாற்றமின்றித் தமிழ் வடிவமாக்கும் முயற்சி இது.”

- வி. எஸ். அனில்குமார்
பாரதிபுத்திரன்
மிளகுக் கொடிகள்

4. கட்டுரைகளை மொழிபெயர்ப்பது போன்றதல்ல படைப்பிலக்கியங்களின் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சி. நாவல், சிறுகதை போன்றவற்றை மொழிபெயர்ப்பதற்குப் படைப்பாற்றல் திறனைக் கொண்டவராக மொழிபெயர்ப்பாளர் இருத்தல் அத்தியாவசியமானது; அப்படியானால்தான் மொழிபெயர்ப்புகளில் கலைத்துவம் இருக்கும். ஆயினும், கவித்துவ மொழிபெயர்ப்பு கடினமானது; அதனால் கவிதை மொழிபெயர்ப்பு இன்னும் கூடுதல் படைப்புத் திறனைக் கோரிநிற்கிறது. கூர்மை, செறிவு, ஒத்திசை போன்றவை கவிதைகளில் பேணப்பட வேண்டும் ; எனவே, நல்ல கவிஞரால் அல்லது கவிதா உணர்வு உள்ளவரால்தான், கவிதையைக் கவிதையாக மொழிபெயர்க்க முடியும்.

“பாட்டினையே பாட்டாய்ப் பெயர்க்கும் பணி பெரிது;
மீட்டும் முதல் நூல் விளைத்தோன் அவன் பட்ட
பாட்டின் வழி ஆம் பெயர்ப்பு மறுபடைப்பே...”

என்ற மஹாகவியின் வரிகள், கவிதை மொழிபெயர்ப்பின் முக்கியத்தை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன.

- அ). உயிர்ப்பற்ற மொழிபெயர்ப்புகளும் உள்ளனதான்! கவிதை ஆற்றல் அற்றவர்கள் மொழிபெயர்ப்பதால் இந்தக் குறைபாடு நேர்கிறது.
- ஆ). மரபுமுறையில் மொழிபெயர்க்கும்போது எதுகை, மோனை, சீர், தளை முதலியவற்றைப் பேணுவதில் கவனம் செலுத்தும்போதும் - கலைத்துவக் குறைபாடுகள் நேர்கின்றன. கே. கணேஷின் பல மொழிபெயர்ப்புகளில் இவற்றை அவதானிக்கலாம்.
- இ). விடுபாடுகளும் புதிய சேர்க்கைகளுங்கூட சிலவேளைகளில் நிகழ்கின்றன.

ஜோசப் ஃப்ரொடஸ்கியின் கவிதையொன்றை 'மேரியும் கிறிஸ்துவும்' என்னும் தலைப்பில் சோ. ப. மொழிபெயர்த்துள்ளார். அதில்,

அண்ணல் தன்மலர் வாய்மொட்டவிழ்ந்தது

என்ற வரி மூலக்கவிதையில் இல்லை; இதைப்போலவே கவிதையின் இறுதியில் வரும்,

உன்னவன், உன்னவன்

என்பதும் உள்ளது. ஒருமுறை கையாளப்படவேண்டிய உன்னவன் என்னும் சொல், இரண்டு தடவை கையாளப்பட்டுள்ளது. எதுகைக்காகவும் அழுத்தத்திற்காகவும் கையாளப்படும்போது, மூலக்கவிதையில் விலகல் நேர்கிறது.

- ஈ). பிரச்சார நோக்கில், தமக்கு உவப்பான உள்ளடக்கத்தைக் கொண்ட கவிதைகளைத் தேர்வுசெய்யும்போதும் குறைபாடுகள் நேர்கின்றன.

உ - ம் :

சோசலிசக் கவிதைகள் (1981) கவிதைத் தொகுப்பிலும், பணிதல் மறந்தவர் (1993) என்ற சி. சிவசேகரத்தின் தொகுதியிலும், கலைத்துவமற்ற பிரச்சாரக் கவிதைகள் பலவற்றைக் காணலாம்.

5. ஒரே கவிதையை வெவ்வேறு நபர்கள் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர்; இவற்றில் காணப்படும் வேறுபாடுகள் ஆச்சரியமானவை. மொழிபெயர்ப்பாளரின் தனி ஆளுமை வெளிப்பாட்டினால், மொழிபெயர்ப்பில் மொழிப் பிரயோகம் வேறுபடலாம். அதைப் போலவே, அவர்கள் மொழிபெயர்க்க எடுத்துக்கொண்ட பிரதி

களின் வேறுபாட்டாலும் (ஒரு கவிதைக்கு வெவ்வேறு மொழி பெயர்ப்புகள் ஆங்கிலத்தில் உள்ளன.), பொருளிலும் வேறுபாடுகள் ஏற்படலாம். கீழே தரப்பட்டுள்ள நான்கு கவிதைகளில், இவ்வேறுபாடுகளை நீங்கள் அவதானிக்கலாம். மாவோ சே துங்கின் ‘வெண்பனி’ என்னும் கவிதையின் முதலாவது பந்தி மட்டும், இங்கு தரப்பட்டுள்ளது.

வெண்பனி

“வடநாட்டுக் காட்சி:

நூறு காதம் உறைபனிப் பிடியில்,

ஆயிரம் காதம் சுழலும் வெண்பனி.

பெரு மதிலதனின் இரண்டு மருங்கும்

தனியோர் வெள்ளை விசால வெளியாம்.

மஞ்சல் நதியின் விரையும் ஓட்டம்

முனைக்கு முனையாய் ஸ்தம்பித் திருந்தது.”

- சி. சிவசேகரம்

‘மா ஓ சேதுங் கவிதைகள்’, 1976

வெண்பனி

“இதோ ஒரு வடபுலக் காட்சி:

உறைபனியில் சிக்கிய ஒரு நூறு காதங்கள்,

உதிரும் பனித் துகள்கள் ஓராயிரம் காதங்கள்.

பெருஞ் சுவரின் இருமருங்கும்

எங்கும் நிறைந்திடும் வெள்ளைப் பெருவெளி.

மஞ்சள் நதியின் விரைந்த நீரோட்டம்

நதியின் இரு முனைகளுக்கு இடையிலும்

உறைந்து கிடக்கிறது.”

- எஸ்.வி. ராஜதுரை

‘மா சேதுங் கவிதைகள்’, 1981

வெண்பனி

“வடபுலக் காட்சி வனப்பாய் உள்ளது.

முன்னூறு மைல்வரை பனிபடர்ந்துள்ளது

மூவாயிரம் மைல் வெண்பனித் தூவல்

பெருங்கற் சுவரின் இருபுறங் களிலும்

அகண்ட மான வெண்ணிறத் தோற்றம்.

மஞ்சள் நதியின் விரைந்தநீர் ஓட்டம்
முடிவு வரையும் உறைந்துபோய் உள்ளது.”

- எம்.ஏ. நுஃமான்
‘அலை’,

புரட்டாதி - ஐப்பசி, 1976

கண்டெடுப்பு

“வடபுலத்துக் காட்சி!
நெடுஞ் சுவரின் இரண்டு பக்கமும்
ஒரே பனி! பனி!
அகன்ற ஆற்றில்
ஆழமும் பலமும் மிக்க வெள்ளம்!”

- ‘சோசலிசக் கவிதைகள்’, 1981

கறுப்பு எழுத்தில் உள்ளவற்றை உற்றுநோக்கும்போது வேறுபாடுகளைக் காணலாம். ஒரு கவிதையில் நூறு காதம் ஆயிரம் காதம் எனப்படுவது, இன்னொரு கவிதையில் முன்னூறு மைல்வரை மூவாயிரம் மைல் என வந்துள்ளது. ஒரு கவிதையில் ஸ்தம்பித்திருந்தது. எனப்படுவது, இன்னொன்றில் உறைந்து கிடக்கிறது. என வந்துள்ளது. வெண்பனி என்னும் தலைப்பு ஒரு கவிதையில் மட்டும் கண்டெடுப்பு என வந்துள்ளது!

இவ்வாறு வெவ்வேறு நபர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேறு சில கவிதைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதும் நல்லது. உ - ம்:

அ). இ. முருகையனும் சி. சு செல்லப்பாவும் மொழி பெயர்த்த வில்லியம் பிளேக்கின் கவிதை - முறையே - ‘நச்சுமரம்’; ‘விஷமரம்’.

ஆ). சோ. பத்மநாதனும் அ. யேசுராசாவும் மொழிபெயர்த்த ஜோசப் ஃப்ரொட்ஸ்கியின் கவிதை - முறையே - ‘மேரியும் கிறிஸ்துவும்’; ‘நிலை மயக்கம்’.

இ). கெக்கிராவ ஸுலைகாவும் அ. யேசுராசாவும் மொழிபெயர்த்த அன்னா அக்மதோவாவின் கவிதை - முறையே - ‘N.P க்கு...’; ‘வெற்று இரவு...’.

தமிழகக் கவிஞரான சமயவேல், ‘மொழிபெயர்ப்பின் மாயை’ என்னும் தலைப்பில் நல்ல கட்டுரையொன்றை எழுதியுள்ளார். ஓசிப் மெண்டல்ஷ்டாம் என்ற ரஷ்யக் கவிஞரின் கவிதையொன்று மொழிபெயர்ப்புகளில் எவ்வாறெல்லாம் மாறுகிறதென, அதில் விபரிக்கிறார்; படிக்கவேண்டிய கட்டுரை. உயிர் எழுத்து (ஆடி 2013) சிற்றிதழில் அக்கட்டுரை வெளியாகியுள்ளது.

6. நல்ல மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் ஏராளம் உள்ளன; வசதிகருதி - சிறிய கவிதைகள் சிலவற்றை மட்டும் நோக்குவோம்.

அ) றொபேட் ஃவ்ஹொஸ்ற் ஓர் அமெரிக்கக் கவிஞர்; இவரது கவிதைகள்மீது, முன்னாள் இந்தியப் பிரதமரான ஜவஹர்லால் நேரு ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார் எனவும் அறிகிறோம். மொழிபெயர்ப்பு : அ. யேசுராசா.

பனித்துகள்

ஹெம்லொக்* மரக் காக்கை

என்மீது

பனித்துகள் உதறிய

தோற்றம்,

மாற்றியது என்

மன நிலையை ;

துயரிற் கழியாதும்

காத்தது -

எஞ்சி இருந்த நாளை!

* ஒருவகை நச்சுமரம்.

- 'கவிதை'

ஆவணி - புரட்டாதி 1994

குறைந்த வரிகளைக்கொண்ட இறுக்கமான சிறிய கவிதை ; வெளிப்படையானதுங்கூட. ஆனால், நச்சு மரத்திருந்து பனித்துகளை உதறிய காகத்தின் செயல், மானுடத் துயரிலிருந்து மீளும் 'வெளிச்சத்தைத்' தருவது அருமையாகவுள்ளது. கற்பனைபண்ண முடியாத - கவிஞனின் உண்மை அனுபவத்தின் - வெளிப்பாடாகவும் இக்கவிதை ஆக்கம் அமைந்திருக்கிறது.

ஆ) ழாக் ப்ரெவெர் புகழ்பெற்ற பிரெஞ்சுக் கவிஞர். வெ. ஸ்ரீராம் பிரெஞ்சு மொழியிலிருந்து நேரடியாக மொழிபெயர்த்த அவரது கவிதைகளின் தொகுப்பு, சொற்கள் என்னும் பெயரில் வந்துள்ளது.

முதல் நாள்

அலமாரியில் வெண்ணிற விரிப்புகள்

கட்டிலில் சிவப்பு விரிப்புகள்

தன் தாயில் ஒரு குழந்தை

அதன் தாய் பிரசவ வலியில்
தந்தை வராந்தாவில்
வராந்தா வீட்டில்
வீடு நகரத்தில்
நகரம் இரவில்
அலறலில் சாவு
வாழ்க்கையில் குழந்தை.

இக்கவிதையின் அமைப்பு வித்தியாசமானது. ஒன்றில் ஒன்றில் ... இன்னொன்றில் எனச் சித்திரித்து, தாயில் இருந்த குழந்தையை 'வாழ்க்கையில் குழந்தை' ஆக மாற்றிக் காட்டுகிறது!

இ). அன்னா அக்மதோவா புகழ்பெற்ற ரஷ்யக் கவிஞர் ; மெல்லுணர்வுக் கவிதைகளுடன், அதிகார அடக்குமுறையின் துயரவலிகளையும் பேசுவதை அவரது கவிதைகள்.

பிரிதல்

மாலை,
சரிவான பாதை என்முன்னால்.
நேற்றுத்தான்,
'என்னைமறவாதே' என
காதலோடு அவன், வேண்டினான்.
இன்று வெறுங்காற்றும்,
இடையனின் அழு குரலும்மட்டும்.

தூய ஊற்றினருகில்,
'செடார்' மரங்கள் அலைப்புறுகின்றன.

- 1914

- அலை

சித்திரை - வைகாசி 1978

இது ஓர் அழகிய மெல்லுணர்வுக் கவிதை. பெண்ணின் - குழம்பி மங்கிய மனநிலையையும், எதிர்கொள்ளும் சூழலின் சிக்கலையும், மாலை, சரிவான பாதை என்பன குறிக்கின்றன; 'தூய ஊற்று' காதலுக்கும், 'செடார் மரங்கள்' காதலருக்கும் குறியீடாக உள்ளன!

7. மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை நூல்களின் விபரங்கள், உங்களின் வாசிப்புக்குப் பயன்படும்.

அ). இலங்கை நூல்கள்

1. பலஸ்தீனக் கவிதைகள் - எம்.ஏ. நுஃமான்
2. காற்றில் மிதக்கும் சொற்கள் - எம்.ஏ. நுஃமான்
3. இரவின் குரல் - எம்.ஏ. நுஃமான்
4. பூவரசம்பூ - வ. அ. இராசரத்தினம்
5. பாலை - சி. சிவசேகரம்
6. பணிதல் மறந்தவர் - சி. சிவசேகரம்
7. மா ஓ சேதுங் கவிதைகள் - சி. சிவசேகரம்
8. ஒரு வரம் - இ. முருகையன்
9. சிறைக் குறிப்புகள் - கே. கணேஷ்
10. பல்கேரியக் கவிதைகள் - கே. கணேஷ்
11. எத்தனை நாள் துயின்றிருப்பாய் என்னருமைத் தாய்நாடே -
கே. கணேஷ்
12. தேயிலைத் தோட்டத்திலே - சக்தீ அ. பாலையா
13. பனிமழை - அ. யேசுராசா
14. மௌனத்தின் ஓசைகள் - லறீனா ஏ. ஹக்
15. பட்டுப் பூச்சியின் பின்னுகை போலும் - கெக்கிராவ ஸ்லைகா
16. தென்னிலங்கைக் கவிதைகள் - சோ. பத்மநாதன்
17. ஆபிரிக்கக் கவிதை - சோ. பத்மநாதன்
18. காற்றின் மௌனம் - பண்ணாமத்துக் கவிராயர்
19. நாளை இன்னொரு நாடு - எம். கே. எம். ஷகீப்
20. கலேவலா - உதயணன்
21. நாளையும் மற்றொரு நாள் - எம். சீ. ரஸ்மின்
22. பிளேக் கவிதைகள் - வை. சுந்தரேசன்
23. உன்னை வாசிக்கும் எழுத்து - அஷ்ரப் சிஹாப்தீன்

ஆ). தமிழக நூல்கள்

1. 25 கவிதைகளும் 500 கமாண்டோக்களும் - யமுனா ராஜேந்திரன்
2. மா சேதுங் கவிதைகள் - எஸ். வி. ராஜதுரை
3. அக்கரைப் பூக்கள் - எஸ். வி. ராஜதுரை
4. மண்ணும் சொல்லும் மூன்றாம் உலகக் கவிதைகள்
- எஸ். வி. ராஜதுரை
5. சோசலிசக் கவிதைகள்
6. தலைப்புச் செய்திகள் மூன்றாம் உலகக் குரல்
7. உலகக் கவிதை - பிரம்மராஜன்

8. மிளகுக் கொடிகள் - வி. எஸ். அனில்குமார், பாரதிபுத்திரன்.
9. ஓர் அவசரநிலைக்கால இரவு
10. மாற்று இதயம் - சி.சு. செல்லப்பா
11. கவிதையின் திசைகள் - சுசுமாரன்
12. பப்லோ நெருடா கவிதைகள் - சுசுமாரன்
13. வீணையே வாளாக - என். ஆர். தாசன்
14. காற்றுக்குத் திசை இல்லை - இந்திரன்
15. தற்கால மலையாளக் கவிதைகள் - ஜெயமோகன்
16. சொற்கள் - வெ. ஸ்ரீராம்
17. அன்னா அக்மதோவா கவிதைகள் - லதா ராமகிருஷ்ணன்

8. நானும் கவிதைகள் சிலவற்றை மொழிபெயர்த்துள்ளேன். அவை முதலில் சிற்றிதழ்களில் வெளியாகி, பின்னர் பனிமழை என்னும் தொகுதியாகவும் வந்துள்ளன. எனது மொழிபெயர்ப்பு முறை எப்படி அமைகிறது என்றும் பார்க்கலாம்.

ஆங்கில மொழியில் நான் வாசிக்கும் கவிதைகளில் பிடித்த சிலவற்றைக் குறித்து வைத்துக்கொள்வேன்; இலகுவில் என் மனதைக் கவர்ந்தவையாக அவை இருக்கும். சிக்கலான - புரிதலில் கடினமானவற்றுக்கு, நான் முக்கியம் கொடுப்பதில்லை. குறித்து வைத்த கவிதைகளில் மொழிபெயர்ப்புக்காக ஒன்றை எடுத்து, அதனைப் பலமுறை வாசிப்பேன். தெளிவான புரிதல் ஏற்பட்டபின், அதற்குரிய தமிழ் வரிகள் தானாகவே மனதில் தோன்றும். ஒத்திசையுடன் வரிகள் அமையும்போது, அவற்றைக் குறித்துக்கொள்வேன். இயன்றவரை ஆங்கிலக் கவிதையின் வரி வடிவத்தைப் பேணியே மொழிபெயர்ப்பு வரிகளை அமைப்பேன். பின்னர் அந்த மொழி பெயர்ப்பை வெவ்வேறு நேரங்களில் படிக்கும்போது தோன்றும் திருத்தங்களையும் செய்துகொள்வேன். கவிதையின் மொழி பெயர்ப்பு திருப்தியாக அமைந்தபின்பே, அதன் இறுதி வடிவத்தைப் பிரசுரத்துக்குக் கொடுப்பேன். இந்த வகையில்தான் எனது மொழிபெயர்ப்பு முயற்சி நடைபெறுகிறது.

9. முடிவுரையாகக் கூறுவதானால், நூலகங்கள் மற்றும் தனியார் சேகரிப்பிலிருந்து, மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை நூல்களை நீங்கள் பெற்றுப் படிக்கவேண்டும். சிற்றிதழ்களிலும், இணையப் பக்கங்களிலும் வரும் கவிதை பற்றிய கட்டுரைகளையும் குறிப்பு களையும் உள்வாங்கவேண்டும். வெவ்வேறு மொழிப் படைப்பு



மா ஓ சேதுங்

களினதும், கவிஞர் - விமர்சகரின் கருத்து
களினதும் அனுபவங்கள், காலப்
போக்கில் உங்களின் இரசனையையும்
மதிப்பீட்டையும் பக்குவப்படுத்தும்.
கவிதைபற்றிய உங்கள் அறிவை அவை
அகலிப்பது மட்டுமல்லாது, கவிதை
ஆக்கச் செயற்பாட்டுக்கும் உந்துதலைத்
தரும்; புதிய பரிமாணங்கள் கொண்ட
கவிதைகள் எதிர்காலத்தில் உங்களிட
மிருந்தும் உருவாகும்!

இந்தக் கவிதைப் பயிலரங்கில்
பங்குபற்ற எனக்கு வாய்ப்பளித்த - கர
வெட்டி பிரதேசச் செயலக நிர்வாகத்
தினருக்கும், குறிப்பாக கலாசார அலுவலருக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரி
வித்து அமர்கின்றேன்! 17.11.2014 ♦

(கரவெட்டி 'பிரதேசச் செயலகத்' தில்
நடைபெற்ற, மாணவர் - இளைஞருக்கான
'கவிதைப் பயிலரங்குத்தொடரில்', 03. 11. 2013
இல், மொழிபெயர்ப்பும் கவிதையும் என்னும்
தலைப்பில் நான் ஆற்றிய உரையின், கட்டுரை
வடிவம்.)

ஜீவநதி

கவிதைச் சிறப்பிதழ், மார்கழி 2014

ஓரு கவிதைதான்...



வில்லியம் பிளேக்

மொழியாக்கக் கவிதைகள் பல தமிழில் வெளியாகின்றன. நல்லதொரு மொழியாக்கம் மூலப் படைப்பிற்கு நேர்மையானதாய், தமிழ் மொழிமரபிற்கு இயைபுற, செறிவான சொற்களுடன், கவித்துவம் பொருந்தியதாய் விளங்கும்.

மொழியாக்கம் 'மறுபடைப்பே' என்பதனால், அதன் வெற்றி, மொழியாக்கம் செய்பவரின் - உணர் திறனிலும் வெளிப்பாட்டுத் திறனிலும் வடிவச் செம்மை

உணர்விலும் தங்கியிருக்கிறது.

குறித்ததொரு படைப்பினை வெவ்வேறு நபர்கள் மொழியாக்கம் செய்யும்போது, அவர்களின் 'தனியாள் இயல்பு வேறுபாடுகள்' காரணமாய் மொழியாக்கங்களில் 'வித்தியாசங்கள்' அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது; இவற்றை நோக்குவதும் சுவாரசியமானதுதான்.

உதாரணத்திற்கு ஒன்று:

ஆங்கிலக் கவிஞன் வில்லியம் பிளேக் எழுதிய 'A Poison Tree' என்ற கவிதையின் நான்கு மொழியாக்கங்கள் காணக்கிடைக்கின்றன; முறையே இ. முருகையன், சி. சு. செல்லப்பா, வை. சுந்தரேசன், க. சத்தியதாசன் ஆகியோர் அவற்றைச் செய்துள்ளனர்.

1. கவிதைத் தலைப்பை 'விஷமரம்' என்று செல்லப்பா மொழியாக்கம் செய்ய, ஏனைய மூவரும் 'நச்சுமரம்' என்று தந்துள்ளனர்.
2. மூலக்கவிதை 16 வரிகளில் அமைந்துள்ளது. முருகையனும் செல்லப்பாவும் 16 வரிகளில் மொழியாக்கம் செய்துள்ளனர்; சுந்தரேசன் 19 வரிகளிலும், சத்தியதாசன் 21 வரிகளிலும் செய்துள்ளனர்.
3. மூலக்கவிதையின் முதல் நான்கு வரிகள் வருமாறு :

I was angry with my friend :
I told my wrath, my wrath did end.
I was angry with my foe :
I told it not, my wrath did grow.

மொழியாக்கங்கள் :

கோபம் கொண்டேன் தோழன் மீதில்;
கோபம் சொன்னேன்; குளிர்ந்து தீர்ந்தது;
கோபம் கொண்டேன் தீய பகைவனில்;
கூறினேன் அல்லேன்; வளர்ந்தது கோபம்.

- முருகையன்

நண்பனிடம் கோபம் கொண்டு இருந்தேன்
கோபத்தை காட்டினேன் கோபம் தணிந்தது
பகைவனிடம் கோபம் கொண்டு இருந்தேன்
அதைக் காட்டவில்லை, என் கோபம் வளர்ந்தது

- செல்லப்பா

என் நண்பனுடன் கோபம் உற்றேன்
என் சினத்தை அவனிடம் பகன்றேன்
சினம் தணிந்தது
என் பகைவனுடன் கோபம் உற்றேன்
என் சினத்தை மறைத்தேன்
சினம் வளர்ந்தது.

- சுந்தரேசன்

நான் எனது நண்பனுடன் கோபம் கொண்டிருந்தேன்
அதை வெளிக்காட்டினேன் அது முடிவுக்கு வந்தது.
நான் எதிரியுடன் கொண்டிருந்த கோபத்தை
மறைத்து வைத்தேன் அது வளர்ந்தது.

- சத்தியதாசன்

அ) மூலத்திலுள்ளதை நேரே மொழியாக்கம் செய்ததால் -
என், நான், எனது ஆகிய சொற்கள் மூன்றாம் நான்காம்
உதாரணங்களில் கையாளப்பட்டுள்ளன; ஆனால், தமிழ் மொழி
மரபிற்கு இவை தேவையில்லை. முதல் இரண்டு உதாரணங்களிலும்
இவை இல்லாமலேயே மூலத்தின் அர்த்தம் வெளிப்படுத்தப்படு
கின்றது. “கோபம் கொண்டேன் தீய பகைவனில்” என்பதில்
முறையே, நான்/என்/எனது என்பன மறைந்துள்ளன; இந்த விடுபாடு
மொழியாக்கத்திற்குச் செறிவையும் தருகிறது.

ஆ) ‘கோபம் கொண்டேன்’ / ‘கோபம் சொன்னேன்’ என
முருகையன் எளிமையாக வெளிப்படுத்துகிறார்; ‘கோபம் உற்றேன்’
/ ‘பகன்றேன்’ எனச் சுந்தரேசனின் சொற்பிரயோகம் சிறிது கடினத்
தன்மையைக் கொண்டதாயுள்ளது.

இ) கோபம் கொண்டேன் / கோபம் கொண்டு இருந்தேன்
/ கோபம் கொண்டிருந்தேன்;

கோபத்தைக் காட்டினேன் / அதை வெளிக்காட்டினேன்;
கூறினேன் அல்லேன் / அதைக் காட்ட வில்லை / சினத்தை
மறைத்தேன் / மறைத்து வைத்தேன்.

என, ஒரே பொருள் வேறுவேறு சொற்களில், வேறுவேறு
கவிஞரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஈ) முருகையனின் மொழியாக்கம் செறிவையும்
கவிதைக்குரிய ‘இயங்கு தன்மை’யையும் கொண்டுள்ளது; ஏனைய
மூன்று மொழியாக்கங்களும் கட்டுரையின் ‘உலர்ந்த’ - விவரணத்
தன்மையுடன், செறிவற்றும் காணப்படுகின்றன.

மூலக்கவிதையின் கடைசி இரண்டு வரிகள் வருமாறு:

In the morning glad I see
My foe outstretch'd beneath the tree.

இவ்வரிகளின் மொழியாக்கங்கள் வருமாறு :

மரத்தின் கீழே காலையிற் கிடந்த
மாற்றான் உடலை மகிழ்வுடன் கண்டேன்.

- முருகையன்

காலையில் மகிழ்வுடன் பார்த்தேன் நான்
மரத்தடியில் பகைவன் விரைத்துக் கிடப்பதை

- செல்லப்பா

காலையில் மரத்தின் கீழ்
என் பகைவன் மல்லாந்து கிடத்தல் கண்டு
மகிழ்வுற்றேன்.

- சுந்தரேசன்

காலையில் நான் கண்டு மகிழ்ந்தேன்
அம் மரத்தின் கீழ் இறந்து கிடந்த
என் எதிரியை

- சத்தியதாசன்

அ) foe என்ற சொல்லிற்கு மாற்றான் /பகைவன் (இருவரால்) /எதிரி ஆகிய சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன.

ஆ) கிடந்த மாற்றான் உடலை /விரைத்துக் கிடப்பதை /மல்லாந்து கிடத்தல் கண்டு / இறந்து கிடந்த ஆகிய பிரயோகங்களிலும் வேறுபாடுகளைக் காணலாம்.

இ) முருகையனின் மொழியாக்க வரிகள் தவிர்ந்த ஏனைய மூன்றும் வெறும் வசனக் கூற்றுகளாக உள்ளன. அவரது மொழியாக்கம் யாப்பில் எதுகை, மோனை பேணி ஓசையுடன் மரபுமுறைக் கவிதையாக உள்ளது; ஏனைய மூன்றும் புதுக்கவிதைப் பாணியிலுள்ளன.

இவ்வாறாக, தனியாள் இயல்பு காரணமாய் வெளிப்படும் வேறுபாடுகளை அவதானிக்க முடிகிறது. கவிதையை முழுமையாய்ப் பார்க்கையில் - முருகையனின் மொழியாக்கம் கவித்துவ வீச்சுடன், செறிவானதாய் என் வாசக மனதில் பதிகின்றதெனவும் சொல்ல இயலும்!

◆

மறுபாதி

ஐப்பசி - மார்கழி 2009

அ. யேசுராசா • 39

நானும் எனது படைப்புலகமும்!
“படைப்புந்தலும்... அனுபவ வெளிப்பாடும்!”



புறகா ஆசிரியர் மலர்ச்செல்வன், ‘நானும் எனது படைப்புலகமும்!’ என்னும் தலைப்பில் கட்டுரை யொன்று அனுப்பும்படி கேட்டார். எப்போதும் என்னை முதலில் ஒரு வாசகனாக - இரசிகனாக உணர்பவன் நான். ஆனால், எனது படைப்புகள் குறைந்த எண்ணிக்கையினவாயினும் சிறுகதை, கவிதை, மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் என மூன்று தொகுதிகளாக வந்துள்ளன! எனவே அத்தலைப்பில்

கொஞ்சம் யோசிக்க முனைந்தேன்.

“கற்பனையின் அடித்தளம் கற்பலமாகும்.” - இது நமது கவிஞர் இ. முருகையனின் வரியாகும். எனது இலக்கியத்துறை ஆரம்ப காலமும் வாசிப்பிலேயே தொடங்கியது. எட்டாம் வகுப்பளவில் ஊர் வாசிகசாலையில் பத்திரிகைகள், சிறுவர் சஞ்சிகைகள் என அது ஆரம்பமாகியது. இடையில் கொஞ்சக்காலம் துப்பறியும் மர்ம நாவல்களின் வாசிப்பு. பின்னர் அது மெல்ல வளர்ந்து யாழ். பொதுசன நூலகத்தில் - மு. வரதராசன், நா. பார்த்தசாரதி, அகிலன், கல்கி, ஜெகதீர்பியன் நூல்களுடன் தொடர்ந்தது. பார்த்தசாரதியின் அரவிந்தனும், அகிலனின் முருகையன் மற்றும் தணிகாசலம் பாத்திரங்களும்; மு. வ.வின் பாத்திரங்களும் இலட்சிய வாழ்வு பற்றிய கற்பனையைத் தூண்டின. சரித்திர நாவல்கள் இன்னொருவகைக் கற்பனை உலக சஞ்சாரத்தை ஏற்படுத்தின. பாத்திரங்கள் கற்பனை உருவங்களுடன் மனதில் நடமாடின. அவர்களின் இன்ப துன்பங்கள், வெற்றி தோல்விகளுடன் நானும் கரைந்தேன். கற்பித உணர்வுலக சஞ்சாரம் ஒருவித போதையைப் போல் தொடர்ந்து மெய்மறக்கச் செய்தது. அக்காலங்களில் விரும்பிப் பார்க்க நேர்ந்த தமிழ்த் திரைப்படங்களும் அவற்றின் பாடல்களும், ஒன்றித்து உருகும் கற்பனை நிலையை வளர்த்துச் சென்றதை இன்று புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

அறுபதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து மொழிபெயர்ப்புப் படைப்புகளுடனான பரிச்சயம், இன்னொருவகை அனுபவ உலகைக் காட்டியது. வெவ்வேறு மொழிகள் பேசி, வேறுவேறு நிலப்பகுதிகளில் வேறுவகை வாழ்க்கைச் சூழலில் வாழும் மனிதர்கள் பற்றிய கற்பனைச் சித்திரங்கள் விரிந்தன. தமிழின் நவீன எழுத்துப் பரிச்சயமும், ஒத்த உணர்வுகொண்ட சில நண்பர்களின் தொடர்பும் - கருத்துப் பரிமாற்றங்களும் நோக்குநிலையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றன.

எழுத்து சிற்றிதழில் வாசிக்கக் கிடைத்த கட்டுரைகள் வாயிலாக - குறிப்பாக வெங்கட் சாமிநாதனின் எழுத்துகளில், படைப்புகள் அனுபவ வெளிப்பாடாக அமையவேண்டுமென்ற கருத்து ஆழமாக வெளிப் பட்டது ; என்னை அது கவர்ந்தது. அக்காலத்தில் - எழுபதுகளில், சமூக மாற்றத்துக்கான வெறும் கருவியே இலக்கியம் என்று - கருத்துகளை வெளிப்படுத்தும் படைப்புகளை முதன்மைப்படுத்தும் போக்கே, இலங்கைச் சூழலில் மேலோங்கியதாக இருந்தது. ‘சோஷலிச யதார்த்தவாதம்’ என்ற கோட்பாடும் வலியுறுத்தப்பட்டது. ஆனால், சோஷலிசம் வந்த நாடுகளுக்கே பொருத்தமான அக்கோட்பாடு, இலங்கை போன்று சோஷலிசம் வந்திராத நாடுகளுக்குப் பொருந்தாது என்பதை, அக்

கோட்பாடை வலியுறுத்தி வந்த - மெத்தப் படித்த படிப்பாளிகளான - க. கைலாசபதியோ கா. சிவத்தம்பியோ உணராமல் போனமை அவலமானதே! இக்குருட்டாட்டத்தில் (உண்மையாகவும் போலியாகவும்) இழுபட்டுச் சென்றவர்கள் பலர். பாலியல் கதைகள் எழுதிவந்தவரும் / வெறும் பிரபல நாட்டத்தில் இருந்தவரும் கூட இவ்வாட்டத்தில் இணைந்தனர்! “எப்படியோ நாங்கள் லெவ்ரில்தான் போறம்; நாங்களும் முற்போக்குதான்” என்று சொல்ல அவர்கள் தயங்கவில்லை! இவ்வாறே, அனுபவத்தைப் புறமொதுக்கி, காலத்துக்கேற்ற மோஸ்தரில் கருத்துகளை வைத்து - ‘படைப்புகள்’ என்ற பெயரில் - தயாரிப்புகளைப் பலரும் வெளியிட்டனர். அறுபதுகளின் பிற்பகுதியில் - கொழும்பில் வசித்தவேளை - எனது நண்பர் வட்டத்துள் சிலரும், வெளியே பலருமென இவர்கள் இருந்த சூழல். இத்தகையோரின் எழுத்துகள் என்னைக் கவரவில்லை.

நண்பரில் பலர் சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் எழுதிவந்தனர்; வீரகேசரி, தினகரன் முதலிய பெரும் பத்திரிகைகளின் வார வெளியீடுகளில் அவை பிரசுரமாகியும் வந்தன. பிரசுரமான / பிரசுரமாகாமல் கையெழுத்திலுள்ள படைப்புகளைப் பற்றிய விமர்சனக் கருத்துகளைப் பரிமாறுபவனாக இருந்த நான், படைப்புந்தல் நிகழ்ந்த வேளைகளில் அவ்வப்போது சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் எழுதத் தொடங்கினேன். ஏற்கெனவே யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தபோது, 1966 இல், ‘கோடை இடிகள்’ என்னும் சிறுகதையை எழுதினேன்; அதுவே எனது முதலாவது சிறுகதையாகும். பகுத்தறிவு, பழந்தமிழர் வாழ்வுப் பெருமைகள், முற்போக்கு என்று கதைத்துத் திரியும் ஓர் இளைஞர், நடைமுறையில் பிரச்சினைகள் வருமென்று கூறி, தான் காதலித்துப் பழகிய - தன்னைவிடக் குறைவானதென்ற சாதிப்பிரிவுப் - பெண்ணைக் கைவிட்டு, நழுவுவதைப் பதிவாக்கிய கதை அது. அவ்வேளை படைப்புந்தல் பற்றிய புரிதல் எனக்கு இருந்ததென்று சொல்ல இயலாது. ஆனால், அவ்வாறான ஒரு நபரை அறிந்திருந்ததில் கருத்தியல்ரீதியாக எழுத முயன்றேன். அக்கதை அவ்வளவு திருப்தியாக இல்லாததால், பின்னர் 1974 இல், எனது தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும் சிறுகதைத் தொகுதி வந்தபோது, அதனைச் சேர்க்கவில்லை.

அனுபவம் சாராது நல்ல படைப்புகள் உருவாக முடியாது என்று நம்புகிறேன். அனுபவம் முதல்நிலை அனுபவமாகவோ இரண்டாம்நிலை அனுபவமாகவோ இருக்கலாம். அந்த அனுபவம் என்பதும் வெறுமனே ஒரு சூழலில் இருந்தது அல்லது கேள்விப்பட்டது மட்டுமேயாகாது; மாறாக குறிப்பான நிகழ்வுகள் அல்லது

செய்திகள் மனத்தளவில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி, எண்ணக்கோல நீர்வளையங் களைத் தோற்றுவித்ததாக இருக்கவேண்டும். முருகையன் ‘அனுபவ வெண்கூடு’ என்று குறிப்பிடுவதை, இங்கு மனங்கொள்ளவேண்டும். எனது படைப்புலகம் எனது அனுபவங்கள் சார்ந்ததே! மூன்றாவது மனிதன் இதழில் வந்த எனது நேர்காணலில், படைப்புந்தல் இல்லாததால் பிறகு நீண்ட காலம் எழுதவில்லை என நான் குறிப்பிட்டதை, ஒரு “கவிஞர்” கேலியாக ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாவம் அவர்; படைப்புந்தலுக்கும் படைப்புச் செயற்பாடுக்கும் உள்ள தவிர்க்கவியலாத் தொடர்பு பற்றிய புரிதல் சிறிதுமற்ற ஒருவர்தான் அவர். ஏனெனில், கவிதைத் தொழிற்சாலை ஒன்றை வைத்து, ஏராளமாய்க் ‘கவிதை’ (என்ற பேரில்) தயாரித்து வழங்கி வருபவரல்லவா அவர்!

பிரக்ஞை உள்ள ஒருவர் பல்துறை ஈடுபாடு கொண்டிருப்பது இயல்பானது; வெறுமனே இலக்கியக் குறிக்காரராக மட்டும் இருக்க முடியாது. திரைப்படம், ஓவியம், இசை, அரசியல், விளையாட்டு, கலை - இலக்கியக் கோட்பாடுகள், விமர்சனம், தத்துவம், வரலாறு போன்றவற்றில் எனக்கு இளமையிலிருந்தே ஈடுபாடு உள்ளது. அவைசார்ந்து வரும் பல வெளியீடுகளைத் தேடிப்படிக்கும் வழக்கமும் உள்ளது. வெறுமனே பாவனைக்காக உள்வாங்காது, நமது மரபு - பண்பாடு - தேவை சார்ந்து பொருத்தமுற உள்வாங்குவதை எப்போதும் விரும்புகிறேன். அத்தேடல் மெல்ல மெல்ல எனது பிரக்ஞையை வடிவமைக்கிறது. இலக்கியப் பிரதியாக்கம் - மதிப்பீடுகள் என்பவற்றின்போது அப்பிரக்ஞை இயல்பாகச் செயற்படுகிறது. எனது சில சிறுகதைகள் நட்பு - காதல் - தனிமை பற்றிப் பேசுகின்றன ; அவை சார்ந்த ஏமாற்றம், துயரம் பற்றியும் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவற்றை ஒரே விரக்தி - நம்பிக்கை வறட்சியென, வறட்டுத்தனமாகச் சிலர் குற்றஞ்சாட்டியுமுள்ளனர். இதற்கான எனது பதிலைத் ‘தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்’ நூலின் இரண்டாம் பதிப்பின் என்னுரையில் தந்துள்ளேன். அது வருமாறு :

“...நான்கு கதைகளில்தான் துக்கமும், சலிப்பும் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இத்துக்கமும் அந்தஸ்து, பொருள்வசதி போன்ற ‘லோகாயத லாபங்கள்’ கிட்டாமற் போனமையால் வந்தவையல்ல. மாறாக, மனித உறவுகளின் உடைவும், நெருக்கமின்மையும், அந்நியனாகிப்போனமை பற்றிய உணர்தலுமே இத்துக்கத்தினதும் சலிப்பினதும் காரணிகளாகும். குற்றஞ்சாட்டுவோர் இத்துக்கத்தின் ‘மனிதப் பண்பினை’ உணராமற் போய்விடுகின்றனர்.

மனித உறவுகளிற்குப் பதிலாகப் பொருளியல் உறவுகளையோ, பிரக்ஞையுடனிருத்தலுக்குப் பதிலாக பிரக்ஞை அற்ற வாழ்நிலையினையோ கொண்டிருந்தால், அந்தப் பாத்திரங்கள் இத்துக்கத்திற்கோ சலிப்பிற்கோ உட்படுதல் சாத்தியமில்லைத்தான். ஆனால், அது ‘பொருளி’ற்குச் சரணடைந்துபோகும் - தாமே ஒரு ‘பொருளாக’ மாறிவிடும் - மனிதக் குணாம்சங்களிலிருந்து விலகிய - இழிந்த நிலையேயாகும். ‘பொருளைக் கடக்க’ முடியாமல் அதற்குச் சரணடைந்துபோகும் வாழ்நிலையைக் கொண்டவர்களும், கொச்சைப் பொருள்முதல்வாதிகளுமே, இத்துக்கத்தின் ‘மனிதப் பண்பி’னைக் காண மறுத்து அல்லது காண இயலாமல் குற்றஞ் சாட்டுகின்றனர்.”

படைப்புச் செயற்பாட்டில் வெறுமனே அறிவுபூர்வமாக ஈடுபடுகையில், செயற்கைத்தனங்கள் தோன்றும்; குறிப்பாக மொழிநடை செயற்கையாக அமைந்து காட்டிக்கொடுத்துவிடும். படைப்புந்தல் உள்ள நிலையில், பெரும்பாலும் இரவு பத்துப் பத்தரை மணிக்குப் பிறகு, ஒரேதடவையில்தான் எனது சிறுகதைகளைப் படைக்க முடிந்திருக்கிறது. அரைப்பிரக்ஞை நிலை என்று சொல்லக்கூடிய நிலையில், தன்னியல்பாக - வேகமாகக் கிறுக்கல் கையெழுத்தில்தான் - சிறுகதைப் படைப்புகளை எழுதியிருக்கிறேன். அரைப்பிரக்ஞை நிலைச் செயற்பாடு, வித்தியாசமான - தனித்துவங்கொண்ட படைப்புமொழியை உருவாக்குகிறது. பிறமொழி எழுத்தாளரொருவர் சொன்னதைப்போல் - “நான் எழுதும் வசனத்தை நான் அறியேன்.” மையப் பொருளின் உணர்வு நிலைத் தாக்க வீச்சு, படைப்புந்தல் என்பவற்றுக்கேற்ப - புதிய கோலங்களில் மொழி வெளிப்பாடு இயல்பாய் வந்தமைகிறது! ‘மகத்தான துயரங்கள்’, ‘இருப்பு’, ‘படம் பார்த்த பிறகு...’, ‘ஓர் இதயம், வறுமை கொண்டிருக்கிறது...’, ‘தொலைவு’ ஆகிய எனது சிறுகதைகளில் இதனைக் குறிப்பாகப் பார்க்கலாம். எழுதியதன் பின்னரான காலங்களில், அவ்வப்போது வாசிக்கும்போது தோன்றும் பொருத்தமான திருத்தங்களைச் செய்தும் செப்பணிடுவேன். பல கதைகள் மாதங்கள், வருடங்களெனக் கையெழுத்துப் பிரதி நிலையில் கிடந்து மாற்றங்களுக்குள்ளாகியுள்ளன. பத்திரிகைகளில் பிரசுரிப்பதில் அந்தரப்படும் மனநிலை இல்லாததால், நான்கு சிறுகதைகள் மட்டுமே இதழ்களில் பிரசுரமாகின; மற்றைய ஆறு கதைகளும் எனது சிறுகதைத் தொகுதியிலேயே முதலில் - அச்சில் வெளி வந்தன!

தனிநிலைக் கவிதைக்குரிய பொறி தோன்றி, உணர்வு வேறு

பாட்டின் ஓசைகளுக்கியைய சொற்கள் வரிவடிவில் மனதுக்குள் அசைந்தபடி இருக்கும். ஆதாரப் பொறியின் சித்திரிப்பு வெளிப்பாடு முழுமை அடைந்ததென்ற திருப்தி ஏற்பட்டபின், உடனேயே அவற்றைக் குறிப்புப் புத்தகத்தில் பதிந்துகொள்வேன். பின்னர், சிறு கதைப் பிரதிக்குப் போலவே செப்பனிடும் செயற்பாடு, அவ்வப் போது கவிதைப் பிரதிக்கும் நடைபெறும். திருப்திகண்டபின்தான், வேறொரு குறிப்புப் புத்தகத்தில், இறுதி வடிவக் கவிதை எனப் பதிந்து கொள்வேன்; அக்கவிதைகளே பிரசுரிக்கத் தகுதியானவையாகும்.

தனிப்பட்ட அகநிலை உணர்வுக் கவிதைகளிலிருந்து, சமூக - அரசியல்நிலைக் கவிதைகளும் எனது கவிதைப் படைப்புலகினுள் அடங்குகின்றன. அகவயமானவன், புறவயமானவன் எனப் படைப் பாளனைப் 'பெட்டிகட்டிப்' பார்க்க முனையும் நமது வறட்டுவாத விமர்சகரின் பார்வை, ஒருபோதும் எனக்கு உடன்பாடானதல்ல! அகவயத்தன்மையும் புறவயத்தன்மையும் இணைந்தவனாகவே என்னை இனங்காண்கிறேன். எனது படைப்புலகமும் இரசனையும், இந்த இணைந்த நோக்குநிலையாலேயே கட்டமைக்கப் பட்டுள்ளன! மொழிபெயர்ப்புக்குத் தேர்வுசெய்யப்பட்ட கவிதை களும் இந்த நோக்குநிலையினாலேயே வாசிப்புநிலையில் எனது கவனத்தை ஈர்த்தன. சுய கவிதையாக்கத்தின் செயற்கூறுகள், மொழிபெயர்ப்புச் செயற்பாட்டின்போதும் பொருந்திவருகின்றன.

"விமர்சகர்கள்" என அறியப்பட்டிருந்தாலும் ஆய்வாளர் என அடையாளப்படுத்தக்கூடியவராயே, பெரும்பாலானோர் நமது சூழலில் - குறிப்பாகப் பல்கலைக்கழகம் சார்ந்து - இயங்குகின்றனர். கலைத்துவ இரசனைத் திளைப்பின் வெளிப்பாடை அரிதாக - சிலரிடமே காணமுடிகிறது! பெரிதும் 'தகவல் திரட்டிகளாய்' அவர்கள் இயங்கி, தாம் அணிந்த நிறக்கண்ணாடியூடாகப் பார்த்து மதிப்பீடுகளைச் செய்கின்றனர். பலவேளைகளில் தவறான வாசிப்பு களையும் மதிப்பீடுகளையும் காணமுடிகிறது; எனது படைப்புலக மும் இவர்களிடம் 'சிக்கு'ப்பட்டிருக்கிறது. 'சங்கம் புழைக்கும் மாயா கோவஸ்கிக்கும்' என்ற எனது கவிதையில், இரண்டு கவிஞர்களதும் தற்கொலைகள் குறிப்பிடப்பட்ட பின்,

"... முதிரா இளைஞர் செயலென்று
உம்மையெலாம்
எள்ளுவார் அணி சேரேன்;
என்றாலும்,
உமது வழி தொடரேன்

செய்வதற்கு இன்னும்
பணிகள் மிகஉளதே! ;”

என்னும் வரிகள் உள்ளன. ‘உமது வழி’ என்பது தற்கொலையையே குறிக்கின்றது. ஆனால், நமது ஆய்வாளர் கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி, “மயாகோவஸ்கியின் பணிகள் பற்றிய தெளிவிருந்திருப்பின் நீங்கள் நிச்சயமாக, ‘உமது வழி தொடரேன் / செய்வதற்கு இன்னும் / பணிகள் மிக உளதே!’ என்று கூறியிருக்க மாட்டீர்கள்” என்று தவறாக மதிப்பிட்டுள்ளார். இன்னொரு பல்கலைக்கழக விரிவுரை யாளர் சித்திரலேகா மௌனகுருவும் தனது உரையொன்றில், கா. சிவத்தம்பி போலவே கருத்துரைத்துள்ளார்!

எண்பதுகளின் பிற்கூறில், இலங்கை வந்த தமிழகப் பேராசிரியரான பெரியார்தாசனுக்கு, யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தனது வீட்டில் ஒருநாள், மயிலங்கூலூர் பி. நடராசன் மாஸ்ரர் இரவுணவு அளித்தார்; சொக்கன் மாஸ்ரருடனும் வேறுசிலருடனும் நானும் அங்கிருந்தேன். சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கையில் இடைநடுவில் என்னைப் பார்த்து, “உங்கள் ‘அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக...!’ கவிதையில், புதிதாக ஒன்றுமில்லையே ; வழமையானதைத்தானே சொல்லியுள்ளீர்கள்” என்று, பேராசிரியர் பெரியார்தாசன் குறிப்பிட்டார். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தபோதிலும், அன்றைய மன நிலையில் ஏனோ பதில் சொல்லாமல் இருந்துவிட்டேன். மயானத்திலோ சுவக்காலையிலோ “ஆண்டி எங்கே... அரசனும் எங்கே...? சமரசம் உலாவும் இடமே...!” என்றுதான் பொதுவாகச் சொல்லப்படுவது. ஆனால்,

“... ”

செத்துப் புதைபட்டுக்
கிடந்த மண்மீதும்
எல்லைகட்டி,
கல்லறையாய் மேடுகளாய்
வர்க்கத்தின் முத்திரைகள்
வர்க்கத்தின் முத்திரைகள்!”

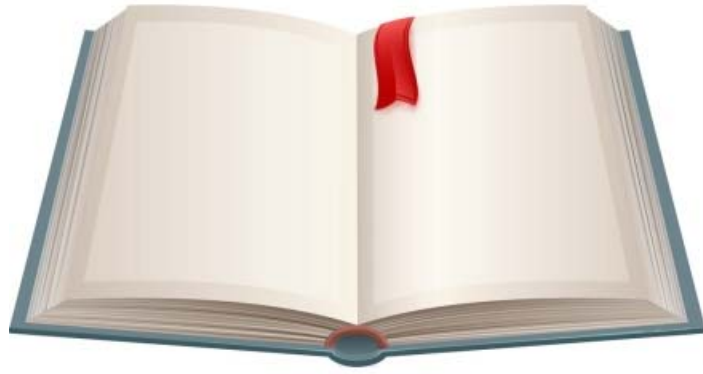
என்றமைந்துள்ள அக்கவிதையின் இறுதி வரிகள், இறந்த பின்னருங் கூடத் தொடரும் சமத்துவமற்ற நிலையைத் தெளிவுறச் சித்திரிக்கின்றன; தமிழகப் பேராசிரியரும் தவறாகத்தான் வாசித்துள்ளார். இங்கேயோ அங்கேயோ, மதிப்பீடுகளை உருவாக்கிப் பரப்பும் இத்தகைய படிப்பாளிகளின் சூழலில்தான், ‘நாமும் நமது படைப்புலக மும்’ இயங்கவேண்டியுள்ளது!

19. 02. 2017 ♦

மறுகா

இதழ் - 11, 2018

வெளிவராதுபோய்விட்ட ஒரு நூலுக்கான என்னுரை



எனது அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக...! நூலின் முதற்பதிப்பை 1984 நொவெம்பரில், 'க்ரியா' வெளியிட்டது. தொடர்புகொள்ளாதலில் இருந்த இடைவெளி காரணமாக, என்னுரையோ வேறு குறிப்புகளோ அந்நூலில் இடம்பெறவில்லை ; எனவே இவ்வேளை, முதலில் 'க்ரியா' ராமகிருஷ்ணனுக்கும் அவருடன் தொடர்பை ஏற்படுத்தித்தந்த பத்மநாப ஐயருக்கும் அவ்வப்போது கவிதைகளை வெளியிட்ட கணையாழி,

மல்லிகை, கவிஞன், விவேகி, நுட்பம், குமரன், புரணி, களனி, அலை, ஞாயிறு ஆகிய இதழ்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்; அவ்வாறே முதலாவது பதிப்பிலுள்ள 45 கவிதைகளுடன் புதிதாக 17 கவிதைகளைச் சேர்த்து இரண்டாவது பதிப்பைத் தற்போது வெளியிடும் ரவிக்குமாருக்கும், இக்கவிதைகளை வெளியிட்ட மூன்றாவது மனிதன், கலைமுகம், பொங்குதமிழ், காலம், மணற்கேணி ஆகிய இதழ்களுக்கும் எனது நன்றிகள்; சில கவிதைகள் நான் ஆசிரியராயிருந்த அலையிலும் கவிதையிலும் வெளிவந்தன.

**

பாடசாலை நாள்களிலிருந்து மரபுக் கவிதைகளைப் படித்து வந்தபோதும் பின்னர் அதில் சலிப்பேற்படத் தொடங்கியிருந்தது. 1967 அல்லது 1968 அளவில் படிக்கக் கிடைத்த சிறுதொகை 'எழுத்து' இதழ்களின் கட்டுரைகளில், 'புதுக்கவிதை' பற்றிய மாறுதலான கருத்துகளைக் கண்டபோது புத்துணர்வு ஏற்பட்டபோதும், அவற்றிலிருந்த கவிதைகள் பலவும் என்னைக் கவரவில்லை. ஆனால், 1968 இல் தற்செயலாய்க் காணக்கிடைத்த, ஈழத்துக் கவிஞர் தா. இராமலிங்கத்தின் 'காணிக்கை' என்னும் தொகுப்பு எனக்கு வெளிச்சத்தைத் தந்தது; அவரது கவிதைகளால் ஆகர்ஷிக்கப் பட்டேன்.

**

அக்காலத்திலேயே கவிதைகளையும் எழுதத் தொடங்கினேன். படைப்புந்தல் இருந்தவேளைகளில் எழுதினேன் ; பின்னர் வேறுவேறு வேளைகளில் அவற்றைச் செப்பனிட்டேன். தீவிரமாய்த் தொடர்ந்து எழுதாவிட்டால் இலக்கிய உலகில் 'காணாமல் போய் விடுவேன்' என்ற அர்த்தமற்ற அச்சம் எனக்கு என்றும் இருந்ததில்லை; 'தயாரிப்பு'களிலும் நம்பிக்கையில்லாதவன்; எனவே, எண்ணிக்கை குறைவாயிருத்தல் இயல்பானதொன்றே!

**

ஒரு தகவல்: 17.10.1979 அன்று மாலைநேரம் ஏ.ஜே. கனகரத்தினா, கவிஞர் வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், நான் - மூவரும் கதைத்தபடி யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள 'பிரதான வீதி'யில் நடந்துகொண்டிருந்தோம். துரையப்பா ஸ்ரேடியம் அருகில், காங்கேசன்துறை வீதியில் திரும்புகையில் (கடற்பக்கத்தில் யாழ். பொலிஸ் நிலையம் இருந்தது), டச்சுக் கோட்டையையும் கோட்டைமேல் தெரிந்த தூக்குமரத்தையும் பார்த்தபடி, தான் காலையில் இந்த இடத்தால் போகும்போது, மைதானத்தில் துப்பாக்கிகளுடன் பொலிசாரின் அணிவகுப்புப்

பயிற்சி நடைபெற்றதும் - பின்னணியில் கோட்டைச் சூழல் தெரிந்ததும், “காலங்கள் கழிந்தும் அடக்குமுறை அதிகாரச் சூழலில் எந்த மாற்றமும் இல்லை”யென்ற உணர்வை ஏற்படுத்தியதாக ஏ.ஜே. சொன்னார். அவரது சொற்கள் என்னுள் பதிந்து ஏற்படுத்திய இரண்டாம்நிலை அனுபவத் தாக்கத்தால், அன்றிரவு ‘புதிய சப்பாத்தின் கீழ்’ என்ற கவிதையை எழுதினேன்; அதிக எண்ணிக்கையில் கவிதை எழுதிக்கொண்டிருந்த நண்பன் ஜெயபாலன் இதுபற்றிக் கவிதை எழுதவில்லை. வேறுபடும் தனியாளர் மனநிலையில் - ‘படைப்பு’ உருக்கொள்ளும் தன்மையைப் புரிந்து கொள்ள, இவ்வுதாரணம் உதவக்கூடும்!

**

ஈழத்தின் முக்கிய கவிஞர்களான மஹாகவி, தா. இராமலிங்கம், சண்முகம் சிவலிங்கம், நீலாவணன், மு.பொன்னம்பலம், முருகையன், எம். ஏ. நுஃமான் முதலியோரின் கவிதைகள் - செய்யுளிலும் புதுக்கவிதை வடிவிலும் இருந்தாலும் - உவமை, உருவகம், படிமம், குறியீடு என்பவற்றை அவற்றில் காணக்கூடுமாயினும் - பெரும்பாலும் பொருளிலும் மொழியிலும் ‘புரிதலை’ இலகுவாக்கும் தன்மையைக் கொண்டமைந்தவை; அற்புதமான கவிதைகளை ஏராளமாய் அவற்றுள் காணலாம். எனது கவிதைகளும் இலகுவில் புரிதலைச் சாத்தியப்படுத்தும் இந்த எளிமையான வெளிப்பாட்டு முறைக்குள் அடங்குவனவே; நான் எவ்வாறு உணர்ந்தேனோ அவ்வாறே வெளிப்படுத்தினேன்.

**

இவ்வகையான கவிதைகளின் முக்கியத்தைக் குறைத்துப் பார்க்கும் போக்கு, அண்மைக்கால ஈழத்துச் சூழலில், சிறு குழுவினரிடம் உள்ளது; ஒற்றைப் பரிமாணம் கொண்டவையென்றும் வெளிப்படையாகப் பேசுவையென்றும் அவர்கள் குறைசொல்கின்றனர். மறுபக்கத்தில், ஒன்றுக்குமேற்பட்ட அர்த்த பரிமாணங்கள் கொண்டு அமையவேண்டுமெனச் சொல்லி இவர்கள் எழுதும் கவிதைகள் பலவற்றில், ‘குறிப்பான ஓர் அர்த்தத்தை’ தெளிவாய்க் காண இயலாமற்போகும் அவலமும் நேர்கிறது; வெளிப்படையாகப் பொருள் புலப்படக்கூடாதென்ற - வலிந்த அல்லது தெளிவற்ற - முயற்சிகளில் உருவகங்களையும் குறியீடுகளையும் படிமங்களையும் மிகையாகப் புகுத்துவதன்மூலமும், சொற்களையும் வரிகளையும் ‘திருகி’ ஒழுங்கற்றவையாக எழுதுவதன்மூலமும், ‘புரியாமை’ என்ற பிரச்சினையும் தோன்றுகிறது. மொழிப்பிரயோகத்தில் - எளிமை

யான விடயங்களிற்கூட - (கவிதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும்) இவர்களிடம் வெளிப்படும் தவறுகள் தன்னுணர்வுமிக்க வாசகருக்கு எரிச்சலையும் தருகின்றன.

காலத்துக்குக் காலம் பொருளிலும் வெளிப்பாட்டு முறையிலும் ஏற்படும் செம்மையான மாற்றங்கள் வரவேற்கப்பட வேண்டியவை; ஆனால், வளர்ச்சிக்கு அவசியமான அவை தன்னுணர்வுடன் கூடிய ஆற்றலுள்ள படைப்புச் செயற்பாட்டில்தான் சாத்தியப்பட முடியும். கோட்பாடுகளை அரைகுறையாக 'விழுங்கி'க்கொண்டு - அதிநவீனர்களாய்ப் 'பாவனை'பண்ணும் முயற்சிகளில் 'சுமிபாட்டுக் குறைபாடுகள்' தெரிவது, ஆரோக்கியமற்ற நிலையேயாகும்!

**

எனது கவிதைகளிற் சில எள்ளற்பாணியில் அமைந்தவை ; அவற்றை 'அத்தன்மை'யில் வைத்து நோக்குவதே பொருத்தமானது. 'ஜெ' என்ற புனைபெயரில் கவிஞர் சிவசேகரம் கட்டுரைகள் சிலவற்றை ஏற்கெனவே எழுதியுள்ளார்; இத்தொகுப்பிலுள்ள, திருவாளர் 'ஜெ அவர்களிற்கு ...' என்ற கவிதை அவரைக் குறித்ததல்ல என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மேலும், இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகளிற் சில ஆங்கிலத்திலும் சிங்களத்திலும் மலையாளத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன; இந்த மொழிபெயர்ப்புகளைச் செய்த ஏ. ஜே. கனகரத்தினா, சோ. பத்மநாதன், லக்ஷ்மி ஹோம்ஸ்ரோம், ரவிக்குமார், பராக்கிரமகொடிதுவக்கு, சச்சிதானந்தன் ஆகியோருக்கு இங்கு நன்றி தெரிவிப்ப தும் பொருத்தமானதே! ◆

- அ.யேசுராசா

23.11.2011

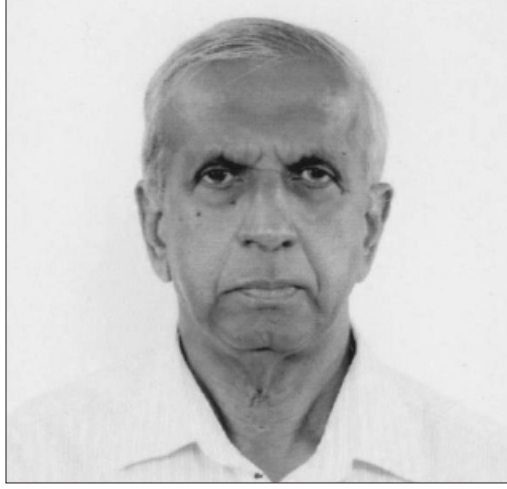
இல. 1. ஓடைக்கரை வீதி,

குருநகர், யாழ்ப்பாணம்,

இலங்கை.

தொலைபேசி : 0094 212224532

எழுத்துக் கலைஞன்
எம்.எல்.எம். மன்கூரின்
சிறுகதைகள்!



எவ்வளவோ பேர் ஈழத்தில் சிறுகதை எழுது கிறார்கள். சாதாரணமானவர்களெல்லாம் பல்வேறு காரணிகளால், பரிசுகள் - விருதுகளுடன் பத்திரிகை களாலும் அமைப்புகளாலும் பிரபலமாகக் கொண்டா டப்படுகிறார்கள்; ஆனால், நல்ல எழுத்தாளர் பலர் இன்னும் நன்கு அறியப்படாதுள்ளார்கள். சராசரித் தனங்கொண்ட பத்திரிகைகளும் மதிப்பீட்டாளர் களும் இச்சூழலையே பேணிவருகின்றனர்.

ஈழத்தின் சிறந்த எழுத்தாளரில் ஒருவரான எம். எல். எம். மன்கூரும் இவ்வாறு நன்கு அறியப்படாதவரே! அவர் எழுபது களிலும் எண்பதுகளிலும் சிறுகதைகள் எழுதினார். சுமார் பதினைந்து சிறுகதைகள் அவரால் எழுதப்பட்டுள்ளன; பின்னர் அவர் ஒன்றுமே எழுதவில்லை. இதுவரை புத்தகம் எதுவும் வெளி வரவுமில்லை; பத்மநாப ஐயர் முன்பு நூலாக்க முயன்றபோதும், அவரது ஆறு கதைகளைத் தவிர வேறொன்றும் கிடைக்கவில்லை; மன்கூரும் ஆர்வம் காட்டவில்லை. அவலமென்னவென்றால், மன்கூரிடங்கூட வெளிவந்த அவரது கதைப் பிரதிகள் எதுவுமில்லை! இதனால், அக்காலங்களில் படித்து வியந்த குறுகிய எண்ணிக்கையிலானவர்கள் மத்தியில்தான், மன்கூர் அற்புதமான சிறுகதையாளராக அறியப்படுகிறார்.

மையப்பொருள் ஒன்றைக் கூர்மையாகவும் இறுக்கமாகவும் படைப்புமொழியில் வெளிப்படுத்துவதாகச் சிறுகதை அமைய வேண்டும். எல்லாப் படைப்பு இலக்கியங்களுக்கும் அடிப்படையான அனுபவ வெளிப்பாடு இங்கும் முக்கியமானது ; அடிப்படையானது. ஆனால், நமது எழுத்தாளர் பலரின் எழுத்துகளில் இவற்றைக் காணமுடிவதில்லை. பெரும்பாலும், கேள்விப்பட்ட அல்லது அவ்வக்காலங்களில் பிரபலமான கருத்தோட்டங்கள் - நிகழ்வுகளைக் கருப்பொருள்களாகக் கொண்டு, சாதாரண மொழியில் எழுதப்பட்டவையே அதிகம். எழுத்தாளருக்கு அனுபவம் கிடைத்தாலும், அனுபவ உந்தல் இல்லாததாலும் மொழிக்கையாள்கைத் திறன் இன்மையாலும், எழுத்துகள் சாதாரணமாகிவிடுகின்றன; கட்டுரை மொழியில் அமைந்து பிரச்சாரமாகவும் தெரிகின்றன; பலர் கதைகளைத் தயாரிப்பவர்களாகவே உள்ளனர். அண்மைக் காலத்தில் பின்நவீனத்துவச் சிறுகதைகள் என்ற பெயரில் எழுதப்படுபவற்றில் பெரும்பாலானவை, கட்டுரைமொழியில் அமைந்த உலர்ந்த எழுத்துகளாகவே உள்ளன. இத்தகைய எழுத்துகளைச் சிலாசிக்கும் 'மேதாவிிகள்' சிலர், 'நேர்கோட்டுப் பாணிக் கதைகள்' எனப் பிறரை ஒதுக்கவும் முனைகின்றனர். ஆனால், தமது இயல்பான ஆற்றல் காரணமாக, சாதாரண மொழியிலும் நேர்கோட்டுப் பாணியிலும், வடிவ நேர்த்தியுடன் படைப்புகளைத் தந்தவர்கள் பலர் உள்ளனர். இலங்கையர் கோன், அ. செ. முருகானந்தன், வ. அ. இராசரத்தினம், எஸ்.பொ., மு.தளைய சிங்கம், தெளிவத்தை ஜோசப், என்.எஸ். எம். ராமையா, செ. கதிர்காமநாதன்,

மருதூர்க் கொத்தன், நந்தினி சேவியர், எஸ். எல். எம். ஹனிபா முதலியவர்களை இதற்குள் கூறலாம். தமது படைப்பு மொழியினாலும் அகவுணர்வு வெளிப்பாட்டினாலும், உணர்வு கிளர்த்தல்களை நுண்மையான வாசகரிடையே எழுப்புபவர்களாக எம். எல். எம். மன்கூர், ஆனந்தமயில், சண்முகம் சிவலிங்கம், குப்பிழான் ஐ. சண்முகன், அ. யேசுராசா, உமா வரதராஜன், ரஞ்சகாமார், தாட்சாயணி, வசந்தி தயாபரன் முதலியவர்களைச் சொல்லலாம்.

மன்கூரின் கதைகளில் அக உணர்வுநிலைகள் வலுவுடன் வெளிப்படுகின்றன; ‘முக்காடுகள் மீட்டும் முகாரி இராகங்கள்’, ‘நினைவுக் கோடுகள்’, ‘ஏப்ரல் எட்டு, ஒன்பது, பத்து’ ஆகிய மூன்று கதைகள் தன்மை நிலையில் சொல்லப்படும்போது, அவை வீச்சுடன் வெளியிடப்படுவதைக் காணலாம். படர்க்கையில் சொல்லப்படும் ஏனைய கதைகளிலுங்கூட அவை காணப்படுகின்றனதான். முஸ்லிம் சமூகத்தில் பெண்கள் நசுக்கி ஒடுக்கப்படும் நிலைமைகள், அயலில் வாழும் ஏனைய சமூகத்தில் - குறிப்பாகச் சிங்கள சமூகத்தில் - காணப்படும் நெகிழ்வு நிலைமைகளால் பெண்கள் ஓரளவு சுதந்திரமாயிருக்கும் நிலைமை மீதான கவனக் குவிப்பு, மதம் சார்ந்து தொழிற்படுகையில் வறுமை நிலையில் வைக்கப்படும் முஸ்லிம் தனிநபர்கள், அரசியல் சூழலில் பணமும் செல்வாக்கும் கொண்டவர்கள் தமது சக முஸ்லிம்களையும் சுரண்டுவது, குடும்பச் சுகமை காரணமாக நசுங்கும் நுண்ணுணர்வுள்ள இளைஞரின் அவசங்கள் போன்றவை அவரது கதைகளில் அழகியலுடன், அழுத்தமாகவும் வெளிப்படுகின்றன. சித்திரிக்கப்படும் விடயங்கள் - சித்திரிக்கப்படும் முறையாலும், ஊடகமான மொழியின் சிறப்பாலும், அவை பற்றிய தெளிவான புரிதலையும் வாசிப்பின் சந்தோஷத்தையும் ஏற்படுத்துகின்றன.

1. முக்காடுகள் மீட்டும் முகாரி இராகங்கள்

இச்சிறுகதை வீரகேசரி பத்திரிகையில், 1980 இல் வெளிவந்தது; பின்னர் 1990 இல் வெளிவந்த தகவம் பரிசுக் கதைகள் - தொகுதி 2 இலும் இடம்பெற்றுள்ளது.

ராகிலா என்னும் பெண்ணின் மூலமாகக் கதை சொல்லப்படுகிறது. பலதுறைகளில் கெட்டிக்காரப் பெண்ணாகவிருக்கும் ராகிலா, ஒன்பதாம் வகுப்புப் படிக்கையில் தாயின் சுகவீனம் காரணமாக பாடசாலையிலிருந்து நிற்பாட்டப்படுகிறாள். காலங்கள் செல்கின்றன ; திருமணமும் ஆகாமல் வயதும் ஏறிச் செல்ல, குடும்பத்துள்

ஒடுங்கிய நிலையில், பழைய நினைவுகளில் கழிவிரக்கத்துடனும் தனது தோழியான சிங்களப் பெண்ணான யசுவதியின் சுதந்திரத்தைக் கண்டு, ஏங்கிக்கொண்டும் இருக்கிறாள்; சீதனப் பிரச்சினை காரணமாக தோழி அனீஸாவுக்கு நேர்ந்த துயரத்தையும் காண்கிறாள். இவற்றுடாகவெல்லாம் முஸ்லிம் சமூக இறுக்க நிலைமைகளின் மீதான எதிர்நிலை உணர்வும் வாசகரில் உருவாகிறது.

நான்கு வருடங்களுக்கு முன் அனீஸாவுக்குக் கல்யாணம் நடந்தது. எத்தனையாயிரம் கனவுகளைச் சுமந்து கொண்டு அவள் கணவன் வீட்டுக்குப் போனாள்! நான்கு வருடங்களில் எல்லாக் கனவுகளும் சிதைந்து, இரண்டு குழந்தைகளுடன் வறுமை சுதந்திரமாக விளையாடிச் சுவடுகளை விட்டுச் சென்றிருக்கிற மெலிந்து, கறுத்துப்போன உடம்புடன் மீண்டும் தாய் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறாள்! சீதனம் கேட்டு கணவன் அவளை அனுப்பியிருக்கிறானாம்!

அனீஸாவைக் கண்டவுடன் அடையாளம் கண்டுகொள்வதே எனக்குச் சிரமமாக இருந்தது. பரிதாபமாக மெலிந்து போயிருந்தாள். முன்பு இவள் எவ்வளவு அழகாக இருந்தாள்! முன் பற்கள் விழுந்து, முகம் விகாரமாகி... ஓ...! அனீஸ் என்னையும் நீ பயமுறுத்துகிறாயா!

...உனக்கு நினைவிருக்கிறதா அனீஸா! மெல்லிய சிவப்பு வெளிச்சத்தில் தேவதைக் குஞ்சுகள் போல் மேடையில் நின்று கைகளைக் கம்பீரத்துடன் மேலேயுயர்த்தி, 'இந்த உலகினையே வெல்ல வந்தோம்', என்று பாட்டிசைத்தோமே;

அந்த நாள் உனக்கு நினைவிருக்கிறதா? இல்லை; நீ மறந்திருப்பாய்... ஆனால், 'நாளைய தினம் நமக்காக விடிகிறது' என்று நாமெல்லோரும் கைகோத்துக் கொண்டு நம்பிக்கைக் கீதமிசைத்த அந்த நாள் எனக்கு நினைவிருக்கிறது அனீஸ். யாரை வஞ்சித்ததற்காக, யாருடைய பொருளை அபகரித்த குற்றத்துக்காக நாமெல்லோரும் இப்படிச் செத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்!

அனீஸாவைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டு கதற வேண்டும் போன்ற வெறி என்னுள் கிளர்ந்தெழுந்தது!

2. சிறு தீப்பொறி மூண்டு பெரு நெருப்பாக எரியும்

மல்லிகை (ஆவணி 1974) இதழில் வெளியானது.

சகோதரிகளைக் கொண்ட சாதாரண முஸ்லிம் குடும்பத்தில் - சகீத் என்ற வேலையற்ற பட்டதாரி இளைஞனைச் சுற்றிக் கதை நிகழ்கிறது. சாப்பிட்டு, நித்திரை தூங்கி, மாலையில் புளியமரத்தடியிலிருந்து விடுப்புப் பார்ப்பதாய் அவனது பொழுதுகள் போகின்றன.

பிறகு புளியமரத்தடியில் போய் உட்கார்ந்தால் வயதுப் பையன்கள் கிரிக்கெட் விளையாடுவதையும், ஆராச்சி மஹத்தயாவின் தோட்டத்தில் சிங்களக் குமர்கள் குனிந்துகொண்டு புல் வெட்டுவதையும், தண்ணீர்க் குடங்களை எடுத்துக்கொண்டு கிணற்றுக்கு வரும் பெண்களையும், இராட்சத கவரகொய்யா வொன்று படுத்திருப்பது போல தூரத்தில் தெரியும் ஹந்தானை மலைத்தொடரில் நிகழும் வர்ண ஜாலங்களையும் ஒரே நேரத்தில் கண்டு களிக்கலாம். இந்தப் புளியமரத்தடியில் உட்கார்ந்துகொண்டதான் அவன் பழைய நினைவுகளை மீட்டிப்பார்ப்பான்.

கிராமச் சங்கச் 'சேர்மன்' (அவரும் முஸ்லிம்தான்) அவனுக்கு ஓர் அரசாங்க வேலை எடுத்துத் தருவதாக தகப்பனுக்குக் கூறியிருக்கிறார்; இருவரும் நீலக்கட்சியினர். ஜி. சி. ஈ. கல்வித் தகுதியுடைய பியசேனாவின் பெயரையும் சகீத்தின் பெயரையும் கூட்டுத் தாபன வேலைக்காக எம். பியிடம் சேர்மன் கொடுத்திருக்கிறார்; பியசேனாவுக்கே வேலை கிடைக்கிறது.

பட்டதாரியான அவனுக்கு ஆச்சரியமாகவும் ஏமாற்றமாகவும் இருந்தது. சேர்மன் துரையிடம் அதைப் போய்ச் சொன்ன போது, அவர் ரொம்பக் கவலைப்பட்டார். மனதுக்கு ஆறுதல் அளித்துக்கொள்வது போல் அவர் கடைசியாகச் சொன்னார்:

'என்னமாயிருந்தாலும் மகன், அவனும் சிங்களவன், இவனும் சிங்களவன். ஜாதி ஜாதிக்குத் தானே இழுக்கும். நான் இதுக்கு என்ன செய்ய?'

ஆனால், பியசேனாவிடம் இரண்டாயிரம் ரூபா வாங்கிக் கொண்டே அந்த வேலையை அவனுக்கு சேர்மன் எடுத்துக் கொடுத்திருப்பது, பிறகு தெரிய வருகிறது.

பிறகு, வங்கியில் வேலைபெற்றுத் தருவதாக அவரே கூறி, இவனை விண்ணப்பிக்கச் சொல்கிறார். விண்ணப்பத்தை அனுப்பி மூன்று மாதங்களாகின்றன; ஒன்றும் நடக்கவில்லை. அவர் தகப்பன்

மூலம் வரச்சொன்னதில் வீட்டுக்குப் போகிறான்; வேறொருவருடன் கதைத்துக் கொண்டிருப்பவர் இவனைப் பார்த்தும் அலட்சியமாகவே இருக்கிறார்.

அவனுக்கு ஆத்திரமாகவும் வெட்கமாகவும் இருந்தது. தென்னாசியாவின் நகராக்கச் சிக்கல்களையும், மேற்கைரோப்பிய தேசங்களது பொருளாதாரங்களின் ஒப்பீட்டு வளர்ச்சிகளையும், பாலைவனங்களின் அரிப்புக் காரணிகளையும், ஆபிரிக்காவில் உருவாகிவரும் புதிய அரசுகளின் அமைப்புகளையும் அலசிப் படித்துப் பரீட்சையில் தேறிவிட்டு, ஜமால்தீன் என்பதில் வரும் 'ஐ' வுக்குப் பதில் 'ஐ' போட்டுக் கையெழுத்து வைக்கும் இந்தச் சேர்மன் போன்ற ஜென்மங்களிடம் வந்து, தலை குனிந்து நிற்கவேண்டிய அவல நிலைக்குள்ளாகியிருக்கும் தன் தலைமுறையின் தலைவிதியை, அவன் நொந்து கொண்டான்.

பிறகு வந்தவர், தயங்குவதுபோல் அவனிடம் சொல்கிறார்.

'ஓங்களுகிட்ட ஒரு விஷயம் சொல்லோணும். எப்பிடிச் செல்ரேண்டுதான் எனக்குத் தெரியில்ல. அதச் செல்லிம் ஏல. செல்லாமே ஏல.

... எப்பிடம் ரெண்டாலும் கைல வெச்சனத் தான் வேலையக்கிட்டாவாக்கி கொளுலம். எல்லாரும் இப்ப ரெண்டு மூணீண்டு குடுத்தல்லென் ஒவ்வொண்டும் செஞ்சிகோர.'

அவன் திகைத்துப்போகிறான்; இதை எதிர்பார்க்கவேயில்லை!

சகீத்துக்குத் தலை சுற்றியது. இரண்டாயிரம் ரூபா. நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாது. இரண்டு ரூபா இல்லாததால் சர்டிபிகேட் பிரதி ஒன்று எடுக்க பேராதனைக்குப் போகவேண்டியதை, இப்பொழுது மூன்று நாட்களாகத் தவணை போட்டாயிற்று. ஐந்து ரூபா சீட்டுக் காசுக்காக மரியம் ஆச்சும்மா இப்பொழுது நான்கு நாட்களாக அலைச்சல். இந்தக் கோலத்தில் இரண்டாயிரம் எங்கு தேடுவது. பீடிக் கோட்டாக்களை எடுத்து விற்றுக்கொண்டும், பியசேன போன்றவர்களுக்கு உத்தியோகம் எடுத்துக் கொடுத்துக் கொண்டுமிருக்கும் சேர்மன் துரையைப் போன்றவர்களுக்கு, இரண்டாயிரம் ரூபா வெறும் 'ரெண்டு' தான்.

வீட்டுக்குச் சென்றவன், சமாளிப்புக்காகச் சிலவற்றைச் சொல்லி விட்டு கொஞ்சம் சாப்பிட்டுப் படுத்துக்கொண்டான்.

சேர்மன் துரையின் மயிர்கள் அடர்ந்த கறுப்புக் கைகள் அவனது கழுத்தை நெரித்துக் கொண்டிருந்தன. அவன் திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டான்.

‘தூங்கினது போதும் ; புள்ளே இனி எழும்பு.’

இன்றைக்கும் உம்மா துடைப்பத்தை எடுத்துக்கொண்டு போகும் போது, சொல்லிக் கொண்டு போனாள்.

‘ஓ, இனித் தூங்கின இல்ல எழும்ப வேணும்.’

அவன் போர்வையை நீக்கிவிட்டு எழுந்து கட்டிலில் உட்கார்ந்து கொண்டான். உம்மா அவனை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தாள். அவன் சொன்னது அவளுக்கு விளங்கி இருக்காது. ஏனெனில் தூக்கம் விழிப்பு என்ற வார்த்தைகளை கட்டிலுடனும், பாயுடனும் மட்டுந்தான் அவளால் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்க முடியும்!

இத்துடன் கதை முடிகிறது. சமூகத்தின் ஏழ்மை நிலைமை மீதும், ஏமாற்றும் அரசியல் பிரமுகர்களின் சுரண்டல்மீதும் எழும்பும் எதிர்ப்புணர்வு, மாற்றத்துக்கான செயற்பாட்டின் அவசியத்தையும் மறைமுகமாக எம்மில் உருவாக்குகிறது. மனித வாழ்நிலை நெருக்கடிகள்பற்றிய விழிப்புணர்வு, அரசியல் பிரச்சாரமாக அல்லாது, உணர்வுநிலையில் அழகியலுடன் வெளிப்படும் நல்ல கதையாக இது அமைந்துள்ளது. மாவோ சே - துங்கின் மேற்கோளை நினைவுபடுத்துவதாகக் கதைத் தலைப்பு இருப்பதையும் அவதானிக்கலாம்.

3. ஏப்ரல் எட்டு, ஒன்பது, பத்து.

அலை (ஐப்பசி - கார்த்திகை 1981) இதழில் வெளியானது.

அனுராதபுரத்தில் வங்கியில் வேலைசெய்யும் ஒரு முஸ்லிம் இளைஞன், மூன்று நாட்கள் விடுமுறையில் கண்டிப் பகுதியிலுள்ள தனது வீட்டுக்குப் பேருந்தில் பயணமாகிறான். பயணத்தின் போதான அனுபவம், ஊரில் - வாப்பா உம்மா பற்றிய சித்திரிப்பு, மாலைநேரப் பொழுதுபோக்குகள், நண்பர்கள், கந்தூரி போன்ற நிகழ்வுகள், இஸ்லாம் மார்க்கத்தின் இன்றைய நிலைகண்டு எந்நேரமும் அழும் - தன்னுடைய முழு வாழ்நாளையுமே தப்லீஃ சேவையில் அர்ப்பணித்த - பங்களாதேஷ் சமயவாதி, தான் நேசித்த

மெஹ்ரூன், சக ஊழியனான ஜயதிஸ்ஸ பற்றிய சித்திரிப்புகள், பழைய நினைவுகள் என ... தன்மைநிலையில் சொல்லப்பட மூன்று நாட்களில் விரியும் கதை, விஸ்தாரமான அனுபவங்களைப் பரிமாற்றுகிறது. அனுபவ வீச்சே வெளிப்பாட்டின் தீவிரத்தன்மைக்கும், ஆளுமையின் தனித்தன்மை வெளிப்படும் மொழிநடைக்கும் ஆதாரமாகிறது. அனுபவங்களே எழுத்தாகியுள்ளன என்பதற்குச் சில உதாரணங்கள் வருமாறு; இவ்வாறெல்லாம் கற்பனைபண்ணி எழுதவே முடியாது!

அ) “ஊருக்குப் போகவா?” என்று கமகே சிங்களத்தில் கேட்டான். நான் சிங்கள ஆள் என்றுதான் அவன் இன்னமும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

ஆ) ... என்று கதீப் குத்பா பிரசங்கம் செய்வதை பாயில் துருத்திக் கொண்டிருக்கிற நார் இழையை விரல்களால் விட்டு விட்டு இழுத்துக்கொண்டு, வெளிஹவுதில் நீர் இறைபட்டு, தகர டின்கள் சிமென்டில் மோதி எழுகிற ஓசையின் பின்னணியில் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறபோது ஒரு ‘த்ரில்’ வரத்தான் செய்கிறது.

இ) சூட்கேசை எடுத்துக்கொண்டு முன்னால் வந்து மேலு தட்டை பற்களால் கடித்துக்கொண்டு பஸ்ஸைத் தேடினேன். இடது காலைத் தூக்கி சப்பாத்துடன் ஒட்டி இழுப்பட்டு வந்த காகிதத்துண்டைப் பிய்த்து எறிந்தேன்.

ஈ) கொத்துரொட்டி அடிக்கிற காத்தான்குடி ஆளின் முகத்தில் ஒழுங்கின்றி மீசை முளைத்திருப்பதும், அழுக்குப் பனியனில் புகை படிவதும், வெயிட்டர்கள் அவசரப்படுத்துகிற எரிச்சலில் தலையைத் தூக்கிக் கண்களை பாதி மூடி இறைவனிடம் இறைஞ்சுகிற தோரணையில் கடுமையாக தூஷணம் சொல்லிக்கொண்டு போகிற அவரது இயல்பும் ஒரு கணத்துக்கு என் கண்முன்னே தோன்றி மறைந்தது.

கலைத்துவமான விவரணத்துக்கு ஓர் உதாரணம்:

பஞ்ச மரக் கிளையில் கிளிக் கூட்டம் மொய்க்கும். மூங்கில் மரங்கள் காற்றில் சாய்ந்து அசையும். பஸ்கள் வரும், போகும். சேவல் பெட்டைக்கோழியை வீதியைக் கடந்து துரத்தும். பனிமூட்டம் படர்ந்து கலையும். தெருவில் புணர்கிற நாய்கள் கல்லெறி வாங்கும். தூக்கத்தில் கனவும், விழிப்பில் நினைவும் உறுத்தும். லெஜர் மெஷின்களும், டைப்ரைட்டர்களும் உயிர்ப்புற, விசிறிகள் மேலே சுழலும். வவுச்சர்கள் ‘சீல்’ வாங்கி நகரும். கவுண்டரில் காசுத்தாள்கள் கைமாறும். வெளியில் முகங்கள் அசைந்து

மறையும். பூனைமயிரும், புண் ஆறிய தழும்புமாக மேசைக்குக் கீழே வெள்ளைக்காலொன்று ஆடும். லன்சூரூமில் யாபா தூஷணம் சொல்ல, நிர்மலீ கையில் முகம்பதித்து, காலகற்றி 'சீ' என்பாள். கிள்ளுண்ட தொடையில் செம்மை படரும். கைப்பையில் பவுடரும், சீசன் டிக்கட்டும், சில்லறைகளும், தடை மாத்திரைகளும் சிதறுண்டு கிடக்கும். சிவப்பு போல் பொயின்டை வாயில் கவ்வி கழுசான் பொத்தான்களைத் துழாவி ஹேமசிறி ரொய்லட்டிலிருந்து வந்து மீதி சொல்லுவான்...

அனுராதபுரத்தில் அவன் பேருந்திலிருந்து இறங்கியபின், பின்வரும் பந்தியுடன் கதை முடிகிறது :

தெருவிளக்கில் விட்டில்பூச்சிகள் சுற்ற நகரம் ஓய்வில் சலித்துக் கிடந்தது. கமகேயின் கடையில் பணிஸ் தின்று, பிளேன் டீ குடித்து, சிகரட் வாங்கிக்கொண்டு அறைக்கு நடந்தேன். அறைக்குள் சென்று இருட்டில் துழாவி லைற் சுவிட்சைத் தட்டினேன். மேசையில் வெற்று சிகரட் பெட்டிகளும், கடதாசிகளும் இறைந்து கிடந்தன. 'கரமசோவ் சகோதரர்களின்' வயிற்றில் Banking Law ஷம், Accounts For Bankers ம் சுகமாய் உட்கார்ந்திருந்தன. ஜயதிஸ்ஸவின் கட்டிலுக்கு மேலே சுவரில் நிர்வாண அழகி கொங்கைகளைக் காட்டிச் சிரித்தாள். "நான் சந்தோசமாக இருக்கிற ரகசியம் உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்ற ஆங்கில விளம்பர வாசகம் அவளுடைய மொட்டைக் கால்களுக்கு மேல் நீல எழுத்தில் மின்னின. தலையணை உறை 'சுவீட் ட்ரீம்ஸ்' என்று இளித்தது. உடைகளைக் களையாமல் சப்பாத்துடன் அப்படியே கட்டிலில் சரிந்தேன். கண்களை மூடிக்கொண்டேன்.

இக்கதை வெளிவந்த காலத்தில், பத்மநாப ஐயருக்கு அல்லது எனக்கு சுந்தர ராமசாமி அவர்கள் எழுதிய கடிதமொன்றில், இக்கதையை மிகப் பாராட்டி எழுதியிருந்தார்; அதுபோல, தருமு சிவராஜ 'அலை'க்கு அனுப்பிய கடிதத்தில், 'கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் இக்கதையைப்போன்ற சிறுகதை எதுவும் தமிழ்நாட்டிலோ அல்லது இலங்கையிலோ வரவில்லை' என்ற சாரப்படப் பாராட்டி எழுதியிருந்தார் என்பதையும், இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகலாம்!

4. சலனங்கள்

மல்லிகை (தை 1974) இதழில் வெளியானது.

எழுதுவினைஞர் சேவையிலுள்ள பாருக், தான் வேலை செய்யும் அம்பாறைக்கு கண்டியிலிருந்து பேருந்தில் செல்கிறான். பயண நிகழ்வுகளும், நினைவுகளும், பின்னர் அம்பாறையில் நடைபெறுவனவுமாக கதை கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒருவிதத்தில் முந்திய கதையின் கட்டமைப்பே இதிலுமுள்ளது; ஆயினும் கதை புதிய அனுபவங்களுடன் மனதில் பதிகிறது.

திருமணமாகியும், ஆகாத நிலையில் பிறந்த வீட்டில் வந்திருக்கும் ஒரு சகோதரி, பூப்படைந்து எட்டு வருடங்களாகியும் திருமணமாகாமல் ஜன்னல் வழியே பாதையை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் இன்னொரு சகோதரி, ஒழுக்கத்தைப் பேணும்பொருட்டு பள்ளிப் படிப்பை இடையில் துண்டித்து வீட்டில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும், சிந்தனை மயமான இன்னொரு சகோதரி

உட்பட எட்டுப்பேருள்ள குடும்பம். தந்தை -

பூவெலிக்கடையிலுள்ள இருநூறு வீடுகளுக்கும் ஆத்மீக வழிகாட்டி. கந்தூரி, பாத்திஹா, கத்தம், ஹயாத்து, மெளத்து, நலவு, பொல்லாப்பு எது நடந்தாலும் அவர் அங்கு போயிருக்கவேண்டும். தான் மனனம் செய்து வைத்திருக்கும் பலவகையான துஆக்களை எவ்வித உணர்ச்சியுமின்றி ஒப்புவித்துவிட்டு, அவர்கள் தரும் ஐம்பது சதத்தையோ ஒரு ரூபாவையோ சம்பிரதாயத்துக்காக மறுத்துவிட்டுத் தலைகுனிந்து வாங்கிக் கொள்ளும் தொழில் அவருக்குரியது.

சிகரெட்டுகளை ஊதிக் கொண்டு கனவுகளை மீட்டுபவனாக பாருக் இருக்கிறான். மத, சமூக கட்டுமான இறுக்கங்களாலும் பொருளாதாரச் சமையாலும் குடும்பம் நசிகிறது. இவனது அறை வாசியான ஜயசிங்க நான்கு சகோதரிகளைக் கொண்டவன். ஆயினும், இவ்வாறான சமைய தங்கள் சமூகத்தில் இருக்கவில்லை என்பதைக் கூறுகிறான் :

“... எங்கள் சமூகத்தில் விவாகரத்துக்களும் மிகமிகக் குறைவு. படலைகளும் முக்காடுகளும் எங்கள் பெண்களை உலகத்தின் ஓட்டத்திலிருந்து தடுத்து வைக்கா திருப்பதுதான் இவையெல்லாவற்றுக்கும் காரணம்.”

கதாநாயகன் பலவிதமான நினைவுகளுக்கு ஆளாகிறான் ; அந்த நினைவுகள் சில வெளிச்சங்களைத் தருகின்றன. ஆசிரியரின்

வெளிப்படுத்தும் மொழித்திறனால், வாசகராகிய நாமும் அந்த நினைவுகளால் இழுபடுகிறோம்!

5. நினைவுக் கோடுகள்

1972 ஆவணி, மல்லிகை இதழில், இக்கதை வெளிவந்துள்ளது.

நானென்ற ஆண் பாத்திரம் கதை சொல்கிறது.

பெரியம்மா காலமாகிவிட்டாள்...

தந்தி கிடைத்ததும் நான் திகைத்துப்போனேன்.

கொழும்பிலிருந்து எண்பது மைல்களையும் கடந்து

எப்படி வந்தேனென்றே எனக்குத் தெரியாது.

பெரியப்பாவின் மனைவி நோயில் இறந்துவிட்டாள்;

பெரியம்மாவின் முதற் கணவரும் கார் விபத்தில் இறந்து

விட்டார். பின்னரே இருவரும் மணம் முடித்தனர். கதா

நாயகன் ஆறு வயதிலிருந்தே பெரியம்மாவுடன் வளர்ந்தவன்.

பெரியம்மா அவன்மீது மிக்க பிரியம் காட்டினாள்.

பெரியம்மா பற்றிய பிரமிப்பு அவனிடமுள்ளது; அவளின்

செய்கைகளெல்லாம் அழகியவை என்று சிறுவயதிலிருந்தே

வியப்பவன்!

பெரியம்மா பேசுவதும், புதியவர்கள் யாராவது வீட்டுக்கு

வந்தால் வாசலில் வந்து மெதுவாக எட்டிப் பார்ப்பதும்,

வெற்றிலைத் தாம்பாளத்தை எடுக்கக் குனிவதும்

எல்லாமே ஓரழகுதான். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவித

மான அழகுகள். லீவில் ஊர் வந்திருக்கும்போது இந்த

அழகுகளை இரசிப்பதிலேயே எனது பொழுது போய்விடும்.

... அவளது முதலாவது கணவர் கார்

விபத்தொன்றில் சிக்கி மரணமடைந்தாராம். முன்பு நான்

ஊரில் இருக்கும்போது எப்போதாவது மழை பெய்யும்

மாலை நேரங்களில், அவரைப் பற்றிய ஏதாவது நினை

வொன்றைக் கூறிப் பெரியம்மா பெருமூச்சு விடுவாள்.

பெரியம்மா சிரித்ததை நான் பார்த்தது குறைவு.

அழகான அந்த முகத்தில் எப்போதுமே இனம்புரியாத

சோகமொன்றின் நிழல்தான் படர்ந்திருக்கும். அது ஏன்

எண்பது எனக்குத் தெரியாது. அவர் சத்தமிட்டுச் சிரித்த

சில கட்டங்கள் இன்னும் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. நான்

சின்னப்பையனாக இருக்கும்போது பெரியம்மா குளிக்கும்

வேளைகளில் அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன்.

அப்போதெல்லாம் பெரியம்மா 'ரோஷங் கெட்ட புள்ள.

ஓடு ஓடு' என்று சொல்லிக்கொண்டே கலகலவெனச் சிரிப்பார்.

பெரியம்மாவைப் பற்றிய பல்வேறு நினைவுகள் சொல்லப் படுகின்றன; அதுபோல், கிராமச்சங்கத் தலைவராக, சிங்களவரைப் பெரும்பான்மையினராகக் கொண்ட பிரதேசத்தில் பெரியப்பாவின் முக்கியத்துவமும்.

நினைவுலகிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு மீண்டும் நிஜ உலகுக்கு வரும்போது அழகை ஒலிகளைத் தான் என்னால் கேட்க முடிகிறது.

என்ன இருந்தாலும் இனி பெரியம்மா இல்லை... அந்த அடக்கமான சிரிப்பு... மென்மையான கிண்டல் வார்த்தைகள்... வாயில் வெற்றிலையைக் குதப்பிக் கொண்டு பாதையை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நளினம்... அவையொன்றும் இனி இருக்கப் போவதில்லை.

இறுதியில் பெரியம்மாவைப் பற்றிய அதிர்ச்சியான நினைவு பேசப்படுகிறது; பெரியம்மா சோரம்போன சம்பவமே அது! வாசகருக்கும் அதிர்ச்சி ஏற்படுகிறது! தி. ஜானகிராமனின் 'அம்மா வந்தாள்' நாவலில், அம்மா சோரம் போவது பேசப்படுகிறது. ஆயினும், ஈழத்து எழுத்துகளில் அம்மா, அப்பா, சகோதரி போன்ற நெருங்கிய உறவுமுறையானோரின் ஒழுக்கப் பிறழ்வு நிலைகள் அவ்வளவு பேசப்பட்டதில்லை; மன்கூர் 'பேசாப் பொருளான' சமூக யதார்த்தமொன்றைத் துணிவுடன் வெளிக்கொண்டு வருகிறார்!

பெரியம்மாவைப் பற்றிய பழைய நினைவுகளை யெல்லாம் மீட்டும்போது ஒரே ஒரு நினைவுதான் பூதாகரமாக என்முன் வந்துநிற்கிறது. எனது இதயத்தின் ஆழத்தில் புதைந்திருக்கும் அந்த நினைவை எவ்வளவோ தான் மறந்துவிட முயன்றாலும் என்னால் அது முடியாதிருக்கிறது. அச்சம்பவத்தை எண்ணிப்பார்க்கும் ஒவ்வொரு வேளையிலும் ஒரு கெட்ட கனவு காண்பது போன்ற அவஸ்தை எனக்கு.

அது நடைபெற்று இப்போது பதினைந்து வருடங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் அதனுண்மையான தாற்பரியத்தை உணர்ந்துகொள்ள எனக்குச் சில வருடங்கள் சென்றன. பின் அதை நினைத்துப் பார்க்கும் ஒவ்வொரு வேளையிலும் பெரியம்மாவைப் பற்றிய ஓர் அரு

வருப்புணர்வுதான் என்னுள் ஏற்படும். அதைத் தவிர்ப்பதற்கு நான் எவ்வளவோ முயன்றபோதும் முடியாமலிருக்கிறது. நீண்ட பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் நடைபெற்ற, காலத்தின் புழுதிப்படலத்துக்குள் மறைந்து போய் விட்ட அந்தச் சம்பவத்தை எண்ணிப் பார்க்கும் ஒவ்வொரு வேளையிலும், பெரியம்மாவைப் பற்றி எனதுள்ளத்தில் பதிந்திருக்கும் அழகான சித்திரங் களெல்லாம் சிதைந்து போகின்றன. பெரியப்பா! நீங்கள் பெரியம்மாவுக்கு எந்தக்குறையை வைத்தீர்களோ தெரியாது.

இந்நிகழ்வு நடைபெறுவதை அறியவருவதில் ஒரு முரண்நகையும் உள்ளது. அன்று ஒரு வீட்டில் ராத்தீபு ஓதப்பட்டது. அதன்முடிவில், ஊரில் ஒரு குடிசைக்கு யாரோ ஒருவர் இரவில் வந்து செல்வது கவனப்படுத்தப்பட்டு, அதிலுள்ள பெண்ணுக்கு அறிவுரைகூற பெரியப்பாவும் ஊரவர்களும் செல்கின்றனர். கதாநாயகனான சிறுவனை வேறொருவருடன் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கிறார் பெரியப்பா.

சாச்சா என்னை வீடுவரை கொண்டுவந்து விட்டுப் போனார். 'பெரியம்மா... பெரியம்மா... கதவத் தொறவுங்கோ.' கதவு திற்படவில்லை.

பெரியம்மா நல்ல தூக்கமாக இருக்கவேண்டும். சமையலறைக்குப் பக்கத்தில்தான் அவரின் அறையிருக்கிறது. எனவே வீட்டுக்குப் பின்புறமாகப் போய்த் தட்டினால் பெரியம்மா கதவைத் திறப்பார் என்று எண்ணிக் கொண்டு நான் சமையலறைப் பக்கம் போனேன்.

சமையலறையின் கதவு திறந்திருந்தது. திடீரென்று யாரோ ஒருவன் அங்கிருந்து பாய்ந்து வெளியே ஓடினான்.

'கள்ளன் கள்ளன்' - நான் பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டு சத்தமிட்டேன். 'கள்ளனுமில்ல ... பில்லனுமில்ல. என்னத்தென் நீ மனாம் கண்டோ?'

'எங்க ... எங்க பெரியப்பா? எங்க பெரியப்பா?' என்று நடுங்கியவாறு கேட்டுக்கொண்டே என்னை வீட்டுக்குள் கூட்டிப் போனாள். பெரியம்மாவின் முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் துளிர்ந்திருந்தன. அவளின் கைகள் நடுங்கின. எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

... 'அல்லாவுக் காகவும் ரசூலுக் காகவும் கொஞ்சம் ஸபூர் செஞ்சி போங்க.'

யாரோ கிழவர் ஒருவர் சத்தம்போட்டுக்

கூறினார். பன்னீர்ச் செம்பைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு
நான் சந்தூக்குக்குப் பின்னால் நடக்கத் தொடங்கினேன்.

இத்துடன் கதை முடிகிறது!

6. ஓ!... சகோதரத்துவமே

வீரகேசரி பத்திரிகையில் (05.11.1978) வெளிவந்து, பின்னர்
இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியக் கழகம் வெளியிட்ட, பிறைப்பூக்கள்
சிறுகதைத் தொகுதியிலும் இடம்பெற்றுள்ளது.

பள்ளிவாசலில் வேலைபார்க்கும் உதுமாலெப்பை
மோதினாருக்கு, ஒன்பது பிள்ளைகள்; முதல் மூன்றும் பெண்கள்.
மூத்தவள் பாத்துமாவுக்கு இருபத்தாறு வயது; இன்னும் கல்யாணம்
ஆகவில்லை. ஆரம்பத்தில் முப்பத்தைந்து ரூபா சம்பளம்பெற்றவர்,
இப்போது இருபத்தொரு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, ஆக நூற்று
இருபத்தைந்து ரூபா பெறுகிறார்; தேவைகளுக்குப் போதாத
நிலையில் வறுமையின் தாக்கம். ஐம்பது ரூபாவை சம்பளத்தில்
கூட்டித் தரும்படி கொமிட்டிக்குக் கடிதம் கொடுத்துள்ளார்.

கால ஓட்டம் எல்லாவற்றையும் மாற்றிவிட்டது.
பள்ளியின் கட்டிடங்கள் பெருப்பிக்கப்பட்டு கம்பீரமான
மினாராக்கள் நிர்மாணிக்கப்பட்டுவிட்டன. மின்சார
இணைப்பும் வந்துவிட்டது. மாவட்டத்திலேயே பெரிய
பள்ளிவாசலாகவும், ஜம்மாத் தொழுகைக்கு மிக
அதிகமானோர் ஒன்றுசேரும் இடமாகவும் புகழ்வேறு.

படிப்படியாக ஏற்பட்டுவந்த இந்த வளர்ச்சி
களுக்கெல்லாம் அவர் சாட்சியாக இருந்திருக்கிறார்.
பள்ளிவாயிலின் மண்டபங்கள் விசாலிக்கப்பட்டளவுக்கு,
மினாராக்கள் உயர்ந்து சென்றளவுக்கு தன் வாழ்க்கை
நிலை தாழ்ந்து சென்றிருப்பதை அவர் உணர்கிறார்.

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் டிரஸ்டியுடன் கதைத்தபோது,

“பள்ளிக்கந்திரிக்கு இருபதினாயிரம் மட்டும்
போயிட்டுது. பெயின்ட் அடிக்கிறதுக்கு நாலாயிரம்
வேணும், மின்விசிறி எடுக்கிறதுக்கு ஐயாயிரம் ரூபா
எஸ்டிமேட் பண்ணிருக்கு. இந்த டைம்ல சம்பளத்தப்
பத்திப் பேச வேணாம்.”

இப்படித்தான் அவரது பதில் இருந்தது.

அவரது நிலைமை கொமிட்டியின் அங்கத்தவர்களுக்குத்
தெரியும்; மனைவியின் நச்சரிப்பினால்தான் இப்போது கடிதம்
கொடுத்தார்

அஸருக்கு பாங்கு சொல்வதற்காக அவர் மீண்டும் பள்ளிக்கு வந்தபோது அன்றைய கமிட்டிக் கூட்டத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஏகமனதான முடிவை, டிரஸ்டி முகத்தில் போலியாக வரவழைத்துக்கொண்ட ஒரு கவலையுடன் தெரிவித்தார்.

‘சம்பள உயர்வு குறித்து இப்பொழுது பரிசீலனைக்கெடுத்துக்கொள்ள முடியாது. தற்போதைய சம்பளம் போதியதாக இல்லையென்று நினைக்கும் பட்சத்தில் தொழிலை விட்டு விலகிக்கொள்ளலாம். இதே சம்பளத்துக்கு வேலை செய்ய தாராளமாக ஆட்களிருக்கின்றார்கள்.’

மோதினார் அடிபட்ட பாம்பு போலானார். ஆத்திரமும், ரோஷமும் அவரது நெஞ்சில் அலை மோதின. வெடித்துவிடத் தயாராக இருக்கும் எரிமலையாக இருந்தது அவரது உள்ளம். ஒன்றா இரண்டா, இருபத்தியொரு வருடங்கள் பள்ளிக்காகவே வாழ்க்கையைத் தியாகம்பண்ணியாகிவிட்டது. அவர் வேறெந்த வருமான மார்க்கங்களையும் தேடவில்லை. கடுமையாக ஓடியாடி உழைக்கக்கூடிய இளம் பிராயத்தின் நாட்களெல்லாம் இந்தப் பள்ளி மண்டபத்தில் செலவளிந்து விட்டன.

நன்றிகெட்ட ஜனங்கள்.

இப்பொழுது ஐம்பது ரூபா சம்பள உயர்வு கேட்கும்போது ராஜினாமாச் செய்யச் சொல்கிறார்கள். ‘தரமுடியாது’ என்று மட்டுமாவது கூறியிருந்தால் அவர் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பார்.

... வாழ்க்கையில் முதன் முதலாக அவர் சிறு குழந்தையைப்போல் தேம்பித்தேம்பி அழுதார்.

ஜம்மாவுக்குப் பிறகு தாடிக்காரர் பேசுகையில் இவ்வாறு கூறினார் :

‘சத்தியத்தைக் கண்டுணர்ந்துகொண்ட பின்னர் சமத்துவத்தைப் போதிக்கும் மார்க்கத்துக்கு, ஆண்டானும் அடிமையும் சமம். முதலாளியும் தொழிலாளியும் சமம் என்ற உயர்ந்த குறிக்கோளைப் போதிக்கும் உன்னதமான மார்க்கத்துக்கு இப்பொழுது நான் வந்துள்ளேன்.’

ஆனால், நடைமுறை உண்மை இதுவல்ல - குறைந்தபட்ச மனிதாபிமானங்கூடக் காட்டப்படவில்லை என்பதையே, கதை சித்திரிக்கிறது. கோபக்கனலுடனும் மனப்பேதலிப்புடனும்,

தாழ்ப்பாளைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு மோதினார் வெளியே வந்தார்.

தாழ்ப்பாளைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு மோதினார் பைத்தியம் பிடித்தவர்போல் நின்றிருந்தார்.

என்பதுடன், கதை முடிகிறது. சுரண்டல் எல்லாவிடங்களிலும் வியாபித்துள்ளது என்பதன் குறுக்கு வெட்டுமுகமாகவும் இதனைக் கொள்ளலாம்!

மன்கூர் பற்றிய குறிப்புகள் :

கண்டிப் பிரதேசத்திலுள்ள பூவெலிக்கடை அவர் பிறந்த ஊராகும்; மாவில்மடவில் திருமணம் புரிந்தபின், தற்போது அங்கேயே வசிக்கிறார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியான அவர், மக்கள் வங்கியின் ஆராய்ச்சிப் பிரிவிலிருந்து வெளியிடப்பட்ட, பொருளியல் நோக்கு என்னும் இதழின் ஆசிரியராக இருந்து, ஓய்வுபெற்றுள்ளார். தற்போது, சுதந்திர மொழிபெயர்ப்பாளராக (தமிழ், சிங்களம், ஆங்கில மொழிகளில்) செயற்படுகிறார். சிங்களத்திலிருந்து சிறுகதைகள் பலவற்றையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். விமல் திசாநாயக்கவும் அஷ்லி ரத்னவிபுஷணவும் இணைந்து எழுதிய, Profiling Sri Lankan Cinema என்னும் ஆங்கில நூலை, இலங்கை சினிமா : ஓர் அறிமுகம் என்னும் பெயரில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். க. பாலேந்திராவின் அவைக்காற்று கலை கழகம் அமைப்புக்காக, கிரீஷ் கர்னாட்டின் துக்ளக் மற்றும் தெண்டூல்கரின், 'அமைதி.... கோட் தொடங்குகிறது!' ஆகிய நாடக நூல்களை எழுபதுகளின் பிற்கூறில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். ஈழத்தின் தனித்துவமான - முக்கிய சிறுகதையாளரில் ஒருவராக அறியப்படவேண்டிய மன்கூர், தற்போது ஏதும் எழுதுவதில்லை என்பதும், அவரது சிறுகதை நூல் இதுவரை வெளிவரவில்லை என்பதும், எனக்கு ஏமாற்றத்தையே தருகின்றன. ◆

- 26.05.2014

படிகள்

பத்தாம் ஆண்டுச் சிறப்பிதழ்
ஆவணி - புரட்டாதி 2014

அங்குமிங்குமாய்... இணையுங் கதைகள்!



சில இலக்கியப் படைப்புகளைப் படிக்கும் போது, முன்னர் அவற்றை எங்கோ படித்திருப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்படுவதுண்டு. கரு, சம்பவம், பாத்திரச் சித்திரிப்பு, சொல் - சொற்றொடர், கட்டமைப்பு என்பவற்றில் ஒன்று அல்லது பல ஒத்த தன்மையைக் கொண்டு, அவ்வுணர்வு தோன்றக் காரணமாகலாம்.

ஒரு படைப்பு அனுபவ வெளிப்பாடாக

இருத்தல் வேண்டும் என்பது அடிப்படையானது. அது தனது சொந்த அனுபவமாக - முதல்நிலை அனுபவமாக இருக்கலாம் அல்லது பிறருக்கு நேர்ந்ததைக் கண்டோ கேட்டோ உள்வாங்கிய - இரண்டாவது நிலை அனுபவமாகவும் இருக்கலாம். அதைப்போல, வாசித்த ஒன்றின் அருட்டுணர்வில் எழுந்ததாகவும் அமையலாம்! வாசித்த ஒன்று அடிமனதிற் பதிந்து, பின்னொருபோது அவரையும் அறியாது வெளிப்பாடு கொள்ளலாம்; பிறிதொரு சாயலைக் கொண்டது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டும் அதனை வெளிக் காட்டாது எழுதப்பட்டதாகவும் இருக்கலாம்; தற்செயல் நிகழ்வாக ஒன்றுபோல் அமைவதற்குச் சாத்தியப்பாடு இருக்குமென்பதையும் சிலவேளைகளில் புறக்கணிக்க முடியாதுதான்.

கீழே குறிக்கப்பட்டுள்ள 'மக்சீம் கோர்க்கி', 'பிரேம்சந்த்' ஆகியோரின் - மொழியாக்கக் கதைகள் பல, ஐம்பதுகளிலேயே தமிழக இதழ்களிலும், நூல்களிலும் வெளிவந்துள்ளன ; அவற்றின் புதிய மொழியாக்கங்கள் பிற்காலங்களிலும் வந்துள்ளன.

எப்படியாயினும், எனது வாசக அனுபவத்தில் ஒத்த உணர்வுகளைக் கிளர்த்திய படைப்புகள் சிலவற்றை, உதாரணங்களாய் உங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்கின்றேன்; தொகுக்கப்பட்ட உதாரணங்களின் வைப்புமுறையால் 'ஒத்ததன்மைகள்' இயல்பாக வெளிப்படுவதனால், அதிக விளக்கங்களைத் தவிர்த்துள்ளேன். சிறிய எழுத்துகளில் தரப்பட்டவை கதைகளிலுள்ள வரிகள்; வரிகள்மீதான அல்லது வரிகளுக்கிடையிலான வாசிப்பில் - முடிவு உங்களுக்கே உரியது!

1. மக்சீம் கோர்க்கியின்

'ஒரு முறை இலையுதிர் காலத்தில்';

கே. டானியலின் 'நிழலின் கதிர்கள்'

அ). 'ஒரு முறை இலையுதிர் காலத்தில்' கதையில், 'தெரிந்தவர்கள் எவரும் இல்லாத நகரத்தில் ஒரு காசு இன்றி, தங்க இடம் இன்றி தெருவில் நிற்கவேண்டிவந்த' 17 வயது இளைஞன் ஒருவன், 'கழிமுகம்' என்ற இடத்திற்கு வருகிறான். ஆற்றங்கரையில் குளிரில் பசியுடன் அலைகையில் கண்ட 'நத்தாஷா' என்ற விபச்சாரியுடன் சேர்ந்து, விற்பனைச் சாவடியில் ரொட்டி திருடுகின்றான். இருவரும் ரொட்டியைச் சாப்பிட்ட பின்னர், வேறு புகலிடமின்றி ஆற்றங்கரையில் 'அடி உடைந்து கவிழ்ந்த படகின்' அடியில் ஒதுங்குகின்றனர். அவள் அவனுடன் உரையாடுகிறாள்;

அன்புடன் தேற்றுகிறாள்; நம்பிக்கை ஊட்டுகிறாள். அந்தக் குளிர் இரவில் அவனது உடலுக்குச்சூடேற்றிப் பாதுகாக்கிறாள். விடிந்ததும் இருவரும் பிரிந்து செல்கின்றனர்; அவன் அந்த விபச்சாரிமீது மதிப்புக்கொண்டவனாக இருக்கிறான்.

...படகுக்கு அடியில் இடம் வசதி அற்றதாக இருந்தது. அங்கே நெருக்கமாகவும் ஈரமாகவும் இருந்தது. உடைந்த அடி வழியாகச் சில்லிட்ட சிறு மழைத்துளிகள் தூறின, காற்றுப்பெருக்குகள் பாய்ந்து வந்தன. நாங்கள் மௌனமாக உட்கார்ந்து குளிரால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தோம்.

... அவள் மளமளவென்று பொரிந்து கொட்டினாள்...

“என்ன நீ? ஊம்? குளிர்கிறதா, ஊம்? உடம்பு விறைத்துப் போகிறதோ? அட அசடே! வாயை மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறாயே... ஆந்தை மாதிரி! குளிர்கிறது என்று முன்னமே என்னிடம் சொல்லி இருக்கலாமே நீ... ஊம்... படு தரையில்... கால்களை நீட்டிக் கொள்... நானும் படுக்கிறேன்... இப்படி! இப்போது என்னைக் கைகளால் கட்டிக்கொள்... இன்னும் இறுக... அப்படித்தான், இப்போது உனக்குக் கதகதப்பாய் இருக்கவேண்டும். எப்படியாவது இரவைக் கழிப்போம்... நீ என்ன, குடித்தாயா, ஊம்? வேலையிலிருந்து விரட்டி விட்டார்களா?... பரவாயில்லை!...”

அவள் என்னைத் தேற்றினாள்... அவள் என்னை உற்சாகப்படுத்தினாள்.

...என்னைத் தன் உடம்பால் சூடுபடுத்தினாள் ஒரு விலைமாது, ஆக்கங்கெட்ட, துன்பத்தில் உழன்ற, கசக்கிப் பிழியப்பட்ட ஜீவன், வாழ்க்கையில் இடமோ மதிப்போ இல்லாத ஜீவன். அவள் எனக்கு உதவியதற்கு முன்னால்...

...குளிர்ந்த மழைத்துளிகள் என்மேல் சொரிந்தன, என் மார்போடு இறுக இணைந்திருந்தது பெண்ணின் மார்பகம், என் முகத்தில் வீசியது அவளுடைய வெதுவெதுப்பான மூச்சு, ஒரு சிறிது வோத்தா மணம் கமழ்ந்தாலும் உயிருட்டும் திறன் மிகுந்த மூச்சு...

...நத்தாஷாவோ ஓயாமல் என்னவோ சொல்லிக் கொண்டு போனாள். பெண்களுக்கு மட்டுமே பேச முடியக்கூடிய அவ்வளவு கனிவுடனும்

பரிவுடனும் அவள் பேசிக்கொண்டு போனாள்.

...அப்போது என் விழிகளிலிருந்து ஆறாய்ப் பெருகியது கண்ணீர்... நத்தாஷாவோ என்னைத் தேற்றினாள்.

“நல்லது, நிறுத்து கண்ணே, அழாதே! போதும்! ஆண்டவன் அருளால் எல்லாம் சரியாகி விடும், உனக்கு மறுபடி வேலை கிடைத்துவிடும்... எல்லாம் நேராகிவிடும்...”

- ஒரு முறை இலையுதிர் காலத்தில்

ஆ). கே. டானியலால் 1965 இல் எழுதப்பட்ட ‘நிழலின் கதிர்கள்’ கதையில், 20 வயது இளைஞன், தாயையும் திருமணமாகாத மூன்று சகோதரிகளையும், கூலி வேலைகள் செய்து காப்பாற்ற வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறான்; பாலியல் உணர்வெழுச்சியாலும் அல்லல்படுகிறான். பக்கத்து வீட்டில் ‘சுந்தரி’ என்ற 30 வயது விபச்சாரி தனது தாயுடன் வந்து வசிக்கத் தொடங்குகிறாள். அவனது சகோதரிகளுடன் பழகுகிறவள் அவன்மீதுள்ள பொறுப்பு களையும், அவனது பாலுணர்வுப் பாதிப்பிலான ‘விடலை’ த்தனச் செயல்களையும் அறிகிறாள்.

“தம்பி! உன்னை ஒரு குமரி பிடிச்சிட்டா தங்கச்சியளின்ரை நிலை, நிலைபரம் என்ன மாதிரி?” என்று பரிவுடன் கேட்டு, அவனைத் தன்னுடன் ‘அந்தரங்கமாய்’ இணைத்துக்கொள்கிறாள்; பத்து ஆண்டுகள் - சகோதரிகளின் திருமணத்தை நிறைவேற்றவும் உதவுகிறாள்; பின்னர் அவனை யாரை யாவது மணம் முடிக்கும்படியும் வற்புறுத்துகிறாள்.

சுந்தரி எனது வாழ்க்கையின் பொறுப்பு களைச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டாள். அத்துடன்... அல்லது அதற்காக...

என் இளமைத் துடிப்பின் அவஸ்தைகளைப் புரிந்துகொண்டு...

அவள்எப்போதுமேஎனக்காகக்காத்திருக்கிறாள்.

“பொலிவிழந்து போகாமல் எப்போதும் மதமதப்பாய் இருக்கும் தன் உடற்பசிக்கு என்னைத் தீனியாக்கிக் கொள்ளத்தான் அவள் எனக்கு இதோப தேசம் செய்தாளா?”

இப்படி எண்ணம் எனக்குத் தளிர் விடு மளவுக்கு...?

நான் விரும்பியபோதெல்லாம், எனக்காக

அவள் வீட்டு அறைக்கதவு திறந்து கிடக்கும்.

**

...என் கரங்களைப் பற்றி இழுத்துச்
சென்றாள்,

பாலும், பழமும் தந்தாள்.

என் அனுபவம் என்றுமே கண்டிராத ஒரு
பிரதேசத்திற்கு அவள் என்னை இழுத்துச் சென்றாள்.

...சுந்தரி, நீ எனக்குத் தாயா?

சுந்தரி, நீ எனக்கு ஆசைநாயகியா? சாக்கடை
நீரிலே அழுகிப்போய் மிதந்து வரும் ஒரு கனிக்குத்தான்
நீ மற்றவர்களால் ஒப்பிடப்படுகிறாய். ஆனாலும்...
ஆனாலும், நீ எனக்கு...?

- நிழலின் கதிர்கள்

I. இரண்டு கதைகளும், இளைஞர்கள் நேரே தன்கூற்றாய்ச்
சொல்லுவதாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

II. இரண்டினதும் நாயகியர் விபச்சாரிகள்; பணத்தையோ
வேறு பயனையோ அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

III. முதலாவது கதையில், மழை இரவில் அவனது குளிரைப்
போக்க 'நத்தாஷா' சூடேற்றி உதவுகிறாள்; இரண்டாவது
கதையிலோ, இளைஞனின் பாலியல் உணர்வு வெப்பத்தைத்
தணிக்கும் 'நிழலாக' சுந்தரி அமைகிறாள்!

IV. இரண்டு இளைஞர்களும் விபச்சாரிகள் இருவர்மீது
மதிப்பும்தன்றியும் கொண்டுள்ளனர்.

V. "இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் ரஷ்ய எழுத்தாளர்
மார்க்ஸிம் கார்க்கியின் எழுத்துக்கள் டானியலைப் பெரிதும்
பாதித்திருக்கின்றன. அவரது பல நூல்களின் மொழிபெயர்ப்புக்களைப்
படிக்கக்கூடிய வாய்ப்புக்களும் இதற்குக் காரணமாக அமைந்திருந்தன."
என்ற, கலாநிதி செ. திருநாவுக்கரசுவின் கூற்றும் ("டானியலின்
எழுத்துக்கள்' - பக். 32) கவனத்துக்குரியது.

2. சுந்தர ராமசாமியின் 'தண்ணீர்';

நீர்வை பொன்னையனின் 'உதயம்'

தண்ணீரில்லாமல் ஏழை விவசாயிகளின் வயல்களில்
நெற்பயிர்கள் வாடுவது, அதிகாரிகள் பாரபட்சத்துடன் தமக்கு
வேண்டிய - செல்வாக்குள்ளவர்களுக்கு மட்டும் தண்ணீர் வழங்கு

வது, விவசாயிகள் பலாத்காரமாக வாய்க்கால் வெட்டித் தமது வயல் களுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சுவது என்பன, இரண்டு கதைகளிலும் மையப்பொருளாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ‘தண்ணீர்’ 1953 இலும், ‘உதயம்’ 1966 இலும் எழுதப்பட்ட கதைகளாகும்.

அ). தண்ணீரின்றிப் பயிர் கருகி...

தண்ணீர்த் தட்டுப்பாட்டினால் போன தடவை அறுவடை என்பதே இல்லை.

...இந்தத் தடவையும் ஏறக்குறைய அதே நிலைமைதான். கதிர்கள் தலைக்கனம் ஏறிநிற்கும் சமயம் ஒரே ஒரு தடவை தண்ணீர் பாய்ந்துவிட்டால் நல்ல போகம் கண்டுவிடும், மகசூலுக்குக் குறைவு ஏற்படாது.

...அவர்கள் வயல்கள் வறண்டு கொண்டிருந்தன. பயிர் கரிந்துகொண்டிருந்தது. வயல் பக்கம் போனால் கண்களில் நீர் முட்டிற்று

...நாளுக்கு நாள் பயிர்கள் கருகிக்கொண்டே வந்தன. விவசாயிகளும் பயிரின் நிலையை அடைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

- தண்ணீர்

**

“...எங்கடை வயல் எல்லாம் கருகிச் சாம்பலாகுது...”

...சின்னையர் நல்ல உழைப்பாளி. அவர் இரவும் பகலும் வயலில்தான். ஆனால் வயலோ போதிய நீரின்றிக் காய்ந்து வெடித்திருக்கின்றது. பயிர்கள் எரிந்து கருகியிருக்கின்றன.

...கருகிச் செத்துக் கொண்டிருக்கும் தங்களுடைய பயிரைப் பார்த்த அவர்களுடைய உள்ளங்களில் தீ கனன்றுகொண்டிருக்கின்றது.

-உதயம்

ஆ). பாரபட்சமாய்த் தண்ணீர்ப் பகிர்வு

... அதற்கென்று தனியே ஒரு உத்தியோகஸ்தர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் உத்தரவின் பேரில்தான் மடை திறக்கப்படும்.

சாதாரண விவசாயிகளுக்கு அவரைப் பார்த்துப் பேசவே முடியவில்லை! பேசினவர்களுக்குப் பிரயோஜனமும் ஏற்படவில்லை. அவர் வீட்டுக்கு முன்

சதா பெரிய பண்ணைகளின் புதிய கார்கள் காவல் நின்றன. அணையிலிருந்து வரும் ஈவிரக்கமற்ற தண்ணீர், பெரிய பண்ணையார் முகுந்தப்பிள்ளையின் நூறு ஏக்கரா புஞ்சையில் சர்வ சாதாரணமாகப் பாய்ந்து விட்டு, கோவில் பூசாரி ஆண்டியப்பரின் மஞ்சக் காணித்துண்டத்தில் பாயாமல் நிற்குகொண்டது!

**

தெப்ப விழா நெருங்கிவிட்டது. ஆனால் அங்கும் குளத்தில் தண்ணீர் கிடையாது! ஸ்வாமியின் சொந்தத் தேவைக்கான, ஜலக்கிரீடைக்கான குளமும் வறண்டிருக்கிறது. என்ன அநியாயம்!

...மேற்படி விஷயத்தை சுசீந்திரம் தேவஸ் தானம் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு ஏற்கெனவே கொண்டு வந்து விட்டது. தெப்பத்திற்குத் தண்ணீர் வேண்டுமே, என்ன செய்வது? அதற்கு ஒரேவழி ; இருக்கிற தண்ணீரை மறைத்து வைப்பதுதான். இந்த விஷயம் பரமரகசியமாக இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால், தெய்வத்திற்காக ஒதுக்கி வைத்திருக்கும் தண்ணீரையும், வயலுக்கு விடுங்கள் என்று சொல்ல நீசர்கள் கூசமாட்டார்கள்...

...பட்டப்பகலில் அணையைத் திறந்து விட்டால் தண்ணீர் குளத்துக்கு வந்து சேர வேண்டாமா?... கடைசியில் ஒரு முடிவு ஏற்பட்டது. தெப்பத் திருவிழாவுக்கு முந்தியநாள் அர்த்த ராத்திரி யில் ரகசியமாக அணையைத் திறந்து விட்டு விடுவது.

- தண்ணீர்

“குளத்திலை நீர்மட்டம் குறைஞ்சு வருகுது. மீன்கள் இருக்கத்தான் இப்ப இருக்கிற தண்ணி காணும். வயலுக்கு விடத் தண்ணி இல்லை.”

“அப்ப கிளாக்கராக்களுக்கும் ஒவசியராக்களுக்கும் குடுக்கிறியள்?”

“அது... அது அவை கவுண்மேந்து உத்தி யோகத்தர். கவுண்மேந்துச் சட்டப்படி அவைக்குக் குடுக்க வேணும்.”

...பெரிய வாய்க்காலுக்கு மேற்புறமாக உள்ள கிளாக்கராக்களின் வயல்களிலுள்ள நெற்பயிர்கள் தண்ணீர் குடித்த முச்சில் கெம்பீரமாய் நிற்கின்றன.

இ). பலாத்காரமாய்த் தண்ணீர் பாய்ச்சல்

வேலப்பன் திடமான குரலில் சொன்னான்:

“வீட்டுக்குப் போயி எல்லோரும் மம்
மட்டியை எடுத்திட்டு வாங்க”

**

...

இரவு மணி பன்னிரண்டடித்தது.

ஐந்து வாலிபர்கள் வரப்போடு தட்டுத்
தடுமாறி நடந்து, கால்வாய் ஓரம் அடைந்தார்கள்.
ஒருவருக்கொருவர் ஒன்றுமே பேசிக்கொள்ளவில்லை.
வாயில் நெருப்பில்லை. தோளில் மட்டும் மண்வெட்டி
யிருந்தது.

...சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், அவர்கள்
வயலுக்கு மேல் பக்கத்தில் மண்ணைத் துரிதமாக
வெட்டிப் போட்டு அணை போட்டார்கள். அதை
அழுத்தி, மீண்டும் மண் போட்டுத் திடப்படுத்தினார்
கள். கால்வாய் ஓரம் விழுந்து கிடந்த குத்துக்கல்லின்
மேல் உட்கார்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

...சலசலப்பு

தண்ணீரின் சலசலப்பு! தண்ணீர் வருகிறது.

...மறு நிமிஷம் பழனி தீக்குச்சியை உரைத்
தான். தண்ணீர் மளமளவென்று வருகிறது. ஒளியில்,
ஒரே நிமிஷத்தில் மடையின் வாயை நிதானித்துக்
கொண்டார்கள். கணமும் தாமதியாமல் மடையை
வெட்டி விட்டார்கள். பிரக்ஞையின்றி ஜலம் வயலில்
நுழைந்தது. ஒவ்வொரு வயலிலும் பாய்ந்தது. இனம்
தெரியாத பக்கத்து வயல்களையெல்லாம் அவர்கள்
திறந்து விட்டார்கள். எல்லா வயலிலும் தண்ணீர்
நிறைந்தது.

- தண்ணீர்

“கேட்டம் தரேல்லை. இனி வலோற்கார
மாய்ப் பறிக்கிறதை விட வேறை வழியில்லை.”

நிதானத்துடன் கூறுகின்றான் வேலுப்பிள்ளை.

...

“நாங்கள் எல்லாரும் ஒண்டாய்ச் சேர்ந்து
போய் வாய்க்காலைத் துறந்து தண்ணியை எல்லாற்றை

வயலுக்கும் பாயவிடுவம். வாறது வரட்டும்.”

உறுதியுடன் கூறிவிட்டு மண்வெட்டியை எடுத்துத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு பெரிய வாய்க் காலை நோக்கிச் செல்லுகின்றான் வேலுப்பிள்ளை.

... இந்த வலிமையுடைய கரங்கள் உயர்ந்தால் அதற்குத் தோல்வியேயில்லை என்பது போல, வீரை மர நிழலிலிருந்த அவர்கள் எல்லோரும் ஒழுங்காய் ஒரே எண்ணத்துடன் நடக்கின்றனர்...

- உதயம்

3. 'பிரேம்சந்த்' தின் 'ஒரு குவளை தண்ணீர்';

டொமினிக் ஜீவாவின் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்'

ஹிந்தி மொழி எழுத்தாளரான பிரேம் சந்த் தின் சிறுகதையில், நோயுற்ற கணவன் ஜோகுவால் நாற்றம் வீசும் தண்ணீரைக் குடிக்க முடியவில்லை. தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதியினரான அவர்கள் தண்ணீர் அள்ளும் கிணறோ வெகு தொலைவில் உள்ளது. மனைவி 'கங்கி' அண்மையிலுள்ள தக்கூரின் கிணற்றில் கள்ளமாய்த் தண்ணீர்ள்ள, இரவு 9.00 மணிக்கு இருளில் செல்கிறாள். தண்ணீர் அள்ளும்போது ஏற்பட்ட சத்தத்தில் தக்கூர் "யாரது?" என்றபடி கிணற்றருகே வர, எல்லாவற்றையும் போட்டுவிட்டு, அவள் வேகமாக ஓடிவிடுகிறாள்; வீட்டிற்கு வந்தபோது, கணவன் அந்த நாற்றம் வீசும் தண்ணீரைக் குடிப்பதைக் காண்கிறாள்.

'சாகித்திய ரத்னா' டொமினிக் ஜீவாவின் கதையில் (1958), தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த 'பண்டாரி', இரவு 10.00 மணிக்கு சாப்பிட்ட பின் குடிக்கத் தண்ணீர் இல்லாததால் மனைவியைப் பேசுகிறான். நல்ல தண்ணீருக்குத் தட்டுப்பாடு நிலவும் பகுதி அது. சிறிது தூரத்திலுள்ள உயர்சாதித் தொழிலாளியான சாமிநாதனின் வீட்டுக்குச் சென்று, கிணற்றில் கள்ளமாய்த் தண்ணீர் அள்ளுகிறான். சாமிநாதன் அங்கு வர பண்டாரி பிடிபடுகிறான்; சாதிப்பெயர் சொல்லி செம்மையாக அடிக்கப்படுகிறான். பின்னரும் கதை நீண்டு செல்கிறது.

அ). தண்ணீர் பெறுவதில் சிரமம்

கங்கி தினம் மாலை வேளையில் தண்ணீர் இழுத்துக்கொண்டு வருவாள். கிணறு வெகு தூரத்திலிருப்பதால், அடிக்கடி போய் தண்ணீர் கொண்டு வருவது அவளுக்குச் சிரமமாய் இருந்தது.

...இப்போது சுத்தமான தண்ணீரை அவள் எங்கு போய்க் கொண்டு வருவாள்?

தக்கூரின் கிணற்றருகே போக அவளை யாரும் அனுமதிக்க மாட்டார்கள். தூரத்தில் வரும்போதே அவளை விரட்டிவிடுவார்கள். சாஹூவின் கிணறு கிராமத்தின் மறு கோடியில் இருக்கிறது; ஆனால் அங்கும் அவளைத் தண்ணீர் எடுக்க விடமாட்டார்கள். இவர்களுக்கென்று கிராமத்தில் ஒரு கிணறும் கிடையாது.

- ஒரு குவளை தண்ணீர்

**

அவனுடைய குடியிருப்பில் கிணறு கிடையாது. அக்கம் பக்கத்துக் குடிசைகளுக்கும் அந்தப் 'பாக்கியம்' இல்லை.

...பண்டாரியின் குடிசையிலிருந்து பத்துக் குடிசைகளுக்கப்பால், பஸ் தொழிலாளி சாமிநாதனின் 'வீடு' இருக்கிறது. அங்குதான் மிகக் கிட்டிய கிணறு உண்டு. பெயருக்குக் கிணறேயொழிய, அது நீர் நிரம்பி யுள்ள குழியென்பதே பொருந்தும் அந்தக் கிணற்றுத் தண்ணீர்தான் அவசரத் தேவைக்குப் பயன்படும். அதுவும் பல மணிநேரம் காவலிருந்து வீட்டுக்காரர் களிலொருவர் அள்ளி ஊற்றி அருள் பாலித்தால்தான் கண்ணால் காணமுடியும், அல்லது அல்லதுதான்!

... சற்றுத் தூரத்தில் மாதா கோயிலொன்று இருக்கிறது. அந்தப் பகுதியில் வாழ்பவர்களுக்கு அதுவே மிகவும் சிறந்த நல்ல தண்ணீர்க் கிணறு...

...கோவில் நிர்வாகிகள் இரவில் அதன் படலையைப் பூட்டிவிடுவார்கள்.

...அதைத் தவிர, இன்னுமொரு நல்ல தண்ணீர்க் கிணறும் அப்பகுதியில் இருக்கிறது. அதுதான் அம்மன் கோயில் கிணறு...

...அதில் குறிப்பிட்ட சில சாதியரைத்தவிர வேறு யாரும் தண்ணீர் அள்ளக்கூடாது என்ற சட்டம் கல்வெட்டில் ஏறாமல் நிலைத்துவிட்டது.

-தண்ணீரும் கண்ணீரும்

ஆ). கள்ளமாய்த் தண்ணீரள்ளல்

...கங்கி மரத்தின் நிழலிலிருந்து வெளியே வந்து கிணற்றின் திட்டியை அடைந்தாள்...

...தன் குடத்தின் கழுத்தில் சுருக்கிட்டாள்...

... கடைசியில் தன் தெய்வங்களை எல்லாம்

நினைவுபடுத்திக்கொண்டு, தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு, குடத்தை கிணற்றுக்குள் விட்டாள்.

குடம் மிகவும் மெதுவாகத் தண்ணீருக்குள் அழுந்தியது. அது ஒருவித சப்தத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. கங்கி கயிறை மிகவும் வேகமாக இழுத்தாள். குடம் கிணற்றின் வாயருகே வந்துவிட்டது.

...கங்கி குனிந்து குடத்தை எடுத்து கிணற்றின் திட்டின்மேல் வைக்க ஆரம்பித்தாள். திடீரென்று தக்கூரின் கதவு திறந்தது...

...கங்கியின் கரத்திலிருந்த தாம்புக்கயிறு நழுவியது. குடம் தடாலென்று தாம்புக் கயிற்றுடன் தண்ணீருக்குள் விழுந்து, பல நிமிஷங்களுக்குக் கிணற்றுக்குள் 'தளதள' வென்ற சப்தத்தை உண்டாக்கியது.

- ஒரு குவளை தண்ணீர்

**

...அவளுடைய கையிலிருந்து 'ஈயச்' செம்பைப் பறித்தான். எங்கும் கவிந்திருந்த கோர இருளில் 'விறுவிறு' என்று நடந்தான்.

... பண்டாரி எவ்வளவோ சாமர்த்தியமாகத் தான் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் அள்ளினான். ஆனால் ஓட்டை வாளி, சலசலவென்று நீரைக் கொட்டி, அவனுடைய திருட்டைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

...தேகம் பதறியது. கைகால்கள் உதறலெடுத்தன. அவனுடைய முதல் முயற்சி வெற்றிபெறவில்லை!

இரண்டாவது முறையும் முயற்சி செய்தான். அவனுடைய புலன் முழுவதும் தண்ணீரளளும் வாளியுடன் ஒன்றுபட்டிருந்தது. ஒரு தடவை வாளியை நன்றாகக் கோலிவிட்டான். வாளி ஒருதடவை தண்ணீர்ப் பரப்பிற்குள் மூழ்கி எழும்பி -

- தண்ணீரும் கண்ணீரும்

இ). யாரது...?

தக்கூர் கிணற்றை நோக்கி, "யாரது" என்று கத்திக்கொண்டே வந்தான். கங்கி கிணற்றின் திட்டை விட்டு, மிகவும் வேகமாக ஓடினாள்.

- ஒரு குவளை தண்ணீர்

**

இடது பக்கத்திலிருந்து குரலொன்று

கேட்டது.

“ஆரது கிணத்திலே? குடிக்க கொஞ்சம் தண்ணீர் ஊத்துங்க...” பஸ்கண்டக்டர் சாமிநாதனின் குரலிது.

பண்டாரி வெலவெலத்துப் போனான்...

...வாளி தண்ணீருக்குள் தாழ்ந்தபடி இருந்தது; அவன் கைகள் துலாக் கொடியைப் பிடித்த படி இருந்தன; அவன் சிலையாக நின்றான்.

-தண்ணீரும் கண்ணீரும்

4. ந. பிச்சமூர்த்தியின் ‘பெரியநாயகி உலா’;

வல்லிக்கண்ணனின் ‘பெரிய மனுஷி’;

க. சட்டநாதனின் ‘உலா’

மூன்று கதைகளின் கட்டமைப்பில் ஒத்த தன்மையைக் காணமுடிகிறது.

அ). நூறு வருஷமாகக் கால் சதங்கை ஊமையாகவே இருந்தது. சதங்கையை அணிந்த பெரியநாயகிக்கு நின்று நின்று கால்கள் கடுத்து விட்டன. கருப்பையைப் போன்ற இருளும், கண்மூடா விளக்கொளியும் தவிர அவளுக்குத் துணை இல்லை. நூறு வருஷமாகத் தனித்து நின்ற அலுப்பு. வெளியே சென்று வந்தாலென்ன? ஒரு சின்ன உலா!

-பெரியநாயகி உலா - 1959

இச்சிறுகதையில் அம்பாள் பெரியநாயகி ‘மெய்க் காப்பாளர்’ இருவருடன் கர்ப்பக்கிருகத்தை விட்டு வெளியேறி, சந்நிதி வீதியில் - வக்கீல் வீடு, கடைத்தெருவில் - பெரிய செட்டி யாரின் மளிகைக் கடை, வீதியில் மோட்டார் வண்டி விபத்துக்குத் தப்பதல், ஏழைகள் தெரு, தோட்டத்தில் - சினிமாக்காரர் இருவரைச் சந்தித்தல், அவர்களது வற்புறுத்தலால் ஸ்ரூடியோவில் ‘அம்பாள் வேஷ’த்தில் சிறிது நேரம் நடித்தல் என ‘உலா’வை முடித்துக் கோவிலுக்குத் திரும்பி, பழையபடி பீடத்தில் அமர்கிறாள்.

ஆ). ‘பெரிய மனுஷி’ (1958) கதையில், சதா தெரு வாசல்படியில் நின்று பொழுதுபோக்கும் எட்டு வயதான வள்ளியம்மை, மணிக்கு ஒரு தடவை அந்த வழியால் வந்து திரும்பும் ‘டவுண் பஸ்’ சில் ஏறிச்சென்று சுற்றிப் பார்த்துவர விரும்புகிறாள். ஒன்பது ‘அணா’ காசு சேர்த்து, தாயார் உறங்கும் மதிய வேளையில் - அவளுக்குத் தெரியாமல் - பஸ்சில் ஏறுகிறாள்.

பஸ்சின் உட்தோற்றம், ‘கண்டக்டரி’ன் உரையாடல்,

‘பெரிய மனுஷி’ யாகப் பதில் கூறல், பெரியவர் - கிழவியின் புத்திமதி, வெளியே தெரியும் - பனைமரங்கள், வெளி, மலை, பயிர்நிறைந்த வயல்கள், பஸ் முன்னால் சிறிது தூரம் துள்ளியபடி ஓடும் இளம் பசுமாடு, ‘ரயில்வே கேற்’ முன் பஸ் காத்திருத்தல், கடைவீதியின் சாமான்களும் பகட்டும் என... பார்த்தும் கேட்டும் அதிசயித்து, அதே பஸ்சில் உடன் திரும்புகிறாள். முன்னர் கண்ட இளம் பசு வாகனமொன்றில் அடிபட்டுச் செத்து வீதியில் கிடக்கிறது; மனம் புலம்பியபடி... பிறகு அவள் வேடிக்கை பார்க்க வில்லை. வீட்டுக்கு வந்து சேர்கிறாள். அத்தையும் அம்மாவும் கதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

‘நீ சொல்றதும் சரிதான். ஊரிலே, உலகத்திலே என்னென்னவோ நடக்குது. நமக்குத் தெரியாமே எவ்வளவோ நடக்குது, எல்லாமா நமக்குத் தெரிஞ்சிருது?’... என்றாள் அம்மா.

‘ஆமா’ என்று வள்ளியம்மை ஒற்றைச் சொல் உதிர்த்தாள்.

‘என்னடி அது?’ என்று அவள் பக்கம் பார்த்தாள் தாய்.

‘தெரியாமலே எவ்வளவோ நடக்கு துன்னியே, அதுக்கு ஆமானேன்’ என்றாள் வள்ளி.

‘முளைச்சு மூணு இலை குத்தலே. அதுக்குள்ளே இவ பெரிய மனுஷி மாதிரித்தான்...’ என்று அதை குறைகூறினாள்.

இ). மறுநாள் மாரியம்மன் கோயில் தேருக்குப் போகலாமென, ஆண்டு இரண்டு படிக்கும் ஏழு வயது ‘மது’வுக்கு அவனது மாமா சொல்கிறார். அவன் ‘ஸ்ரீ’க்கும் தயா மச்சாளுக்கும் அதைச் சொல்லச் செல்கிறான். ஸ்ரீயின் வீடு, மில்லடி ஒழுங்கையில் கடையன் சீமால் ஆச்சியுடன் கதைப்பு, ராஜி அக்கா வீடு, ரதி அக்கா வீடு, அரசடியில் சுதன் சித்தப்பாவைக் காணல், யோகு அன்ரி வீடு, இந்துச் சித்தி வீடு எனச் சென்று கதைத்து தனது வீட்டுக்குத் திரும்புகிறான்; மறுநாள் ‘தேர் உலா’வுக்கும் சென்று சில ஏமாற்றங்களுடன் திரும்புகிறான். இவ்வாறாகச் சட்டநாதனின் ‘உலா’(1989)கதை கட்டமைக்கப் பட்டுள்ளது.

பின்வருவனவற்றையும் கவனிக்கலாம்.

i பிச்சமுர்த்தியின் கதைத்தலைப்பு ‘பெரியநாயகி உலா’; சட்டநாதனின் கதைத்தலைப்பு ‘உலா’.

ii ‘பெரிய மனுஷி’யில் வள்ளியம்மையின் வயது எட்டு; உலாவில் வரும் ‘மது’வின் வயது ஏழு.

iii 'பெரிய மனுஷி'யில் அத்தை வள்ளியம்மைக்குச் சொல்கிறாள்: 'முளைச்சு மூணு இலை குத்தலே. அதுக்குள்ளே இவ பெரிய மனுஷி மாதிரித்தான்...'

'உலா'வில் ஸ்ரீக்கு பதினொரு வயதான தயா சொல்கிறாள்: 'முளைச்சு மூண்டிலை விடயில்லை... உமக்கு வேட்டியே வேணும்...'

iv. வள்ளியம்மை 'பெரிய மனுஷி'யாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறாள்; உலா சிறுகதையில், அம்மாவின் மடியில் தலைவைத்து - உடலைச் சீமேந்துத் தரையில் கிடத்தி - கால்மேல் கால் போட்டுப் பெரிய மனிசத் தனத்துடன், மது தனது ஆண்டு இரண்டு தமிழ்ப் புத்தகத்தை அவளுக்கு உரத்துப் படித்துக் காண்பித்துக் கொண்டிருந்தான். என வருகிறது!

5. மக்சீம் கோர்க்கியின் 'இருபத்தறுவரும் ஒருத்தியும்';

பாவண்ணனின் 'ஒரு கூரையின் கீழே'

கோர்க்கியின் 24 பக்க நீளமான ரஷ்யச் சிறுகதையில், மூன்று மாடிகளைக்கொண்ட ஒரு வீட்டின் நிலவறையில், இருட்டிலும் அழுக்கிலும் ஓயாத வேலைப்பளுவிலும் அழுந்திய படியே, 26 தொழிலாளர் பிஸ்கோத்து தயாரிக்கும் பணியில் உழைக்கின்றனர். ஒவ்வொரு நாளும் முதல் மாடியிலுள்ள தையலகத்தின் வேலைக்காரியான 16 வயது 'தானியா' அங்குவந்து பிஸ்கோத்து கேட்பாள். அவளின் வருகை புத்துணர்வையும், சலிப்பு நிறைந்த துன்பகரமான வாழ்க்கையில் இன்பத்தையும், நேசிப்பின் அர்த்தத்தையும் கொண்டு வருகிறது!

பாவண்ணனின் கதையில், தினக்கூலிக்கு உழைக்கும் எட்டு நெசவாளிகளுடன் சிலவேளைகளில் வந்து பழகும் முதலாளியின் மனைவி பாத்திரமும், பின்னேரங்களில் தேநீர் எடுத்துவரும் - சின்ன 'டீ'க்கடை நடத்தும் ராஜவல்லி பாத்திரமும் 'தானியா'வை ஞாபகப்படுத்துகின்றன; வேறு விடயங்களும் பொருந்தி வருகின்றன.

அ). ஈரம், புழுக்கம், சிலந்தி வலை...

நாங்கள் இருபத்தாறு பெயர் - ஈரநிலவறையில் அடைபட்டிருந்த இருபத்தாறு உயிருள்ள இயந்திரங்கள் - இருந்தோம். இங்கே நாங்கள் எண் வடிவ பிஸ்கோத்துகளும் வளைய பிஸ்கோத்துகளும் செய்வதற்காக காலை முதல் இரவு வரை மாவு பிசைந்த வண்ணமாக இருந்தோம். எங்கள் நிலவறையின் சன்னல்கள் அவற்றிற்கு எதிரே தோண்டிச் செங்கல்கள் பாவியிருந்த ஒரு கிடங்கில் பாதி ஆழ்ந்திருந்தன. ஈரம்

காரணமாக இந்தச் செங்கல்கள் பச்சை ஆகி இருந்தன. சன்னல் சட்டங்கள் நெருக்கமான இரும்பு வலையால் தடுக்கப்பட்டிருந்தன. மாவுத் துகள்கள் படிந்திருந்த கண்ணாடிகளின் ஊடாகச் சூரிய வெளிச்சம் எங்கள் அறைக்குள் புகமுடியவில்லை

...புகைக் கரி படிந்து சிலந்தி வலை போர்த்து, நசுக்குவது போலத் தாழ்ந்திருந்த விட்டம் கொண்ட அந்தக் கற்பேழையில் வசிப்பது எங்களுக்கு இறுக்கமாகவும் நெருக்கமாகவும் இருந்தது. அழுக்கும் பூஞ்சணமும் புள்ளிக் கோலங்கள் தீட்டியிருந்த பருத்த சுவர்களுக்குள் அடைபட்டிருப்பது எங்களுக்குக் கடினமாகவும் அருவருப்பாகவும் இருந்தது...

...ஒருவருக்கு ஒருவர் எதிராக - ஒன்பது பேருக்கு எதிரே ஒன்பது பேராக - நீண்ட மேஜையின் இருபுறமும் உட்கார்ந்து கைகளையும் விரல்களையும் மணிக் கணக்காக இயந்திர கதியில் தொடர்ந்து அசைத்துக் கொண்டிருந்தோம்.

- இருபத்தறுவரும் ஒருத்தியும்
**

எட்டுத் தறிகள் - நீளவாக்கில் பக்கத்துக்கு நான்கு தறிகளாய் இரண்டு பக்கமும் போட்டிருந்தார். தறிகள் போட்டிருந்த அறையைப் பார்த்தால், எந்தக் காலத்திலாவது தானிய மூட்டை அடுக்குகிற குடோனாகப் பயன்படுத்தி இருப்பார்களோ என்று யோசிக்கத் தோன்றும். வெற்றிலைப் பெட்டிமாதிரி அடக்கமான இடம். ரொம்பவும் உயரம், நின்றவாக்கில் கூடத் தொடமுடியாத மாதிரி இரண்டு ஜன்னல்கள். அந்தப் பக்கம் ஒன்று, இந்தப் பக்கம் ஒன்று. சதுரமாய் உள்ளே விழுகிற வெளிச்சம்தான் காலை, பகல், சாயங் கால வித்தியாசங்களைச் சொல்லும். மேல்தளத்திலும் சுவரிலும் அங்கங்கே காரைபெயர்ந்து உள்ளிருந்த செங்கற்கள் தெரிந்தன. நூலாம் படைகளும் சிலந்தி வலைகளும் தாராளமாய் மூலைகளில் தொங்கின. எப்பவாச்சும் சூரிய வெளிச்சம் சிலந்தி வலையில் படும் போது தங்கக் கம்பிகள் மாதிரி மின்னும். இறுக்கமும், புழுக்கமும் நிரந்தரமாய் உள்ளே நிறைந்திருக்கும்.

- ஒரு கூரையின் கீழே

ஆ). ஒரு நல்ல விஷயம்!

ஆனால், பாட்டுக்கள் தவிர, நல்லதான ஒன்று, எங்கள்

அன்புக்கு உரியதும் ஒருவேளை சூரியனுக்கு மாற்றாக எங்களுக்குப் பயன்பட்டதுமான ஒன்று இருந்தது. எங்கள் வீட்டின் முதல் மாடியில் சரிகைத் தையல் கடை இருந்தது. அதில் பல மங்கையர் தொழிலாளிகளாக வேலை செய்து வந்தார்கள். அவர்களுக்கு இடையே தானியா என்னும் பதினாறு வயது வேலைக்காரப் பெண்ணும் வசித்து வந்தாள்.

- இருபத்தறுவரும் ஒருத்தியும்
**

ஒரே ஒரு நல்ல விஷயம் என்னவென்றால், முதலாளி இல்லாத தருணங்களில் முதலாளி சம்சாரம் அறைக்குள் வந்து பிரியத்தோடு பேசுவதுதான்

பின்னொரு உற்சாகமான விஷயம் - சாயங் காலம் நாலு மணிக்கு டீ எடுத்து வருகிற ராஜவல்லி. முதலாளி வீட்டுக்கு ஐந்தாறு வீடுகள் தள்ளி இருந்தது ராஜவல்லி ஓட்டல்... சாயங்காலங்களில் அவளே எட்டுக் கிளாஸில் டீ போட்டு வளையத்தில் மாட்டி எடுத்து வந்துவிடுவாள்.

- ஒரு கூரையின் கீழே

இ). பிரசன்னம் - இதம்தரும் மாறுதல்கள்!

கடையிலிருந்து எங்கள் தொழிலகத்திற்கு வருவதற்கான கதவில் அமைந்த சிறு சன்னலின் கண்ணாடியோடு ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் ஓட்டிக்கொண்டது மகிழ் பொங்கும் இளநீல விழிகள் மிளிர்ந்த சிறு ரோஜா வதனம். அன்பு ததும்பும் குரல் எங்களை நோக்கிக் கணீரென்று கூவியது:

“கைதிகளே! பிஸ்கோத்துகள் தாருங்கள்!”

நாங்கள் எல்லோரும் இந்தத் தெளிவான குரல் வந்த பக்கம் திரும்பி, எங்களை நோக்கி இனிமையாக முறுவலித்த தூய கன்னி முகத்தை மகிழ்ச்சியும் நல்லி யல்பும் தோன்றப் பார்த்தோம். சன்னல் கண்ணாடியில் சப்பையாக நசுங்கிய மூக்கையும் புன்னகையில் மலர்ந்த ரோஜா இதழ்களின் அடியில் பளிச்சிட்ட சிறு வெண் பற்களையும் காண எங்களுக்கு இன்பமாக இருந்தது. அவளுக்குக் கதவைத்திறந்து விடுவதற்காக ஒருவரை ஒருவர் இடித்துக்கொண்டு பாய்ந்தோம். இதோ அவள்

- குதூகலமும் இனிமையுமே வடிவாக - தன் முன்றானையை விரித்தவாறு எங்கள் அறைக்குள் வந்து தலையைச் சற்றே பக்கவாட்டில் சாய்த்து எங்கள் முன்னே நின்றாள். நின்று இடை விடாமல் புன்னகை செய்து கொண்டிருந்தாள்.

...நாங்கள் அழுக்கடைந்து, ஏக்கம் பிடித்து, அவலட்சணமாய் இருந்த மனிதர்கள். தலையை மேலே நிமிர்த்தி அவளைப் பார்த்துக் காலை வாழ்த்து கூறினோம்... அவளோடு உரையாடியபோது எங்கள் குரல்கள் அதிக மென்மை அடைந்தன.

...வானிலிருந்து விழும் தாரகை போன்று அவள் எங்கள் கண்களுக்கு முன் மினுமினுத்துவிட்டு மறைந்தாள்... அவளைக் காட்டிலும் மேலானவர்கள் எவரும் எங்களுக்கு இல்லை. நிலவறையில் வசித்த எங்கள்மீது வேறு யாரும் கவனம் செலுத்தவில்லை ...

- இருபத்தறுவரும் ஒருத்தியும்

**

எப்போதும் பேச விஷயம் இருக்கிறமாதிரி இருக்கும் அவர் (முதலாளியின் மனைவி) தோரணை. தத்தமது கஷ்டங்களை எடுத்துச் சொல்கிறதன்மூலம் மனசை லேசாக்கிக்கொள்கிற தேவை எல்லார்க்கும் இருந்ததால், வடிகாலுக்காகவே காத்துக்கொண்டிருந்த மாதிரி எல்லாரும் உற்சாகத்தோடு பேசுவார்கள். அந்த உற்சாகமும், பேசி மனப்பாரம் பகிர்ந்துகொள்கிற இதழும் மனசைத் தக்கையாய் உணர்த்திவிடும். சட்டென்று, வாழ்வே சுலபமானதாகவும், சிக்கலற்றதாகவும், உருவம் மாறிவிட்ட மாதிரியும் தோன்றும்.

... ராஜவல்லி பெரும்பாலும் கதவு தட்டும் சத்தம் தறி சத்தத்தில் கேட்பதில்லை. அவளின் நிற்கிற தோரணையும் உதடுகளோடு நிற்கிற சின்ன முறுவலும் அவள் வந்திருக்கிற சூழ்நிலையை உணர்த்திவிடும்.

“வா”

எல்லாருமே தெளிவான குரலில் உள்ளே அழைப்பார்கள். தறியோசை நிற்கும். நெற்றிக்குள் ஏதோ சமுத்திர அலைகள் புரள்கிறமாதிரி இருக்கும். மெதுவாய் வளையத்தில் இருந்து கிளாசை எடுத்து ஒவ்வொரு வர்க்கும் பணிவு தோன்ற நீட்டுவாள். குடித்து முடிக்கும்

வரை கதவுப் படிக்குச் சென்று உட்கார்ந்து கொள்வாள். தலையைச் சற்றே பக்கவாட்டில் சாய்த்து நிற்கிற அவளோடு ஒவ்வொருவர்க்கும் ஏதாவது பேசத் தோன்றும். என்ன பேசுவது என்று அவளுக்கான வார்த்தைகளைத் தேடித் தேடிக் கூறுவார்கள். மிகச் சிறிய வாக்கியங்களுக்கான இவர்கள் கேள்விக்கு அவள் பிரியத்தோடும் இனிமையோடும் பதில் சொல்லும் போது, சந்தோஷத்தால் குதூகலிப்பார்கள். தலையை மேலே நிமிர்த்தி அவளை நன்றியோடு பார்ப்பார்கள். காலி கிளாசை தறிக்குழியை விட்டு எழுந்திருந்து அவள் அருகில் சென்று கொடுத்து விட்டுத் திரும்புவார்கள். அவள் அருகாமையை உணர் கிற அந்தத் தருணத்தை சந்தோஷமாய் நினைப்பார்கள்.

- ஒரு கூரையின் கீழே

ஈ). அவள் போன பிறகு...

“விடை கொடுங்கள், கைதிகளே!” பின்பு சுண்டெலி போல விருட்டென்று மறைந்தாள்.

இவ்வளவுதான்... ஆனால் அவள் போன பிறகு வெகு நேரம் நாங்கள் அவளைப் பற்றி ஒருவரோடு ஒருவர் இன்பமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். தலைக்கு நாளும் அதற்கு முன்பும் பேசியவற்றையே இப்போதும் பேசினோம்...

- இருபத்தறுவரும் ஒருத்தியும்
**

“சரி நா வாறன்”

எல்லா கிளாஸ்களோடும் அவள் நொடிப்பொழுதில் மறைவாள். அவள் போன பிறகு கொஞ்ச நேரத்துக்காவது அவளைப் பற்றிய பேச்சாக இருக்கும். தினமும் பேசுகிற விஷயமாகவே இருந்தாலும், அலுப்பில்லாமல் மீண்டும் பேசப்படும்.

- ஒரு கூரையின் கீழே

6. கிருஷ்ணன் நம்பியின்

‘காணாமல் போன அந்தோனி’ ;

செங்கை ஆழியானின்

‘கறுப்பியைக் காணவில்லை’

கிழவி மார்த்தாளின் ‘அந்தோனி’ ஓர் ஆடு; மாணிக்கப் பெத்தாச்சியின் ‘கறுப்பி’ ஒரு கோழி! ஒரு நாள் காலையில் இரண்டும் காணாமல் போய்விடுகின்றன. இரு கிழவிகளும் அந்தரித்துப்போய் பிரலாபிக்கின்றனர். எவ்வளவோ தேடியும் கிடைக்காமல் ஏமாற்றம்

அடைந்திருந்தவேளை, இருவரது ஆடும் கோழியும் கிடைத்துவிடுகின்றன;
இதுதான் கதை.

அ). காணவில்லை !

கிழவி மார்த்தாள் தன் அருமை அந்தோனி
யைத் தேடுகிறாள்.

அந்தோனி, அவள் அருமை ஆடு எங்கே
போய்விட்டது?...

‘கர்த்தரே, என்ன கொடுமையிது! என் ஆடு
எங்கே போயிற்று?’

கிழவியின் கண்களில் நீர் கசியத் தொடங்கிவிட்டது.
அமைதி இழந்தவளாய் குசினியில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக
நடந்தாள் கிழவி -

... தொழுவம் சூன்யமாக இருந்தது. ஆட்டைக்
காணவில்லை அங்கே. மார்த்தாளுக்குக் குடல் நழுவிக்கீழே
இறங்கியது போலிருந்தது.

வயிற்றை அழுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு
புறக்கடையில் அங்குமிங்கும் ஓடினாள் கிழவி. எங்கே
போய்விட்டது அந்தோனி?

- காணாமல் போன அந்தோனி

**

விடிந்ததும் விடியாததுமான வேளை.
மாணிக்கப் பெத்தாச்சி சுருட்டைப் புகைத்தபடி
கறுப்பியைக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தாள். பெத்தாச்சியின் ஒரு
குரலுக்கே ஓடிவந்துவிடும் கறுப்பியைக் காணவில்லை.

... சுருக்கம் விழுந்த பெத்தாச்சியின் முகத்தில்
கவலை குடிகொண்டது. வளவு முழுவதும் கறுப்பியைத்
தேடிப்பார்த்தாள். கிணற்றுக்குள்ளும் எட்டிப் பார்த்
தாள். வேலிகளின் பொட்டுகள் ஊடாகப் பக்கத்து
வீடுகளையும் நோட்டம் விட்டாள்.

கறுப்பியைக் காணவில்லை...

... நேரம் போய்க்கொண்டே இருந்தது.
சிறகடித்துப் பறந்தது.

மாணிக்கப் பெத்தாச்சிக்குக் கையும் ஓடவில்லை.
காலும் ஓடவில்லை.

- கறுப்பியைக் காணவில்லை

ஆ). சிலருக்குச் சந்தோஷம்!

“என் ஆடு போச்சே, ஐயோ, என் ஆடு போச்சே!” என்று கூச்சல் போட்டுப் பிரலாபிக்கத் தொடங்கி விட்டாள்! அண்டை அயலவர்கள் வந்து துக்கம் விசாரித்தார்கள். அவர்களில் பலருக்கு மனசுக்குள் குஷி.

“வேணும், நல்லா வேணும் கௌவிக்கு!”

- காணாமல் போன அந்தோனி
**

“என்ரை வயிற்றெரிச்சலை ஏண்டி கேட்கிறாய், செல்லம்மா! என்ரை கறுப்பியைக் காணவில்லை... எல்லா இடமும் தேடிப் பார்த்திட்டன்... நீ கண்டனியே?”

“கறுப்பியைக் காணேல்லையே... எங்கை போறது இங்கினேக்கதான் நிக்கும்... வடிவாப் பார்!” என்று கூறிவிட்டுச் செல்லம்மா நடந்தாள்.

‘உவளுக்குக் கறுப்பியைக் காணேல்லை என்று வலு சந்தோஷம்... பொரிஞ்சு போவாள்...’

- கறுப்பியைக் காணவில்லை

இ). தேடுதல்...

கிழவி எதிர்ப்பட்டவர்களிடமெல்லாம் ஆட்டைப்பற்றி விசாரிக்கிறாள் - தங்கத்திடமும். தானே பீட்டரின் இறைச்சிக் கடைக்கும் போய் விசாரிக்கிறாள்; தென்னந்தோப்பு, வயல் வரப்பு, நீரோடை, பஜார், ஆலந்தழை நிறைந்துள்ள சிறு குன்று என எல்லா இடங்களிலும் தேடிப் பார்க்கிறாள்.

ஆனால் மற்றக் கதையில், மாணிக்கப் பெத்தாச்சி சொல்லி ‘சுப்பரப்பா’ தான் கனகர், தங்காத்தை, தையல்முத்து ஆகியோரின் வீடுகளுக்குச் சந்தேகத்துடன் சென்று - விசாரித்து நோட்டமிடுகிறார்; தையல்முத்துவின் வீட்டில் கோழி இறைச்சி சமைக்கப்படுகிறது; கறுப்புச் செட்டைகள் கிடங்கு ஒன்றைச் சுற்றிக் கிடப்பதையும் காண்கிறார்.

ஈ). திரும்பக் கிடைத்தது!

... தெருவில் யாரோ கிழவியைப் பெயர் சொல்லி அழைக்கும் குரல் கேட்டது.

கிழவன் மெதுவாக வெளியே வந்தான். என்ன ஆச்சரியம்!

கொத்து வேலைக்காரன் ஜார்ஜ் அந்தோனியைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு நின்றிருந்தான்!

“மார்த்தா, ஆடு வந்திருந்தது” என்று அலறினான் கிழவன்.

கிழவி ஓடி வந்தாள். ஆனந்தக் கண்ணீரால் அவள் முகம் நனைந்தது.

- காணாமல் போன அந்தோனி

**

விரைந்து, வேர்த்து விறுவிறுக்க மாணிக்கப் பெத்தாச்சியின் வீட்டிற்கு ஓடிவந்தார் சுப்பரப்பா.

“அக்கை கறுப்பியைப் பிடிச்சவையைக் கண்டு பிடிச்சிட்டன்!”

“என்ன விஷர் கதை பேசறாய்?” என்றாள் பெத்தாச்சி: “மாஸ்ரர் வீட்டு வைக்கல் பட்டறையில் முட்டையிட்டுது என்று மாஸ்ரர் பொடியன் கோழியையும் முட்டையையும் கொண்டுவந்து தந்திட்டுப் போறான் உங்கை பார். உந்தச் சீமைக் கிளுவையிலை கறுப்பியைக் கட்டி வைச்சிருக்கிறன்.”

- கறுப்பியைக் காணவில்லை

கிருஷ்ணன் நம்பியின் ‘கதை’ 1959 இல் வெளியாகியுள்ளது; ‘சாகித்திய ரத்னா’ செங்கை ஆழியானின் கதை, 1971 இல் வெளி வந்தது!

* இக்கட்டுரையில் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கும் சிறுகதைகள், பின்வரும் நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன :

1. மக்சீம் கோர்க்கி கதைகள் - மொழியாக்கம் : பூ. சோமசுந்தரம்
2. உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன - கே. டானியல்
3. அக்கரைச் சீமையில் - சுந்தர ராமசாமி
4. உதயம் - நீர்வை பொன்னையன்
5. பிச்சமுர்த்தியின் கதைகள்
6. ஆண்சிங்கம் - வல்லிக்கண்ணன்
7. உலா - க. சட்டநாதன்
8. டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள்
9. பிரேம்சந்த் சிறுகதைகள் - மொழியாக்கம் : ரதுலன்
10. வேர்கள் தொலைவில் இருக்கின்றன - பாவண்ணன்
11. காலை முதல் - கிருஷ்ணன் நம்பி
12. கூடில்லாத நத்தைகளும் ஓடில்லாத ஆமைகளும் - செங்கை ஆழியான்

* கதை வரிகளில் காணப்படும் அழுத்தம் என்னால் இடப்பட்டது. ◆

கலைமுகம்

50 ஆவது சிறப்பிதழ் - 2010

அ. யேசுராசா • 87

போலி யதார்த்தக் கதைகள்...!



டொமினிக் ஜீவா

தற்போது பின்நவீனத்துவக் கதைகள் எழுதும் சிலரைத் தவிர்த்தால், பெரும்பாலான ஈழத்து எழுத்தாளர் யதார்த்தவாதக் கதைகளை எழுதுபவர்களாகவே உள்ளனர். நடந்த அல்லது நடக்கக்கூடியதென்று உணரக்கூடிய கதைக்கரு, இயல்பான சம்பவங்கள் - சூழல், மனிதர்கள், பேச்சுமொழி என்பவற்றைக் கொண்டவையாக அவை அமைந்திருக்கும்.

ஆனால் யதார்த்தத்தையே சித்திரிப்பதாகப்

பாராட்டுப் பெறுவோர் - உச்சப் புகழ்பெற்ற - சிலரின் சிறுகதைகள் சில, இயல்பற்றவையாய் - யதார்த்தப் போலியாக அமைந்திருப்பதையும் காணமுடிகிறது. மேம்போக்கான பார்வையாலோ, உள்நோக்கத் துடன் கண்டும் காணாமல் விடப்படுவதனாலோ அந்தப் பலவீன அம்சங்கள் “விமர்சன வெளிச்சத்துள்” வராதுபோய்விடுகின்றன; அத்தகைய கதைகள் சிலவற்றை நாம் பார்க்கலாமே!

1. தண்ணீரும் கண்ணீரும்

இந்தச் சிறுகதையை ‘சாகித்திய ரத்னா’ டொமினிக் ஜீவா 1958 இல் எழுதியுள்ளார். இக்கதையை உள்ளடக்கிய - இதே பெயரில் அமைந்த - சிறுகதைத் தொகுதி இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசையும் பெற்றது.

இக்கதையின் முக்கிய அம்சங்கள் சில, பிரேம்சந்த் எழுதிய ஒரு குவளை தண்ணீர் என்ற ஹிந்திச் சிறுகதையில் உள்ளவற்றை ஒத்திருப்பதும்; பிற்பகுதியில் தொழிலாளிவர்க்க உணர்வு வெளிப்படுவதற்காக வலிந்து செய்யப்பட்ட சித்திரிப்பும், இக்கதையைப் பலவீனப்படுத்துகின்றன என்பதை ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு யதார்த்தமற்ற அம்சங்களை மட்டும் பார்ப்போம்.

அ) கதைநிகழ் களத்தை “பட்டணத்துக் கடற்கரைப் பகுதி அது; ‘குருநகர்’ என்ற திருநாமம் தரித்துத் திகழ்கின்றது.” என ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும்,

“அப்பகுதியில் வசிப்பவர்கள் அத்தனை பேரும் தொழிலாளர், கடல் தொழிலாளர், ‘கக்கூஸ்’ தொழிலாளர், பஸ் தொழிலாளர், வண்டியிழுப்போர் - இப்படிப் பலரகம். ஆனால் தொழிலாளர் என்ற ரீதியில் நகரத்தின் மிகப் பின் தங்கிய அந்தப் பகுதியில் சேரி அமைத்துக் குடியேறியிருந்தனர்.”

என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“தொழிலாளர் என்ற ரீதியில் ... சேரி அமைத்துக் குடியேறியிருந்தனர்” என்பதும், வெவ்வேறு சமூகப்பிரிவினரின் அமைவிடச் சித்திரிப்பும் தவறானவை மட்டுமல்ல, ‘அபத்தமானவை’ யுமாகும்”!

1958 இற்கு முன்னரே பல வீடமைப்புத் திட்டங்கள்மூலம் வீடுகள், குருநகர் கடற்கரைத் தெருவின் தெற்குப் பக்கத்தில் - மேற்கிலிருந்து கிழக்காக - ‘உப்புமால் கந்தோர் மைதான’ விளிம்பு வரை அரசாங்கத்தால் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன;

பெரும்பாலான மக்கள் கடற்றொழிலாளர். கடற்கரைத் தெருவின் வடக்குப் புறத்தில் செபஸ்தியார் கோவிலடியில் - சிறிய பகுதியில் நகரசுத்தித் தொழிலாளரும், சிறிது தள்ளியும் ஆரோக்கியநாதர் கோவிற் பகுதியை ஒட்டியும் 'பள்ளர்' சமூகத்தினரும் வசித்தனர். பள்ளர் சமூகத்தினர் கள்ளிறக்கும் தொழில் செய்யவில்லை; சிலர் கடற்றொழிலையும், ஏனையோர் வேறு வேலைகளையுமே செய்தனர்.

ஆ) வீடமைப்புத் திட்டங்களிலுள்ளோருக்கு பொதுக் குழாய்கள்மூலம் குடிநீர் பெறும் வசதி இருந்தது; அதற்காக 'பெரிய தண்ணீர்த்தாங்கி' கடற்கரைக்குக் கிட்ட அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைவிட சந்தியோகுமையோர் கோவில், புதுமைமாதா கோவில், செபஸ்தியார் கோவில், ஆரோக்கியநாதர் கோவில் ஆகியவற்றில் பெரிய நல்லதண்ணீர்க் கிணறுகள் உள்ளன. எனவே,

“யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்துக் கடற்கரையோரப் பகுதி களில் ஒரு நாளாவது குடியிருந்தவர்களுக்குத்தான் அதன் பெருமை சட்டென்று தெரியும்; அதன் அருமை நன்றாகப் புரியும். மருந்துக்குக் கூட நல்ல தண்ணீர் குடிப்பதற்குக் கிடைக்காமல் அந்தச் சுற்றுப் பகுதியில் உள்ளவர்கள் - சாதாரண மக்கள் - படும்பாட்டைப் பார்க்கும்பொழுது நமக்கே நாவரட்சி ஏற்பட்டு விடுகின்றதென்றால், அந்தத் தண்ணீர்ப் பிரச்சினையின் பூதாகரமான உருவை நீங்கள் ஒருவாறு ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.”

என வரும் பகுதி யதார்த்தமற்றதாக அமைகிறது.

இ) “... இன்னுமொரு நல்ல தண்ணீர்க் கிணறும் அப்பகுதியில் இருக்கிறது. அதுதான் அம்மன் கோயில் கிணறு. 'அம்மன் கோயில் கிணறு' என்ற விருதை அது பெற்றிருப்பினும், உண்மையில் அக் கிணறென்னவோ பொதுக் கிணறுதான். அம்மன் கோயிலுக்கு அணித்தாக உள்ளதால், நாளாவட்டத்தில் அப்பெயரினைச் சுவீகரித்துக்கொண்டது.”

குருநகர்ப் பகுதி (புறநடையாயுள்ள ஒருசிலரைத் தவிர்த்தால்) நூறு வீதம் கத்தோலிக்க மக்களைக்கொண்ட பகுதி; முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட கத்தோலிக்கப் பாரம்பரியம் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. அந்தப் பகுதியில் சைவசமயக் கோவில் அன்றும் இல்லை; இன்றும் இல்லை. இந்நிலையில், 'அம்மன் கோயில்' எப்படி வருகிறது?!

கதையின் மையமான தண்ணீர்ப் பிரச்சினை, தவறான சூழல் சித்திரிப்பு என - யதார்த்தமற்ற அம்சங்களால், இக்கதை ஒரு போலி யதார்த்தக் கதையாகிறது. இக்குறைபாடுகளுடனெல்லாம் அன்றும் - தொடர்ந்தும், இக்கதைக்குப் பாராட்டுகள் வழங்கப் பட்டு வருவதானது வேடிக்கையாயிருக்கிறது!

2. பணச் சடங்கு

டொமினிக் ஜீவா எழுதிய இச்சிறுகதை மல்லிகையின் 14ஆவது ஆண்டு மலரில் (1978) வெளியாகியுள்ளது.

கதை இதுதான் :

மணியகாரன் பரம்பரையில் வந்த நன்னித்தம்பி பணச் சடங்குகொன்றை ஒழுங்கு செய்கிறார்.

“... அதுக்குத்தான் உனக்கும் துண்டு குடுக்க வந்தனான். சகோதரத்தைப் போல பழகீட்டம். கனகாலமா. அது தான் உனக்கும் ஒருக்காச் சொன்னாத்தான் என்ற மனசுக்கு ஆறுதல். ஊரிலை இப்ப முப்பது வருசமா கலியாணமெண்டு, சாமத்தியச் சடங்கு எண்டு எல்லாருக்கும் குடுத்து இருக்கிறன். இப்பதான் எனக்கு நேரம் வந்திருக்கு. ஊருப்பட்ட பேருக்குக் குடுத்ததை வாங்கத்தான் இப்ப நானொரு பணச் சடங்கை நடத்திறன் என்றொரு சொல்லுச் சொல்லேல்லை. இருந்தாலும்...”

என்று சொல்லி, தான் இடைக்கிடை சென்று கள்ளுக்குடிக்கும், கள்ளிறக்கும் தொழிலாளியான ‘சின்னப்பொடி’க்கும் அதற்குரிய அழைப்புக் ‘கார்டை’ வீடுசென்று கொடுக்கிறார்; அவரும் சடங்கு நிகழ்வுக்கு இரவு வருகிறார்.

“அவர் அன்று வந்த பலரைப் பற்றி விரிவாக அவனுக்கு விளக்கிக் கூறினார். சட்டம்பி சிவகுரு முதல் சட்டத்தரணி சத்தியவேலன் வரை வந்துபோன பிரமுகர்களின் பெருமைகளை அள்ளி வீசினார் அவர்.”

பணச் சடங்கு முடிவில்,

“... பெரிய நீளமான கொப்பியைப் பந்தலுக்குள் விரித்திருந்த கம்பளத்திற்கு அடியிலிருந்து உருவி எடுத்தார்.

ஆறுமாதக் கர்ப்பிணிப் பெண்ணின்

அடிவயிற்றுப் பருப்பத்துடன் அக்கொப்பி தொந்தி விழுந்திருந்தது. அதற்குள் அங்கு வந்துவிட்டுச் சென்றவர்கள் அளித்துச் சென்ற மூடப்பட்ட தபாலுறைகள் பிதுங்கி வழிந்தன.

உறைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து ஓரங்களைக் கிழித்துப் பிரித்தார்.

ஒன்று... இரண்டு... மூன்று...

எல்லாமே... எல்லாமே சொல்லிவைத்தாப் போல வெறும் காகிதத் துண்டுகள் திணிக்கப்பட்ட உறைகளாகவே காட்சி தந்தன. பணத்திற்குப் பதிலாக அதே அளவில் கத்தரிக்கப்பட்ட கடதாசித் துண்டுகள்! காகிதங்கள்!

ஆனால் ஒரேயொரு கவரைப் பிரித்தபோது மட்டும் பத்து ரூபா நோட்டொன்று தலையை நீட்டி எட்டிப்பார்த்தது.”

அ) அந்த ‘ஒரேயொரு கவரை’க் கொடுத்தவர்கள்குறக்கும் தொழிலாளியான ‘சின்னப்பொடி’தான் என்பதை ஊகிக்கலாம்; ‘நன்றியுணர்வும் பொறுப்பான தன்மையும்’ அவரிடம் மட்டுமே உள்ளனவாம்! ‘சட்டம்பி சிவகுரு முதல் சட்டத்தரணி சத்திய வேலன் வரை வந்துபோன பிரமுகர்கள்’ உட்பட கடதாசித் துண்டுகளைத்தான் கொடுத்துள்ளனராம்! இதில், ‘பொதுப்புத்தி’யை மீறிய படைப்பாளியின் ‘வக்கிரத்தனம்’தான் தெரிகிறது; யதார்த்தம் வெளிப்படவில்லை.

ஆ) ஏற்கெனவே தமது சடங்குகள்மூலம் பணம் பெற்றவர்கள் அதனைத் திருப்பிக் கொடுப்பதான ‘சமூகப் பொறுப்பை’ நிறைவேற்றுவார்கள்; அதுதான் வழமை.

இ) பணம் பெற்றிராதவர்களிற் சிலரும் நேரில்வர விருப்ப மில்லாதவர்களும், பணச் சடங்கிற்கு வராது விடக்கூடும்; வந்து இவ்வாறு வெற்றுத் துண்டுகளைக் கொடுக்கமாட்டார்கள்; அதிலும் இவ்வாறு (ஒருவர் தவிர) எல்லாருமே செய்ய மாட்டார்கள்!

அண்மையில் கொழும்பில் நடைபெற்ற துருவ சஞ்சாரம் சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழாவில் பேசுகையில்,

டொமினிக் ஜீவா பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார் :

“... கூட்டங்களுக்கு வராத எழுத்தாளர்கள் வேலைக்காரனிடம் பொல்லுக் கொடுத்துவிட்ட உடையாரைப் போன்றவர்கள்.

கடைசியில் என்ன நடந்தது? அவர் செத்த வீட்டுக்குப் பொல்லுகள்தான் வந்து குவிந்தன. ஆட்கள் வரவில்லை.”

- தினக்குரல் (கொழும்புப் பதிப்பு)

28.08.2009

இது சமூகவழக்கில் சொல்லப்படுமொரு கதை; இதிலுள்ள ஓரம்சத்தை வைத்தே ‘பணச் சடங்கு’ சிறுகதையை டொமினிக் ஜீவா முன்பு ‘தயாரித்துள்ளார்!’. முந்தியதில் ‘பொல்லுகள் வந்து குவிந்ததில்’ ஒரு தர்க்கம் இருக்கிறது. ஆனால், நன்னித்தம்பியின் பணச்சடங்கில் ‘வெறும் காகிதத் துண்டுகள்’ வருவதற்குச் சாத்தியமில்லை; ஏனெனில், ‘கலியாணமெண்டு, சாமத்தியச் சடங்கு எண்டு’ நேரிற் சென்று அவர் பணம் கொடுத்துள்ளார்!

‘யதார்த்தம்’, ‘மண்வாசனை’ முதலிய கோஷங்களை முன் வைத்துச் செயற்பட்ட ‘இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க’ப் பிரமுகர்களில் ஒருவரால்தான் இந்தப் ‘பணச் சடங்கு’ கதை எழுதப் பட்டிருக்கிறது என்பதை, நாம் எவ்வாறு விளங்கிக் கொள்வது...? முற்போக்கு விமர்சகர்கள் இந்த அபத்தத்தினைச் சுட்டி விமர்சிக்காததும் ஏன்?

3. மானம்

‘தலித் இலக்கிய முன்னோடி’ யாகச் சொல்லப்படும் கே. டானியல் எழுதிய இக்கதை, 1963 இல் வெளிவந்த டானியல் கதைகள் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிலுள்ளது.

தோட்டி மரியானின் மனைவியான ‘மதலி’ குடித்துவிட்டு வீதியில் அலங்கோலமாகக் கிடக்கிறாள்; இரவு பத்து மணியாகி விட்டது. எதிர்வீட்டிலுள்ள உயர்சாதியைச் சேர்ந்த சற்குணர், ‘சீ! மானங்கெட்டவளே’ என்று காறி உமிழ்ந்துவிட்டு வீட்டினுள் செல்கிறார். மறுநாள் விடியற்புறம் அவரது மனைவி லூர்த்து தண்ணீரள்ளுகையில், துலாவின் வடக்கயிறு அறுந்ததில் தவறி கிணற்றுள் வீழ்ந்து விடுகிறாள்; சற்குணரும் சிறுகுழந்தையும் கதறுகின்றனர். ஓடிச்சென்ற மதலி, தான் நிர்வாணமாய் நின்று

கொண்டு, தனது சீலையைக் கிணற்றுள் போட்டு, 'லூர்த்து'வை இழுத்துக் காப்பாற்றுகிறாள். லூர்த்து மேலே வர கால் இடறுப் பட்டு மதலி கிணற்றில் தவறி வீழ்ந்துவிடுகிறாள். 'மானங்கெட்ட மதலி, கிணற்றுக்குள் உயிருக்காகப் போராடுகிறாள்! மானம் 'கெடாத' லூர்த்து வெளியே மரமாக நிற்கிறாள்!' இதுதான் கதை.

அ) ஒருவரைக் காப்பாற்ற சேலையைக் கழற்றி நிர்வாண மாய் ஒரு பெண் நிற்பது என்பது யதார்த்தமாயில்லை! வேறு வழியில்தான் காப்பாற்ற முயலுவர் ; அயலிலுள்ள சனங்களும் வந்து விட்டனர். அவர்களும் உதவுவர்.

ஆ) "லூர்த்து மரமாக நிற்கிறாள்.

கண்ணாடிப் பெட்டியில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பொருட்களைப் போல, நனைந்து உடலோடு ஒட்டிக் கிடக்கும் சேலைக்கூடாக, அவளின் அங்கமெல்லாம் தெரிகிறது; நிர்வாணக் கோலம் தெரிகிறது. ஆனால் அந்தச் சேலையை மட்டும் கழற்றக்கூடாது! மானம் என்னாவது?"

என்ற ஆசிரியரின் வரிகள், மதலியைப் போல் (சேலையைக் கழற்றிக் கொடுத்து நிர்வாணமாய்) செயற்படாததற்காக லூர்த்துவை விமர்சிப்பதாயுள்ளது; இதுவும் யதார்த்தத்துக்கு முரணானது!

இ) கதைநிகழ் களமான யாழ்ப்பாண ஆசனக்கோவில் சவக்காலைக்கு அருகில், துலாக்கிணறு இல்லை; ஏனெனில் அப்பகுதியில் ஏழெட்டு அடி ஆழத்திலேயே கிணறுகளுள்ளன!; கடலுக்கு அண்மையிலுள்ள பகுதி அது.

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த - உழைக்கும் வர்க்கப் - பெண்ணிடமே மனிதாபிமான உணர்வும் செயலும் உண்டென்பதை 'வலிந்து' சொல்ல முயன்றமையினாலேயே, இவ்வாறான யதார்த்தப் பிறழ்வுகளைக் கதாசிரியர் கவனத்திற் கொள்ளவில்லைப் போலும்!

4. தூளுண்ட நீர்

கே. டானியல் எழுதிய இக்கதையும் 'டானியல் கதைகள்' நூலிலே இடம்பெற்றுள்ளது.

பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிடும் விவசாயச் சங்கப்

பிரதிநிதிக்காக வேலைசெய்ய, குக்கிராமமொன்றில் ஒரு மாதமாய்க் கதாநாயகன் தங்கியிருக்கிறான். அவனது குடிசைக்கு எதிரிலுள்ள சிறிய வீட்டில் சின்னம்மா என்ற ஒரு பெண் - அவளிடம் இரவில் பணக்கார 'மைனர்' சிலர் வந்துசெல்கின்றனர். கைம்பெண்ணான அவள், எட்டு வருடங்களின் முன்னர், பட்டணத்திலுள்ள பொன்னம்மாள் மில்லின் முன் அங்காடி வியாபாரியாக இருந்து ஒருவனுடன் ஓடிப்போய், அவனால் கைவிடப்பட்ட பின் இவ்வாறானாள். கதாநாயகனுக்கு அவளை முன்பே ஓரளவுக்குத் தெரியும். இப்போது ஒருதடவை அவளைச் சந்திக்கும் அவன், "சின்னம்மா, என்னவோ நானும் சொல்லி விட்டேன். நல்ல காரியத்திற்கு நீ வாழ்ந்தால் போதும்" என்று சொல்கிறான்.

தேர்தல் தினத்தில் வாக்குச் சாவடிக்கு வந்த அவள், நான்குமுறை வாக்குப் போடுகிறாள். ஐந்தாம் தடவை 'ஆயிசா சகீது' என்னும் பெயரில் வரும்போது, அவதானியாக இருந்த கதாநாயகன், 'கள்ளவோட்டுப் போடுவதாக' தேர்தல் அதிகாரிக்குச் சொல்கிறான்; பொலிசார் அவளைப் பிடித்து பொலிஸ் நிலையத்தில் வைத்திருக்கின்றனர். அடுத்த நாள் அவன் பொலிஸ் நிலையம் சென்று அவளைப் பார்க்கையில், எதிரணியினரிடம் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டும் அவனது அபேட்சகருக்கே வாக்குப் போட்டதாக அவள் சொல்கிறாள். "சின்னம்மாவைப் பார்த்தேன்.... இப்போது இரு பார்வைகளும் பேசிக் கொள்ளவில்லை; தோழமை உணர்வுடன் தழுவிக்கொண்டன." எனக் கதை முடிகிறது!

அ) காலை எட்டு ஐந்துக்கு 'வேலன் கைம்பெண் சின்னம்மா' எனக் கூறி வாக்களிக்கிறாள். பின்னர் மூன்றுமுறை அவள் வந்து கள்ளவாக்குப் போடுவதாகவும், ஒருவரும் உடனே அவதானிக்காது விடுவதாகவும் சித்திரிப்பதானது யதார்த்தமாயில்லை; அவளது 'வெவ்வேறு மாறுவேஷங்கள்' தமிழ்ப்படப் பாணிபோலுமுள்ளன!

சித்திரிப்பு பின்வருமாறு உள்ளது :

1. மணி ஒன்பது அடித்தது.

"தம்பிஐயா மனைவி அழகம்மா!" என்று குமாஸ்தா குரல் வைத்தான்.

அந்தப் பெண்ணைக் கவனித்தேன். முதுகோடு கருநாகம் ஓட்டிப்போய்க் கிடந்தது போன்று, இடை வரையில் மின்னித் தொங்கிய

கூந்தல் பின்னல், நீலப் புடவை, வெள்ளை ‘ஜாக்கெட்’ அந்த இலட்சணத்தில் ஒரு பெண் நின்றாள். பக்கப் பார்வைக்கு அவள் சின்னம்மாவைப் போன்று இருந்தாள்.”

2. மணி பத்தரை இருக்கும்.

“பொடிசிங்கி நோனா” என்று குமாஸ்தா குரல் வைத்தான். வழக்கப்படி பார்த்தேன். கை நீளமான, கழுத்து இறக்கி வட்டமாக வெட்டப்பட்ட வெண் சட்டை, நீலக் கம்பாயம், தோளில் சிறு துவாய், இத்யாதி உடுப்பில் ஒரு சிங்களப் பெண் நின்றாள்.”

3. மணி பன்னிரண்டிற்குச் சிறிது வேளை இருந்தது.

“இராசசேகரம் மகள் சாவித்திரி தேவி” என்று குமாஸ்தா இரைந்தான்.

அந்தப் பெண்ணை இமை கொட்டாது நான் பார்த்தேன். அலங்கார தேவதையாக அவள் இருந்தாள்.

அதே கழுத்து முறிப்பு, அதே பார்வை ; அதே மோகினிப் பார்வை!”

ஆ) சின்னம்மா பொலிஸ் நிலையத்தில் அவனிடம் சொல்கிறாள் :

“அவங்க என்னைக் கள்ளத்துண்டு போடச் சொல்லி நிர்ப்பந்திச்சாங்க. ஐந்து துண்டுகள் போட்டேன். ஐம்பது ரூபாய்கள் சம்பாதிச்சேன். ஐம்பது ரூபாயையும் வாங்கிக் கொண்டு அவங்களுக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டு, உங்களுக்கும் எனக்கும் சொந்தமான சின்னத்துக்கே நான் ஐந்து துண்டையும் போட்டேன். ஆனால், நீங்களே என்னைக் காட்டிக் குடுத்திட்டீங்க.”

அவளின் இச்செயல் தமிழ்ப் படங்களில் வரும் ‘திடீர் முடிவுகள்’ போலவேயிருக்கிறது!; வெறும் ‘அதிர்ச்சி மதிப்பு’ தவிர, யதார்த்தப் பண்பைக் காணமுடியவில்லை!

இ) இச்சிறுகதையில் வரும் குமாஸ்தா, ஜாபிதா, சார், ஆஜர், போஜனம் முதலிய சொற்கள் இந்தியச் செல்வாக்கைக் கொண்டவை யாகவும் - ‘மண்வாசனை’ இல்லாதவையாகவும் இயல்பற்று உள்ளன.

இவ்வாறானவற்றால் இச்சிறுகதையும் ஒரு போலி யதார்த்தக் கதையாகி விடுகிறது!

◆
மறுகா

இதழ் - 7, 2012

ஓரே குழைசகளைச் சேர்ந்தவர்கள்... (எனக்குப் பிடித்த சிறுகதை)



எனக்குப் பிடித்த சிறுகதையாக செ. கதிர்காம நாதனின் இச்சிறுகதையைத் தெரிகிறபோது, இது ஒன்று தான் நான் படித்த ஆகச்சிறந்த சிறுகதையென்பது அர்த்தமல்ல. வரையறுக்கப்பட்ட கால எல்லை, நினைவாற்றல் போன்ற காரணிகளின் பின்னணியில், சில வசதி கருதியே இதனைத் தேர்ந்துள்ளேன்.

கலை இலக்கியப் படைப்புகளின் உள்ளடக்கம் பற்றிய விசாரணையில் ஓர் அடிப்படையைச்

சார்ந்திருத்தல் என்பது, தவிர்க்க இயலாதது. அழகியல் இரசனை, மெல்லிய உணர்வுகள் என்பவற்றிற்கும் ஓரளவு இடமுண்டென்ற போதிலும், தற்போதைய சுரண்டல் அமைப்பில், சுரண்டலிற்கும் சுரண்டுவோருக்குமெதிரணியில் நின்று மக்களை அத்திசைவழியில் இழுத்துச் செல்லக்கூடிய உள்ளடக்கங்களை அவை கொண்டிருத்தலே, இன்றைய நிலையிற் சரியானதும் தேவையானதுமாகும். இத்திசைவழியில் இலக்கியம் படைப்பவர்களாகக் கூறுபவர்களிலுங்கூடப் பலர், தெளிவான பார்வையைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அடிப்படையானதும், எரிகிறதுமான பிரச்சினைகள் எவையென்பதில் அவர்கள் குழம்பிப் போகின்றார்கள். மேம்போக்கான சில சீர்கேடுகளையும், துயரங்களையும் வெறுமனே சித்திரிப்பதோடு புதுமைப்பித்தன் போன்றவர்கள் திருப்தியடைகின்றபோது, 'எரிகிற பிரச்சினையே' சாதிப்பிரச்சினைதானென டொமினிக் ஜீவா போன்றோர் அமைதி காணுகின்றனர். இவர்களிலும் பலர், "உன் ரத்தமும் சிவப்பு அவன்ரை ரத்தமும் சிவப்பு", "அவனும் மனிசன் நீயும் மனிசன்" என வெறும் "வஜனங்கள்" மட்டுமே பேசுகின்றனர். இவர்கள் நோயை விட்டு அதன் குணங்களை நீக்க முயலும்போது, உருவத்தை விட்டு நிழலைத் தேடிச்செல்லும்போது, கேடுகெட்ட சுரண்டலின் கொடூர முகங்களையும் அதன் ஆழமைவினையும், வேரோடும் வேரடிமண்ணோடும் அதனைத் துடைத்தெறிதற்கான சரியான பாதையினையும் சுட்டும் இலக்கியப் படைப்புகளை ஆக்குவதில், கணேசலிங்கன், நீர்வை பொன்னையன், டி. செல்வராஜ் போன்றோர் முன்னிற்கின்றனர். இத்திசைவழியில் நடப்பவராகவே கதிர்காமநாதனையும், இச்சிறுகதைமுலம் (ஒரே குடிசைகளைச் சேர்ந்தவர்கள்) இனங்காண முடிகிறது.

சாதியமைப்பு நிலமானியமுறைச் சமுதாயத்தின் எச்சம் என்பதிலும், நீடித்த சுரண்டலிற்கான சூழமைவுகளைக் கொண்டிருத்தலாலேயே தொடர்ந்தும் அது கட்டிக்காக்கப்படுகிறதென்பதிலும், சுயபிரக்ஞை உடையவராகவே கதிர்காமநாதன் இருக்கிறார். இப்பிரக்ஞை இருப்பதாலேயே தாழ்த்தப்பட்டோர், உயர்ந்தோர் என்று மேம்போக்கானதாயல்லாமல் - சுரண்டுவோர், சுரண்டப்படும் தொழிலாளர் என்ற சரியான கண்ணோட்டத்தில் இதனை அணுக, அவரால் முடிகிறது. இச்சரியான வர்க்கக் கண்ணோட்டமே 'டொமினிக் ஜீவா' போன்ற வெறும் சீர்திருத்தம் பேசுவாரிடமிருந்தும் இவரைத் தனித்துக் காட்டுகிறது.

“... ஆனால் நாங்கள் தொழிலாளிகள், எங்களது உழைப்பை உடல் சக்தியை விற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற தொழிலாளிகள்.”

“... தொழிலாளி மக்களாகிய நாங்கள் நீண்ட காலமாகப் பணக்காரர்களுக்கு உழைத்து வந்ததாலேயே இன்னும் வறியவர்களாக இருந்து வருகிறோம் என்பதையும், எங்களைக் கொள்ளையிட நீண்டகாலமாக அனுமதித்து விட்டோம் என்பதையும்...”

“எந்த ஒரு வண்ணானுக்காவது, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காவது, தோட்ட நிலம் இருக்கிறதா என்று கேட்டுப்பாருங்கள். சொந்த நிலத்தில் விளைந்தது என்று பெருமைப்பட, ஒரு வயல் நிலமிருக்கிறதா என்று விசாரித்துப்பாருங்கள். ஏன் - கழிவு நிலத்துக்காவது சொந்தம் பாராட்ட எங்களிடத்தில் முடிகிறதா என்று நினைத்துப்பாருங்கள்...”

என வருபவையெல்லாம் இவ்வர்க்கப்பார்வையையே வெளிக்காட்டுகின்றன. தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சுரண்டப்படும் தொழிலாளர்களாயிருக்கிறார்கள். அப்படியிருப்பதால்தான் அவர்களுக்கென வசதியாகச் சொந்த நிலங்கூட இருக்கவில்லை. ‘ஒன்றோடு ஒன்று நெருங்கி, ஒரு ஒடுங்கிய காணிக்குள் முப்பது குடிசைவரை நிறுவ வேண்டியிருந்தது ; மறைவு தேடி அவர்களது பெண்கள் சிறுநீர் பெய்யக்கூட இடமிருக்கவில்லை’; ‘அவர்களது குழந்தைகள் சிறு வயதிலேயே வயிற்றுப்பாட்டிற்காய் உழைக்க வேண்டியிருந்தது. மூடல்களுடனும் பெட்டிகளுடனும், எங்கே போனால் சோறு கிடைக்கும் என்ற ஏக்கத்தோடு திவசம், அந்திரட்டி அல்லது ஏதோ விசேஷம் நடக்கும் வீடுகளின் பின்புறங்களில், எச்சில் இலைக்காகக் காத்திருக்கும் ஊர் நாய்களைப்போல முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது’; ‘இளவயதிலேயே தலை நரைத்து, முதுகு கூனி, முகத்தின் மலர்ச்சி வரண்டு சோகங்களைச் சுமந்துகொண்டிருக்க வேண்டியிருந்தது’.

சாதியமைப்பின் பின்னணியில் சுரண்டலும், தொழிலாளர் துயரங்களும் சித்திரித்துக் காட்டப்படுவதோடு, அதைத் துடைத் தெறியக்கூடிய சரியான திசைவழியும் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. சரியான வழியில் சிந்திக்கின்ற ‘சிதம்பரி’ அந்த ஒரே குடிசைகளைச்

சேர்ந்த வாலிபர்களிடையில் புதிய கண்ணோட்டத்தைப் பாய்ச்சுகிறான்.

நிலப்பிரபுத்துவ, முதலாளித்துவ வர்க்கங்கள் அமைத்துக் கொடுத்துள்ள ஈவிரக்கமற்ற பொருளாதாரச் சுரண்டலையும், அரசியல் ஒடுக்குமுறையையும் தகர்க்க உலகெங்குமுள்ள தொழிலாளர் நடத்தும் வீரஞ்செறிந்த போராட்டங்களை எடுத்துக் கூறுவதோடு, நமது நாட்டில் தோட்டக்காட்டிலுள்ள தொழிலாளர்கள் 'செங்கொடிச்சங்கத்' தின் தலைமையின் கீழ்,

“அடக்குவோரின் துப்பாக்கிகளுக்கெதிராகவும், முதலாளிகளுக்கெதிராகவும், பொலிஸாருக்கெதிராகவும், முதலாளித்துவ அரசு இயந்திரத்துக்கெதிராகவும் போர்ப்பதாகையைத் தூக்கிப் பிடித்திருக்கும் கதையினையும்”

எடுத்துக்கூறுகிறான். வாலிபர்களும் முடிவில் விழிப்புக் கொள்கின்றனர்.

“இளவயதிலேயே தலை நரைத்து, முதுகு கூனி, முகத்தின் மலர்ச்சி வரண்டு சோகங்களைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் எமது பழைய தலைமுறைக்கு விடிய மறுத்த அதே நாட்களை, எங்களுடைய காலத்திலாவது நாம் எதிர்கொள்ளக்கூடாது...”

என உறுதி கொள்கின்றார்கள். போராட்ட உத்வேகங்களும் வாலிபர்களைக் கண்டு திகில் கொண்டு, உயர்சாதியோர் தம்மை அழித்துப் போடுவார்களெனக் கிழவர்களும் தாய்மார்களும் புலம்பும்போதும்,

“எங்களுடைய சிதம்பரமும் கதிராத்தையும் முன்பும் கற்பிழக்கவே செய்தார்கள்; கூனல் அம்மான் குடி வெறியில் ஏதோ பேசிப் போட்டாரென்று மரத்தோடு கட்டி அடிக்கத்தான் செய்தார்கள்!; ஊமையன் மகினம் பொழிகிறான் என்று சொல்லி, நொய்த இடமொன்றில் தாக்கி அவனைத் துடிக்கத்துடிக்கச் சாக அடிக்கத்தான் செய்தார்கள்...”

என, முந்தியக் கொடுமைகளை நினைவுகூர்ந்து, இவையொன்றும் புதியவையல்லவெனத் தியாகம் எதற்கும் அஞ்சாதவர்களாய், உறுதியாய்ப் போர்க்குணம் கொள்கின்றனர். போராட்டத்தின் மூலமே தமது விடுதலையைக் காணலாம் என எழுச்சியடைந்த அவர்களது முன்னேறுதலோடுதான் கதையும் முடிவடைகிறது.

போராட்டத்தின் மூலமே, சுரண்டப்படும் தொழிலாளர் தமது விடுதலையைப் பெறலாம் என்ற சரியான கருத்தை முன்வைப்பதன் மூலம், பிரச்சினைகளைச் சித்திரிப்பதோடு நில்லாது அவைக்கான தீர்வுகளையும் சுட்டவேண்டிய கலைஞனின் சமூகப் பணியினையும், கதிர்காமநாதன் பூர்த்திசெய்கிறார்.

இலக்கிய வடிவம் என்ற நிலையில், எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட ‘கரு’ தெளிவுடனும் கலைத்துவத்துடனும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்க்குமிடத்தும், நிறைவு தருவதாகவே இச்சிறுகதை அமைகிறது. என் நினைவு சரியானால், ‘பிரேம்சந்த்’தின் சாதிப் பிரச்சினையைக் கருவாகக்கொண்ட ‘கோயிற் கதவுகள்’, ‘ஒரு குவளை தண்ணீர்’ ஆகிய சிறுகதைகள் ஏற்படுத்திய கலைத்துவ நிறைவை (சரியானதும், தீர்க்கமானதுமான பார்வையினை அவை கொண்டிருக்கவில்லையென்பது வேறு விடயம்) கதிர்காமநாதனின் இக்கதையும் தருகிறதெனவே தோன்றுகிறது. ‘தொழிலாளர்’, ‘வர்க்கம்’, ‘போராட்டம்’ என்ற வார்த்தைகள் வந்தவுடனேயே ‘பிரச்சாரம்’ என முகஞ்சுழிப்போரின் உள்ளார்ந்த வெறுப்பின் அடிப்படை எது என்பது எமக்கு விளங்குமாதலால், இவ்விடத்தில் அதனைப் பொருட்படுத்தத் தேவையில்லை.

கதையின் கலைத்துவ முழுமைக்குக் கதிர்காமநாதன் கையாளும் மொழிநடையும், முக்கிய காரணியாயமைகிறது. அருமையான மொழிபெயர்ப்புக் கதைகளில் காணப்படும் - சிறிது வித்தியாசமான நடை இக்கதையெங்கும் பரவலாகக் கையாளப்படுகிறது.

“... அதை உருவாக்குவதே எமக்குப் பெரும் போராட்டமாக இருந்தது. அதே நேரம் எந்தவித செழிப்புமற்று, இருள் கவிந்திருந்த எங்கள் வாழ்க்கையில் ஒளிக் கதிர்கள் அதன்மூலமே பரவலாயிற்று. ஜீவக்கதிர்களை நாங்கள் ஸ்பரிசிக்கலானோம்.”

“... எத்தனையோ வாதப்பிரதிவாதங்களுக்குப் பிறகு எங்கள் வாழ்வில் விடிவு வேண்டும் என்பது ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டது. நாங்கள் என்றுமில்லாதமாதிரி மகிழ்ச்சியிலாழ்ந்தோம். தலை நிமிர்ந்து தெருக்களில் நடந்தோம். நகரங்களில் வாழும் தொழிலாளர்கள் போன்று, சுரண்டலை எதிர்க்கின்ற தைரியம் எங்களுக்கு வந்துவிட்டதாக சிதம்பரி குதூகலித்தான்...”

சிறந்த பிறமொழிக் கதைகளை மொழிபெயர்த்துத் தொடர்ச்சியாக வீரகேசரியில் வெளியிட்டு வந்த நாள்களில், அவற்றின் தாக்கத்திற்குட்பட்ட நிலையில், இச்சிறுகதையினைக் கதிர்காமநாதன் எழுதியிருக்கக்கூடும். அதனால்தான்போலும், அத்தகைய மொழிபெயர்ப்புப் படைப்புகளில் காணப்படுவதே போன்றதொரு மொழிநடை, இக்கதையிலும் காணப்படுகிறது; வித்தியாசமான அம்மொழிநடையும் அருமையானதாகவே இருக்கிறது.

இத்தகையதோர் அருமையான நடை; கண்ணோட்டக் கூர்மை; துயரப்படும் மக்கள்பால் நெகிழ்ச்சிகொண்டு அவர்களை நெருங்கி நுணுக்கமாக அவதானித்தமை ஆதியன காரணமாகவே - ‘சிதம்பரம்’, ‘கதிராத்தை’, ‘கூனல் அம்மான்’, ‘சிதம்பரி’ போன்ற சுரண்டப்படும் தொழிலாளர்களின் துயரங்களையும் எழுச்சிகளையும், உணர்ச்சிகரமாய்ச் சித்திரிக்கக் கதிர்காமநாதனால் முடிந்தது.

“அந்தக் கிராமம் எவ்வளவோ தூரம் முன்னேறி விட்டது என்பதற்கு, அங்கேயுள்ள பல ஓட்டுவீடுகள் முக்கிய சாட்சிகளாக இருந்தபோதிலும்...”

எனத் திடீரெனத் தொடங்கிய இச்சிறுகதை,

“டேய் பண்டியள்! உங்களையெல்லாம் நாங்கள் அழிக்கத் தாண்டா போறம்! துணிவிருந்தால் எங்களிலை தொடுங்கோ பாப்பம்!”

“நாங்கள் அவனுக் காகச் சென்றோம். எங்களிலும் பத்துப்பேர் இரத்தம் சிந்தினோம். அது எங்களுக்கு வீர சாதனையாக இருந்தது!”

என எழுச்சிகரமான உணர்வுகளை எழுப்பியபடி, திடீரென முடிகிறது. இன்றைய நிலையில் ‘போராடும் எழுச்சியை’ ஊட்டவல்ல இலக்கியப் படைப்புகளே, இன்றியமையாதவையாய் அமையவும் முடியும்!.

‘ஓரே குடிசைகளைச் சேர்ந்தவர்கள்!’ - சிறுகதை; படைப்பு - செ.கதிர்காமநாதன்; பிரசுரிப்பு - ‘கற்பகம்’ சஞ்சிகை (பங்குனி - சித்திரை, 1971); ‘இளம் எழுத்தாளர் முன்னேற்றப் பேரவை’, இல. 50, ஹமர்ஸ் வழி, கொழும்பு-6).

*வரதரின் ‘வெள்ளி’ இதழ்க் ‘கட்டுரைப் போட்டி’க்கு அனுப்பப்பட்டது. போட்டி முடிவு திகதி : 20. 09. 1971 - எனவே இக்கட்டுரை, அதற்கு முன்னரான காலத்தில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்; இதுவரை எதிலும் வெளிவரவில்லை.

அ. செ. முருகானந்தனின்
'மனித மாடு'
சிறுகதை விமர்சனம்



இலக்கிய வடிவங்களுக்கு இலக்கணம் வகுப்பது கடினம். ஏனென்றால், எல்லாப் படைப்புகளும் படைப்பின் எல்லா அம்சங்களும் இந்த வரையறைக்குள் அடங்கிவிடும் என்பதில்லை. ஆற்றல் வாய்ந்த கலைஞர்கள் இத்தகைய வரைவிலக்கணங்களை மீறியபடியே, புதுவிதமான அம்சங்களைக் கொண்ட சிறந்த படைப்புகளை அவ்வப்போது உருவாக்கி வருகின்றனர். வரைவிலக்கணங்களெல்லாம்

பொருந்தி இருந்துவிடுவதனால் மட்டும், ஓர் இலக்கியப் படைப்பு சிறந்ததாக இருக்குமென்றுமில்லை. இலக்கணங்களெல்லாம் பொருந்தியிருந்தும் அதில் 'உயிர்' இல்லையாயின் - வாசகரின் மனதைப் பிணிக்கும் கலைத்தன்மை இல்லையாயின் - அதிற் பயனேது மில்லை. இதனூடாக, இலக்கிய வடிவங்களிற்குத் திட்டவட்டமான வரையறைகளைக் கொடுக்கமுடியாதென்பதையும், அவற்றின் முக்கிய அம்சங்கள் சிலவற்றைப் புரிந்துகொள்ளலாம் என்பதையுமே, நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். இங்கு நாம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் சிறுகதை என்ற இலக்கியத்துக்கும் இது பொருந்தும்.

சிறுகதையின் முக்கிய அம்சங்களாகச் சில ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றன. அதாவது, குறிப்பிட்ட ஒரு சம்பவத்தை அல்லது அச்சம்பவத்தில் ஒரு பாத்திரத்தின் இயக்கத்தை, அல்லது அச்சம்பவத்தின் காரணமாகத் தோன்றிய மனநிலையைச் சித்திரிப்பவை சிறுகதை என்று, சொல்லப்படுகின்றது. ஒரு குறித்த விடயத்தைச் சுற்றி ஒருமைப்படுத்தப்பட்டதாய் இருப்பது, இங்கு முக்கியம். நாவல் என்ற இலக்கிய வடிவத்தில் இருப்பதுபோல பல்வேறு பாத்திரங்களின் இயக்கத்தை மிகப் பரந்த காலப் பின்னணியில் - அப்பாத்திரங்களின் குணவளர்ச்சி வேறுபாடுகளோடு விஸ்தாரமாகச் சித்திரிப்பது, சிறுகதைக்குப் பொருந்தாது. அடுத்ததாக, இறுக்கமான வடிவத்தைச் சிறுகதை கொண்டிருக்க வேண்டும். 'வளவள' வெனத் தொய்ந்து நீண்டு போவதாக அது இருக்கக்கூடாது. இந்த இறுக்கத்தைப் பேணுவதற்கு மொழிநடை முக்கியமானது. தேவையில்லாத பகுதிகள், சொற்கள், சொற்றொடர்கள் எதுவும் இடம்பெறக்கூடாது. இதனையே தமிழ் நாட்டின் சிறந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான சுந்தர ராமசாமி, "மூன்று வார்த்தைகளில் சொல்லக்கூடியதை நாலு வார்த்தைகளில் சொல்லலாகாது" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இதைத் தவிர, நவீன இலக்கியங்களில் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் சில அம்சங்களைச் 'சிறுகதை'யும் கொண்டிருக்கவேண்டும். அதாவது,

1. எந்த விடயமும் நம்பும்படியானதாக - யதார்த்தமானதாக - உண்மையில் நிகழக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும்.

2. பாத்திரங்கள் பேசும் மொழி இயல்பானமுறையில், அவற்றுக்கேயுரிய பேச்சுமொழியில் இருக்க வேண்டும்.

இத்தகைய அம்சங்களின் பின்னணியில், 'மனித மாடு' சிறுகதை எவ்வாறு அமைந்திருக்கிறது? அதன் சிறப்பம்சங்கள், குறைபாடுகள் என்பவற்றைப் பார்ப்போம்.

இந்தச் சிறுகதை - ஒரு கதாபாத்திரம், தான் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு சம்பவத்தை நினைவுகூர்ந்து, வாசகர்களிற்குச் சொல்லும் முறையில் அமைந்துள்ளது. ஓர் இருபது வயது இளைஞன் சினிமா பார்ப்பதற்கு எழுபத்தைந்து வயதுக் கிழவனின் 'ரிக்ஷோ' வில் ஏறிச் செல்கிறான். இரண்டு நாள்சொகப் பட்டினியாகவுள்ள அக் கிழவனை விரைவாகப் போகும்படி தூண்டி - சினிமாக் கொட்டகைக்குச் சென்று இறங்கி, கால் ரூபாவைக் கூலியாகக் கொடுக்கிறான். படம் முடிந்து இரவில் நடந்து வருகையில், ஒரு சாவடியில் அந்தக் கிழவன் வாயில் இரத்தம் வடிந்தபடி செத்துக் கிடக்கிறான். சனங்கள் நின்று பார்த்துவிட்டுச் செல்கிறார்கள். அந்த இளைஞன், தன்னால்தான் அவன் செத்தானோ எனவும், அக் கிழவனின் கஷ்டங்களையும், அவனிடம் தான் அனுதாபமாக நடந்திருக்கலாம் என்பதையும் நினைப்பதாகவும்கதை அமைந்திருக்கிறது.

ஒரு சம்பவத்தை - அதன் அடியாகத் தோன்றும் மன உணர்வுகளைச் - சொல்வது என்ற முறையில் இது, சிறுகதை வடிவத்தின் முக்கிய அம்சத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. அதுவும் சிறிய வடிவத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதும் பாராட்டத்தக்க அம்சம். 'ரிக்ஷோ'க்காரக் கிழவனின் துன்பமான வாழ்க்கை நிலைமை - வயது சென்றும் உழைக்க வேண்டிய நிலைமை, இருநூறு இறாத்தல் பாரத்தை இழுத்தபடியே களைப்புடன் ஓடிச்செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம், மூன்று மைல் ஓடிச்சென்றும் கால் ரூபாவையே கூலியாகப் பெறும் நிலைமை என்பனவெல்லாம், அந்தக் கிழவன்மீது எமக்கு அனுதாபத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. விரைந்து செல்லும்படி அவனைத் தூண்டாது இருந்திருக்கலாம், கூலியைச் சிறிது கூடுதலாகக் கொடுத்திருக்கலாம், அவன் தனது தாத்தாவைப் போன்றவன் என இளைஞன் கழிவிரக்கத்துடன் கூறும்போதும், கிழவனின் மேல் எமக்கும் பரிவு ஏற்படுகிறது; இளைஞனின் மனிதாபிமானம் நிறைந்த நல்ல இதயமும் எமக்குப் புரிகிறது. கதாசிரியர், இவற்றையே இக்கதையின் மூலம் சொல்ல முயல்கிறார். வாசக நிலையில் அந்த உணர்வுகள் எமக்கும் தோன்றுவதால் கதாசிரியர் பாராட்டுக்குரியவர் ஆகிறார். சம்பவத்தையும், மன நிலைகளையும் அவர் சிறப்பாகச் சித்திரிப்பதற்கு இரண்டு உதாரணங்களைப் பார்ப்போம். இளைஞன் விரைவாகப் போகும்படி சொன்னதும் கிழவன் ஓடத் தொடங்குகிறான். அதனை ஆசிரியர் இவ்வாறு சித்திரிக்கிறார் :

“வண்டி ஒருதரம் குலுங்கி எழுந்தது - அடுத்த கணம் மாயாசக்தி பெற்று அது பறக்கத் தொடங்கிற்று. எழுபத்தைந்து வயசுக் கிழவனுக்கு இந்த ஆவேசம் திடீரென்று எங்கிருந்து வந்துவிட்டது? தூக்கிய கால்கள் நிலத்தில் படாமல் விலா எலும்புகள் வெளியே தெறித்து விடும் போல் இரைக்க இரைக்கத் தலையும் காலும் ஒன்றாகக் கூனிக் குறுக, மனுஷன் தாவித் தாவி ஓடத் தொடங்கிவிட்டான். தெருவில் போகும் ‘சோடி’ வண்டிக்காரர்கள் கிழவனையும் ‘ரிக்ஷோ’வையும் பார்த்துப் பிரமித்துப் போனார்கள்.

எழுபத்தைந்து வயசுக் கிழவன். இருநூறு இறாத்தல் பாரத்தோடு அட்டா, என்ன ஓட்டம் ஓடுகிறது! அந்தச் சமயம் கிழவனை என்னவோ ஒன்று ஆட்டிவைத்தது. அவன் தன் உயிரை வெறுத்து ஓடினான்” - பக். 30

இன்னோரிடத்தில்,

“ரிக்ஷோவில் இருந்து இறங்கிச் சட்டைப்பையி லிருந்து கால் ரூபாவை எடுத்து அவன் கையில் வைத்தேன். ரிக்ஷோவின் கைப்பிடிசைப் பிடித்துப் பிடித்து மரத்துப்போன அந்தக் கைகளை ஒன்றன் மேல் ஒன்று வைத்து குருக்களிடம் விபூதிப் பிரசாதம் வாங்குவதுபோல, மரியாதையாக வாங்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு திரும்பினான். புகைப்படலம் எழுப்பு வதற்கும், எச்சில் துப்புவதற்குமாக ஒரு ரூபாவரை மேலதிகமாகப் பையில் கிடந்தது. உயிரும் உடலும் தேய்ந்து போக என்னைச் சமந்துவந்த கிழவனுக்குக் கால் ரூபாவிற்குமேல் கொடுப்பதற்கு, இந்த மனம் இசைய வில்லை. அவன் திரும்பிப் போகும் போது பார்த்தேன். சுகமாக முச்சுவிடக்கூட முடியாமல் மிகவும் அவஸ்தைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஓர் அடிகூட எடுத்து வைக்க முடியாமல் தள்ளாடிக்கொண்டிருந்தான்.” - பக். 30-31

தேவையான வார்த்தைகளை மட்டும் பாவித்து, தான் வெளிப்படுத்த வேண்டியவற்றை மிகவும் கூர்மையாகக் கூறும் திறனை இங்கு காணமுடிகிறது; மெல்லியதாய் இழையோடும் கேலித்தொனியும் சுவையினைக் கூட்டுகிறது.

இனி, இந்தச் சிறுகதையில் காணப்படும் குறைபாடுகளைப்

பார்ப்போம்.

கதையின் முடிவில் ரிக்ஷோக்காரக் கிழவன் செத்துக் கிடக்கிறான். அதற்கு முன்னர் இளைஞனை ஏற்றியபடி மூன்று மைல் ஓடி வந்திருக்கிறான்; இரண்டு நாள்களாய்ப் பட்டினியாக இருந்திருக்கிறான். என்றாலும் இளைஞன் படம் முடிந்து வருகையில் கிழவன் செத்துக்கிடப்பது, செயற்கைத்தனமாய் - நம்பமுடியாததாய் இருக்கிறது; இந்த முடிவு கதையைப் பலவீனப்படுத்துகிறது.

மேலும்,

“அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டேன். பகவானே!

அவன் உயிரைக் குடித்த பழி கடைசியில் என் தலையில்தான் பொறுக்கவேண்டுமா?”

என்று இளைஞன் கூறுவதுடன் கதை முடிந்திருந்தால் சிறப்பாயிருந்திருக்கும். ஆனால், அதன் பிறகும் -

“சனங்கள் வந்தார்கள், வந்து கூட்டமாக நின்று பார்த்தார்கள், பார்த்து விட்டுப் போனார்கள்.

மனிதனைச் சுமந்து திரிந்த மனித தேகம் தெருவில் புரண்டுபோய்க் கிடந்தது.

அதன்மேல் ஏறித்திரிந்து சவாரி செய்தவர்கள் வந்தார்கள். நின்று பார்த்தார்கள். பார்த்துவிட்டுப் போனார்கள்.”

என்ற வரிகளுடனேயே ஆசிரியர் கதையை முடித்துள்ளார். கிழவனின் மேல் அனுதாபத்தை ஏற்படுத்தும் ஆசிரியனின் நோக்கம், இந்தவரிகள் இல்லாமலேயே முன்னர் நிறைவேறிவிடுவதால், இவை தேவையின்றி எழுதப்பட்டனவாய் உள்ளன. அத்தோடு, மிகவும் வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படுவதாயும் (குறிப்பால் உணர்த்தப்படுவதே எப்போதும் சிறப்பானது!), இரண்டாம் தடவையும் திரும்பச் சொல்லப்படுவதாயும் இருக்கிறது.

கதையில் சொல்லப்படும் தரவுகள் (Facts) எப்போதும் சரியானதாக இருக்க வேண்டும்; அப்படியானால்தான் நம்பகத்தன்மையை ஏற்படுத்தமுடியும். இளைஞன் தியேட்டரிற்குள் செல்கிறான். ஆசிரியர் அதை “ஒரு ரூபா கொடுத்து உள்ளே போய்க் கதிரையில் உட்கார்ந்து கனவு காண ஆரம்பித்தேன். மூன்று நாலு மணி நேரம் நீடித்த கனவு!” என்று எழுதுகிறார். நானறிந்தவரை தமிழ்ப் படங்கள் மூன்று மணிநேரம் கொண்டவை; நான்கு மணிவரை ஓடும் படங்கள் இன்னும் வரவில்லை. இங்கு நேரம் பற்றிய தரவு பிழையாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆசிரியரின் மொழிநடையிலும் சில இடங்களில் குறைபாடுகள் காணப்படுகின்றன. ஓரிடத்தில், “குறுக்கும் மறுக்குமாக ஓடித் திரியும் இயந்திர புதங்களுக்கூடாக அந்த உணர்வற்ற சடலங்களில் ஒன்றாக மனிதன், பகுத்தறிவுள்ள மனிதன் - நாகரிமடைந்த மனிதன்- ‘பெற்றுகரிய மனிதப் பிறவி’ போய்க்கொண்டிருந்தது” என்று எழுதுகிறார். மனிதனைப்பற்றிய இந்த அடுக்கு வர்ணனை, சிறுகதையில் கையாளப்படவேண்டிய கூர்மையானதும் இறுக்கமானதுமான மொழிநடைக்கு மாறானதாக இருக்கிறது. இன்னோரிடத்தில், “இருபது வயசுக் குமரனுக்கு மூன்று மைல் நடந்து போவதற்கு இந்தக் கிழட்டுக் கர்நாடக ஜோடியின் (அதாவது ரிக்ஷாவும் கிழவனும்) உதவிதானே வேண்டியிருந்தது” என்று எழுதுவதில், நடந்து என்ற சொல் கையாளப்பட்டிருக்கக்கூடாது; ஏனெனில் அது கருத்தைக் குழப்புக்கிறது.

சிறுகதையில் பாத்திரங்கள் உரையாடும்போது ‘பேச்சு மொழி’ இயல்பானதாகக் கையாளப்பட வேண்டுமென, முன்னர் குறிப்பிட்டேன். இக்கதையில் இந்த அம்சத்திலும் சில குறைகள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, இளைஞன் சொல்கிறான்: “என்னப்பா வண்டிச் சக்கரங்களில் கறையான் பிடிக்கப்போகிறது!”. இதில் சக்கரங்களில் என்ற சொல்லுக்குப் பதில் - சில்லில - என்று வந்திருக்க வேண்டும். அதேமாதிரி, பிடிக்கப்போகிறது என்பது பிடிக்கப்போகுது என்கிற மாதிரித்தான் வந்திருக்கவேண்டும்.

“ஐயோசாமி! உங்களிடம் எல்லாம் கூலி பேசுவதா? புண்ணியவான்கள் மனமிரங்கி ஏதோ கொடுத்ததை வாங்குகிறேன்...” என்பதிலும் பேச்சு மொழி இயல்பானதாக இல்லை.

பேச்சுமொழியைச் சரியாகக் கையாள்வதற்கு, எழுத்தாளர் மிகவும் விழிப்புடன் இருக்கவேண்டியது அவசியம் ; இல்லையாயின் செயற்கைத்தனமான மொழியே இடம்பெற்று, கதையின் யதார்த்தப்பண்பை அது குறைத்துவிடும். புதுமைப்பித்தன், தி. ஜானகி ராமன், கி. ராஜநாராயணன் போன்ற சிறந்த எழுத்தாளர்கள் பேச்சு மொழியை அற்புதமாகக் கையாண்டுள்ளனர். இலங்கை எழுத்தாளர் களிற் பெரும்பாலானோரிடம், பேச்சு மொழிபோல் கற்பனை பண்ணி எழுதும் தன்மையே காணப்படுகிறது; இதனால்தான், எழுத்து வழக்கும் பேச்சு வழக்கும் இணைந்து குழம்பியதாய் - செயற்கைத் தனம் கொண்டவையாய் - அவர்கள் எழுதும் உரையாடல்கள் அமைந்துள்ளன. ‘பிரபல’ எழுத்தாளர்களிலும் இந்தப் பலவீனம் காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறான குறைபாடுகள் ஒரு கதையில் இருக்கும் போது, அதன் முழுமைத்தன்மை பாதிக்கப்படுகிறது. பிசிறல்கள் அதாவது குறைபாடுகள் இல்லாது, செதுக்கிச் செதுக்கிச் செப்பமிடப்பட்ட சிற்பம் போலச் சிறுகதை இருக்கவேண்டும்; அவ்வாறு அமைந்திருப்பவற்றையே நாம் சிறந்த கதைகள் என்று கூறலாம். “உருவாக்கப்பட்ட தன்மை காட்டாது, ஒரு மண்புழு போல, ஒரு பூப்போல, வானவில் போல, ஒரு வெற்றிலை போல சிருஷ்டியின் முழுமையும், இயற்கையின் அமைதியும் பெற்றிருக்க வேண்டும்” என, சுந்தர ராமசாமி கூறுவார்.

இவையெல்லாவற்றையும் தொகுத்துப் பார்க்கையில், ‘மனித மாடு’ சிறுகதையை - பிசிறல்களற்று செப்பமாக அமைந்த ஒரு நல்ல சிறுகதையெனச் சொல்ல முடியாது!; ஆனால், சில நல்ல அம்சங்களைக் கொண்ட சாதாரண சிறுகதையாக அது இருக்கிறது. ♦

* யாழ். கனகரத்தினம் மத்திய மகா வித்தியாலய ‘உயர்தர வகுப்பு மாணவர் மன்றத்’தில் வாசிக்கப்பட்ட (1987) கட்டுரை.

வெளிச்சம்

தை 1995

தமிழைப் பேணுவது யாரின் கடமை?



ஒரு தேசிய இனத்தை வரையறுக்கும் அலகுகளில் மொழி முக்கியமானதாகும். 1956 இல் இலங்கையில் கொண்டு வரப்பட்ட தனிச்சிங்களச் சட்டத்தினால் தமிழ் மொழியும் தமிழரும் ஒதுக்கப் பட்டதிலிருந்து தொடங்கியே, பின்னர் இனப்பிரச்சினை கொதிநிலையை நோக்கிச் சென்றது. வரலாற்று ரீதியான பாரபட்சங்களைத் தொடர்ந்து - 2009 வைகாசி இனச்சங்காரத்தின் பின்னரான சூழலில்,

எமது தேசிய இன அடையாளத்தைத் தக்கவைப்பதில் தமிழ் மொழியை உயிர்ப்புடன் பேணவேண்டியது இன்றியமையாததாகின்றது.

தமிழ் மொழி மிகத் தொன்மையான மொழிகளில் ஒன்று; பெருமைக்குரிய இலக்கிய வளத்தினையும் கொண்டது; அறிஞர் தனிநாயகம் அடிகளார் “உலகில் பக்தியின் மொழி தமிழ்தான்” என்று சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். பழம்பெருமை மிக்க இலக்கியங்களுடன், இன்றைய வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் நவீன இலக்கியங்களையும் தமிழ் கொண்டுள்ளது; நவீன உலகில் புதிய இலக்கியங்கள் முக்கியமானவையாகும். தமிழ்நாட்டில் நவீன இலக்கியங்களான நாவல், சிறுகதை, நாடகங்கள், நவீன கவிதை, திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் படைக்கப்படுகின்றன ; அதுபோல் ஈழத்திலும் இவை படைக்கப்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் படைக்கப்படும் இலக்கியங்களை வாசித்துப் பேணும் அதே நேரத்தில், எமது ஈழத்து இலக்கியங்களைப் படித்து அவற்றைப் பேணுவதும் முக்கியமானதாகும். ஏனெனில், ஒரே மொழியைப் பேசினாலும் ஈழத் தமிழ் மக்களுக்கு தனியான வரலாறும், நிலமும், வாழ்க்கைச் சூழலும், தனித்த பண்பாட்டுக் கூறுகளும், தனித்த பேச்சுவழக்கும், சூழல்சார்ந்த பிரச்சினைகளும் உள்ளன ; தமிழ்நாட்டாருடன் ஒன்றுபடுவதும் வித்தியாசப்படுவதுமான அம்சங்கள் உள்ளன. இவற்றை ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் இலக்கியப் படைப்புகளிலேயே காணமுடியும்; இவையே எமது தனி அடையாளமாகும்.

1930 களிலிருந்து ஈழத்தில் நவீன இலக்கியங்கள் படைக்கப் படத் தொடங்கி, இன்றுவரை பல்லாயிரக்கணக்கான நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன; ஏராளமான படைப்பாளிகளும் உருவாகியுள்ளனர். ஆயினும், நடைமுறையில் ஈழத்துப் படைப்புகளுக்கு எமது மக்கள் உரிய முக்கியத்தைக் கொடுக்கவில்லை என்பது, கசப்பான யதார்த்தமாகும். தமிழ்நாட்டுப் படைப்புகளை வாசிக்கும் பலர் எம்முடைய நாட்டுப் படைப்புகளைப் படிப்பதில்லை ; எமது நூல்களை வாங்குவதில்லை; படிப்புகங்களிலும் நூலகங்களிலும் ஈழத்து நூல்கள் மிகக் குறைந்த அளவே காணப்படுகின்றன. இதற்குக் காரணம், தமிழ்நாட்டு நூல்களே சிறந்தவை என்ற தவறான நம்பிக்கையாகும்; உண்மையில் இது நீண்டகாலமாய்த் தொடரும் ஒருவகை அடிமை மனப்பாங்கேயாகும். அத்துடன் எமது படைப்பாளிகள் - படைப்புகள் பற்றிய அறியாமையுமாகும்! ஈழத்தமிழர் ஒரு தேசிய இனம் என்று சொல்லும் நாம், எமது

வாழ்வையும் வளத்தையும் பிரச்சினைகளையும் தேவைகளையும் கலைவடிவில் தருவனவற்றை, நம்மை அறியாமலே ஒதுக்கி விடுகிறோம்!; இது வருத்தந்தரும் நிலைமையாகும்; இதனை நாம் மாற்றியாகவேண்டும்! எனவே, ஊர்களிலுள்ள படிப்பகங்களிலும், பொது நூலகங்களிலும், பாடசாலை நூலகங்களிலும் ஈழத்து நூல்கள் இருக்குமாறு பார்த்துக்கொள்வோம் ; ஈழத்து நூல்களை வாசிக்கும் பழக்கத்தைப் பரவலாக்குவோம்!

மொழியைக் கையாள்வதற்கு நாம் மொழியறிவு உடையவர்களாக இருக்கவேண்டும்; அப்படியானால்தான் நடைமுறையில் எமது பெருமைக்குரிய மொழியைப் பிழையறப் பேணமுடியும். ஆனால், நிலைமை கவலை தருவதாகவே உள்ளது. ஆங்கிலத்தில் யாரும் தவறுவிட்டால் கேலிசெய்யும் நமது சமூகத்தில், தமிழ் பிழையாக எழுதப்படுவதுபற்றிப் பொதுவில் அக்கறை காட்டப்படுவதில்லை. தாய்மொழிமூலக் கல்வி நடைமுறையிலுள்ளபோதும், மாணவர்களின் தமிழ் மொழி அறிவு தாழ்ந்த மட்டத்தில் உள்ளதாகக் கல்வியாளர் தெரிவிக்கின்றனர். பத்திரிகைகள், சிற்றேடுகள் போன்றவற்றில் தமிழ் பிழையாக அச்சிடப்பட்டு வருவதைக் காண்கிறோம் ; இதனைப் பார்ப்பவர்கள் தாமும் அவற்றைப்போல் பிழையாகவே எழுதத் தொடங்குகின்றனர். சொற்கள், வசன நடை என்பவை பிழைகளுடன் உள்ளன. அடிக்கடி காணநேர்கிற சொற்பிழைகள் சிலவற்றைப் பார்ப்போம். முதலில் வருவது பிழையானது ; அடுத்து வருவது சரியானது.

தேசிய இனம் - தேசிய இனம்; முஸ்லீம் மக்கள் - முஸ்லீம் மக்கள்; கலாச்சாரம் - கலாசாரம்; கட்டிடம் - கட்டடம்; சித்தரித்தல் - சித்திரித்தல்; கொழுத்தினான் - கொளுத்தினான்; சொல்ல விளைந்தது - சொல்லவிழைந்தது; காந்தீய வழிமுறை - காந்திய வழிமுறை.

இவ்வாறான பிழைகளைத் தவிர்ப்பதற்குச் சில ஆலோசனைகள் :

நாம் ஒவ்வொருவரும், வீட்டில் நல்லதொரு தமிழ் அகராதியைக் கட்டாயம் வைத்திருக்க வேண்டும். சந்தேகம் தோன்றும்போது அல்லது ஒரு சொல் சரியா என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்கு, அகராதியைப் பயன்படுத்தவேண்டும் ; பத்திரிகையாளர்களோ புத்தகம் - சிற்றேடுகள் வெளியிடுபவர்களோ அச்சகம் நடத்துபவர்களோ, கட்டாயம் தமிழ் அகராதியைப் பயன்படுத்த வேண்டும் ; அச்சவேலைகள் செய்யும் பல இடங்களில் அகராதி இல்லாததை அவதானித்துள்ளேன். மேலும், திருத்தமாகத் தமிழ்



எழுதுவதற்கு உதவக்கூடிய ஏராளம் நூல்கள் தற்போது வெளி வந்துள்ளன. குறிப்பாக, தமிழண்ணல் எழுதிய வளர் தமிழ் - உங்கள் தமிழை அறிந்துகொள்ளுங்கள், அ. கி. பரந்தாமனார் எழுதிய நல்ல தமிழ் எழுதுவது எப்படி?, தமிழ் நடைக் கையேடு முதலியவை சிறப்பான நூல்கள் ஆகும்.

தமிழ் எங்கள் தாய்மொழி என்றவகையில், இயன்றவரை எல்லா இடங்களிலும் அதற்கு முன்னுரிமை கொடுத்துப் பயன்படுத்த வேண்டும்; இந்த எண்ணம் நமது தன்னுணர்வில் ஆழமாய்க் கலந்திருக்க வேண்டும். நம்மில் எத்தனை பேர் தமிழில் கையெழுத்திடுகிறோம்? சிலர் அவ்வாறு செய்வதற்குக் கூச்சப்படுகின்றமையைக் காண்கிறோம். இதில் கூச்சமேன்? யாராவது தனது தாயை “இவர் எனது தாயார்” என்று சொல்ல வெட்கப்படுவார்களா? அப்படி யாராவது இருந்தால், அவரை நம்மால் மதிக்கத்தான் முடியுமா? தாயைப் போன்றதுதானே தாய்மொழியும்! 1967 இல் அஞ்சல் திணைக்களத்தில் முதல் நியமனம் பெற்றுக் கொழும்பு சென்றேன். அங்கு பதிவேட்டில் தமிழில் கையெழுத்திட்டபோது, முன்னாலிருந்து அதனைப் பார்த்த மேலதிகாரியான தமிழர், உடனே கேலியாகக் கேட்டார்: “கையெழுத்து வைக்கிற அளவுக்கும் இங்கிலிஸ் படிக்கவில்லையோ...?”

“தமிழில்தான் படித்தேன்; போட்டிப் பரீட்சையைத் தமிழில்தான் எழுதிச் சித்தியடைந்தேன்; தமிழில் கையெழுத்து வைக்கவே விரும்புகிறேன்.” என்று உடனே நான் கூற, அவரது முகம் மாறிவிட்டது!

வங்கி, அஞ்சலகம் மற்றும் அலுவலகங்களில் தமிழ்மூலம் நாம் தொடர்புகொள்ள வேண்டும்; தவிர்க்கவியலாதபோது

ஆங்கிலத்தில் எழுதலாம். ஆயினும், தமிழ்ப் பகுதிகளில் கட்டாயம் தமிழிலேயே எமது வேலைகளைச் செய்யவேண்டும். தமிழ்ப் பகுதிகளில் - பல அலுவலகங்களில், பொதுமக்களுடன் ஆங்கிலத்திலேயே தொடர்புகொள்ளும் நிலைமை இன்னும் இருக்கிறது. தமிழும் இப்போது ஓர் அரசாங்க மொழி என்பது சட்டத்தில் உள்ள போதும், தமிழ் அலுவலர் பலரின் மேட்டிமைத்தனம், பொறுப்பற்ற தன்மை என்பவற்றால்தான் இவ்வாறு நிகழ்கிறது. ஒருதடவை யாழ். பொதுசன நூல்நிலையத்தில் வாசகர் அட்டையைப் பெற உரிய பணத்தைக் கொடுத்தபோது, கரும பீடத்திலிருந்த பெண்ணூழியர் அதற்குரிய பற்றுச்சீட்டை ஆங்கிலத்தில் எழுதித் தந்தார்; இத்தனைக்கும் அந்தப் பற்றுச்சீட்டு தமிழில்தான் அச்சிடப்பட்டிருந்தது. நான் அதனைச் சுட்டிக்காட்டித் தமிழில் தருமாறு கேட்டபோது, அவர் சொன்னார் : “இங்கிலிஷில எழுதிறது ஈசியா இருக்கு!” என்னே நமது போலிப் பெருமை! இவ்வாறுதான் ஒருமுறை, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவரும் ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிகை அலுவலகத்துக்குச் சந்தாப் பணம் கட்டச் சென்றிருந்தேன். செலுத்திய கட்டணத்துக்குரிய பற்றுச்சீட்டைப் பார்த்தால், தமிழிலுள்ள பற்றுச்சீட்டை ஆங்கிலத்தில் நிரப்பியிருக்கிறார்கள்! தமிழ்ப் பத்திரிகை நடத்திப் பணம் பெற்றுக்கொண்டே, இவ்வாறு ஏன் தமிழை ஒதுக்கி ஆங்கிலத்துக்கு இடங்கொடுக்கிறீர்கள் எனக் கேட்ட பின்பே, தமிழில் எழுதித் தந்தார்கள்.

எமது ஆங்கில மோகத்துக்கு இன்னுமொரு நல்ல உதாரணம் :

யாழ். பொதுசன நூலகத்தில் ‘வாசகர் பதிவேடு’ இருக்கிறது; நல்லூர் கிளை நூலகத்திலும் அவ்வாறான பதிவேடு இருக்கிறது. வருகைதரும் வாசகர் தனது பெயர், முகவரி, கையெழுத்து ஆகியவற்றைப் பதியவேண்டும். தினமும் வருவோரில் ஒருசிலரைத் தவிர்த்தால், ஏனையோர் ஆங்கிலத்திலேயே தமது பதிவைச் செய்கின்றனர்!

அண்மையில் யாழ் தினக்குரல் நாளிதழில், பிரபலமான கல்லூரியொன்றின் மறைந்த முதல்வரது ஓராண்டு நினைவஞ்சலி விளம்பரம், ஆங்கிலத்தில் வெளியிடப்பட்டிருந்தது ; கல்லூரியின் பழைய மாணவர்கள் அதை வெளியிட்டிருந்தனர். தமிழ்மொழி மூலக் கல்வி நடைபெறும் கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபருக்கு, ஆங்கிலத்தில்தான் அஞ்சலி செலுத்தவேண்டுமா? ; அதுவும் ஒரு



தமிழ்ப் பத்திரிகையில்? அதைவிட ஆங்கிலத்தில் வெளியிடுவதன் பின்னுள்ள மனோவியல்தான் என்னவென்று பார்த்தால், “நாங்கள் ஆங்கில மேலோர் வட்டத்தைச் சேர்ந்தோர்” என்ற மேட்டிமைத் தனம்தான் பல்லிளிக்கிறது! இவ்வாறு, வேறு பிரபல கல்லூரிகளின் பழைய மாணவர் சங்கங்களின் ஆண்டுக் கூட்டம்பற்றிய ஆங்கில விளம்பரங்கள் பல, யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் முன்னரும் வெளிவந்துள்ளன!

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பெரிய கல்லூரிகளில் மட்டுமன்றி சிறிய பாடசாலைகளில்கூட, புதிதாக அமைக்கப்பட்டுள்ள வாயில் வளைவுகளில் ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே பெயரை உலோகத்தில் அமைத்திருக்கிறார்கள்! இவையெல்லாம் தமிழ்மொழிமூலம் கல்வி பயிற்றுபவை என்பது முரண்நகையைத் தருகிறது! நகரிலுள்ள பிரபலமான கத்தோலிக்க தேவாலயங்களின் வாயில் வளைவுகளில் கூட, ஆங்கிலமே காணப்படுகிறது! இவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட எல்லோரும் தமிழை வெளித்தள்ளிவிட்ட அவலத்தை என்னென்று தாங்கிக்கொள்வது?

கடந்த சில வருடங்களாக வங்கிகளின் புதியவகைக் கணக்குகள், அரசாங்கத்தின் புதிய திட்டங்கள் என்பவற்றின் பெயர்களைச் சிங்களத்தில் வைக்கும் பழக்கம் உருவாகியுள்ளது ; மறைமுகமாக தமிழில் சிங்களச் சொற்கள் திணிக்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக காந்தா ரன் கிணும், பரிணத, பத்தும் விமண, சிங்கிரி லமா, இசுறு உதான, ஹப்பரிணத, அருனலு, இசுறு உதான, ஹப்பன் , திவிநெகும் முதலியவை தமிழிலும் இவ்வாறே பாவிக்கப்படுகின்றன. இவை கொண்டுள்ள தமிழ் அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்தும் தமிழ்ச் சொற்களைப் பாவிக்கும்படி, சம்பந்தப்பட்ட வங்கிகளையும்

திணைக்களங்களையும் நாம் வற்புறுத்தவேண்டும். லங்கா பாங்குவ, ஸ்ரீலங்கா என்னும் சிங்களச் சொற்கள் அவ்வாறே தமிழில் எழுதப் படுவதில்லை; முறையே இலங்கை வங்கி, இலங்கை என எழுதப்படும் நடைமுறை உள்ளது; இதைப்போலவே புதிய சிங்களச் சொற்களும் எழுதப்பட வேண்டும். வங்கிகளிலும் ஏனைய அரசாங்கத்திணைக்களங்களிலும் உள்ள தமிழ் பேசும் அதிகாரிகள் இவற்றைச் சுட்டிக்காட்டித் திருத்தவேண்டும்; ஆனால், பெரும்பாலான தமிழ் பேசும் அதிகாரிகள் அலட்சியமாக இருக்கிறார்கள். அறுபதுகள் எழுபதுகள் காலகட்டத்தில் - இளையதம்பியின் நடைமுறைத் தமிழ் இயக்கம் என்ற அமைப்பும், காலஞ்சென்ற முன்னாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் க. பொ. இரத்தினம் அவர்களும் இவ்விடயத்தில், விழிப்புடனும் சுறுசுறுப்புடனும் செயற்பட்டமை நினைவுக்குவருகிறது. எமது தற்போதைய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், இவ்விடயத்தில் நிலையானதொரு கொள்கையை வகுத்துச் செயற்படுமாறு, நாடாளுமன்றத்தில் அரசாங்கத்தை வலியுறுத்த வேண்டும்.

“திறந்து விடப்பட்ட” யாழ்ப்பாணத்தில், கொழும்பைச்சேர்ந்த பிரபல நிறுவனங்கள் பல, வீதிப் பெயர்ப் பலகைகளை வைத்துள்ளன; அவற்றில் தமிழ்ப் பிழைகள் மலிந்துள்ளன; சில வீதிப் பெயர்ப்பலகைகளில் தமிழ் காணப்படவில்லை; சிங்களமும் ஆங்கிலமும் மட்டுமே உள்ளன! மாநகர சபை எல்லைக்குள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இவைபற்றி யாழ். மாநகரசபை உரிய நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். புதிய அறிவிப்புப் பலகைகள் மாநகர அலுவலரால் செவ்வை பார்க்கப்பட்ட பின்னரே, அனுமதிக்கப்பட வேண்டும்.

நடைமுறை வாழ்வில் இயன்றவரை தமிழ் உரிய இடங்களில் - திருத்தமாகவும் பேணப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து நிலை, எமது மொழி - தேசிய இன அடையாளம் என்பவைபற்றிய அக்கறையிலிருந்தே மேற்கிளம்புகிறது; இது நமது கடமையும் உரிமையுமாகும்! மற்றும்படி பிறமொழி வெறுப்பில் இருந்தோ, அவற்றை முற்றிலும் வெளியொதுக்க வேண்டுமென்ற “மூடுண்ட” மனப்பாங்கில் இருந்தோ, இது முன்வைக்கப்படவில்லை!

நமது தாய்மொழியாம் தமிழைப் பேணுவது நமதெல்லோருடையவும் கடமைதானே...!

11. 09. 2013 ♦

இது நம்தேசம்

2013

எங்கள் மண் ; எங்கள் எழுத்தாளர் - எங்கள் நூல்கள்!



தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் தன்னாட்சி உரிமைக்கான போராட்டம் தீவிரமடைந்த கால கட்டத்தில் வாழ்கிறோம். ஒரு தேசிய இனம் என்பதை வரையறுக்கும் முக்கிய அலகுகளில் ஒன்றாக, அதன் தனித்துவமான பண்பாடு அமைகிறது. பண்பாட்டின் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்றாக, அதன் பாரம்பரிய - புதிய இலக்கியங்கள் உள்ளன. அண்மைய காலவுணர்வு வெளிப்படுவதனால் புதிய இலக்கியங்களே கூடுதலான

கவனிப்பைப் பெறுவனவாகவுள்ளன.

மக்களின் வாழ்வு நிலைகள், நம்பிக்கைகள், ஆசாபாசங்கள் பிரச்சினைகள், ஒடுக்குமுறைகள் - போராட்டங்கள், மொழிப் பயன்பாடு போன்றவை 'இரத்தமும் சதையுமாக' இலக்கியங்களில் வெளிப்பாடுகொள்கின்றன. இந்தியத் தமிழகத்திலுள்ள தமிழரி லிருந்து ஈழத்தமிழர், பல்வேறு அம்சங்களில் வேறுபட்டு - தனித் துவங்கொண்டுள்ளனர். எனவே, எம்மை வெளிப்படுத்தும் உயிர்ப்புடைய இலக்கியங்கள் எம்மவரால்தான் - ஈழ மண்ணில் தான் - படைக்கப்பட முடியும்; எமது மண்ணின் மணத்தையும், காற்றின் அசைவையும், எமது மக்களின் இதயத் துடிப்புகளையும் இந்த மண்ணைச் சேர்ந்தவர்களினால்தான் வெளிப்படுத்த முடியும்.

இந்த நூற்றாண்டின் முப்பதாம் ஆண்டுகளில் விழிப்புணர்வுடன் உருவாகத் தொடங்கிய ஈழத்தின் நவீனத் தமிழ் இலக்கியம், நாற்பதுகளிலும் அறுபதுகளிலும் எழுபதுகளிலும் மேலும் தீவிரச் செயற்பாட்டைப் பெற்றது; இற்றைவரை பல்நூற்றுக் கணக்கான - சிறுகதை, கவிதை, நாவல், விமர்சன நூல்கள் உருவாக்கப் பட்டுள்ளன. எனினும், எமது மக்கள் மத்தியில் இவை பரவலான கவனிப்பைப் பெற்றிருக்கின்றனவென்றோ, எமது எழுத்தாளர்களை கவிஞர்களை - மக்கள் பரவலாக அறிந்திருக்கிறார்களென்றோ கூற முடியாது. எமது மாநகரசபை - நகரசபை - சனசமூகநிலைய - பாடசாலை நூலகங்கள் பெரும்பாலானவற்றில், ஈழத்து நூல்களைக் காண முடியாது. சில நூலகங்களில் ஓரளவு நூல்களைக் காணலாமாயினும், அவை பலராலும் விருப்புடன் பாவிக்கப் படாதவையாக - புறக்கணிக்கப்பட்டவையாக - இருக்கும் அவல நிலையை அவதானிக்கலாம்.

எமது வாசகர்களில் பலருக்கு தமிழகத்தைச் சேர்ந்த ராஜேஷ்குமார், ராஜேந்திரகுமார், புஷ்பா தங்கத்துரை, சுஜாதா, பாலகுமாரன், சிவசங்கரி, வாஸந்தி போன்ற எழுத்தாளர்களை - (இவர்கள் வெறும் பொழுதுபோக்கு - ஜனரஞ்சக - வியாபாரக் கவர்ச்சி எழுத்தாளர்கள். இவர்கள் தம்மைச் சூழவுள்ள யதார்த்த வாழ்க்கையை எழுதுவதுமில்லை; கலையழகற்ற இவர்களின் எழுத்துகளால் தமிழ் மொழிக்கு எவ்வித பயனுமில்லை.) தெரிகிறது. ஆனால், எமது மக்களின் வாழ்க்கையை வெவ்வேறு நோக்குக் கோணங்களில் - மண்ணின் மணங்கமழ - வளமான மொழிச் சிறப்போடும் உணர்வு நலனோடும் கலைப் படைப்புகளாக

- ஆக்கித் தந்துள்ள இலங்கையர்கோன், சி. வைத்திலிங்கம், அ.செ. முருகானந்தன், வ. அ. இராசரத்தினம், எஸ். பொன்னுத்துரை, மு. தளையசிங்கம், நந்தி, ரஞ்சகுமார், உமா வரதராஜன் போன்ற புனைகதை எழுத்தாளர்களையோ; மஹாகவி, தா. இராமலிங்கம், நீலாவணன், காசி ஆனந்தன், முருகையன், மு.பொன்னம்பலம், சு. வில்வரத்தினம் போன்ற கவிஞர்களையோபற்றித் தெரிவதில்லை; தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற ஆர்வமுமில்லை!

பல்வேறு இலக்கியக் குழுக்களினதும் கடந்தகாலச் செயற்பாடுகளில் நிகழ்ந்த பல தவறுகளை, இதற்கான காரணங்களாகக் காட்டலாம். எனினும், அடிப்படையானதாகவும் தீங்கு விளைவித்து வருவதாகவும் இருப்பது, எமது மக்களிடம் - வாசகர்களிடம் இருந்துவரும் இந்திய (தமிழக) மயக்கம் ஆகும்; இலக்கியம், திரைப்படம், சஞ்சிகைகள் என்றால் தமிழகத்திலிருந்து வருவதே சிறந்தது என்ற 'குருட்டு நம்பிக்கை' ஆழமாக வேரோடியிருக்கிறது. இந்தக் குருட்டு நம்பிக்கையின் ஆணியேர்பிடுங்கப்பட வேண்டும். "எங்கள் மண், எங்கள் எழுத்தாளர் - எங்கள் நூல்கள்" என்ற - உணர்வு எம்மிடையே ஏற்பட வேண்டும் - ஈழத்து நூல்களை எமது மக்கள் படிக்க வேண்டும் - வாங்கி ஆதரவு காட்ட வேண்டும்.

தன்னாட்சி உரிமைக்கான போராட்டம் கூர்மை அடைந்துள்ள இன்றைய நிலையில், இவ்விழிப்புணர்வு தவிர்க்கப்பட முடியாததாகும்; அதற்குரிய செயற்பாடுகளும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். பாடசாலைகளின் உயர் வகுப்புகள், பல்கலைக்கழகம், சனசமூக நிலையங்கள் என்பவற்றில் இந்தச் செயற்பாடுகள் தொடங்கப்பட வேண்டும். 1956 ஆம் ஆண்டில், சிங்கள மக்கள் மத்தியில் தோன்றிய பண்பாட்டு மலர்ச்சியின் - அதனைப் பேணுவதற்கான முயற்சிகளின் - செயற்பாட்டுத் தளங்களாக இவ்விடங்களே அமைந்திருந்தன என்ற வரலாற்று உண்மையை, இங்கு நாம் கவனத்திலெடுப்பதும் நல்லது! ◆

சாளரம்
ஆடி - ஆவணி 1992

ஈழத்து நூல்களை ஆதரித்தல்...!



ஈழத் தமிழராகிய நாம் தனித்துவமானவர்கள். எமக்குத் தனித்துவமான நிலப்பரப்பும், பேச்சுமொழியும், வாழ்க்கை முறைகளும், பண்பாடும், தொடர்ச்சியான வரலாறும் இருக்கின்றன. காலந்தோறும் அரசியல் உட்பட பல்வகை நெருக்கடிகளையும் எதிர்கொண்டு வருகிறோம். எனினும், எமது முழுமொத்த வாழ்வின் பல்வகைப் பரிமாணங்களும் எமது நூல்களில் தொடர்ந்து வெளிப்படுகின்றன.

சங்கப் புலவன் ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரிலிருந்து இன்றுவரை, பல்லாயிரக் கணக்கான படைப்பாளிகள் பல்லாயிரம் படைப்பு களை இங்கு ஆக்கி அளித்திருக்கிறார்கள். பழந்தமிழ் நூல்களை ஏட்டுச்சுவடிகளிலிருந்து பதிப்பித்தல், அகராதிகளை ஆக்குதல், கலைக்களஞ்சியத்தை ஆக்குதல், தமிழ் இலக்கியப் புலவர் சரிதம் - தமிழர் வரலாற்றை எழுதுதல், அறிவியல் நூல்களைத் தமிழில் எழுதுதல், இதழியல் போன்றவற்றில் நம்முன்னோர் முன்னோடிகளாய்ச் செயற்பட்டுள்ளனர் ; இதன் காரணமாய், “பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு என்பது ஈழத்தவர் நூற்றாண்டு” என்ற பெருமைப் பதிவும் உள்ளது! ஆயினும், தமிழ் இலக்கியம் - தமிழ் நூல்கள் என்றால் (இந்திய) தமிழக நூல்கள் மட்டுமே என்ற தவறான கருத்து, இன்று தமிழகத்தில் பலரிடம் இருக்கிறது ; இங்கும் எம்மவர் பலரிடமும் இக்கருத்து உள்ளது.

1. தமிழக நூல்களையே - எழுத்தாளரையே வியந்து ஆதரிக்கும் நிலையில்தான் நமது மக்கள் உள்ளனர்; கல்வி சார்ந்த, சமயம் சார்ந்த நூல்கள் இதில் புறநடை. வாசிக்கும் பழக்கமுள்ள பெரும்பாலார், தமிழக எழுத்தாளரின் நூல்களையே, நூலகங்களிலோ விலைக்கு வாங்கியோ வாசிக்கின்றனர். அவர்களில் பலரும் ஈழத்து நூல்களில் - இலக்கியம் மற்றும் ஏனைய துறைசார் பொது நூல்களில் - அக்கறை காட்டுவதில்லை. பொது நூலகங்களில் உள்ள (குறைந்த எண்ணிக்கையிலான!) ஈழத்து நூல்களில் பலவும், யாராலும் ஆண்டுக்கணக்கில்(!) வாசிக்கப்படாமல் இருப்பதைக் கசப்புடன் அறிய முடிகிறது.

2. எமது நிலத்தில் ஆங்காங்கே பல புத்தக விற்பனை நிலையங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் பலவும், ஈழத்து நூல்களை வாங்கி விற்பதில் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை ; இங்கும் கல்வி சார்ந்த, சமயம் சார்ந்த நூல்கள் புறநடை. இலக்கியம் உட்பட ஏனைய வகை நூல்களை ‘வேண்டா வெறுப்பாக’ வாங்கி, மூலையில் போட்டுவிடுவார்கள். தமிழக நூல்களைப் பணம்கொடுத்து வாங்கி - முன்வரிசை இடங்களில் விற்பனைக்கு வைக்கும் இப்புத்தக நிலையங்கள், ஈழத்து நூல்களை அவ்வாறு பணம் கொடுத்து வாங்குவதில்லை; விற்றபின்னரே பணம் தர முடியும் என்பார்கள். மூலையில் போடப்படும் நூல்கள் தூசி படிந்து கிடக்கும்; ஆறுமாதமோ ஒரு வருடமோ முடிந்தபின்னர் நூல்களைக் கொடுத்தவர் விசாரிக்கையில், விற்காத நூல்களையோ,

விற்ற நூல் பிரதிகளுக்கான பணத்தையோ கொடுப்பதில் இழுத்தடிப்புச் செய்து - பல தடவைகள் அலைக்கழிப்பார்கள்!

3. இங்குள்ள பல பொது நூலகங்கள், சனசமூக நிலையங்களின் படிப்பகங்கள், பாடசாலை நூலகங்கள் - ஈழத்தில் வெளியாகும் நூல்கள் பலவற்றை வாங்கி வைத்திருப்பதில்லை ; இங்கெல்லாம் தமிழக நூல்களுக்கே முன்னுரிமை கொடுக்கப்படுகிறது. சில இடங்களில் ஏதோ கொஞ்சம் ஈழத்து நூல்களைக் காணலாம்!

* *

எமது மக்களும், வாழ்க்கையும், பிரச்சினைகளும், எமது நிலக்காட்சிகளும், எமது பேச்சுமொழியும் சித்திரிக்கப்படுவது எமது நூல்களில் மட்டும்தான்; தமிழக நூல்களில் இவற்றைக் காணமுடியாது. பதிப்பகங்கள் ஈழத்தில் வளர்ச்சி அடையவில்லை. இலக்கியத்தையோ வேறு துறைசார் பொது நூலையோ, குறிப்பிட்ட படைப்பாளியே தனது சொந்தப் பணத்தில் அல்லது நண்பர் சிலரின் உதவியுடன் வெளியிடும் நிலைமைதான், இங்கு உள்ளது. அச்சிட்ட நூல்களை விற்று, செலவளித்த பணத்தைப் பெறுவது என்பது மிகச்சிரமமானதாக இருக்கிறது ; தொடர்ந்து நூல் வெளியீட்டு முயற்சியில் ஈடுபடுவதற்கு, படைப்பாளர் அக்கறையற்றுப் போகவும் இது காரணமாகிறது; இது எமது வளர்ச்சிக்குத் தீங்கானது. இந்நிலைமையை மாற்றுவதற்குரிய கூட்டுச் செயற்பாடுகள் அவசியமாயுள்ளன! அவ்வாறாயின், இத்தகைய தனித்துவங்கொண்ட எமது நூல்களின் முக்கியத்துவம் பற்றிய விழிப்புணர்வை மக்களிடையே ஏற்படுத்துதல், நூல்களை உருவாக்குதல், விற்பனை செய்தல் போன்றவற்றிலுள்ள பிரச்சினைகளைக் களைதல்பற்றி நாம் யோசிக்கலாம்.

அ) தமிழகத் திரைப்படங்கள், தொலைக்காட்சிகள், நூல்கள், இதழ்கள், சமய / இலக்கிய பட்டிமன்றப் பேச்சாளர்கள் மீதான மயக்கம், நீண்டகாலமாக எமது மக்களிடம் தொடர்கிறது. அங்கிருந்து வரும் நல்லவற்றில் அக்கறை காட்டுவது தவறல்ல; ஆனால், அங்கிருந்து வருவன எல்லாமுமே நல்லவையும் அல்ல! மறுதலையாக, இங்கு வருவனவற்றைப் பற்றி அக்கறை காட்டாமல் விடுவது சரியானதுமல்ல! 'மேட் இன் இங்லன்ட்' என்றிருப்பது நல்லது; மற்றது 'லோக்கல்' என்ற மனப்பாங்கு போன்றதே இது! விதேசிய - அடிமை மனப்பாங்கு நல்லதல்ல ; எனவே முதலில், மக்களின் இந்த மனநிலையில் மாற்றத்தை உருவாக்கவேண்டும்.

பொதுமக்கள் வாசிக்கும் - பார்க்கும் ஊடகங்களில், எமது நூல்களை, எமது கலைகளை ஆதரிப்பதன் அவசியம் பற்றிய கருத்துகள், அவ்வப்போது வலியுறுத்தப்பட வேண்டும். 1956 ஆம் ஆண்டில், சிங்கள மக்களிடம் வலியுறுத்தப்பட்ட - அவர்களின் தனித்துவமான பண்பாடு, மொழி, இலக்கியம், கலைகள் பற்றிய விழிப்புணர்வு போன்று இது அமைய வேண்டும்!

ஆ) நமது பாடசாலைகளில் இது தொடங்கப்பட வேண்டும். எல்லா மாணவர்களிடம் பொதுவாகவும், குறிப்பாக உயர்தர வகுப்பு மாணவரிடையேயும் - எமது தனித்துவங்கள், நூல்கள் பற்றிய அறிமுகங்களும்; அவற்றை வாசித்தல், ஆதரவளித்தல்பற்றியும் எடுத்துச் சொல்லப்படுதல் அவசியம். கலாசார அலுவலர்கள் மாதம் ஒருதடவையாவது ஒவ்வொரு பெரிய பாடசாலைக்குச் சென்று, இவற்றைக் கவனப்படுத்தலாம் ; அப்பிரதேச எழுத்தாளர்களின் உதவியைப் பெற்று, நூல்கள் பற்றிய அறிமுக உரைகளையும் அங்கு நிகழ்த்தச் செய்யலாம். இவ்வாறே சனசமூக நிலையங்களுடன் தொடர்புகொண்டு, அங்குள்ளவர்களிடமும் இக்கருத்துகளை அவ்வப்போது பரப்பலாம்!

இ) பொது நூலகங்களிலும், பாடசாலைகளிலும், சனசமூக நிலையங்களின் படிப்பகங்களிலும் ஈழத்து நூல்கள் கட்டாயம் இடம்பெறவேண்டும். அவ்வப்போது தனியாக ஈழத்து நூல்களைக் காட்சிப்படுத்தி, அறிமுகப்படுத்தவும் வேண்டும். மாகாணப் பண்பாட்டுத் திணைக்களம், கல்வித் திணைக்களம் என்பன இணைந்து, இவற்றில் முன்முயற்சி எடுக்கவேண்டும்.

ஈ) மாகாணப் பண்பாட்டுத் திணைக்களம், ஐயாயிரம் ரூபா பெறுமதியான நூற்பிரதிகளைத் தற்போது, எழுத்தாளரிடமிருந்து கொள்வனவு செய்கிறது; இதனைப் பத்தாயிரம் ரூபாவாக அதிகரிப்பது, நூல்களை வெளியிடும் எழுத்தாளருக்கு மேலும் உதவியாக அமையும்!

உ) பாடசாலைகள், சனசமூக நிலையங்கள், தனியார் அமைப்புகள் நடத்தும் போட்டிகளின்போது வழங்கும் பரிசுகளில், ஈழத்து நூல்களையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்; அதுபோலவே திருமண நாள் - பிறந்த நாள் அன்பளிப்பாக, ஈழத்து நூல்களின் பொதியை வழங்கலாம்!

ஊ) அண்மையில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற 'யாழ். சர்வதேச வர்த்தகக் கண்காட்சி'யில், 'எங்கட புத்தகங்கள்' என்னும் ஈழத்து நூல்களின் விற்பனைக்கூடமும், பருத்தித்துறை நண்பர்கள்

குழுவினரால் - குறிப்பாக குலசிங்கம்
 வசீகரன் என்பவரின் முன்முயற்சி
 யால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.
 பெருந்திரளானோர் கூடிய அக்
 கண்காட்சியில், ஈழத்து நூல்கள்
 மக்களின் கவனத்தை ஈர்த்ததாக
 வும் - அதிக நூல்கள் விற்பனை
 யானதாகவும் தெரிகிறது ; மகிழ்ச்சி
 தரும் தகவல் இது! மக்கள் இவ்
 வாறு பெரும் எண்ணிக்கையில்
 கூடும் இடங்களில் - திருவிழாக்
 கள் போன்றவற்றில் - இவ்வாறான
 விற்பனைக்கூடத்தைத் தொடர்
 வது பயனளிக்கும்!

* *

எல்லாவற்றுக்கும் ஆதார
 மாய் இருக்கவேண்டியது, “எங்கள்
 வாழ்வும் எங்கள் வளமும் எங்கள்
 கைகளில்” என்ற விழிப்புணர்வு! எழுத்
 தாளர், சமூகச் செயற்பாட்டாளர்,
 பண்பாட்டுத் திணைக்களம், கலா
 சார அலுவலர், பல்கலைக்கழகத்
 தமிழ்த் துறையினர், ஊடகங்
 களில் பணியாற்றுவோர் எல்லோ
 ரும் கூட்டாக இணைந்து செயற்
 படவேண்டியது, காலத்தின் கட்
 டாயமாகியுள்ளது! தொடர்ந்த
 செயற்பாடுகள் உரிய பயனை
 அளிக்குமென, நம்பிக்கையுடன்
 செயலாற்றுவோம்!

- 03. 02. 2020 ◆

யாழ்ப்பாடி

2020

பயனுள்ள பொழுதுபோக்காயும்
அறிவைத் திரட்டுவதாயும்
அமையும் வாசிப்பு!



குருநகர் சனசமூக நிலையம்

புத்தகங்கள், பலதுறைகளிலான அறிவைத் தம்முள் கொண்டுள்ளன. கல்வி கற்கும் மாணவர் மட்டுமல்லாது, ஏனையோரும் புத்தகங்களை வாசிப்பதன்மூலம் பயனடையலாம். வாசிப்பு என்பது அறிவைத் தருவதாகவும், ஓய்வு நேரத்தைப் பயனுள்ள முறையில் கழிப்பதற்கானதாகவும் அமைந்துள்ளது. 'வாழ்நாள் கல்வி' என்ற பிரபல தொடர், பாடசாலைக் கல்விக்கும் அப்பால் - தொடர் வாசிப்பின் மூலம் ஒருவர்

தனது அறிவை வளர்த்துக்கொள்வதையே குறிக்கிறது ; இவ்வாறு பலரும் மதிக்கும் வகையில் தம்மை உருவாக்கிக்கொண்டோர், உலகில் பலர்!

குருநகர் சனசமூக நிலையம், பலதுறைகளிலுமான - ஆயிரக்கணக்கான புத்தகங்களைக் கொண்டுள்ளது. மாணவரும் ஏனைய ஆண்கள் பெண்கள் ஆகியோரும், இவற்றைப் பயன்படுத்தவேண்டும். தமது கற்றல் செயற்பாடுகளுக்கு உதவும் பயிற்சிப் புத்தகங்களையும், பாடங்களில் மேலதிக அறிவைப் பெறுவதற்கு உதவக்கூடிய புத்தகங்களையும், மாணவர்கள் இங்கு பெற்றுக்கொள்ளலாம். இவற்றைத் தவிர கதைகள், பொது அறிவு, கணிதப் புதிர்கள், விடுகதைகள், விளையாட்டுகள், உலகப் பெரியார்களின் சுருக்கமான வரலாறு முதலியவை சம்பந்தமான புத்தகங்களையும், மாணவர்கள் வாசிப்பது நல்லது ; சனி, ஞாயிறு மற்றும் பாடசாலைத் தவணை விடுமுறை நாள்களில் இவ்வாறான வாசிப்பில் ஈடுபடலாம்.

பெண்கள் வீட்டு வேலைகள் முடிந்தபிறகு கிடைக்கும் ஓய்வு நேரங்களில், வாசிப்பில் ஈடுபட்டுப் பயன் அடையலாம். சும்மா கூடிக்கூடிக் கதைப்பதிலோ, பயனற்ற தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளிலோ நேரத்தை அவமே போக்கும் நிலைமை நல்லதல்ல! நல்ல கதைப் புத்தகங்கள், சமயம் சார்ந்த புத்தகங்கள், விடுகதைகள், நோய்கள் - உடல்நலம் பேணும் முறைகள் சம்பந்தமான புத்தகங்களை அவர்கள் வாசிப்பதால், நிறைய நன்மை கிடைக்கும்! அவ்வாறே ஆண்களும், தமக்கு விருப்பமான விடயம் சம்பந்தமான வற்றை - கதைகள், விளையாட்டு, திரைப்படம், அரசியல், பொழுதுபோக்கு எனத் தேவையானவற்றை எடுத்து வாசிக்கலாம். 'நாலு விடயங்களை' இவ்வாறு வாசித்து அறிந்து - அவற்றை மற்றவர்களிடம் வெளிப்படுத்தும்போது, மற்றவர்கள் மத்தியில் நாம், "விஷயம் தெரிந்தவர்களாக" மதிக்கவும்படுவோம்!

நமது ஊரைச் சேர்ந்த புலவர் வேல்மாறன், கலையார்வன் கு. இராயப்ப, மு. புஷ்பராஜன், அ. யேசுராசா, யோ. மரியாம்பிள்ளை முதலியோர் எழுதிய எழுபதுக்கு மேற்பட்ட புத்தகங்கள் இதுவரை வெளி வந்துள்ளன; அவற்றுள் பல வெளி உலகில் பாராட்டுகளையும் விருதுகளையும் பெற்றுள்ளன! அவற்றில் சில புத்தகங்கள் இங்கு, தனிப்பிரிவாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றையெல்லாம் நாம் கட்டாயம் வாசித்து அறிந்துகொள்ளவேண்டும்!

வாசிப்பு என்பதும் ஒரு பழக்கம்தான். தொலைக்காட்சி பார்க்கும் பழக்கம் உள்ளது; அவ்வாறே உதைபந்தாட்டம், ‘கிரிக்கெட்’ போட்டிகளை இரசிக்கும் பழக்கமும் உள்ளது. நாளாந்தப் பத்திரிகைகளைப் படிக்கும் பழக்கமும் ஓரளவு நம்மில் பலரிடம் இருக்கிறது; புத்தகங்களை வாசிக்கும் பழக்கத்தையும் அவ்வாறே மெல்ல மெல்ல ஏற்படுத்திக்கொள்ளலாம். எது எமக்கு விருப்பமாக இருக்கின்றதோ, அதிலிருந்து தொடங்கலாம். குருநகர் சனசமூக நிலையத்தில் ஆயிரக்கணக்கான புத்தகங்கள் தற்போது உள்ளன. அங்கு சென்று புத்தகத்தை எடுத்து, அங்கிருந்தே வாசிக்கலாம்; சிறு தொகைப் பணத்தைச் செலுத்தி அங்கத்தவராகச் சேர்வதன்மூலம், புத்தகங்களை வீட்டுக்கும் எடுத்துச் சென்று, ஒரு கிழமையின் பின் திருப்பிக் கொடுக்கலாம்.

எட்டாம் வகுப்புப் படிக்கும் போதிலிருந்து, குருநகர் சனசமூக நிலைய ‘வாசிகசாலை’யைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறேன்; என்னை வளப்படுத்திய நிலையம் அதுவென்பதை நன்றியுடன் நினைவுகூர்கிறேன். அந்தக் காலத்தை விடவும், பெரும் எண்ணிக்கையிலான புத்தகங்கள் இப்போதுள்ளன. மாணவர்களும் ஏனையோரும் இவற்றைப் பயன்படுத்த வேண்டும்! பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளைத் தூண்டவேண்டும்; ஏனையோரும் இவற்றின் முக்கியத்துவத்தை மற்றவருக்கு உணர்த்த வேண்டும்!

‘வாசிப்பு - மனிதனின் அறிவையும் மனிதப் பண்பையும் வளர்க்கிறது’ என்பதை, அனுபவவாயிலாக நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்!

- 29. 10. 2020 ◆

செவ்வானம்

ஐப்பசி 2020

அ. யேசுராசா • 127

16

பல்கலைக்கழகத்தில் இரு நாடகங்கள்...!



‘துடிக்கும் இதயங்கள்’, ‘ஏமாற்றாதே ஏமாறாதே’ என்னுமிரு நாடகங்கள், சென்ற கிழமை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்றன. பல்கலைக்கழகக் குழுவினரால் நடத்தப்பெற்றவையாதலால் ‘உயரிய தரம்’ பேணப்பட்டிருக்கும் என்ற நம்பிக்கையில், அவற்றைப் பார்க்கப்போனோம்.

முதலாவது நாடகம், 'சுமணதாஸ' என்ற பல்கலைக்கழக முதல் வருடக் கலையியல் மாணவனைப் பற்றியதாகும். தந்தையை இழந்த - கல்லுடைக்கும் தாயின் உழைப்பிலும் பல்கலைக் கழகத்தில் கிடைக்கும் உதவிப் பணத்திலும் தன் உயர்கல்வியைத் தொடரும் - சுமணதாஸ, தன் வறுமைநிலையினைக் குறிப்பிட்டுக் கேலிசெய்யும் உடன் மாணவர்களின் செயல்களினால் விரக்தி கொண்டிருக்கிறான். பரீட்சையில் சித்தியடையாததால் உதவிப் பணமும் நிறுத்தப்பட, விரக்திகொண்ட அவன், தற்கொலை செய்து கொள்கிறான். இதுவே நாடகக் கதையாகும். மூன்று நான்கு வருடங்களின் முன்னர் இத்தகைய உண்மைச் சம்பவம் நடைபெற்றதை, செய்தித்தாள்கள் வாயிலாக நீங்களும் அறிந்திருப்பீர்கள். இச்சம்பவத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு, 'அபட்ட புத்தே மகக் நந்த' ('மகனே எங்களுக்கு வழியில்லை') என்ற பெயரில், ஹென்றி ஜயசேன அவர்கள், சிங்கள நாடகமொன்றை ஆக்கியுள்ளார்; தமிழிலும் செ. யோகநாதன், 'ஒளி நமக்கு வேண்டும்' என்ற அருமையான குறுநாவலை எழுதியுள்ளார்.

ஆனால், இந்த நாடகத்திற்கு ஊடாக நமக்கு என்ன 'செய்தி' யினை நாடக ஆசிரியர் தர முயன்றுள்ளார் எனத் தேடும் போது, ஒரு நொய்மையான செய்தியையே காண முடிகிறது. 'ஏழைமை நிலையைக் கேலிசெய்யக் கூடாது' என்பதுவே அதுவாகும். பூரணமுறாத இலவசக் கல்வித் திட்டத்தின் பம்மாத்தினையோ; சுமணதாஸவின் மேலும் அவனது தாயின் மேலும், ஏற்றத்தாழ்வுகள் நிரம்பிய தற்போதைய பொருளாதார அமைப்புச் சுமத்தியிருக்கும் கொடிய சூமைகளையும், அந்த அடிநிலை மக்கள் வாழாமல் செத்துக்கொண்டிருப்பதனையும் எடுத்துக் கூறுவதன் மூலம் - எமது போலிச் சுதந்திரங்களினை நிர்வாணப்படுத்துவதோடு, இத் துயர்நிலையை மாற்றல் வேண்டுமென்ற முனைப்பைச் சுவைஞர் மத்தியில் எழுப்ப முயலாததன்மூலம், நாடகாசிரியரின் கண்ணோட்டக் குறைவினையே இனங்காண முடிகிறது. அது மட்டுமல்லாமல், தான் ஒன்றும் செய்யாமல் இருக்கவும், அரசாங்கந் தான் எல்லா வசதிகளையும் கொடுத்துத் தன் மகனைப் படிப்பிக் கின்றதென - சுமணதாஸவின் தாயின் கூற்றுகளாக வருபவையும்; "நீ நல்லாய்ப் படிக்க வேண்டும் ; படித்தால் உயர்ந்த நிலையை அடையலாம்" என, சுமணதாஸவிற்கு அடிக்கடி அறிவுரை கூறும்

அவனது நண்பர்களின் கூற்றுகளும், பிரச்சினைகள் நிறைந்த யதார்த்தமான சமூக நிலையினைப் புரிந்துகொள்ளாத - கதாசிரியரின் பலவீன நிலையினையே வெளிப்படுத்துகின்றன.

பல்கலைக்கழகத்தில் மகனைப் படிப்பிப்பதில், ஒரு சாதாரணத் தாய்க்குக் கஷ்டமெதுவுமில்லை எனவும்; நன்கு படித்து முடித்துவிட்டால், வேலையும் கிடைத்து நல்ல நிலையில் வாழலாம் என்பதுமான பிழையான கருத்தேற்றங்களினையே, ஆசிரியர் இவற்றிற்கூடாக எமக்குத் தருகிறார். இந்நிலையில், இதே உண்மைச் சம்பவத்தினை எமது யதார்த்தமான பொருளாதார - சமூக நிலையினைப் புரிந்துகொண்ட, சரியான கண்ணோட்டத்துடன் செ. யோகநாதன் படைத்துள்ள, 'ஒளி நமக்கு வேண்டும்' என்ற குறுநாவல் நினைவுக்கு வருகிறது.

நாடகக் கதையினை விட்டு அதன் 'அளிப்பி'னைப் (presentation) பார்க்கும்போதும், திருப்தியைத் தராததாகவே அது இருக்கிறது. கல்லுடைக்கும் தொழிலாளிக் கிழவியைத் தவிர மற்றையப் பாத்திரங்களினது நடிப்பு, இயல்பற்றதாகவே இருக்கிறது. முக்கியமாக, சுமணதாஸ பாத்திரத்தினை ஏற்றவர், இயல்பற்ற தென்னிந்தியத் தமிழ்த் திரைப்படச் சோகக் கதா நாயகனைப் பிரதிபலித்து, எரிச்சல் ஊட்டுகிறார்! பாத்திரங்களில் பெரும்பாலானவை தங்களுக்கிடையில் கதைக்காமல், சுவைஞர்களை நோக்கிக் கதைப்பதும் பிரதான குறைபாடாகும்.

ஒளி, பின்னிசை என்பவற்றை நன்கு கையாளுவதன்மூலம் நாடகத்தின் கலைத்தன்மையை முழுமைப்படுத்தலாம் என்ற 'பிரக்ஞை' அற்றவராக, நெறியாளர் காணப்படுகிறார். காட்சி ஆரம்பமாகிறபோது மேடை முழுவதும் ஒளி பாய்கிறது; முடிவடையும்போது ஒளி மறைகிறது. 'வசு' வண்டி வந்துபோவதை அதன் ஒலியை எழுப்பி உணர்த்துவதன்மூலம் புதுமை செய்வதாக எண்ணிய நெறியாளர், மற்றைய காட்சிகளில் பின்னிசை எதுவும் கையாள்வதைப் பொருட்படுத்தாதமை, வியப்புக்குரிய விடயம்! நிகழிடங்கள் யதார்த்தம் பொருந்தியவையாகக் காட்டப்படாததும் முக்கிய குறைபாடாகும். இயல்பற்ற காட்சி அமைப்பிற்கு, 'வசு' வண்டித் தரிப்பிடக் காட்சி ஓர் உதாரணமாகும்.

பரவலாகவே தமிழ் நாடக மேடைகளில் அவதானிக்க முடிகிற, கலைத்துவமற்ற மேடையேற்றத்தினையே, இங்கும் காணமுடிந்தது. பாத்திரங்களின் யதார்த்தமான இயக்கம், ஒளி, ஒலி ஆகியவற்றைக் கலாபூர்வமாகக் கையாளுவதனை நாம், சிங்கள

நாடகங்களிலிருந்து அறிந்துகொள்ளலாம். விசேடமாக ‘மகனே எங்களுக்கு வழியில்லை’ என்ற நாடகத்திலிருந்து, இந்நெறியாளர் இவற்றைக் கற்றுக்கொண்டிருக்கலாம்!

2

‘ஏமாற்றாதே ஏமாறாதே’ என்ற இரண்டாவது நாடகம், ஒரு நகைச்சுவை நாடகமாகும். உணவு விடுதியொன்றில் பரிமாறுவோனாக வேலைசெய்யும் ‘பழனி’, ஒரு பள்ளி மாணவியைக் காதலிக்கிறான். தனது தொழில் கௌரவமானதொன்றல்லவெனக் கருதிய அவன், தன்னுடைய தொழில் எழுத்துத் தொழில் எனச் சொல்லி - தன்னையொரு எழுத்தாளனாகக் காட்டிக்கொள்கிறான். திருமண விடயமாகக் காதலியின் தந்தையை அணுகியபோது, இவனை எழுத்தாளனென அறிந்த அவர், ஓர் உணவு விடுதியில் வேலைசெய்கிற பரிமாறுவோனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுப்பதற்குக்கூட தான் விரும்புவாரெனவும், ‘கற்பனை’யில் வாழ்கிற - நடைமுறை வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைப் புரிந்துகொள்ளாத - எழுத்தாளனொருவனுக்குத் திருமணம் செய்துகொடுக்க முடியாதெனவும், சொல்கிறார். பிறரை ஏமாற்ற முனைபவன் தானே ஏமாறிக்கொள்வான் என்பதை, இந்நாடகத்தின் மூலம் கதாசிரியர் சொல்லவந்துள்ளார். இக்கதை ஜெயகாந்தனின், ‘செர்வர் சீனு’ (‘சுமை தாங்கி’ சிறுகதைத் தொகுப்பு, மீனாட்சி புத்தக நிலைய வெளியீடு.) என்ற சிறுகதையின் அப்பட்டமான ‘கொப்பி’யாகும். கதை மட்டுமல்லாமல் சிறுகதையில் வந்துள்ள வசனங்களும், பெருமளவில் நாடகமெங்கும் கையாளப்பட்டுள்ளன. தனக்கெனத் தனி ஆளுமையினைக் கொண்டிராததால் போலும், இந்தியச் சிறுகதையினைக் ‘கொப்பி’ அடிக்கப்போன இந்த நாடக ஆசிரியர், எழுத்தைத் தொழிலாகக்கொண்டு வாழும் எழுத்தாளர்கள் இல்லாத எமது நாட்டின் யதார்த்த நிலையினையாவது உணர்ந்துகொள்ள முடியாமற்போனது, அவரது துரதிர்ஷ்டமேயாகும்!

பரவலாகத் தமிழர்கள் மத்தியில் காணப்படும் நகைச்சுவை நாட்டத்தினைத் திருப்திப்படுத்துதலையே நோக்கமாய்க்கொண்ட இந்நாடகத்தில், பாராட்டும்படியானதாக இருந்தது, கதை நிகழிடமான உணவு விடுதியின் இயல்புத் தோற்றமேயாகும். ஓர் உணவு விடுதியின் யதார்த்தமான தோற்றத்தினைப் பார்க்கும் உணர்வை, எமக்கு அது ஏற்படுத்தியது. உணவு விடுதிக் காட்சிகளின்போது, அதன் உள்ளே காணப்படும் இயக்கங்களெல்லாம்,

நன்கு காட்டப்படுகின்றன. நெறியாளரை இதற்காக நாம் பாராட்டலாம்.

எனினும், பெருமளவிற்கு இயல்பற்றவையாக இந் நாடகத்தின் பாத்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. உரத்த சத்தத்தில், ஆர்ப்பாட்டமாய் எப்போதும் கதைத்துக்கொண்டிருக்கும் பரிமாறுவோர்கள்; தன்னை மட்டந்தட்டியும் பயமுறுத்தியும் பேசும் போதும் சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருக்கும், 'அப்பாவி' முதலாளி; எப்போதும் செந்தமிழிலேயே கதைத்துக்கொண்டிருக்கும் பேராசிரியர்; தனது மகளை உணவு விடுதியில் வேலை செய்யும் ஒரு பரிமாறுவோனிற்குத் திருமணம் செய்துகொடுக்கச் சம்மதமுள்ள - கொழும்பிலுள்ள ஒரு நடுத்தர வர்க்கத்து மனிதன் என்பவர்களெல்லாம், செயற்கைத்தன்மையை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

நடிப்பைப் பொறுத்தமட்டில், காதலியின் தந்தையாக நடித்தவரை அவரது இயல்பான நடிப்பிற்காகப் பாராட்டலாம். மொத்தத்தில், தமிழ் நாடக மேடைகளில் வழமையாகக் காண்கிற, ஒரு சராசரி நகைச்சுவை நாடகமாக இருக்கிறது!

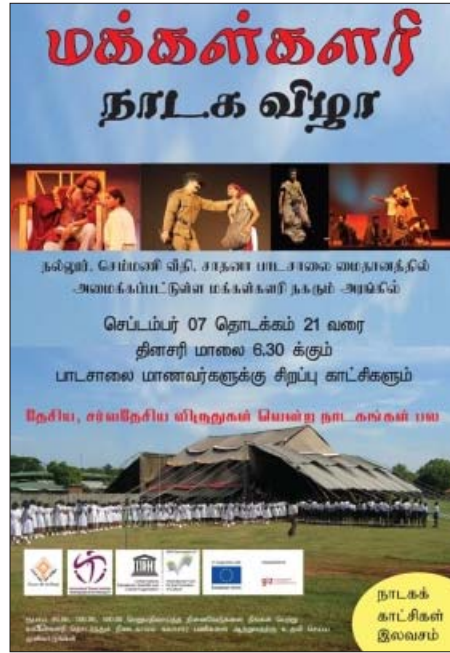
பல்கலைக்கழகத்தில் மாறுதலான பரிசோதனை முயற்சிகளை எதிர்பார்த்துச் சென்ற எமக்கு, பார்த்துமுடித்தபின் ஏமாற்றமே ஏற்பட்டது. கதை, வசனம், நெறியாள்கை ஆகியவற்றில், பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் நான்குபேர் சம்பந்தப்பட்டிருந்தும் தரமற்றவையாக இந்நாடகங்கள் அமைந்தமை, மேலும் ஏமாற்றத்தைப் பெருக்குகிறது.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் - படைப்பாற்றல் நிறைந்த இளைஞர்களைச் சிறுகதைத் துறைக்கும்; கலாநிதி கா. இந்திரபாலா, திருக் கந்தையா போன்றவர்களுக்கூடாகச் சில நல்ல நாடகங்களைத் தமிழ் நாடக மேடைக்கும்; ஆற்றல்வாய்ந்த கலாநிதி க. கைலாசபதி போன்றவர்களைத் திறனாய்வுத் துறைக்கும் - முன்னரே பல்கலைக்கழகம் தந்திருப்பதனால்தான், பல்கலைக்கழக முயற்சிகளை அக்கறையுடன் அவதானிக்கும் முனைப்பு, விழிப்புள்ள சுவைஞர் மத்தியில் ஏற்பட்டுள்ளது. பல்கலைக்கழகத்தில் தற்போது கலை - இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபடுபவர்களும், இம்முன்னுதாரணங்களை நினைவிற்கொண்டு, பரிசோதனை ரீதியிலமைந்த ஆக்கங்களைப் படைப்பதன்மூலம், ஈழத்துக் கலை - இலக்கியத் துறையை வளப்படுத்த வேண்டுமெனவே, விழிப்பான சுவைஞர் எதிர்பார்க்கிறார்கள். ◆

செய்தி

1971 அல்லது 1972 இல்.

மக்கள் களரி நாடக விழா யாழ்ப்பாணத்தில்!



பதின்மூன்று ஆண்டுகளாக, மக்கள் களரி என்னும் நகரும் அரங்கக் குழு இயங்கிவருகிறது. இது, நாட்டின் பல பிரதேசங்களுக்கும் சென்று நாடக அளிக்கைகளைச் செய்து வருகிறது. வட்டக்களரி போன்ற அமைப்பில் அரங்கு இருக்கும்; நான்கு புறங்களிலும் பார்வையாளர் அமர்ந்து நாடகத்தைப் பார்க்கலாம். சிங்களம், தமிழ் மொழிகளைப் பேசுவோர் இக்குழுவில் இணைந்து செயற்படு

கின்றனர். அளிக்கை செய்யப்படும் இருமொழி நாடகங்களிலும் அவர்களே பங்கேற்கின்றனர். பல நிறுவனங்களின் நிதி ஆதாரத்தில் கட்டமைக்கப்பட்டுத் தொடர்ச்சியான செயற்பாடுகளை இந்த நகரும் அரங்கு மேற்கொள்கிறது. இதன் தலைவராக, நாடறிந்த நாடக - திரைப்படத்துறைச் சிங்களக் கலைஞரான பராக்கிரம நிரியெல்ல இயங்குகிறார்.

தமிழ்க் கலைஞர் பலரும் மலையகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். பொகவந்தலாவையைச் சேர்ந்த இராசையா லோகாநந்தன், தியாகராஜா சிவநேசன், செல்வராஜ் லீலாவதி, அஜந்தன் சாந்தகுமார் முதலிய ஆற்றல் வாய்ந்த கலைஞர்களை இங்கு குறிப்பிட்டேயாகவேண்டும். பராக்கிரம நிரியெல்லவின் பயிற்சிகள் - நீண்டகாலத் தொடர் செயற்பாடுகள் வழியாக ஆற்றல் 'பட்டை தீட்டப்பட்டு', புகழ் பெற்றவர்களாக இவர்கள் சுடர்கின்றனர்!

மக்கள் களரியின் வெற்றிக்கு, பஸ்துறை ஆற்றல்கொண்ட கலைஞர்களின் கூட்டுச் செயற்பாடு முக்கியமானதாயுள்ளது. அவர்கள் ஆடுகிறார்கள், பாடுகிறார்கள், உணர்வு பாவ நிலைகளை பாத்திரங்களுடாக வெளிப்படுத்துகிறார்கள், ஒருவர் வெவ்வேறு காட்சிகளில் வேறு வேறு பாத்திரங்களாகின்றனர், நடிப்பு முடிந்தால் இசைக் கருவிகளைக் கையாள்வதிலோ அரங்கப் பொருள்களை ஒழுங்குபடுத்துவதிலோ ஈடுபடுகிறார்கள்.

நீண்டகாலப் பயிற்சியில் மொழிமாற்றம் செய்தல், பிரதிகளை உருவாக்குதல், நெறியாள்கை செய்தல் என்பவற்றிலும் திறமையை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். பார்வையாளருடன் உரையாடுவதன்மூலம் அபிப்பிரயங்களைத் தெரிந்துகொள்கிறார்கள் ; கலைஞர் - பார்வையாளர் சிநேக உறவை வளர்த்துக்கொள்கிறார்கள். நீண்டகால நோக்கில் இச்செயற்பாடு, நாடக அரங்கச் செயற்பாடுகளின் பரவலான வளர்ச்சியில் ஆக்கரீதியிலான பங்களிப்பை நல்கும்!

**

2010 ஆம் ஆண்டில், முதன்முறையாக 'மக்கள் களரி' நகரும் அரங்கு யாழ்ப்பாணம் வந்து, அரங்க அளிக்கைகளைச் செய்தது ; மக்களின் பரந்த ஆதரவையும் பெற்றுக்கொண்டது. நீண்ட காலத்தின் பின்னர் மீண்டும் இப்போது, 2016 இல் யாழ்ப்பாணம் வந்தது. 07. 09. 2016 - 21. 09. 2016 வரை, நல்லூர் சாதனா பாடசாலை வெளியில் அமைக்கப்பட்ட கூடார அரங்கில், இரண்டு முழு நீள மொழியாக்க நாடகங்களையும் ; மாயப் பட்டாடை, எருக்கலம் பூ , வகுப்பு,



சரண்தாஸ்

இரும்பில் பொருத்திய இதயம், பறையன், பாஷா மற்றும் மொழி, கல்யாண கதை, பயணிகள், திருமதி கோகிலா மாதவன் ஆகிய ஒன்பது குறுநாடகங்களையும் அளிக்கை செய்தது. மாலைக் காட்சிகளுடன், பாடசாலை மாணவருக்கான பகல்நேரக் காட்சிகளும் நடைபெற்றன. உள்நூர் - வெளியூர்க் கலைஞர்களை ஊக்குவிப்பதற்காக, குசேலர் முழுநீள நாடகமும், ஆறு குறுநாடகங்களும் மேடையேற்றப்படவும் வசதியை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது.

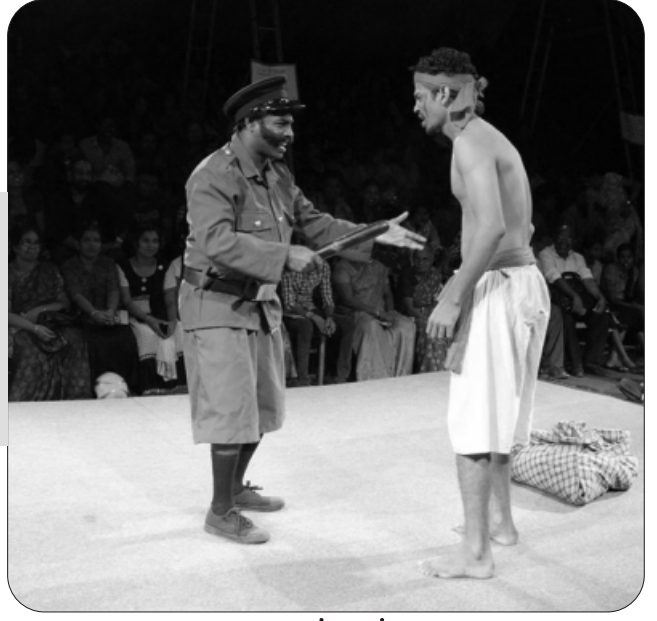
மக்கள் களரியின் முழுநீள நாடகங்களாக சரண்தாஸ், வெண்கட்டி வட்டம் ஆகியன அளிக்கை செய்யப்பட்டன. முதல் நாடகத்தை பராக்கிரம நிரியெல்லவும், அடுத்ததை அவரும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த - நாடகமும் அரங்கியலும் துறை விரிவுரையாளரான க. ரதிதரனும் இணைந்து நெறியாளர்கை செய்திருந்தனர்.

‘சரண்தாஸ் சோர்’ என்ற நாடகப் பிரதியை எழுதியவர் வட இந்தியாவைச் சேர்ந்த ஹப்பீ தன்வீர் என்பவராவர்; அவரது பிரதியைத் தழுவி பராக்கிரம நிரியெல்லவினால் தயாரிக்கப்பட்ட சிங்களப் பிரதியின் மொழியாக்கத்தை சரோஜினி அருணாசலம் செய்திருந்தார்; அப்பிரதியே சரண்தாஸ் என்னும் பெயரில் அளிக்கை செய்யப்பட்டது. சரண்தாஸ் ஒரு திருடன் ; ஆனால் உண்மை பேசி அதன்படி வாழும் திருடன். அவனைச் சுற்றி விரியும் நாடகம் - சாதாரண மக்கள்மீதான அவனது கரிசனை, காவல்துறையினரின் சுயநலனும் குற்றங்களுக்குத் துணைபோகும் தன்மையும், அமைச்சர்களின் திருட்டுத்தனமும் ஒழுக்க மீறல்களும், இராணி போன்ற உயர்குடிப் பெண்களின் சோர நடத்தை, மதவாதிகளின் ஏமாற்றுத்தனங்கள், வியாபாரிகளின் சுரண்டல் போன்ற பல்வேறு அம்சங்களை வெளிக்கொண்டுவருகின்றது.

ஆடல் பாடல்களுடனும் விரைவான காட்சி மாற்றங்களுடனும் தாக்கமான நிகழ்த்திக் காட்டுதல்களுடனும் பார்வையாளரை ஈர்ப்பதாக, நாடகம் அமைகிறது. சரண்தாஸாக வரும் இராசையா லோகாநந்தனும், பொலிஸ்காரனாக வரும் தியாகராசா சிவநேசனும் அற்புதமாக நடிக்கின்றனர். ஏனையோரும் தமது பாத்திரங்களைச் செவ்வனே சித்திரிக்கின்றனர்.

புகழ்பெற்ற யேர்மன் நாடகாசிரியரான பேர்ட்டோல் பிரெக்ட் எழுதிய கோக்கேசியன் சோக் சேர்க்கிள் என்ற நாடகத்தை, கோக்கேசியன் வெண்கட்டி வட்டம் என்னும் பெயரில், குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் மொழியாக்கம் செய்துள்ளார்; இது மக்கள் களரியால் புத்தக வடிவிலும் அரங்கில் வெளியிடப்பட்டது. இந்நாடகமே 'வெண்கட்டி வட்டம்' என்னும் பெயரில் அளிக்கை செய்யப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த கலைஞர் பலரும் இந்த நாடகத்தில் இணைந்து நடித்தனர். மிகச் சிறப்பாக அளிக்கை செய்யப்பட்ட நாடகமாகும் இது. உலகப் புகழ்பெற்ற நாடகமொன்றைத் தமிழில் அளிக்கை செய்தமை பாராட்டத்தக்கதே! சிறந்த நாடகமாக அமைந்த போதிலும், சமகால இலங்கைச் சூழலை வெளிப்படுத்துவதாகத் தெரிவிக்கப்படும் பாராட்டுக் கூற்றுகளுடன் உடன்பட முடியாது. யுத்தத்தின்போதான மக்களின் அவலம் ஓரளவு வெளிப்படுவதை மட்டும் ஏற்கலாம்.

இனங்களுக்கிடையிலான நல்லிணக்கத்துக்கு நாடக விழாவின் நாடகங்கள் பெரும் பங்களிப்பை நல்குகின்றன என்பதும், மிகையான மதிப்பீடே. ஓரளவுக்கு இவை பங்களிக்கலாம் ; ஆனால், அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் அரசியல்ரீதியாகத் தீர்க்கப்படும் போதே உண்மையான நல்லிணக்கம் சாத்தியமாகும். 'பாஷா மற்றும் மொழி' நாடகத்தில் மொழி தெரியாமையினால் நேரும் கஷ்டங்கள் பேசப்படுகின்றன ; ஆயினும், நாடகப் பிரதி இன்னும் செம்மைப்படுத்தப்பட வேண்டும். மொழி தெரியாமையினால், தோட்டத்துறைத் தமிழ் மக்களுக்கு வரவேண்டிய நல்லதொரு அபிவிருத்தித் திட்டத்தை எதிர்த்து, அவர்கள் அதனை இழக்கிறார்கள்; வயிற்றுவலியால் துடிக்கும் தமிழ்மகனுக்குச் சிங்களம் தெரியாததால், மருத்துவமனையில் அவருக்குக் காதில் சிகிச்சை செய்ய நேர்கிறது ; தமிழ்ப் பொலிஸ்காரன் வெளியில் சென்று விட்டதால், தமிழ்ப் பெண்ணின் முறைப்பாடு தவறாக சிங்களப் பொலிஸ்காரனால் பதியப்படுகிறது எனக் காட்டப்படுகிறது. இங்கு



சரண்தாஸ்

மொழி தெரியாததால்தான் துன்பம்; எனவே சிங்கள மொழியைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள் என்ற மாதிரிச் சொல்வது, சரியல்ல! பரந்த ரீதியில் இலங்கையின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் தமிழ்பேசும் மக்களுக்கு மொழிரீதியில் இழைக்கப்படும் திணிப்புகள் - பாரபட்சங்களை அம்பலப்படுத்தும், நேர்மையான ஒரு பிரதியையே அளிக்கை செய்தல் பொருத்தமானது.

நாள் தோறும் பெருந் தொகைப் பார்வையாளர் வருகை தந்து இரசித்தனர்; ஒவ்வொரு நாளும் நாடக முடிவில் பார்வையாளரின் கருத்துப் பகிர்வு இடம்பெற்றது. இலவசமாகக் காட்டப்பட்டபோதும், புத்தக அடையாள அட்டைகளை வாங்குவதன் மூலம், பார்வையாளரின் சுய விருப்பிலான நிதிப் பங்களிப்பும் ஊக்குவிக்கப்பட்டது. நாடக அரங்கச் செயற்பாடுகளின் மேம்பட்ட வளர்ச்சி நிலைகளை - பல்பரிமாணரீதியில் அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு, யாழ்ப்பாணக் கலை ஆர்வலர்களுக்குக் கிட்டியுள்ளது. இதற்காக மக்கள் களரி அமைப்பிற்கு அவர்கள் நன்றி தெரிவிக்கின்றனர்!

‘பிரதி பிம்பம்’

தினகரன் வாரமஞ்சரி

13.11.2016

18

ஹிரு நொநகே



சூழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் எழுதி தொண்ணூறுகளின் நடுப்பகுதியில் மேடையேற்றப்பட்ட எந்தையும் தாயும் நாடகத்தின் சிங்கள வடிவம், 'ஹிரு நொநகே' (சூரியன் உதிக்கவில்லை) என்னும் பெயரில், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்ற அரங்க விழாவில், ஆடி 21 ஆம் திகதியன்று மேடையேற்றப்பட்டது! பராக்கிரம நிரியெல்லவைத் தலைவராகக் கொண்டு செயற்படும் 'ஜனகரலிய' என்னும்

நாடக அமைப்பே, இதனை அளிக்கைசெய்தது.

பதினொரு பிள்ளைகள் வெளிநாட்டில் இருக்கும்போது, தொண்ணூறுகளின் யுத்தகால நெருக்கடிச் சூழலில் இங்கு தனிமையில் வசிக்கும் சங்கரப்பிள்ளை என்ற - மலாயன் பென்சனியரான - முதியவரின் ஏக்கங்களும் துயரமுமே, நாடகத்தின் மையப் பொருள். அயலவரான ஐயாத்துரைதான் நாளாந்தம் அவருக்குத் துணையாக இருக்கிறார். அயல்வீட்டில் வசிக்கும் செல்வநாயகம் குடும்பத்தின் நிலைமைகளும் சொல்லப்படுகின்றன.

பிள்ளைகளை நினைந்து முதியவர் ஏங்குகிறார் ; கடிதம் வருவதை எதிர்பார்த்து ஒவ்வொருநாளும் தபால்காரனை ஆவலோடு எதிர்பார்க்கிறார். சைக்கிள் சத்தம் கேட்டதும் கடிதம் வருமெனவே நம்புகிறார்; ஆனால் பாதை மூடுண்டு இடைக்கிடை மட்டும் நடைபெறும் கப்பல் போக்குவரத்தில், கடிதங்களோ பொருள்களோ அடிக்கடி கிடைப்பதில்லை. பக்கத்து வீட்டு இளைஞன் கண்ணன் வரும்போது, தனது மகன் மோகன்தான் வந்துள்ளான் எனவே முதியவர் நம்பி ஏமாறுகிறார். வெளிநாட்டிலுள்ள மகனுடனும் மகளுடனும் கதைப்பதற்கு, அயல் வீட்டு செல்வநாயகம் கப்பல் ஏறிக் கொழும்பு சென்றே, பிள்ளைகளுடன் அரை மணித்தியாலம் கதைக்க முடிந்தது ; அப்படிச் சிறுநேரம் கதைத்ததையே சொல்லிச் சொல்லி ஆறுதல் அடைகிறார் ; அதைக்கேட்டு அவ்வாறே அவரின் மனைவியும். வெளியே போகக் கார் கொண்டுவரும்படி சங்கரப்பிள்ளை கேட்க, “ஐயா! பெற்றோல் இரண்டாயிரம் ரூபா - காருக்கு எங்கே போவது?” என்று ஐயாத்துரை பதில் சொல்கிறார். அவ்வாறே திடீரென உலங்குவானூர்தியின் சத்தம் பெரிதாக இரைந்துவர, பங்கருக்குப் போகும்படி பக்கத்து வீட்டார் பதற்றத்துடன் எழுப்பும் ஒலி! கடைசியாகக் கிடைத்த மகனின் கடிதத்தைத் திருப்பித் திருப்பி செல்வநாயகமும் மனைவியும் வாசித்து ஆறுதல்கொள்கின்றனர். கடிதம் வாசிக்கையில் மகனின் உருவம் மேடையின் ஒருபுறம் தோன்றி, யுத்தம் நடைபெறுவதுபற்றிய அச்சத்தையும், குளிர்நாட்டில் தனது கஷ்டத்தையும் வெளிக் காட்டுகிறது.

ஆரம்பத்தில் எளிமையான மேடையில் நாடகம் தொடங்கும்போது, பாரதியாரின் “எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி இருந்ததும் இந்நாடே ...” தமிழ்ப் பாடல் மனதை வருடும் குரலில் ஒலிக்கிறது! (சங்கரப்பிள்ளை இறந்த பின், அவர் விரும்பிய

இப்பாடல் வரிகளைப் பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணும் மென்மை யாகப் பாடுகிறாள்!) இந்நாட்டில் எமது தொன்மை இருப்பையும் அடையாளத்தையும் வேரூன்றிய தன்மையையும் அது வெளிக்கொண்டு வருகிறது. இப்பாடலின் கருத்து சிங்களத்திலும் (தென்பகுதியில்) நாடகத்தின்போது சொல்லப்படுகிறதாம்! அவ்வாறே கடிதம் பெறுவதுகூட அரிய விடயமாயிருப்பது, தொலைபேசியில் ஆறுதலாகக் கதைக்கக் கப்பலில் கொழும்பு செல்லவேண்டியிருப்பது, மரணம் கொழும்பில் நிகழ்ந்தால் வெளியிலுள்ளவர்கள் வந்து போகலாம் - யாழ்ப்பாணத்தில் என்றால் சாத்தியமில்லை என்ற நிலைமை, பிள்ளைகள் வெளி நாட்டுக்குச் செல்லவேண்டியிருப்பதான நாட்டுச்சூழல் போன்றன, எமது அக்கால வாழ்வின் அவலப் பின்னணிகளை வெளிக்கொண்டு வருகின்றன. நாடகம் வெளிப்படுத்தும் அக்கால நெருக்கடிச் சூழலும், மனிதர்களின் ஏக்கங்களும் அவலங்களும் எமக்குப் பழக்கமானவைதான்! ஆனால், சிங்களத்தில் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டு சிங்களப் பார்வையாளரிடம் கொண்டு செல்லப் படுகையில் அது விளைவிக்கும் தாக்கம், முக்கியமானது ; இதுவரை அறியவந்திராத எமது அவலங்களை அவர்கள் அறியும்போது, அவர்களுக்கு அதிர்ச்சியாகவும் இருக்கும்.

நடிகர்கள் உணர்வுபூர்வமாக இயங்கி நாடகத்தின் செய்திகளைப் பார்வையாளரிடம் தாக்கமுறப் பதிக்கின்றனர். தபால்காரன் வரவில்லை ; “உங்களுக்கு ஒன்றுமில்லை” எனச் சிலவேளை அவன் சொல்வது நினைவுக்கு வர, “சங்கரப்பிள்ளைக்கு ஒன்றுமில்லை ... ஒம் ... சங்கரப்பிள்ளைக்கு ஒன்றுமேயில்லை!” எனத் துக்கத்துடன் அவர் சொல்லும் கட்டத்தில் எழும் ‘இருத்தலியல் துயரம்’ உச்சமானது! நடிப்பு, ஒளியமைப்பு, இசை என்பன வெல்லாம் இசைவுற்று சிறந்த நாடக அளிக்கையாக மாற்றி விடுகின்றன! தமிழ் வாழ்வின் அவல நெருக்கடிகளைச் சிங்களப் பார்வையாளரிடம் கொண்டுசெல்லும் மிக முக்கியமான கலைச் செயற்பாடுக்காக, நெறியாளர் பராக்கிரம நிரியெல்லவை மதிப்புடன் பாராட்டுவோம்! - 25. 07. 2018 ◆

புதுவிதி

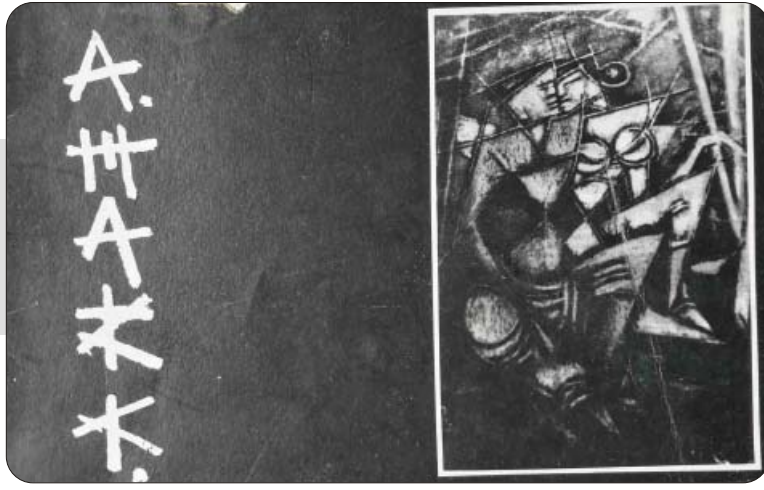
04.08.2018

இன்னொரு முகம்



ஈழத்தின் மூத்த ஓவியர்களில் ஒருவரான அ. மாற்குவின் ஓவிய - சிற்பக் காட்சி - மார்ச் 17, 18 ஆம் திகதிகளில், யாழ். இந்துக் கல்லூரி மண்டபத்தில் நடைபெற்றது.

இன்னொரு முகம் என்ற தலைப்பிலான இக்காட்சியை இலங்கைச் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் யாழ். பிரிவு ஒழுங்கு செய்திருந்தது. 89 ஓவியங்களும் 40 சிற்பங்களும் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன.



கண்காட்சியை ஒட்டி மாற்குவின் படைப்புகளைத் தாங்கிய சிறு நினைவு வெளியீடொன்றும் வெளியிடப்பட்டது. தமிழியல் நிறுவனத்தால், மாற்குவின் 15 வர்ண ஓவியங்கள் பட அட்டைகளாக (Picture Cards) தயாரிக்கப்பட்டு, விற்பனைக்கு விடப்பட்டன.

இரண்டாம் நாளன்று மாலை 4.30 மணிக்கு, மாற்குவின் படைப்புகள் பற்றிய கலந்துரையாடலொன்று நடைபெற்றது. ஓவியர் ரமணி, கலந்துரையாடலின் இணைப்பாளராகச் செயற்பட்டார். மூத்த ஓவியர், ஓவிய மாணவர், கலையார்வமுள்ள இளைஞர் என, ஏராளமானோர் இக்கலந்துரையாடலுக்கு வந்திருந்தனர்.

ரமணி

25 ஆண்டுகளாக மாற்கு மாஸ்ரூடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளேன். 60களில் அவருடன் தொடர்பு கொண்டு வளர்ந்தவன் நான். அவர், மறைவாகவே இருந்து வளர்ந்தவர். பின்னர்தான் சிரித்திரன், அலை, மல்லிகை போன்ற சஞ்சிகைகள் அவரை வெளிப்படுத்தின. தென்னிலங்கையில் இத்தகைய காட்சிகள் - ஒரு கிழமை, இரண்டு கிழமை வரை நடைபெறும். இங்கு இரண்டு நாட்கள் நடைபெறுகிறது; அதுதான் ஒரு குறை.

சோ. கிருஷ்ணராஜா

அண்மைக்காலமாக ஓவியம் பற்றிய அக்கறை வளர்ந்து வருகிறது. தேடலும் படைப்புலகமும் நூல் மூலமான அறிமுகத்தைத் தொடர்ந்து, இக்கண்காட்சி அவரை வெளிக்கொண்டு வருகிறது. தனித்துவமான ஓர் ஓவியர். நூல்கள் ஆயிரக்கணக்கில் அச்சிடப்படுகின்றதால் பலரால் படிக்கப்படுகின்றன. ஆனால், ஓவியம் ஒரு பிரதிதான் படைக்கப்படுகிறது; இதனால், மக்களிடம் போகும் சாத்தியப்பாடு அதற்குக் குறைவு. திசை, ஓவியத்துறை வளர்ச்சிக்கு

உணர்வுபூர்வமாகப் பணியாற்றி வருகிறது. மாற்குவின் நோக்கம், கலைக்கோட்பாடு என்பன விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டும். ஏராளமான ஓவியங்கள் அவரிடம் முடங்கிக் கிடக்கின்றன; கன்வஸிலும் அவர் ஓவியம் வரைய வேண்டும்.

ரமணி

மாற்கு பயன்படுத்திய சாதனங்கள் சாதாரணமானவை. சோக்கு, மட்டை, கடதாசி ஆகியவற்றையே மாற்கு பெரிதும் பயன்படுத்துகிறார். இவை குறுகிய காலத்திற்குத்தான் நின்று பிடிக்கும். கன்வஸ், எண்ணெய் வர்ணம் (Oil Paint) போன்றவற்றின் விலை, மிக அதிகம். போதிய வருமானம் கிடைத்தால், அவரால் இவற்றைப் பயன்படுத்த முடியும்.

க. கனகசபாபதி

படம் தத்ரூபமாக வேண்டுமென்ற கருத்து முன்பு இருந்தது. கமரா வந்ததும், இதுபோல் ஏன் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் தோன்றியது. வரலாற்றில் பல்வேறு கலைக்கோட்பாட்டு ஓவியங்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலானவை, அவை வரையப்பட்ட காலங்களில் உரிய மதிப்பைப் பெறவில்லை. சாதனங்களின் விலைகள் மிகவும் அதிகரித்துவிட்டன. நீடித்து நிலைக்கும் ஓவியங்களைப் படைக்க இவற்றை வாங்க, நாம் ஓவியருக்கு உதவவேண்டும். ஓவியத்திற்கு வர்ணம், வடிவம், கோடுகள்தான் அடிப்படை. பல ஓவியர்களைப் பார்த்துள்ளேன். ஆனால், S.R. கனகசபையைப் போல் உருவப்படத்தை விரைவாக வரைபவர்களைப் பார்க்கவில்லை. அவரது Black out என்ற ஓவியத்தில், இருளும் ஒளியும் அற்புதமாகச் சித்திரிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

கொ. றொ. கொன்ஸ்ரன்ரைன்

ஓவியத்தில் எதை நாம் காண்கிறோம்? சிலர் ஓவியனைக் காண்பதாகக் கூறுகிறார்கள். சிலர் அறிவாற்றலை, உணர்வைத் தேடுகின்றனர். அவரது ஆரம்பகால 'கழுவுதற் பாணி' ஓவியங்களில் Craftmanship (வினைத்திறன்) ஐக் காணலாம். நிறம்பற்றிய பிரக்ஞை, இசைவு, சமநிலை என்பன அழகியற் பரிமாணம் ; மற்றது உணர்வுப் பரிமாணம், உதாரணம் சோகம். மூன்றாவதாக தேர்ந்தெடுக்கும் பாணி ; உதாரணம் பிக்காசோ. ஓவியத்தைப் பார்க்கும் பார்வைகள்



வேறுபடலாம். Composition உருவ வெளிப்பாடுகளை உக்கிரத்துடன் வெளிக்கொண்டு வருவதற்குப் பயன்படுகிறது. ஜாமினி ராய், கீர்ஸ் ஆகியோரின் கீழைத்தேயப் பாணியை, மாற்குவின் ஆரம்பப் படைப்புகளில் காணலாம். ‘கியூபிச’த் தன்மையை தாகூர், காந்தி ஆகிய ஓவியங்களில் காணலாம். ஆரம்பத்தில் அது குறைவு; ஆனால், தேடலின் ஆரம்பத்தைக் காணலாம். 70 களில், கோடுகளின் செல்வாக்கைக் காணலாம். ராகங்களைப் பற்றிய ஓவியங்களில் விளக்கப்படத் தன்மைகளைக் காணலாம். இவரது கோடுகளின் வெளிநீட்டங்களில் கியூபிசத் தன்மையைக் காணலாம். ஆனால், அவரது கோடுகள் ஒத்திசைவினைக் கொண்டுள்ளன. இதுவரை பரிசோதனை ரீதியில் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்.

பிற்காலப் படைப்புகளில் தொடர்புறுத்தும் தன்மை வெற்றிகாண்கிறது. அவரது உணர்வுப் பரிமாணம் உச்ச வெளிப்பாடைக் காண்கிறது.

அண்மையில் ரிச்சாட் கபிரியலிடம் மாற்குவின் சில ஓவியப் பிரதிகளை ‘அருந்ததி’ காட்டியபோது, அவர் வியந்திருக்கிறார் ; அவரது கருத்து முக்கியம்.

மேல்நாட்டாரின் நோக்கிலல்லாது, நாம் சுயமாக எமது படைப்புகளைப் பார்க்கவேண்டும். சிற்பி விசுவலிங்கம் கூறினார், “மாற்குவின் பிற்கால ஓவியங்கள் highly expressive ஆக இருக்கிறது” என்று. இயன் குணதிலக்க என்னிடம் ஒருமுறை கேட்டார், “உங்களிடம் போர்க்கால ஓவியம் இருக்கிறதா?” என்று. இதே போன்றுதான் வெளிநாடுகளிலும் இருக்கும்.

ஹென்றி மூரின் பிரமாண்டப் படைப்புகளைச் சிறிய அளவில் பார்த்தால், விசராகத்தான் இருக்கும். மாற்குவின்

சிற்பங்கள், பெரிய படைப்புகளுக்கான மாதிரிகளே. நாம் பெரிய கட்டடங்கள், வெளிகளில் நவீன சிற்பங்களை வைக்க முயல வேண்டும்.

ஓவியர் நடராசா

கண்காட்சிப் பகுதியில் இத்தகைய கலந்துரையாடலை வைத்தது, மகிழ்ச்சிக்குரியது. இப்பொழுது ஏற்பட்டுவரும் மாற்றத்தை, சமூகத்தில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றமாகவே கருதுகிறேன்.

சு. வில்வரத்தினம்

சிற்பிலக்கியச் சஞ்சிகைகள் இங்கும், தமிழகத்திலும் ஓவியத்தை மக்கள் முன் கொண்டுவர உதவின. அதன் உச்ச விளைவை இங்கு நாம் அனுபவிக்கிறோம். மிகுந்த தன்னடக்கத்தோடு, ஏனையோரினதும் மாணவர்களினதும் படைப்புகளைக் கண்காட்சிகளாக்க உதவி, இறுதியில் தன்னை இக்காட்சிமூலம் வெளிக் கொண்டு வந்தமை மதிக்கத்தக்கது!

ரமணி

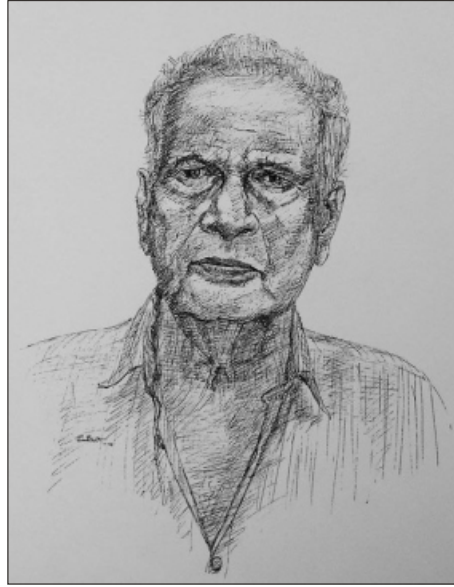
மாற்குவின் ஓவியங்களில் சிறப்பாக அமைவது, அதிலுள்ள பின்னணி ; அதன் முழுமைக்கு, எல்லாவற்றையும் சேர்த்துத்தான் பார்க்கவேண்டும்.

குப்பிழான் ஐ சண்முகன், சி. ஜெயசங்கர். க. சிதம்பரநாதன், அ. யேசுராசா ஆகியோரும் கருத்துத் தெரிவித்தனர். இறுதியில், அ. மாற்கு, பேசினார், தனக்குச் சாதனங்கள் முக்கியமில்லையென்றும், படைப்புந்தல் நிகழுகையில் எதையும் பயன்படுத்துவதாகவும் கூறிய மாற்கு, “எழும் உணர்ச்சிகளை உடன் வரைவதற்கு சிறிய அளவிலான படங்கள் வசதியாக உள்ளன” என்றும், ‘தனது முக்கிய பெறுபேறு தனது மாணவ பரம்பரைதான்’ என்றும் குறிப்பிட்டார். ◆

திசை

30. 03. 1990

ஓவியர் மு. கனகசபை



யாழ்ப்பாணத்தின் மூத்த ஓவியர் பலரை எனக்கும் தனது மாணவருக்கும் நேரில் அறிமுகப்படுத்தியவர் ஓவியர் மாற்கு மாஸ்ரர்! ; கனகசபை அவர்களை அறிமுகப்படுத்தியவரும் அவரே! எண்பதுகளின் பிற்கூறில் ஒருநாள், கொழும்புத்துறையிலிருந்த அவரது வீட்டுக்கு, மாற்கு மாஸ்ரரும் நானும் சென்றோம். கனகசபையின் ஓவியங்கள்மீது மாற்குவிற்கு மதிப்பு இருந்தது; அதை வெளிப்படையாக அவரிடம்

சொன்னார். நான் ஓவியங்களைப் பார்க்க விரும்புவதையும் அவரிடம் தெரிவித்தார். தனக்கு சுமார் நாற்பத்தைந்து குழந்தைகள் இருப்பதாக, சிரித்தபடி கனகசபை சொன்னார். அவருக்குப் பிள்ளைகள் இல்லையெனவும், மனைவியும் அவருமே அந்த வீட்டில் வசிப்பதாகவும், ஏற்கெனவே மாற்கு மாஸ்ரர் சொல்லி அறிந்திருந்தேன். “என்ன யோசிக்கிறீர்...? எனது ஓவியங்கள் எல்லாம் எனது குழந்தைகள்தான்!” என்று, சிரித்துக்கொண்டு என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார். பல ஓவியங்களை எடுத்துவந்து தரையில் - சுவரில் சார்த்தியும், மேசையில் பரவியும் வைத்தார். முதல்முறையாக அவரின் ஓவியங்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது! சில ஓவியங்களை வரைந்த பின்னணி, அனுபவம் பற்றியும் தகவல்களைப் பரிமாறினார். சிரித்தபடி நகைச்சுவையாக உரையாடும் பண்பு அவரிடம் இருந்தது. ஓவியம் மற்றும் வேறு பொது விடயங்களையும் மாற்கு மாஸ்ரரும் அவரும் கதைத்தனர். அதற்குப் பிறகும் சிலதடவைகள் மாற்கு மாஸ்ரருடன் அங்கு சென்று வந்துள்ளேன் ; தனியாகவும் சென்று அவருடன் கதைத்து வருவதும் உண்டு.

தனது ஓவியங்கள் மனப்பதிவுவாதத் தாக்கங்கொண்டவை என அவரே சொல்லியுள்ளார். ஓரளவு ஓவியப் பரிச்சயங்கொண்ட வருக்கும் அவரது ஓவியங்களை இரசிப்பதில், எந்தச் சிக்கலும் இராது. மாற்குவின் நவீன ஓவியங்களைப் பார்க்கும்போது சிக்கலில்லாத புரிதல் நிகழ்வதைப் போன்றதே இது! இடப்பெயர்வு, அகதி மனிதர், கதிர்காம யாத்திரை, மழை, ஒருமுகத் திருவிழா, மாட்டுவண்டில் சவாரி முதலியவை என்னை மிகக் கவர்ந்தவை! அவரது சித்திரிப்புமுறையும் வர்ணச் சேர்க்கைகளும் இதந்தருபவை. பார்த்த நிகழ்ச்சிகளினதும் இடங்களினதும் மனிதர்களினதும் மனப்பதிவாகவே அவை அமைந்துள்ளன ; சில பிரதிமை ஓவியங்களையும் வரைந்துள்ளார். ஓவியக் கற்கைநெறிச் சூழலில், குறியீடுகளை அதிகம் நிரப்பி, புரிதலில் மூளையைக் கசக்கிப் பிசையும் ஓவியங்கள் பெருகும் நிலை, இன்று நிலவுகிறது! வித்தியாசமாக இருக்கவேண்டுமென்ற முனைப்புடன் “தயாரிக்கப்படுபவை”யாக, அவை உள்ளன ; ஓவியக் காட்சியில், “தயாரித்தவர்” பக்கத்தில் நின்று சொல்லும் விளக்கங்கள், வலிந்த பிரச்சார உணர்வையும் ஏற்படுத்துகின்றன. ஓர் இரசிகர் தன்னியல் பாகப் படைப்புடன் நெருங்கிப் பரவசமடையும் அனுபவம் அரிதாகிறது! கனகசபை, மாற்கு, ஆசை இராசையா, கைலாசநாதன் போன்றோரின் படைப்புகள், இவற்றிலிருந்து தனித்து நிற்கின்றன!

ஓவியப் படைப்புச் செயற்பாடுக்கு அப்பால் அவர் ஒரு வாசகர்; சிறிய புத்தகச் சேகரிப்பும் அவரிடம் உள்ளது; சில புத்தகங்களை எடுத்துவந்து காட்டி அவைபற்றிக் கதைப்பார். யாழ்ப்பாணப் பொதுசன நூலகத்திலும் பலதடவைகள் அவரைக் கண்டிருக்கிறேன். சமயங்கள் பற்றிய ஒப்பீட்டு வாசிப்பிலும் ஆர்வமுடையவராக இருந்தார்; கதைக்கும்போது அவைபற்றி என்னிடம் சொல்லியுள்ளார். ஒரு தடவை, “யேசுராசா.... தவறாக நினைக்கவேண்டாம். உங்கட ‘ஃவாதேர்ஸ்’ துறவிகள் அல்ல - அவர்கள் மிஷனரீஸ்” என்று குறிப்பிட்டது எனது சிந்தனையைத் தூண்டியது! ; புதிய வெளிச்சக் கீற்றும் தெரிந்தது! பொருளாதார நிலை சாதகமாக இருந்ததில், கித்தானில் - தைல வர்ணத்தில் ஓவியப் படைப்புகளை ஏராளமாய் உருவாக்குவதில் தடைகளேதும் அவருக்கு இருக்கவில்லை. அதுபோலவே, சுற்றுப் பயணங்கள் செய்து புதியவற்றைக் காண்பதில் அவருக்குள்ள ஈடுபாடையும் பூர்த்திசெய்ய இயலுமாயிருந்தது. முன்னரே தமிழகச் சுற்றுப் பயணத்தில் பல இடங்களுக்கும் சென்றுள்ளார்; பிற்காலத்தில் வட இந்தியப் பயணம் செய்து கலை, சமய, வரலாற்று முக்கியத்துவம் மிக்க இடங்களைப் பார்த்துவந்தார். “இவ்வாறான பயணங்களைச் செய்வதில் ஒருபோதும் கஞ்சத்தனம் காட்டக்கூடாது” என்று, ஒருதடவை என்னிடம் சொன்னார்.

“... ஊக்குவிப்பு இருந்திருந்தால், கை உதவி இருந்திருந்தால் இன்னும் பல வரைந்திருப்பேன். யாழ் மண்ணில் மண்டைதீவு நார்க்கடகத்துக்கு இருக்கிற மதிப்புக்கூட ஓவிய - சிற்பத் துறைகளுக்கு இல்லை என்கிற பரிதாப நிலை. காலம் மாறும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது.” என்று, 2011 இல் அவர் தெரிவித்த கருத்தில் வெளிப்படும் ஆதங்கம், கவனத்துக்குரியது! ஓவிய, சிற்பத் துறைகளில் மட்டுமல்லாது இலக்கியத்துறையிலும் இவ்வாதங்கம் நிலவுகிறது! எமது கலைகளை - கலைஞர்களை, இலக்கியத்தை - எழுத்தாளரை ஆதரித்துப் போற்றவேண்டியது நமது பொறுப்பு என்ற விழிப்புணர்வு எமது மக்களிடம் ஏற்பட, கலை ஆர்வலர் எல்லோரும் தொடர்ந்து செயற்படவேண்டியுள்ளது!

- 16. 02. 2020 ♦

ஓவச் செய்தி

2020

மூன்று கண்காட்சிகள்!



மாதத்தின் இறுதிப் பகுதியிலும் சித்திரையின் முதல், இறுதிக் கிழமைகளிலுமாக மூன்று கண்காட்சிகளைக் கொழும்பு கலாபவனத்தில் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. அவைபற்றியே இங்கு, சில குறிப்புகளைக் கூற முயல்கிறேன்.

சுவரொட்டிகள், நிகழ்ச்சி நிரல்கள், உடைகளின் கண்காட்சி', தேசிய நாடக அமைப்பினரால் நடத்தப்பட்டது.

இங்கிலாந்தில் நடத்தப்பட்ட ஆங்கில நாடகங்களின் சுவரொட்டிகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், சிங்கள நாடகங்களின் சுவரொட்டிகளே பெருமளவிற்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன.

பல்வேறு காலகட்டங்களில் நடைபெற்ற விதம்விதமான சிங்கள நாடகங்களைப் பற்றி, மேலோட்டமான செய்திகளை அவற்றிலிருந்து நாம் பெறக்கூடியதாயிருந்தது. சாதாரண சுவரொட்டிகள் என்று தள்ளிவிட முடியாதபடி, நவீன ஓவியங்களையும் வடிவ அமைப்புகளையும் கொண்டனவாக அவை இருப்பது மனதைக் கவருவதாகவே இருக்கின்றது.

நாடக நிகழ்ச்சி நிரல்களாக துண்டுப் பிரசுரங்களும், சிறு புத்தகங்களும் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகளிற் பெரும்பாலானவையும் நவீன ஓவிய முகப்புக் கொண்டனவாக, அழகிய முறையில், நாடகம்பற்றிய விபரங்களுடன் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. 'பேராசிரியர் சரத்சந்திர', 'ஹென்றி ஐயசேன', 'நாமெல் வீரமுனி', 'தயானந்த குணவர்த்தன' ஆகியோரது நாடகங்களுட்பட மற்றும் பலரது நாடகங்களைப் பற்றியனவாக, அவை இருந்தன.

நவீன ஓவிய அமைப்புகளுடன், புத்தகங்களே குறிப்பிடத் தக்க அளவிற்கு வெளிவராத நமது சூழ்நிலையுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும்பொழுது, சாதாரண சுவரொட்டிகளிலும் நிகழ்ச்சி நிரல்களிலும் தீவிர அக்கறை செலுத்தி, கலைத்துவங்கொண்ட நவீன பாணியில் அவற்றைச் சிங்கள நாடகத்துறையினர் வெளியிட்டிருப்ப தானது, பிரமிப்பை ஏற்படுத்துவதாக இருக்கிறது.

'சுண்ணாம்பு வட்டத்தின் கதை', 'நரி மருமகன்', 'மனமே' போன்ற முக்கிய நாடகங்கள் சிலவற்றின் காட்சிகளைச் சித்திரிக்கும் உருவங்களும் - கடதாசி, களிமண் போன்றவற்றால் செய்யப்பட்டு, அவ்வப் பாத்திரங்களுக்குரிய உடைகளும் அணிவிக்கப்பட்டவை யாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. இலங்கையில் ஒரு 'தேசிய நாடகக் காட்சிச்சாலை' அமைக்கப்படும்போது நிரந்தரமாகக் காட்சிக்கு வைக்கப்படக்கூடியளவில், அவை சிறப்பாகச் செய்யப்பட்டிருந்தன.

இக்கண்காட்சியினைப் பார்த்தபொழுது, சிங்கள நாடகத் துறையினர் பல்வேறு கருப்பொருள்களைக் கொண்ட நாடகங்களை நவீன உத்திகளோடு நடத்துகிறார்கள் என்பதைவிட, நாடகம் சம்பந்தப்பட்ட மற்றைய (சுவரொட்டிகள், நிகழ்ச்சி நிரல்கள்



‘சிங்கபாகு’

போன்ற) விடயங்களிலும் எவ்வளவு அக்கறையுடனும், நவீனக் கண்ணோட்டத்துடனும் செயற்படுகிறார்கள் என்பதை அறிய முடிந்தது. இந்நிலையில் தமிழ் நாடகத்துறையை நோக்கும்போது, ஏமாற்றமாக இருக்கின்றது. இதற்குத் தமிழகத்துத் திரைப்படங்கள், அங்கு பிரசுரிக்கப்பட்ட நாடகங்கள், அவைபற்றிய கருத்துகள் என்பவற்றின் தாக்கங்களுக்கு நாம் உட்பட்டிருப்பது, பெருமளவிற்குக் காரணமாகும். இத்தேய்ந்த தடத்தை விட்டு, புதுத்தடம் போட்டுக்கொண்டு ஈழத் தமிழ் நாடகத்துறை செல்லவேண்டுமானால், இனிமேலாவது நமது வடக்குப்புற யன்னலை மூடிவிட்டு, தெற்குப்புற யன்னலைச் சற்றே அகலத் திறந்துவைத்து நோக்குவது நல்லதேயெனத் தோற்றுகின்றது.

2

மேற்கூறிய நாடகம்பற்றிய கண்காட்சி முடிவடைந்த சில நாட்களின் பின்னர், இலங்கைத் தேசிய நிழற்படக் கலைச் சங்கத்தினரால், ‘15 ஆவது வருடாந்த நிழற்படக் காட்சியும், 1 ஆவது சர்வதேச நிழற்படக் காட்சியும்’ என்ற தலைப்பில், ஒரு கண்காட்சி நடத்தப்பட்டது. இலங்கை, ருஷ்யா, அவுஸ்திரேலியா, பின்லாந்து, பிரான்சு, யேர்மனி, இந்தியா, ஹொங் கொங், சிங்கப்பூர், இத்தாலி என்ற பத்து நாடுகள் கலந்துகொண்ட இக்காட்சியில், 35 இலங்கையர்களின் படைப்புகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

பெரும்பாலான நிழற்படங்கள் அழகியல் நோக்கை அடிப்படையாகக்கொண்டே, நிழற்படக் கலை நுணுக்கங்களுடன் எடுக்கப்பட்டிருந்தன. வெளிநாட்டுப் படங்களில் ‘ஜே. எம். பூந்தோட்டம்’ (யேர்மனி), ‘மலையடிவாரக் கிராமம்’ (ஹொங் கொங்), ‘பண்ணை வீடு’ (இந்தியா), ‘ஓர் உருக்குத் தொழிலாளி’ (ருஷ்யா) என்ற தலைப்புகளிலமைந்த படங்கள், மனதிற்பதிந்தன.

இலங்கையர்களின் பெரும்பாலான படங்கள் மனதைக் கவர்வனவாக இருந்தமை, பாராட்டப்பட வேண்டியதே. அதிலும் - ஏ. வீரவர்த்தன, கலாநிதி எம். எல். வீரக்கோன் என்னுமிருவர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

சாந்தமும் நிறைவும் தவமும் பூரித்த முகத்தோற்றம் கொண்டதோர் இளம் பெண்ணைக் காட்டும், 'எனது மகள்' என்ற தலைப்பினைக்கொண்ட படமும், மரங்களடர்ந்த வீதியில் இருளை ஊடறுத்துப் பாயும் ஒளிக்கதிர்களையும், அவ்வொளியில் இயங்கத் தொடங்குகின்ற சில மனிதர்களையும் காட்டும், 'நாள் தொடங்குகின்றது...' என்ற தலைப்புக்கொண்ட படமும், வீரவர்த்தனவின் அருமையான படங்கள்.

இத்தாலி, ருஷ்யா போன்ற நாடுகளின் கண்காட்சிகளில் முதற் பரிசுகளைப் பெற்ற, கலாநிதி வீரக்கோனின் நிழற்படங்களில், மங்கிய மாலைப்பொழுதில் முட்செடியின் பின்னால் நிற்கும் இளம் பெண்ணைக் காட்டும் தலைப்பில்லாத படமும், 'மதகுருவும் கோவிலும்' என்ற படமும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

மேற்கத்தையச் செல்வாக்கிற்கு இவ்விருவரும் உட்பட்டிருப்பதை 'மாதிரிகள்', 'குளத்தினருகில்...', 'தண்ணீரில் நிர்வாணம்' என்ற இவர்களின் படங்கள் காட்டுகின்றன; இவற்றை ஆபாசமானவையெனச் சிலர் சொல்லக்கூடும்.

இவ்விருவரது படங்களைவிட, ஹெற்றியாராச்சியின் 'நண்பர்கள்', 'நாங்கள் எமது உரிமையைக் கோருகிறோம்'; வில்பர்ட் பெர்னாண்டோவின் 'எதிர்பார்ப்பு', ஆரியபண்டார வீரக்கோனின் 'ஒளியும் நிழல்களும்', தர்மரத்தினவின் 'உணவு தேடி...', ஆர். ஜி. அமரசிறியின் 'இறந்த காலமும் எதிர்காலமும்', ஆர். சமரக்கோனின் 'முடிவு', எம். டி. எஸ். குணதிலகவின் 'கதாநாயகன்' என்பவையும் மனதில் பதியத்தக்க படங்கள்.

இந்தக் கண்காட்சியிலும் தமிழர்கள் எவரும் பங்குபற்றாத தினைப் பார்க்கும்போது, இப்படிப்பட்ட நவீனக் கலை முயற்சிகளில் நாங்கள் பங்குபற்றமாட்டோமென, பிடிவாதமாக நம்மவர் ஒதுங்கிக்கொள்வதைப் போலத் தோன்றுகிறது!

3

சித்திரை மூன்றாம் வாரத்தில், 'லெனின் நூற்றாண்டு நிறைவுக் கண்காட்சி' இலங்கை சோவியத் நட்புறவுச் சங்கத்தினரால், ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. வொல்கா நதிக்கரையின் ஒரு மனிதனாகப்



‘மனமே’

பிறந்தபோதிலும், தொழிலாளர் அரசுபற்றிய புரட்சிகரக் கருத்துகளை நடைமுறைப்படுத்தி, உலகின் முதலாவது தொழிலாளர் - விவசாயிகளின் அரசைத் தோற்றுவித்ததோடு, உலகெங்கும் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட - விடுதலைக்காகப் போராடுகின்ற - தொழிலாளர், விவசாயிகளுக்கு இன்றும் தனது புரட்சிகர முன்மாதிரிகளினால் உத்வேகமளித்துக் கொண்டிருக்கும், மாபெரும் யுகபுருஷர் லெனினின் நூற்றாண்டு நிறைவைக் கொண்டாடுவதோடு, அவர்பற்றிய எண்ணங்களை மேலும் மக்கள் மத்தியில் கொண்டுசெல்வதற்காகவும் நடத்தப்பட்ட இக்கண்காட்சியில், அவரது புரட்சிகர வாழ்க்கையின் பல்வேறு காலகட்டங்களையும் செயல்களையும் விளக்கும் நிழற்படங்கள், ஓவியங்கள் என்பன வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றில், 1897 இல் சைபீரியாவிற்கு நாடுகடத்தப்பட்ட பின் ‘குஷன்ஸ்கயா’ கிராமத்தில் உழவர்களோடு கதைத்துக்கொண்டிருப்பதனையும், முடிவில் பீட்ரோகிறாட்டிலுள்ள ரஸ்லீஃப் என்ற இடத்தில் மறைந்து வாழ்ந்ததையும், ‘கோர்க்கி’ யில் ‘குருப்ஸ்காயா’ வுடன் இறுதி நாட்களைக் கழிப்பதனையும் விளக்கும் படங்கள், உணர்ச்சிகரமானவையாகும்.

பார்லி, கடுகு, கொள்ளு என்பவற்றினால் உருவாக்கப்பட்டிருந்த - லெனினுடைய ஓவியம், அருமையானதோர் படைப்பு. இதனை உருவாக்கிய கலைஞர் மிகவும் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்.

இதனைவிட 1901 இல், யேர்மனியில் லெனினால் வெளியிடப்பட்ட ‘இஸ்க்ரா’ (தீப்பொறி) என்ற பத்திரிகையின் முதலிதழின் நிழற்படப் பிரதியும், பல்வகைப்பட்ட லெனின் பதக்கங்களும்; லெனின் நினைவு முத்திரைகளும்; அவரது எழுத்துப் படைப்பு

களைக் கொண்ட 42 தொகுதிகளும் வைக்கப் பட்டிருந்தன.

லெனின் நூற்றாண்டு நிறையையொட்டி நடத்தப்பட்ட கலைப் போட்டியில் பங்குபற்றிய ஓவியங்களும், சிற்பங்களும் புறம்பாகக் காட்சிக்கு வைக்கப் பட்டிருந்தன. இவற்றில், முதல் மூன்று பரிசுகளைப் பெற்ற ஓவியங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. முதலாவது பரிசைப் பெற்ற எச். எல். சரத் தனது ஓவியத்தில், விழி திறக்கப்படாத நிலையில் காணப்படும் மனித உருவங்களுக்குக் கண்திறக்கும் ஓவியராக லெனினைச் சித்திரித்துள்ளார். இதன்மூலம், மக்களுக்குச் சோசலிஸப் பார்வையைக் கொடுத்த லெனினது மாபெரும் தொண்டைக் குறியீடாக அவர் விளக்குகின்றார். இரண்டாவது பரிசைப் பெற்ற பிள்யு. ஈ. பெர்னாண்டோ, தனது ஓவியத்தில், இருளில் கிடக்கும் மக்களை, பொது வுடைமைச் சூரியனிலிருந்து வீசும் ஒளிக்கதிர்களை நோக்கி அழைத்துச் செல்பவராக லெனினைச் சித்திரித்துள்ளார். மூன்றாவது பரிசுக்குரியவரான தெல்கொட மகிந்த தேரோ, நிறமூட்டப்பட்ட சாதாரண மணலைத் தூவித் தூவி ஒட்டும்படியாகச் செய்து, லெனினது ஓவியத்தை உருவாக்கியுள்ளார்; இது ஆச்சரியமூட்டுவதாக இருக்கின்றது

இவற்றைவிட 'பற்றிக்' ஓவிய முறையில் துணியிலும், எச். எல். குணசேகரவினால் ஒட்டுப்பலகையிலும் வரையப்பட்டிருந்த லெனினது ஓவியங்கள், அருமையாக இருந்தன. உடைந்த கண்ணாடித் துண்டுகளைக்கொண்டும், லெனினது தோற்றம் உருவாக்கப் பட்டிருந்தது.

மாமேதை லெனினின் நினைவாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட இதுபோன்ற கண்காட்சிகள், இன்றைய காலகட்டத்தில் மிக அவசியமானதினால், நகர்ப்புறங்களோடு நின்றுவிடாமல் கிராம மக்களிடமும் இவை எடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டும்!

◆
மல்லிகை

வைகாசி 1970

22

பயணம்...



தேசிய கலைக்கூடம்

பயணங்கள் எப்போதும் புதிய அனுபவங்களையும் மகிழ்வையும் தருவனவாய்த்தான் உள்ளன. அறிஞர் ராகுல்ஜி சாங்கிருத்தியாயனின் 'ஊர்சுற்றிப் புராணம்' நூலை முன்பு விரும்பிப் படித்துமுள்ளேன் ; பயணிப்பு ஆர்வத்தைத் தூண்டும் புத்தகம் அது. அவரவரின் விருப்பங்கள், தேவைக்கு ஏற்ப, பயணங்களில் முன்னுரிமை பெறும் விடயங்கள் வெவ்வேறாகவும் அமையும்.

2001 முற்பகுதியில் ஐரோப்பிய நாடுகள் சிலவற்றுக்குச் சென்றபோது கலைக்கூடங்கள், வரலாற்று முக்கியம்வாய்ந்த இடங்கள், அருங்காட்சியகங்கள் முதலியவற்றுக்கு முன்னுரிமை அளித்தேன்; கலைஞர்கள் எழுத்தாளர் சந்திப்புகளும் முக்கியம் பெற்றன.

இலண்டனில் ‘ட்ரஃவல்கார்’ சதுக்கத்தில், உயர்ந்த நினைவுத் தூண்; அது அமைந்த மேடையில் நான்கு புறங்களிலும் பெரிய சிங்கச் சிற்பங்கள். சதுக்கத்தில் எந்நேரமும் அநேக மக்கள் குழுமியபடி; கூட்டமாகப் புறாக்களுமென ரம்மியமான சூழல்! சதுக்கத்தின் எதிரே அமைந்திருக்கிறது தேசிய கலைக்கூடம் (National Gallery). 1824 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இக்கலைக்கூடம், விஸ்தாரமான மண்டபங்கள் பலவற்றைக் கொண்டுள்ளது. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து, வெவ்வேறு காலகட்டங்களைக் கொண்ட - வெவ்வேறு நாடுகளின் கலைஞர்களின் 2300 இற்கு மேற்பட்ட ஓவியங்கள் வகைப்படுத்தப்பட்டு, இங்கு காட்சிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. உலகப் பிரபலம்வாய்ந்த வியனார்டோ டாவின்சி, மைக்கல் ஆஞ்சலோ, ரபாயல், எல் கிரீக்கோ, வில்லியம் ரேனர், ஜோன் கொன்ஸ்டாபிள், கோயா, எட்வர்ட் மனே, குளோட் மனே, ஜோர்ஜ் சூரர், போல் செசான், வின்சென்ட் வான்கோ, போல் கொஹின், பப்லோ பிக்காசோ, எட்கார் டெகாஸ் முதலிய ஏராளமானோரின் படைப்புகள் பல உள்ளன. சிறிய ஓவியங்களிலிருந்து, 30 அடி 20 அடி நீள - உயரம் கொண்ட பிரமாண்டமான ஓவியங்களையும் காணலாம்.

கனலெட்டோ (Canaletto 1697 - 1768) வரைந்த ‘பெரும் கால்வாயில் படகுப் பந்தயம்’ பிரமிப்பைத் தந்தது! கால்வாயின் இரு புறங்களிலும் நீண்ட தொலைவுக்குப் பெரிய கட்டடங்கள்; கால்வாயில் போட்டியிலீடுபட்டுள்ள நீண்ட வள்ளங்கள்; அதில் ஏராளமான மனிதர்கள்; கரைகளிலும் ஏராளமான பார்வையாளர். ஏராளம் உருவங்களை நிறைத்து விஸ்தாரமாக வரைந்திருப்பது, பிரமாண்டத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் சந்தோஷத்தையும் எழுப்புகிறது! கனலெட்டோ வரைந்த ‘பெரும் கால்வாயின் மேலெல்லை’ என்னும் ஓவியமும் இவ்வனுபவத்தையே தந்தது. கால்வாயின் நீண்ட தொலைவுக்குப் பெரிய கட்டடங்கள்; ஆங்காங்கே சில வள்ளங்களில் சில மனிதர்; மேலே விரிந்த வானம் சில முகில்களுடன் என, அவ்வோவியம் உள்ளது.

ஸ்பானியப் பிரிவிலுள்ள ஓவியங்களும் என்னைக் கவர்ந்தன. இருண்மை நிறங்களில் அமைந்த பல ஓவியங்கள்,



‘இம்பீரியல்’ யுத்த அருங்காட்சியகம்

ஒருவகை அகவுலக சஞ்சாரத்தைத் தூண்டின. ஆன்மிகத் துறவி களின் கோலங்களைச் சித்திரிப்பவை பல; பிரான்சிஸ்கோ டி ஸூர்பரின் என்ற ஓவியரின், ‘தியானத்தில் புனித பிரான்சிஸ்’ என்னும் ஓவியம் அவற்றில் ஒன்று. கைகளில் மண்டை ஓட்டுடன் முழங்காலில் இருந்தபடி, புனித பிரான்சிஸ் தியானத்தில் ஈடுபட்டுள்ளார்! இது கிழக்கத்தைய துறவிகளையும் நினைவூட்டுகிறது. இவ்வாறு வேறு சில ஓவியங்களும் ஆச்சரியத்தை ஊட்டின. றொபேட் காம்பின் (1378 - 1444), டேர்க் பவுட்ஸ் ஆகியோர் ‘கன்னியும் குழந்தையும்’ என்னும் தலைப்பில் தனித்தனியாக வரைந்த ஓவியங்கள் இரண்டிலும், தேவ மாதா குழந்தை யேசுவுக்கு முலை தெரியப் பாலூட்டுவது சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளது! கொறேஜியோ(1524) என்ற இத்தாலிய ஓவியரின் ஓவிய மொன்றில், தேவமாதா குழந்தை யேசுவுக்கு உடுத்துகிறார்; யேசு குறி தெரிய நிர்வாணமாக உள்ளார். இதைப்போலவே மைக்கல் ஆஞ்சலோ வின் ‘த என்ரொம்ப்மென்ற்’ என்னும் பெரிய ஓவியத்திலும் யேசு குறி தெரியச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளார். இவை பொது மரபிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டவை; இவ்வாறான படைப்புகள் இருக்குமென நான் ஒருபோதும் கருதி இருக்காததால், அதிர்ச்சியாக இருந்தது. இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த வில்லியம் ரேனர்(1775 - 1851) வரைந்த ஓவியங்கள் வித்தியாசமானவை. அவர் மாலுமியாக இருந்தவர். அவரது அனுபவ வெளிப்பாடாக அமைந்த பல ஓவியங்களில் கடல், கப்பல்கள், துறைமுகங்கள், புயல் நேரத்தில் துறைமுகம், வெளிறிய வானம் என்பன அற்புதமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த மிகப் பெரிய கலைக்கூடத்தில் உள்ளவற்றைப் பார்த்து இரசித்து முடிப்பதானால், நீண்ட நாட்கள் எடுக்கும். இரண்டு நாட்கள் கவிஞர் சு. வில்வரத்தினமும் கூட வந்தார். கலைக்

கூடத்திற்கான அனுமதி இலவசம்; எனவே அதனையும் பயன்படுத்தி, பின்னர் ஏழு எட்டு முறைகள் நான் தனியாகவே சென்று, முன்னர் பார்க்காத ஓவியங்களையும், ஏற்கெனவே பார்த்தவற்றில் சிலவற்றையும் பார்த்து மகிழ்ந்தேன். தனியச் சென்றபோது ஆறுதலாகப் பார்க்க முடிந்தது. ஓவியங்களின் முன்னால் ஆறாமர்ந்து பார்ப்பதற்கு நீளமான இருக்கைகளுமுள்ளன. ஒளிப்படம் பிடிப்பதற்கு அனுமதியில்லை. ஒவ்வொரு மண்டபத்திலும் பாதுகாவலர் நோட்டமிட்டபடி இருந்தனர். இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் போதும் அழியாமல் இந்தக் கலைச் செல்வங்கள் பேணப்படுவது, பெரும் பாக்கியம்தான். மானுடத்தின் படைப்பு மேன்மையை வெளிப்படுத்தும் வரலாற்றுப் பொக்கிஷங்களல்லவா இவை!

கலைக்கூடத்தின் செயின்ஸ்பரி பகுதியில், புத்தக நிலையம் உள்ளது. ஓவியங்களின் மறுபதிப்புகள், ஓவிய அட்டைகள், ஓவியப் பற்றிய நூல்கள், ஓவியங்கள் பதிக்கப்பட்ட குவளைகள் - பலகைத் துண்டுகள், வெவ்வேறு வகையான காகிதத்திலும் 'பிளாஸ்டிக்' கிலும் அமைந்த புத்தக அடையாளத் துண்டுகள் (book mark) முதலியவை அங்கு விற்பனைக்கு இருந்தன; அவற்றில் சிலவற்றை ஆவலுடன் வாங்கினேன்.

**

'பிளையிஸ்ரோ' விலுள்ள பத்மநாப ஐயரின் வீட்டில் தங்கியிருந்த நானும் வில்வரத்தினமும், பாதாளத் தொடருந்தின் (Tube) மூலம் சென்று, வோட்டலூ நிலையத்தில் இறங்கி நடந்து, 'இம்பீரியல் யுத்த அருங்காட்சியகத்' துக்குச் சென்றோம். அங்கு அனுமதிச்சீட்டு வாங்கி உள்நுழைந்தோம்; மாலை நான்கு மணிக்குப் பிறகு இலவசமாகப் பார்க்கலாம் என்பது, அங்கு சென்றபின்னரே தெரியவந்தது.

முதலாம் இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின்போது பாவிக்கப்பட்ட டாங்கிகள், வாகனங்கள், எறிகணைகள், பீரங்கிகள், விமானங்கள் அங்கு உள்ளன. நீர்மூழ்கியின் அமைப்பு, இயங்கு முறைகள் என்பவற்றை அறிய முடிந்ததோடு, அதனுள்ளான அனுபவங்களையும் பெற முடிந்தது. பெரிய பதுங்கு குழி, அதன் விஸ்தாரமான பகுதிகள், ஒளி ஒலி அமைப்புடன் அதனுள்ளான அனுபவம் என்பதும் அருமை!

யூதர்மீதான பெரும் படுகொலைகள் (Holocaust) பகுதி, கூடுதலான கவனத்தை ஈர்த்தது. வெவ்வேறு நாள்களில், மாலை நான்கு மணிக்குப் பிறகு, நான்கைந்து தடவைகள் தனித்து இந்த அருங்காட்சியகத்துக்குச் சென்றபோதெல்லாம், இந்தப் 'பெரும் படு



‘பெரும் படுகொலைகள்’ பகுதி

கொலைகள்’ பிரிவில் நேரத்தைச் செலவிட்டேன். ஹிட்லராலும் ஏனைய நாசிகளாலும் யூதர்களுக்கு நிகழ்த்தப்பட்ட அவலங்கள், ‘கெற்றோ’க்களில் யூதர்களின் அவல வாழ்வுமுறை, உண்மை மனிதர்களின் கூற்றுக்கள் எல்லாம் படங்களாகவும் ஒலிப்பதிவுகளாகவும் உள்ளன. மாபெரும் ஒஸ்விச் அழிப்புக்கூடத்தின் மாதிரி அமைப்பும் உள்ளது. மரத்திலான ஒடுங்கிய படுக்கைகள், கொல்லப்பட்ட யூதர்களின் சப்பாத்துகள், குவளைகள், கரண்டிகள், தலை முடிகள், அவர்கள் இரகசியமாக எழுதிய குறிப்புகள், கடிதங்கள் எல்லாமுள்ளன. ‘கெற்றோ’க்களிலும் முகாங்களிலும் நடைபெற்ற எதிர்ப்பு முயற்சிகள் பற்றிய விபரங்களும் உள்ளன. 1938 இல், ஒரு யூதக் குடியிருப்பில் நாசிகளால் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு நிகழ்த்தப்பட்ட கொலைகள், எரிப்புகள், கொள்ளைகளுக்குப் பதிலடியாக ஒரு யூத இளைஞன், பிரான்சிலுள்ள யேர்மன் தூதரைச் சுட்டுக் கொல்கிறான். “எல்லா யேர்மனியரையும் அழிக்க வேண்டும்” என, அவன் கூறுகிறான். அவனது பெற்றோரும் அயலவரும் பலாத்காரமாகப் போலந்துக்கு விரட்டப்பட்ட பின்னரே, அவன் இவ்வாறு செய்தான். சிறிய சிறிய தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகள்மூலம் - தொடர்பான வரலாற்றுக்காட்சிகள், உண்மை மனிதரின் கூற்றுக்கள் காட்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. ஹிட்லர், கோயபெல்ஸ், கோயரிங் முதலிய முக்கிய நாசிகளின் யூத விரோத உரைகள், காட்சி ரூபமாக அவற்றில் தொடர்ந்தன.

நாசிகளின் எழுச்சியும், யூதர்மீதான வெறுப்பும் விபரமாக அங்கு தரப்பட்டுள்ளன. நாசிகளின் ‘புதிய ஒழுங்கு’க்காக (New Order) ஜிப்ப்சிகள், சமப் பாலுறவாளர், தொழிற்சங்கவாதிகள், அங்கக் குறைபாடுடையோர் என்போரும் மேலும் ஏராளமான மக்களும்

கொல்லப்பட்டனர். அறுபது இலட்சம் யூதர்கள் கொல்லப் பட்டுள்ளனர். ஒரு சுவரொட்டியில் பின்வரும் சுலோகமுள்ளது :

“One People, One Reich, One Fuher”

(ஒரே மக்கள், ஒரே ஆட்சி, ஒரே தலைவர்).

1933 இல், நாசி மாணவர்கள் S A ஆள்களின் உதவியால் பல்கலைக்கழகங்கள், பொது - தனியார் நூலகங்களிலுள்ள புத்தகங்களை எரித்தனர். கொம்யூனிஸ்ட்ஸ் மற்றும் சிக்மண்ட் பிராய்ட், பிரெக்ஸ், ஜாக்லண்டன், எச். ஜி. வெல்ஸ் முதலிய எழுத்தாளர்களால் எழுதப்பட்ட நூல்கள் எரிக்கப்பட்டன; பெர்லின் பல்கலைக்கழக முன்றலில் 20,000 நூல்கள் எரிக்கப்பட்டன. “யூதப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணாவிட்டால் மனிதகுலத்துக்கு விடுதலை இல்லை.” என, ஜூலியஸ் ஸ்ரேய்கர் எழுதினார். இவர் கிழமைதோறும் ஐந்து இலட்சம் பிரதிகள் விற்பனையாகும் ‘டேர் ஸ்டர்மர்’(Der Sturmer) என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியராவார்!

1933 மார்ச் 28 இல், ஒரு கிழமைக்குள் 30,000 யூதர் கைது செய்யப்பட்டு, முகாம்களில் அடைக்கப்பட்டனர். 1934 ஆனியில், எல்லாரும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டு, முதலாவது தடுப்பு உழைப்பு முகாம் (Concentration Camp) அமைக்கப்பட்டது. 1935 புரட்டாதியில், நூரம்பர்க் சட்டம் அமுலுக்கு வந்தது; யூதர் தமது குடியரிமையை இழந்தனர். பூங்காக்களில் மஞ்சள் நிற வாங்குகள் தனியாக - யூதன் என்ற எழுத்துகளுடன்! தூய (Mupa) இரத்தம் கொண்டவரே யேர்மன் பிரசைகள் ஆயினர்!; அவர்களே பேரினம் (Master Race) எனவும் சொல்லப்பட்டது. ஆயினும், அமெரிக்கக் கறுப்பின வீரர் ஜெசி ஓவன், 1936 ‘பெர்லின் ஒலிம்பிக் போட்டி’யில் நான்கு தங்கப் பதக்கங்களைப் பெற்றார்; நிகழ்வில் பங்குபற்றிய ஹிட்லர் கோபத்துடன் எழுந்து சென்றுவிட்டார்!

1938 இல், ஒரு பாடசாலையின் கரும்பலகையில் காணப்பட்ட வரிகள் :

“யூதன் எமது முக்கிய எதிரி.”

“யூதரைக் குறித்து எச்சரிக்கையாய் இருங்கள்.”

யூதர்மீதான பாரபட்சங்களும், படுகொலைகளும், அவர்களின் அவலங்களும் எமது அனுபவங்களுடன் ஒத்துப்போவதான உணர்வைத் தவிர்க்க இயலவில்லை!

(பயணம் தொடரும்....) ♦

ஞாயிறு தினக்குரல்

30.08.2015

பயணம் - II



லக்ஷ்மி ஹோம்ஸ்ரோம்

தமிழர் தகவல் நடுவமும் நியூஹாம் நூலகமும் இணைந்து, மொழியாக்கப் பயிலரங்கு ஒன்றினை இலண்டனில், இருநாள்கள் நடத்தின. அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியரான போலா றிச்மனும் லக்ஷ்மி ஹோம்ஸ்ரோமும் இணைந்து, இதனை ஒழுங்கமைத்தனர். ஐரோப்பிய நாடுகளில், ஆங்கிலம் மற்றும் ஐரோப்பிய மொழிகளில் கல்விகற்கும் தமிழ் இளம் தலைமுறையினரைத் தமிழுடன் தொடர்புறுத்தி,

ஏனைய மொழிகளிலிருந்து தமிழுக்கும் தமிழிலிருந்து ஏனைய வற்றுக்கும், படைப்பிலக்கியங்களை மொழியாக்கம் செய்வதை ஊக்குவிப்பதை, இப்பயிலரங்கு நோக்கமாய்க் கொண்டிருந்தது.

முதல் நாள் தமிழ்ச் சிறுகதைகளும் கவிதைகளும், சில வற்றின் மொழியாக்கங்களும் வாசிக்கப்பட்டன. சு. வில்வரத்தினமும் நானும் உட்பட வேறு சிலரும் கவிதைகளை வாசித்தனர். இரண்டாம் நாள், கவிதை மொழியாக்கம்பற்றிய உரைகளும் பயிற்சிகளும் கவிதை வாசிப்பும் இடம்பெற்றன. யேர்மனி, பிரான்ஸ் முதலிய நாடுகளிலிருந்தும் வந்து இளைஞர் சிலர், அந்தந்த மொழி களில் கவிதை படித்தனர். இந்த மொழிபெயர்ப்புப் பயிலரங்கு போன்றவற்றால் விழிப்புணர்வு பெருகும்போது, வெவ்வேறு மொழிகள் வாயிலாகப் பயிலும் தமிழர் - தமிழ்ப் படைப்புகளைப் பிறமொழிகளுக்குக் கொண்டுசெல்வதும், வேற்று மொழிகளின் படைப்புகளைத் தமிழுக்குக் கொண்டுவருவதும் நிகழும். இதனால் வரக்கூடிய பயன் பெறுமதியானது. எனவே, அமைப்பாளரின் நோக்கம் நீண்டகால நோக்கிலும் முக்கியத்துவம் மிக்கது என்பதைப் பலரும் உணர்ந்தனர்.

லக்ஷ்மி ஹோம்ஸ்ரோம் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கில இலக்கியத்தில் பட்டம் பெற்றவர்; பின்னர் மேற்படிப்பை 'ஓக்ஸ்போர்ட்' பல்கலைக் கழகத்தில் மேற்கொண்டவர்; அதன்போது ஆர். கே. நாராயணனின் படைப்புகளில் தனது ஆய்வினைச் செய்தார். நீண்டகாலமாக இலண்டனுக்கு வெளியே, நோறிச் (Nowrich) என்னும் இடத்தில் வசித்து வருகிறார். அவரது கணவர் நோர்வே நாட்டைச் சேர்ந்தவர். ஒருநாள் காலை பதினொரு மணிக்கு, லக்ஷ்மி ஹோம்ஸ்ரோம் வீட்டுக்குக் காரில் பயணமானோம். பத்மநாப ஐயர், மாலி, மு. நித்தியானந்தன், சு. வில்வ ரத்தினம், நான் ஆகியோர் பயணப்பட்டோம். போகுமிடமெங்கும் அழகிய காட்சிகள் - பெரிய பசுமை வெளிகள் கண்ணை நிறைத்த படி இருந்தன ; மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

அதிவேகப் பாதையில் சில இடங்களிலேயே பாதையைக் கடந்து திரும்ப முடியும். காரோட்டிச் சென்றவரின் குழப்பத்தில் பல தடவைகள் வழிமாறிச் செல்ல நேர்ந்தது. கைத்தொலைபேசியில் லக்ஷ்மி ஹோம்ஸ்ரோமுடன் தொடர்புகொண்டு, பாதைத் திருப்பம் பற்றித் தெளிவுபெற்று, ஒருவாறு அங்கு போய்ச் சேர்ந்தோம். அவரும் கணவரும் மகிழ்வுடன் எம்மை வரவேற்றனர் ; பத்மநாப ஐயர் ஏற்கெனவே அவர்களுடன் தொடர்பில் உள்ளவர். பரஸ்பர

அறிமுகத்துடன் பலவற்றையும் உரையாடினோம். தனது மனைவியின் முக்கியத்துவம் பற்றிய பெருமிதம் ஹோம்ஸ்ரோமில் தெரிந்தது; அவரே எமக்காகத் தேநீரைத் தயாரித்தும் தந்தார். நாங்கள் சென்ற காலத்தில் லக்ஷ்மி ஹோம்ஸ்ரோம் ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்திருந்த அசோகமித்திரனின் ‘தண்ணீர்’, ந. முத்து சாமியின் ‘நீர்மை’, மௌனி கதைகள், அம்பையின் கதைகள் ஆகியன நூல்வடிவில் வெளியாகிவிட்டன; சிலப்பதிகாரத்தையும் மணி மேகலையையும் கதைவடிவில் அவர் எழுதிய ஆங்கில நூல்களும் வெளியாகிவிட்டன. சுந்தர ராமசாமியினதும் புதுமைப்பித்தனதும் சிறு கதைத் தொகுப்புகள் விரைவில் வெளியாகுமெனவும் சொன்னார். பல தமிழ் நூல்களையும், ஜெயசங்கரின் ‘தேட் ஐ’ ஆங்கில இதழ்ப் பிரதிகளையும் பத்மநாப ஐயர் அவருக்குக் கொடுத்தார். ஐயர்மூலம் ஏற்கெனவே கிடைக்கப்பெற்ற மூன்றாவது மனிதன் இதழில் வெளியான - எனது நேர்காணலை அவர் படித்திருந்தார். கதைப்பின் இடையில் அதனைக் குறிப்பிட்டு, ‘...Fascinating interview’ என்றும், ‘Variety of experience’ என்றும் சொன்னபோது மகிழ்ச்சியாயிருந்தது. நீலாவணன், மஹாகவி, மு. பொன்னம்பலம் முதலிய ஈழத்துக் கவிஞர் சிலரின் கவிதைகளுக்கு மெட்டமைத்து சு. வில்வரத்தினம் பாடிய பாடல்கள், சூழலுக்கு மேலும் இனிமை சேர்த்தன.

பின்னாள்களில் பாமாவின் ‘கருக்கு’, ‘சங்கதி’; மாதவையா வின் ‘கிளாரிந்தா’; சுந்தர ராமசாமியின் ‘குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள்’, சல்மாவின் ‘இரண்டாம் ஜாமங்களின் கதை’ ஆகிய நூல்களும் மொழியாக்கங்களாக ஆங்கிலத்தில் வந்துள்ளன. லக்ஷ்மி ஹோம்ஸ்ரோம் தனது மொழியாக்கங்களுக்காக, இந்தியாவில் ‘குறொஸ் வேர்ட்’ விருதினை இரு தடவைகள் பெற்றுள்ளார்; கனடாவில் இலக்கியத் தோட்டம் அமைப்பினால் வழங்கப்படும் ‘இயல் விருதை’யும் (2007) பெற்றுள்ளார். ‘திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டோர் அதை வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்’ என்றார் பாரதியார். அதற்கு, தமிழ் தெரியாத பிறமொழியாளரிடம் எமது படைப்புகள் முதலில் கொண்டு செல்லப்பட வேண்டும். அத்தகைய முயற்சியில் ஈடுபாட்டுடன் தொடர்ந்து செயலாற்றிவரும் லக்ஷ்மி என்றும் மதிப்புக்குரியவர்; அவரை நேரில் சந்திக்க வாய்ப்புக் கிடைத்தமைக்கு மகிழ்கிறேன்! அவருக்கு இயல் விருது வழங்கப் பட்டபோது, “இயல் விருது செத்துவிட்டது!” என, தமிழக எழுத்தாளர் ஜெயமோகன் எழுதினார் ; அதே ஜெயமோகன்தான்



மேடம் துஷார்ட்ஸ்

இவ்வாண்டு, அதே 'இயல் விருதைப்' பெற்றுக் கொண்டார்!! இவை இரண்டையும், தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் காணநேரும் ஆச்சரியங்களில் சிலவாகப் புரிந்துகொள்கிறேன்!

**

1961 ஆம் ஆண்டளவில், எனது மாணவப் பருவத்தில், அக்கரைச் சீமையில் என்னும் ஐரோப்பியப் பயணத் தொடர், கல்கி வார இதழில் வெளிவந்தது; சோமு என்பவர் அத்தொடரை எழுதினார். இலண்டனிலுள்ள 'மேடம் துஷார்ட்ஸ் மெழுகுப் பொம்மைக் கலைக் கூடம்' பற்றி, அதிலேயே முதன்முதல் அறிந்துகொண்டேன்; பின்னொரு நாளில் அந்தக் கலைக்கூடத்தைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டுமென, அன்று நினைத்ததேயில்லை. இலண்டனில் நின்றபோது ஒருநாள், ஓவியரும் ஒளிப்படக் கலைஞருமான நண்பர் K. கிருஷ்ணராஜா, அக் கலைக்கூடத்துக்குக் கூட்டிச் சென்றார்.

மரீ குரொசொல்ற்ஸ் என்னும் பெண் 1761 இல் பிரான்சில் பிறந்தவர்; 1795 இல் பிரான்சுவா துஷார்ட்ஸ் என்பவரை மணந்தபின், மேடம் துஷார்ட்ஸ் ஆனார். இளமைக்காலத்தில், சுவிற்சர்லாந்தில் ஒரு மருத்துவரிடம் தாயார் வேலைபார்த்தபோது, அந்த மருத்துவர் மூலமே, 'மரீ' மெழுகுப் பொம்மைகளை வடிவமைக்கும் கலையைக் கற்றார். மருத்துவர் இறந்த பின்னர், பெருந்தொகையான அவரது மெழுகுப் பொம்மைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, 33 ஆண்டுகள் ஐரோப்பா எங்கும் பயணம் செய்து காட்சிப்படுத்தினார். 1835 இல் இலண்டனில் 'பேக்கர் வீதி'யில் 400 உருவங்களைக் கொண்டு நிரந்தரக் காட்சிக்கூடத்தை அமைத்தார். இரண்டு தடவைகள் ஏற்பட்ட தீ விபத்தில் ஏராளமானவை அழிந்தன; மீண்டும் அவற்றில் பல வடிவமைக்கப்பட்டன. 1850 இல் அவர் மரணமானார். பின்னர் அவரது பேரன் ஒருவர் கலைக்கூடத்தைப் பொறுப்பெடுத்து

நடத்தினார். தற்போது உள்ள புதிய இடத்துக்குக் கலைக் கூடம் மாறியது, 1884 ஆம் ஆண்டிலாகும்.

கலைக்கூடத்தில் மெழுகிலான உருவங்கள் தொடர்ந்து புதிதாகச் செய்யப்பட்டுச் சேர்க்கப்படுகின்றன. வரலாற்று முக்கியத்துவம் உள்ளவர்கள், ராஜகுடும்பத்தவர், திரைப்பட நட்சத்திரங்கள், விளையாட்டு வீரர்கள், அரசியல்வாதிகள், அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், பிரபலமான குற்றவாளிகள் முதலியோரின் உருவங்கள் வடிவமைக்கப்பட்டு, அவர்களுக்கே உரிய தனித்துவமான உடைகள் - அணிகலன்களுடன், உரிய பின்னணியுடன் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. செய்நேர்த்திமிக்கனவாய் தத்துரூபமானவையாக அவை அமைந்திருப்பது, யாருக்கும் ஆச்சரியத்தையே தோற்றுவிக்கும்! நெல்சன் மண்டேலாவுடன் நான் நிற்கும் படத்தைப் பார்த்த எனது எழுத்தாள நண்பர் ஒருவர், (உண்மையான) நெல்சன் மண்டேலாவுடன் எடுக்கப்பட்ட படம் அது வென நான் விளையாட்டாகக் கூறியதை நம்பியே விட்டார்!

கலைக்கூடத்தில் நான் பார்த்த உருவங்களில் முதன்முதலில், புகழ்பெற்ற உதைபந்தாட்ட வீரர் 'பெலே' யுடன் (Pele) சேர்ந்து நான் இருப்பதைக் கிருஷ்ணராஜா ஒளிப்படம் எடுத்தார் ; உதைபந்தாட்ட ஆர்வம் மிக்கவன் - முன்னாள் உதைபந்தாட்ட வீரன் - என்பதாலேயே, அவ்வாறு முன்னுரிமை கொடுத்தேன். திரைப்பட நெறியாளர் அல்ஃவிரட் ஹிசுகொக், ஸ்ரீவன் ஸ்பில்பேர்க், நடிகர் சார்லி சப்ளின்; ஓவியர்களான பிக்காசோ, வான்கோவுடன் இன்னுமிரு ஓவியர் சேர்ந்திருக்கும் கூட்டம், போப் பாண்டவர், இங்கிலாந்து அரச குடும்பத்தவர், நெல்சன் மண்டேலா, மகாத்மா காந்தி முதலியோரின் மெழுகு உருவங்களுடனும் நான் சேர்ந்திருக்க, கிருஷ்ணராஜா படம் எடுத்தார். அன்று அங்குசென்று பார்த்து வியந்ததை, அந்த ஒளிப்படங்கள் இன்னும் நினைவுபடுத்தியவாறு உள்ளன!

ஞாயிறு தினக்குரல்

06. 09. 2015

அ. யேசுராசா • 165

சு. ரா. : உலகத் தமிழர் உறவு



‘சு. ரா. உலகத் தமிழர் உறவு’ என்ற இந்த அமர்வுக்காக இவ்வரங்கில் கூடியுள்ள அனைவருக்கும், முதலில் எனது வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1) சு. ரா. மீது மதிப்பும் நேசமுங்கொண்ட ஏராளமான வாசகர் தமிழகத்துக்கப்பால் - பிறமாநிலங்களிலும் இலங்கை, சிங்கப்பூர், மலேசியா, கனடா,

அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய நாடுகள் முதலியவற்றிலும் பரந்துள்ளனர். அவரது படைப்புகள்மீதான ஈடுபாட்டினால், முதலில் இந்த வாசகர் உறவு தொடங்குகிறது.

எனது அனுபவமும் அவ்வாறேதான்.

1966 அளவில் தீபம் இதழில் வெளியாகிய நானும் எனது எழுத்தும் என்ற கட்டுரைமூலமே, இளம் வாசகனாக முதலில் அவரை அறிந்துகொண்டேனென நினைக்கிறேன். 1967 இல் யாழ்ப்பாணப் புத்தகக் கடையொன்றில் வாங்கிய அவரது அக்கரைச் சீமையில் சிறுகதைத் தொகுதியின் கதைகள் ஈடுபாட்டை வளர்த்தன ; அதே ஆண்டில் கிடைத்த அவரது செம்மீன் மொழிபெயர்ப்பு தீவிரக் கவர்ச்சியையே உருவாக்கிவிட்டது! 1971 இல் ஒரு புளியமரத்தின் கதை நாவல்; 1974 இல் பிரசாதம் தொகுதி - குறிப்பாக அதன் முன்னுரை என்பன, பதிவினை ஏற்படுத்துகின்றன. இடைக்காலத்தில் பசுவய்யா வின் புதுக்கவிதைகளும், ஞானரதம் இதழில் படித்த 'புதுமைப்பித்தனின் மனக்குகை ஓவியங்கள்' கட்டுரையும், புத்தனுபவத்தின் சந்தோஷத்தையும் இரசனையின் கூர்மையையும் அளித்தன. ஜே.ஜே.; சில குறிப்புகள் நாவல், அவரது பொறுப்பில் வெளியான 'காலச்சுவடு' (எட்டு இதழ்கள்) என அவரது எழுத்துகளுடனான உறவும் ஈடுபாடும் இன்றுவரை நீள்கின்றன.

2) நேர்ச்சந்திப்புகளின் மூலமும் கடிதங்கள் மூலமும் அவருடனான பலரின் உறவு தொடர்கிறது.

1982 பங்குனியில், திருவனந்தபுரம் விமான நிலையத்தில் தான் நேரில் அவரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. பத்மநாப ஐயர், து. குலசிங்கம், நான் மூவரும் தமிழகச் சுற்றுலாவுக்காக வந்தோம் ; தனது 'காகங்கள்' அமைப்பிலுள்ள இலக்கிய நண்பர்கள் சிலருடன் எம்மை அழைத்துச் செல்ல வந்திருந்தார். நாகர் கோவிலில் அவரது வீட்டில் சில நாட்கள் தங்கினோம் ; 'காகங்கள்' கூட்டத்தில் கலந்துரையாடினோம். பத்மநாபபுரம் அரண்மனை, கன்னியாகுமரி போன்ற இடங்களுக்குத் தனது காரில் எம்மை அழைத்துச் சென்றார்.

1983, 1997, 1998, 2002 ஆகிய ஆண்டுகளில், ஐந்தாறு தடவைகள் அவரது வீட்டில் தங்கியிருந்திருக்கிறேன். வீட்டிலும் அவரது மாலைநேர உலாவில் இணைந்துசென்ற வேளைகளிலும் ஈழத்து அரசியற்குழல், இலக்கிய முயற்சிகள், வேறு கலாசார நடவடிக்கைகள் பற்றியெல்லாம் அக்கறையுடன் வினவுவார். இலங்கையின் யுத்தச் சூழல் உருவாக்கும் மானுட அவலங்களின் பாதிப்பினால் அவர்

சஞ்சலத்துக்குள்ளாகுவதைப் பல தடவைகளில் கண்டிருக்கிறேன்.

எளிமையும், நேசபாவமும், பிறர் சொல்லும் கருத்துகளுக்கு அக்கறையுடன் செவிகொடுப்பதும் அவரிடம் இயல்பாய் அமைந்திருந்தன; மேற்கோள்களை அல்லாமல் சொந்தக் கருத்தினைச் சொல்லுமாறு கேட்பதும், யாரும் வினாவெழுப்பினாலும் மதிப்புடன் உரையாடலைத் தொடர்வதும் அவரது இயல்பு. கடிதம் எழுதினால் உடன் பதில்போடும் வழக்கம் அவரிடம் இருந்தது ; இதனால் பலரைப்போலவே நானும் கடிதத் தொடர்பைப் பேணிவந்தேன்.

3) சு. ராவின் வெளிநாட்டுப் பயணங்களின்போது, புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களுடனான உறவு நெருக்கமடைந்தது. 1985இலும் 1990இலுமாக இருதடவைகள் சிங்கப்பூர் சென்றிருக்கிறார். அங்கு முனைவர் நா. கோவிந்தசாமியின் ஏற்பாட்டில் நன்யாங் பல்கலைக் கழகத்தில் உரையாற்றியதுடன், தமிழ் மாணவர்களுடன் பல்வேறு விடயங்கள் தொடர்பாகக் கலந்துரையாடியுள்ளார். 1989 இல் பரீஸ் சென்று, அதுபற்றிய அனுபவங்களைக் கட்டுரையாக எழுதியுள்ளார்.

1993 இல் ரொறொன்ரோ சென்றபோது என். கே. மகாலிங்கம், 'காலம்' இதழ் ஆசிரியர் செல்வம் ஆகியோரின் சந்திப்பு; வேறு ஈழத்து இலக்கியக்காரருடனுமான கருத்துப் பரிமாற்றங்கள். 1993 ஆனிமாதம் இலண்டன் பயணத்தில் பத்மநாப ஐயர் வீட்டில் ஐந்து நாட்கள் தங்கினார். மு. புஷ்பராஜன், ஓவியர் கிருஷ்ணராஜா, நாடகர் க. பாலேந்திரா, பரீசிலிருந்து வந்த கி. பி. அரவிந்தன் முதலியோர் அவ்வப்போது வந்து கலந்துரையாடி உறவைப் பேணினர்.

அ) இலண்டன் பல்கலைக்கழகம் சார்ந்த School of Oriental and African studies மண்டபத்தில், சு. ராவின் இலக்கிய ஆர்வலர் ஒழுங்குசெய்த கூட்டத்தில் சு.ரா. பங்குபற்றினார்.

ஆ) இலண்டனிலுள்ள க. பாலேந்திராவின் அவைக்காற்று கலை கழகம், தனது குழுவினர் - ஆர்வலர்களுடன் சேர்ந்து சு. ராவுடன் ஒரு சந்திப்பை ஒழுங்குசெய்து நடத்தியது.

இவ்வாறான சந்திப்புகள், கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டவர்கள் பெரும்பாலும் ஈழத்தமிழர்களே. இந்த உரையாடல்களின்போது கலை - இலக்கியம், சமூக நிகழ்வுகள், அரசியல் அவதானங்கள் போன்றவைபற்றிய கருத்துகள் பகிரப்பட்டன. சு. ரா. - ஈழத்தமிழர் இடையில் இருக்கும் அக்கறைமிக்க உறவுத் தொடர்புகளே இவற்றின் அடித்தளம்.

ரொறொன்ரோ பல்கலைக்கழகத்தின் 'Centre for South Asian Studies' கனடிய 'தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்' துடன் இணைந்து, வாழ்நாள் சாதனைக்கான தமிழியல் விருதை 2001 இல் சு.ராவுக்கு வழங்கியது. இந்த அமைப்பிலும் ஈழத்தமிழர்களே முக்கிய பங்காற்றுகின்றமை குறிக்கத்தக்கது!

4) ஈழத்தமிழரின் அரசியல் நிலைபற்றி சு. ரா. அக்கறை கொண்டவராகவே இருந்துள்ளார்.

அ) 1983 ஆடி தமிழ் இனப்படுகொலை தொடர்பான கண்டனக் கூட்டமொன்று, கலை - இலக்கியவாதிகளாலும் மனித உரிமை ஆர்வலர்களாலும் அவ்வேளை மதுரையில் நடத்தப் பட்டது; இக்கூட்டம் நடைபெற்றதில் சு. ராவின் பங்களிப்பும் முக்கியமானது.

ஆ) 1987 இந்திய - இலங்கை உடன்படிக்கையினால் இலங்கை சென்ற "இந்திய அமைதிப் படை", வடக்குக் கிழக்குத் தமிழ் மக்கள்மீது பெரும் அட்டூழியங்களைப் புரிந்தது. அந்த நெருக்கடிச் சூழல்பற்றிய ஓர் எழுத்தாளனின் மனப்பதிவுகளைத் தனது 'காலச்சுவடு' இதழில் வெளியிட சு. ரா. விரும்பினார். அவரது வெண்கோளுக்கியைய அங்கிருந்து அனுப்பப்பட்ட, நா. அமுத சாகரன் எழுதிய 'சிங்கத்தின் நகங்களும் அசோகச் சக்கரமும்' என்ற நீண்ட கட்டுரையை, 'காலச்சுவடு' இரண்டாவது இதழில் வெளியிட்டார் ; இக்கட்டுரையின் மொழிபெயர்ப்பு மலையாளப் பத்திரிகை யொன்றில் பின்னர் வெளியாகி, பரந்த கவனத்தையும் பெற்றது.

நேர்ப்பேச்சுக்களிலும் வேறு கட்டங்களிலும், அவரது இந்த ஈழத்தமிழர்பற்றிய அரசியல் அக்கறை வெளிப்பட்டிருக்கிறது.

5) ஈழத்துக் கலை இலக்கிய அக்கறையும் அவற்றுடனான உறவும் இவ்வாறானவையே.

அ) மு. தளையசிங்கம்பற்றி மிக உயர்வான மதிப்பீட்டைக் கொண்டிருந்தார் ; அவர்பற்றி எழுதியும் பேசியும் தமிழகச் சூழலில் கவனக்குவிப்பை ஏற்படுத்தினார். ஈழத்து எழுத்துகள்பற்றி தனக்கு ஏற்பட்ட முதலாவது அதிர்ச்சி 'போர்ப்பறை' வாசித்தது என, பத்மநாப ஐயருக்கு 1980 இல் எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆ) 'அலை' சிற்றிதழ்மீதும் மதிப்புக்கொண்டிருந்தார்.

"... அடுத்த சந்தோஷ அதிர்ச்சி இந்த வருட ஆரம்ப மாதங்களில் கிடைத்தது. 'அலை' ஒரு வருட பையின்ட் வால்யூம். ஒரே வாரத்தில் ஆணி அடித்து உட்கார்ந்துகொண்டு படித்தேன். ஆத்மார்த்தமான பதிப்பு. நிதானமும், நுட்பமும்.

பொறுப்பு. தன் நம்பிக்கைகளைத் தெளிவாக முன்வைக்கும் ஆற்றல். மாறுபட்ட கருத்துக்களை நேர்மையாக வெளிப்படுத்த முடியும் என்பதில் நம்பிக்கை (நாங்கள் என்று இதைத் தெரிந்துகொள்ளப் போகிறோம் என்பது தெரியவில்லை). என் நண்பர் கிருஷ்ணன் நம்பியின் மறைவைப் பற்றிய குறிப்பைப் படித்தபோது மனம் நெகிழ்ந்துபோனேன். நெகிழ்ந்தது கிருஷ்ணன் நம்பிக்காக மட்டுமல்ல ; அலையின் கவன வட்டத்தின் நுட்பத்தை நினைத்தும் கூட.”

இ) ஈழத்தின் மதிப்புமிக்க நவீன ஓவியரான அ. மாற்குவைக் கௌரவிக்குமுகமாக, ‘தமிழியல்’ அமைப்பினால் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிடப்பட்ட தேடலும் படைப்புலகமும் (1987) நூல் - அதிலுள்ள ஓவியம், சிற்பம்பற்றிய கட்டுரைகளினாலும் அதன் வடிவமைப்பு நேர்த்தியினாலும் சு. ராவிடம் பிரமிப்பை ஏற்படுத்தியது ; இதனை பத்மநாப ஐயருக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பின்னர், தமிழக நவீன ஓவியர் எஸ். என். வெங்கட்ராமன் இந்நூல்பற்றி எழுதிய விரிவான கட்டுரையொன்றையும் ‘காலச்சுவடு’ இதழில் வெளியிட்டார்.

ஈ) ஈழத்தமிழரின் குறும்படங்கள், விவரணப் படங்கள், மெல்லிசைப் பாடல்களுடனான அவரது பரிச்சயத்தையும் வியப்பினையும், 1993 இல் அவர் எழுதிய தாழ்ந்து பறக்கும் தமிழ்க்கொடி என்ற கட்டுரையில் காணலாம்.

“ஈழத்தில் நடக்கும் வீரம் செறிந்த போராட்டங்களின் வீடியோ படங்களின் பகுதிகள் எனக்குப் பார்க்கக் கிடைத்தன. பி. பி. சி. தயாரித்திருந்த செய்திப் படங்களின் பகுதிகளையும் பார்த்தேன். ஈழத்துத் தமிழ் வாழ்க்கை குன்றி அங்கு வெறுமை பரவிக்கிடக்கும் என்ற என் கற்பனைக்கு மாறாக, ஜீவகளை துடிக்கும் வாழ்க்கை இப்போதும் அங்கு இருந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. தமிழ் விழாக்கள் கோலாகலமாக நடைபெறுகின்றன. கர்னாடக ராகங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட மெல்லிசைகளில் மனத்தைத் தொடும் கவிதைகளைப் பெண்கள் அற்புதமாகப் பாடுகிறார்கள். இளைஞர்கள் அற்புதமாகப் பாடுகிறார்கள். இப்பாடல்களுக்கு இசையமைத்தவர் மனத்தை அள்ளும் மெட்டுகளைப் புனைவதில் வல்லவர் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.”

முடிவாக - வசீகரிக்கும் படைப்பாளுமை, நெகிழ்வாகப் பழகுதல், அக்கறையுடன் உரையாடுதல், கருத்துகளுக்குச் செவி கொடுத்தல், கடிதங்களுக்குப் பதில்போடுதல் போன்றவை சு. ராவுடனான உறவில் நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தின; அதனால், உலகெங்கும் அவரது தொடர்புகள் விரிவடைந்தன என்பதைக் கூறி, எனக்குத் தரப்பட்ட இந்த நல்வாய்ப்புக்கும் நன்றி தெரிவித்து அமைகின்றேன். வணக்கம்! ◆

(‘சு.ரா. - 80’ நிகழ்வில் (ஜூன் 3-5, 2011), ‘சு. ரா. : உலகத் தமிழர் உறவு’ என்ற அமர்வில் ஆற்றப்பட்ட தலைமை உரை.)

நன்றியுடன் நினைவுகூர்தல்!



1969 ஆம் ஆண்டளவில், கே. எஸ். சிவகுமாரன் அவர்களை முதல்முறையாகச் சந்தித்தேன்.

அப்போது நான், கொழும்பு பிரதம தபாற் கந்தோரில் (G. P. O.) பொதிகள் அலுவலகத்தில் கடமை யாற்றிக்கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள், 'லோட்டஸ் வீதி'யில் 'கனல் யாட்' என்ற பகுதியில் அமைந்துள்ள உள்நாட்டுப் பொதிகள் அலுவலகக் கருமபீடத்தில் ஒருவர் நீட்டிய 'பொதி'யைப் பெற்று, நிறையைக்

கணக்கிட்டு, ஒட்டவேண்டிய முத்திரையின் பெறுமதியைச் சொன்னேன். முத்திரை ஒட்டியபின் அவர் தந்த பொதியின் விபரங்களைப் பதிவேட்டில் எழுதுவதற்காக அனுப்புநரின் பெயரை வாசித்தபோது, கே. எஸ். சிவகுமாரன் என ஆங்கிலத்தில் எழுதப் பட்டிருந்தது. தலையை நிமிர்த்தி, “நீங்கள் தினகரனில் எழுதுகிற சிவகுமாரனா?” எனச் சிறிது வியப்புடன் கேட்டேன் ; அவரும் புன்முறுவலுடன் “ஓம்” எனச் சொன்னார்.

அவரது மனத்திரை பத்தியை விருப்புடன் நான் வாசித்து வருவதைத் தெரிவித்தேன். கலைத் திரைப்படங்கள், நவீன நாடகங்கள், நவீன இலக்கியம், பிறமொழி எழுத்தாளர் - கலைஞர்பற்றிய விடயங்கள் சுவாரசியம் நிறைந்தவையாக அறிவூட்டுவதாய்ச் சொன்னேன். அவரும் மலர்ச்சியுடன், மெளனி கதைகள் நூலைத்தான் இப்போது ஒருவருக்குப் ‘பொதி அஞ்சலில்’ அனுப்புவதாகச் சொன்னபோது, “எனக்கும் ஒரு பிரதி வேண்டும்” எனக் கேட்டேன். அலுவலகத்தில் சில பிரதிகள் உள்ளதாயும் தரலாம் என்றும் கூறி, தான் பணிபுரியும் அலுவலகம் அண்மையில இருப்பதையும் சொன்னார். மொழிபெயர்ப்பாளராக அவர் கடமையாற்றிய ‘உள்ளூராட்சி சேவை ஆணைக்குழு’ (L. G. S. C.) அலுவலகம், வை. எம். பி. ஏ. கட்டடத்துக்கு எதிர்ப்புறமிருந்த ‘கபூர் கட்டடத்’தில் அமைந்திருந்தது. அது, எனது அலுவலகத்தில் இருந்து சுமார் 75யார் தூரத்தில்தான் உள்ளது. மறுநாள் அங்கு சென்று ‘மெளனி கதைகள்’ நூலைப் பெற்றதோடு, இடைக்கிடை அங்குசென்று கலை இலக்கியம்பற்றி அவருடன் உரையாடிவரத் தொடங்கினேன் ; அதனால் புதிய விடயங்கள் பலவற்றை அறிய முடிந்தது.

* *

‘தினகரன் வாரமஞ்சரி’யில், மெளனியின் சிறுகதைகளையும் தருமு சிவராஜுவின் முன்னுரையையும் விமர்சித்து, செ. கணேசலிங்கன் ஒரு கட்டுரையை எழுதியிருந்தார். அக்கட்டுரைக்கு மாறான எனது கருத்துகளை சிவகுமாரனுடன் உரையாடும்போது தெரிவித்தேன்; அவர் அவற்றைக் கட்டுரையாக எழுதுமாறு சொன்னார். “நான் வெறும் வாசகன்” எனக் கூறித் தயங்கினேன், “நீங்கள் சொன்ன கருத்துகள் முக்கியமானவை - கட்டாயம் எழுதுங்கள்” என வற்புறுத்தினார். அவரது வற்புறுத்தல் காரணமாக, தயக்கத்துடன் - சில நாள்களின் பின் கட்டுரையொன்றை எழுதி அவரிடம் கொடுத்தேன்; வாசித்துப் பார்த்த அவர், இவ்வாறு எழுதுவேனென



சத்தியபாலன், சிவகுமாரன் வடகோவை வரதராஜன், நான்.

எதிர்பார்க்கவேயில்லை எனவும், தினகரனில் வெளியிடுவதற்குக் கொடுப்பதாகவும் சொன்னார். ஆனால், நான் புதியவன் என்பதால் அதனை வெளியிட விரும்பவில்லையெனத் 'தினகரன்' ஆசிரியர் கூறியதாகப் பின்னர் அறிந்தேன்.

**

கொழும்பில் அப்போது தங்கியிருந்த தருமு சிவராமுவிடமும் எனது கட்டுரையைச் சிவகுமாரன் காட்டியிருக்கிறார். அவருக்கும் அது பிடித்திருக்கிறது; அதனைக் குறிப்பிட்டு, ஓர் அஞ்சலட்டையை எனது அலுவலக முகவரிக்கு அனுப்பியிருந்தார்.

ஒருநாள் தருமு சிவராமுவை அழைத்துக் கொண்டு சிவகுமாரன் வந்தார். அப்போது, இராணி வீதியிலிருந்த வெளி நாட்டுப் பொதிகளைக் கையாளும் கருமபீடத்தில் இருந்தேன். தருமு சிவராமுவைச் சந்திப்பதும் சந்தோஷமாயிருந்தது; 'கன்ரீனு'க்குச் சென்று மூவரும் தேநீர் அருந்தியபடி, சிறிது நேரம் கதைத்துக் கொண்டோம்.

சிவகுமாரனின் வற்புறுத்தலால் எழுதப்பட்ட அக் கட்டுரைக்கு இருவரும் தெரிவித்த பாராட்டுதல்கள், 23 வயது இளைஞனான எனக்கு உற்சாகத்தையும் தன்னம்பிக்கையையும் தந்தன; வெறுமனே வாசகனாக இருந்த நான், அதன்பிறகே வேறு கட்டுரைகளையும் எழுதத் தொடங்கினேன்!

**

'மனத்திரை' பத்தியில் பல்வேறு நாடுகளின் கலைத் திரைப்படங்களைப் பற்றி அறிய முடிந்தது. கொழும்பில் நடைபெறும் திரைப்பட விழாக்களில் காட்டப்படும் திரைப்படங்கள்பற்றிய குறிப்புகள், தமிழ்த் திரைப்படங்களின் நாடகப்பாங்கான -

மிகையுணர்ச்சி வெளிப்பாடுகளின் குறைபாடுகள் பற்றியெல்லாம் அதில் அறிய நேர்ந்ததில், 'தமிழ்ப் பட இரசிகனான' எனது பார்வையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தன; ஆயினும், கலைத் திரைப்படங்களுடன் எனக்கு நேரடிப் பரிச்சயம் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. ஒருநாள், வெள்ளவத்தை 'சுவோய்' திரையரங்கில் பிரெஞ்சுத் திரைப்பட விழா நடைபெறுவதைத் தெரிவித்து, சில படங்களை யாவது கட்டாயம் பார்க்கும்படி சிவகுமாரன் சொன்னார். 'ஓபியஸ் நீக்ரோ', 'புறொஃவெஷனல் ஹஸாட்ஸ்' போன்ற சில படங்களை மட்டுமே அங்கு என்னால் பார்க்க முடிந்தது ; அவை என்னை மிகக் கவர்ந்தன. அதன் பிறகு, நல்ல பிறமொழித் திரைப்படங்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்புகளை நான், தவறவிட்டதேயில்லை; அக்காலங்களில் கொழும்பில் நடைபெற்ற திரைப்படவிழாக்களே அந்த வாய்ப்புகளைத் தந்தன.

'இலங்கைத் திரைப்பட விமர்சகர் பத்திரிகையாளர் சங்கம்' (FCJAC) என்னும் அமைப்பு, கொழும்பில் இயங்கியது; பல திரைப்பட விழாக்களையும் நடத்தியது (இந்த அமைப்பில் சிவகுமாரனும் சில்லையூர் செல்வராஜனும் சேர்ந்து இயங்கினர்). கொழும்பிலுள்ள வெளிநாட்டுத் தூதரகங்களும் தத்தம் நாட்டின் திரைப்பட விழாக்களை அவ்வப்போது ஒழுங்குசெய்தன.

எனது திரைப்பட இரசனையை மாற்றியதில் சிவகுமாரனின் 'பத்தி' எழுத்துகளும்; பிறமொழிக் கலைத் திரைப்படங்களுடன் நேரடிப் பரிச்சயம்கொள்வதிலும் கட்டுரை ஆக்கத்திலும், அவரது ஆற்றுப்படுத்தலும் ஆதாரமானவையாய் அமைந்தன என்பதை, 42 ஆண்டுகளின் பின்னர், இன்றும் நன்றியுடன் நினைவுகூர்கிறேன்!

* *

1970 அளவில், கொழும்பு கலை, இலக்கிய நண்பர் கழகம் என்ற அமைப்பில் - குப்பிழான் ஐ. சண்முகன், சி. வன்னியகுலம், நெல்லை க.பேரன், சாந்தன், மாவை நித்தியானந்தன், இ. ஜீவகாருண்ணியன், தில்லைக் கூத்தன் முதலிய இளைஞர் பலர் இயங்கிக்கொண்டிருந்தோம். 'புனே திரைப்படக் கல்லூரி'யில் பயிற்சியை முடித்த பாலு மகேந்திரா, மாணவர் பயிற்சியின் இறுதி வருடப் பரீட்சைத் தேவைக்காக உருவாக்கப்பட்டு - சிறந்த படப்பிடிப்பிற்காகத் தனக்குத் தங்கப் பதக்கத்தைப் பெற்றுத் தந்த A view from the fort ('கோட்டையிலிருந்து ஒரு பார்வை') என்ற குறும்படத்தை, அழைக்கப்பட்டவர்களுக்கான



சிவகுமாரன், றொசான்.

காட்சியாக ‘சவோய்’ திரையரங்கில் காட்டினார். எமது கழக உறுப்பினர்களுக்காக, சுமார் பத்து அழைப்பிதழ்களைச் சிவகுமாரனே பெற்றுத் தந்தார்; அவர் பாலு மகேந்திராவின் நண்பருங் கூட. அவரின் உதவியால் அக்குறும்படத்தைப் பார்த்ததோடு, அவர் அறிமுகப்படுத்திவைத்ததில், பாலு மகேந்திராவுடன் சிறிது நேரம் உரையாடவும் முடிந்தது.

கடந்த ஆனி மாதம் சென்னையில் பாலு மகேந்திராவைச் சந்தித்துக் கதைத்துக்கொண்டிருந்த வேளை, சிவகுமாரனையும் அக்குறும்படக் காட்சி நிகழ்வையும் நான் நினைவுபடுத்தியபோது, பழைய நினைவுகள் கிரக அரவரது முகத்தில் மகிழ்ச்சியான புன்முறுவல் இழையோடியது! சிவகுமாரனுடனான நட்புத் தொடர்வதாகவும், உலகத் திரைப்படவிழாவுக்காக ஒவ்வொரு வருடமும் அவர் இந்தியா வரும்போது, சென்னையில் தன்னைச் சந்திப்பதாகவும் தெரிவித்தார்.

* *

மனத்திரை, சருகுகள், சித்திர தர்சினி, கனபரிமாணம், நாற்சாரம், சொன்னாற்போல... முதலிய பத்திகளையும்; மதிப்புரைகள், அறிமுகக் கட்டுரைகள் போன்றவற்றையும் அதிக எண்ணிக்கையில் - நீண்ட காலப்பரப்பில் - சிவகுமாரன் எழுதியுள்ளார். இவற்றை “மேலோட்டமான விமர்சனங்கள்” எனக் குறைப்படுபவரும் உளர். ஆனால், தன்னை ஒரு விமர்சனனாக - திறனாய்வாளனாகச் சிவகுமாரனே முக்கியப்படுத்துவதில்லை ; பத்தி எழுத்தாளனாக - அறிமுகப்படுத்துபவராகத்தான் குறிப்பிடுகிறார்.

அவரது எழுத்துகளில் கலை, இலக்கியம் சார்ந்த பல விடயங்கள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன; அவற்றில் இரசனையுடன்

கூடிய விமர்சன நோக்கும் கலந்திருக்கும். ஆங்கிலம் தெரியாத ஒருவர் பிறமொழிப் படைப்புகள் - கலைஞர்கள் - கலை, இலக்கியப் போக்குகள் என்பவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது; அவ்வாறே தமிழில் வெளிவரும் முக்கிய படைப்புகளையும் எழுத்தாளர் பலரையும் அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பும் அவருக்குக் கிட்டுகிறது. பொது வாசகன் இத்தகைய எழுத்துகளால் எப்போதும் பயன் பெறுவான். 'பத்தி' எழுத்துகள், அறிமுகக் கட்டுரைகள் என்பவற்றுக்குரிய 'எல்லைப்பாடுகளை' புரிந்துகொண்டால், குறைப்படுவதற்கு அவசியமிருக்காது!

* *

சிவகுமாரன் ஆங்கிலத்திலும் தொடர்ந்து எழுதி வருபவர். டெய்லி நியூஸ், ட்ரிபியூன், ஜலன்ட், லங்கா காடியன் முதலிய ஏடுகளில் அவரது எழுத்துகளைக் காணலாம். 'Gleanings', 'As I like it' முதலியன அவரது பத்திகள்; 'ஐலன்ட்' பத்திரிகையில், Culture என்ற தலைப்பிலான ஒரு பக்கத்திற்கும் பொறுப்பாயிருந்தார். அதில், முக்கியமான பலரைத் தானே நேர்காணல்செய்தும் வெளியிட்டார். அதில் ஒன்றான, சிங்களப் படைப்புலகின் முக்கிய 'ஆளுமைகளில்' ஒருவரான - சிறி குணசிங்கவின் அருமையான நேர்காணலை, நான் கேட்ட தற்காக மொழிபெயர்த்துத் தந்தார்; அலை - 29 ஆவது இதழில் வெளியான அந்த நேர்காணல், 'அலை'க்கும் சிறப்பைச் சேர்த்தது.

ஆங்கிலத்தில் அவர் எழுதிய இப்பகுதிகளில் சிங்களக் கலைஞர் - எழுத்தாளர், உலக சினமா பற்றியும் எழுதியிருந்தாலும், தமிழ் இலக்கிய உலகு, படைப்புகள், எழுத்தாளர்பற்றியவையும் அநேகம். தமிழர் அல்லாதோருக்கு இலங்கைத் தமிழ்க் கலை - இலக்கியச் சூழலை நீண்ட காலமாய் அறிமுகப்படுத்தி வரும் அவரது 'தனித்த' பணி, மிக முக்கியமானதாகும்!; ஏனெனில், ஆங்கிலப்புலமையுள்ள பலர் எம்மிடை இருக்கின்றபோதும், இவ்வாறு செயற்படுவதில் அவர்கள் அக்கறையற்றிருக்கும் வறண்ட சூழலே தொடர்கிறது.

* *

தமிழ்த் தேசியம், இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் இனரீதியாக ஒடுக்கப்பட்ட நிலைமை, எதிர்ப்பு அரசியல், போராட்டம் என்பன பற்றிய சிவகுமாரனின் நிலைப்பாடும் கருத்துகள் பலவும் எதிர்மறையானவை; அவைபற்றி எனக்கு மாறுபாடான அபிப்பிராயங்கள் உண்டு. ஆயினும், 'பிறிதொரு' சிவகுமாரனைக் காணும் -

வியப்பூட்டிய, வாய்ப்புகளும் கிட்டியுள்ளன. தஞ்சை சரஸ்வதி மஹாலில் உள்ள சோழர் கால வெண்கலச் சிற்பங்களின் முன்னால் நின்றபோது, “எவ்வளவு அரிய கலைப் பொக்கிஷங்கள்; செழுமையான இப்பாரம்பரியத்தின் சொந்தக்காரனான ஒரு தமிழன்தான் நானுமெனப் பெருமிதம் அடைந்தேன்” என, ஒருமுறை குறிப்பிட்டார்.

ஆங்கில ஏடுகளில் எழுதும்போது, தமிழ்ப் பிரதேச ஊர்களின் பெயர்களைத் தமிழ் உச்சரிப்பிலேயே எழுதுவதை - Batticaloa, Jaffna எனவல்லாது Maddakkalappu, yaalzppaanam என்றவாறு - விடாப்பிடியாகத் தொடர்கிறார். இவற்றில் எவ்வித மாற்றத்தையும் செய்யக்கூடாதென்ற நிபந்தனையுடன்தான் கட்டுரைகளைக் கொடுப்பதாகவும் ஒருமுறை சொன்னார். வல்வெட்டித்துறையை Velvettiturai என்றும், நுரைச்சோலையை Noraicholai என்றும், ஆனைவிழுந்தான் என்பதை Anaivulundava என்றும் - வேண்டுமெனவும் பொறுப்பற்றும் பிழையாக வெளியிடும் ஆங்கில ஏடுகளை, தனது கட்டுரைகளைப் பொறுத்தளவிலாவது சிவகுமாரன் ‘கட்டுக்குள்’ வைத்திருப்பது, முக்கியமானதொன்றே!

சிங்களக் கலைஞர் - எழுத்தாளர்களுக்கு ஆங்கில ஊடகங்கள் உரிய முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்து வருகின்றன; ஆனால், மதிப்புக்குரிய பங்களிப்பைச் செய்த எழுத்தாளர் - கலைஞர் பலர் இலங்கைத் தமிழ் மக்களிடையே உள்ளபோதும், அவர்கள் பற்றிய கட்டுரைகள், நேர்காணல்கள் போதிய அளவில் வெளியிடப்படுவதில்லை என்பதை அழுத்தி அவர் எழுதிய கட்டுரையொன்றை, ‘டெய்லி நியூஸ்’ ஏடு வெளியிடவில்லை; ஆயினும், அக்கட்டுரை ‘ஐலன்ட்’ ஏட்டில் அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது.

எல்லாருக்கும் மதிப்புக் கொடுத்துப் பழகும் அவரது பண்பு வசீகரமானது; வயதில் குறைந்தவருக்கும் ‘ஸேர்’ எனச் சொல்லிக் கதைப்பது நூதனமாயுமிருக்கும்!

75 வயதாகியபோதிலும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதுவதிலும், தனது எழுத்துகளை நூல் வடிவில் வெளிக்கொண்டு வருவதிலும் தளராது ஈடுபட்டுவரும் அவரது பணி தொடர வேண்டும்; அது, அவருக்கே உரியதான சமூகப் பங்களிப்பாக மதிக்கப்படும்!

- 08. 09. 2011 ♦

ஜீவந்தி
ஐப்பசி 2011

நுஃமான் : சில மனப்பதிவுகள்...!



நுஃமானுடன் முதலில் நான் சம்பந்தப்பட்டது எப்போது என்று யோசிக்கையில், ஒரு சம்பவம் நினைவுக்கு வருகிறது. அப்போது நான் இலக்கிய உலகில் அறியப்பட்டவனல்ல. 1969 புரட்டாதி மல்லிகை இதழில், பெருமிதம் என்ற தலைப்பில்,

என்னுடைய வாழ்வுக் ...

காலத்து ஒருநாளில்,

சந்திரனில் முதல் மனிதன்

காலடியை எடுத்துவைத்தான்!

நீண்டு ... மிக நீண்ட

அண்டவெளிச் சூனியத்துச்

சுற்றுகிற கிரகத்தில்

மனிதத் தடம் பதியத்,

தொடங்கியதோர்

யுகத்தின் முதல் நாளில்,

நானும் வாழ்ந்திருந்தேன்!

என்ற என்னுடைய கவிதை வெளிவந்தது. அந்த நேரத்தில் ஈழத்தில் புதுக்கவிதை பெரிதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கவில்லை; க. கைலாசபதி முதலியோர் புதுக்கவிதைக்கு எதிர்க் கருத்துகளையும் வெளிப்படுத்தி வந்தார்கள். மல்லிகையின் அதே இதழில், மரபு முறையில் எழுதப்பட்ட வேறு நான்கு கவிதைகளும் இடம் பெற்றிருந்தன. அடுத்த மாத இதழில், '5 கவிதைகள் ஒரு குறிப்பு' என்னும் தலைப்பில், அஞ்சிறைத்தும்பி என்னும் பெயரில் ஒருவர் கட்டுரை எழுதியிருந்தார். அதில்,

“... வழக்கமான கருத்துக்களை சொற்குப்பைகளோடு அள்ளிக் கொடுப்பவனல்ல கவிஞன் என்ற உண்மையைப் புலப்படுத்துவது அ. யேசுராசாவின் பெருமிதம் என்ற கவிதை. எதுகை மோனையைத் தேடி அலைபவர்கள் அதைக் கவிதை என்று சொல்ல மாட்டார்கள். கவிதை செய்யுள் உருவத்திலே இல்லை. அதன் உணர்விலும் உணர்வு வெளிப்படுத்தப்படும் முறையிலுமே உண்டு என்பதை ஒப்புக்கொள்பவர்கள் அதிலே கவிதையைக் காண்பார்கள். முன்னைய நான்கு கவிதைகளும் கருத்துக்களின் சொற்சேர்க்கைகளாக இருக்கையில் யேசுராசாவின் பதினொரு சிறுவரிகளும் இறுக்கமாகவும் நேரடியாகவும் உணர்ச்சி நிலையை வெளிப்படுத்தி இருப்பது கவனிக்கத் தக்கது. அதைப் படிக்கும்போது நானும் அதே பெருமித உணர்வுக்கு ஆட்பட்டேன் என்பதனால்தான் அதைத் திட்டமாக ஒரு நல்ல கவிதை என்று சொல்லக்கூடியதாக உள்ளது. இன்னும் ஓர் ஆயிரம் வருடங்களுக்குப் பிறகு சந்திரனுக்குப் போய்வந்து கொண்டிருக்கும் மனிதன் இதைப் படிக்க நேர்ந்தால் நம்மைப் பற்றி அவன் மதிப்போடு நினைவுகூரக்கூடும்.

கவிதை அறிவு ரீதியானதல்ல, உணர்வுரீதியானது.

மூளையினால் விளங்கிக் கொள்ளும் கவிதையை விட உணர்வினால் புரிந்து கொள்ளப்படுவதே சிறந்ததாக இருக்கும். யேசுராசா ஒரு புதிய பெயர் - ஆனால் உணர்வை வெளிப்படுத்துவதில் முதிர்ச்சியைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. மற்றவர்களுக்கு அது உதாரணமாக அமையலாம்.”

என்ற கருத்துகளும் இருந்தன. புதியவனான எனக்கு இது மகிழ்ச்சியையும் உற்சாகத்தையும் தந்தது. அஞ்சிறைத்தும்பியாரென ‘மல்லிகை’ ஆசிரியரான டொமினிக் ஜீவாவிடம் கேட்டேன் ; அவர் அதை வெளிப்படுத்த முடியாதென மறுத்துவிட்டார். நுஃமானைத் தொகுப்பாளராகக் கொண்டு வெளிவந்த கவிஞன் காலாண்டிதழில் (கார்த்திகை 1969), எனது ‘நல்லம்மாவின் நெருப்புச் சட்டி’ என்ற நீண்ட கவிதை வெளிவந்தது; அந்த இதழில் இ. முருகையனின் ‘கோபுரவாசல்’ கவிதை நாடக நூல்பற்றிய குறிப்பும் அஞ்சிறைத்தும்பியால் எழுதப்பட்டிருந்தது; அதை விசாரித்த போது அப்பெயருக்குரியவர் நுஃமான் என்பது தெரிய வந்தது.

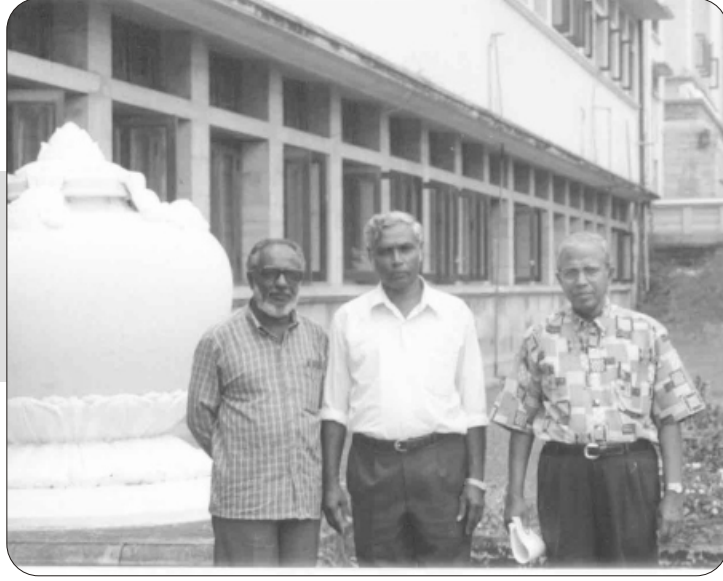
அதன் பின் இடைக்கிடை நுஃமானுடன் கடிதத் தொடர் பிருந்தது. 1974 மார்கழியில் வெளியான எனது தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும் நூலை மஹாகவிக்குச் சமர்ப்பணம் செய்திருந்தேன். அதில் வெளியிடுவதற்காக, தனது நண்பரான முறுதலா வரைந்த மஹாகவியின் கோட்டோவியமொன்றைப் பெற்று அனுப்பி உதவினார். அந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் விமர்சனக் கூட்டமொன்று கொழும்பு ராமகிருஷ்ண மிஷன் சிறிய மண்டபத்தில் 06.04.1975 இல் நடைபெற்றபோது, பேச்சாளராகவும் கலந்து கொண்டார். எனது சிறுகதைகளின் மொழிநடை பற்றி அவர் அங்கு தெரிவித்த கருத்துகள் வித்தியாசமாயிருந்தன.

எனக்கும் வேறு பலருக்கும் நுஃமான்மீது கூடுதல் மரியாதை ஏற்பட்டதில், மஹாகவியின் முக்கியத்தை நிலைநிறுத்தியதில் அவரது செயற்பாடுகள் முதன்மையானதாக இருக்கின்றன. ஈழத்தில் வலுப்பெற்றிருந்த முற்போக்கு அணியினரால் மஹாகவி ஓரங்கட்டப்பட்டிருந்தார்; அவருக்குரிய முக்கியத்துவம் வழங்கப்படவில்லை. ஆனால், வெறும் பிரசாரக் கவிஞர் பலர் அவர்களால் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டிருந்தனர். நுஃமானும் அவரின் நண்பரான சண்முகம் சிவலிங்கமும் இணைந்து மஹாகவியின் முக்கியத்துவத்தை வெளிக்கொண்டுவரும் கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதியதோடு, இலக்கிய மேடைகளிலும் குரல்கொடுத்தனர். அவற்றைத் தவிர,

மஹாகவியின் நான்கு நூல்களை வெளிக்கொண்டுவருவதில் நுஃமானின் பங்களிப்பு முக்கியமானது. மஹாகவியின் 'ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம்' காவியத்தை மஹாகவி நூல் வெளியீட்டுக் குழுவில் இணைந்து, மார்கழி 1971 இல் வெளிக்கொணர்ந்தார். மஹாகவியின் கோடை பா நாடகத்தை புரட்டாதி 1970 இலும், மஹாகவியின் வீடும் வெளியும் கவிதைத் தொகுப்பை ஆனி 1973 இலும் தனது வாசகர் சங்க வெளியீடுகளாகக் கொண்டுவந்தார். அந்தக் காலங்களில் நூல்களை வெளியீடு செய்வதென்பது, பலவித சிரமங்களை எதிர்கொள்ளவேண்டியதொன்றாகும். தானே ஒரு கவிஞனாக இருந்து தனது நூலொன்றும் வெளிவந்திராத நிலையில், தனது நூலொன்றைக் கொண்டுவருவதிலும் பார்க்கத் தான் மதித்துப் போற்றிய மஹாகவியின் நூல்களை வெளிக்கொண்டு வருவதில் அவர் காட்டிய அக்கறை, என்றும் மதிப்புக்குரியது. நுஃமானின் முதலாவது நூலான தாத்தாமாரும் பேரர்களும் நூல், பங்குனி 1977 இல்தான் வந்தமை கவனிக்கத்தக்கது. மஹாகவி கவிதைகள் என்னும் மற்றொரு நூலையும் பத்மநாப ஐயரின் ஒத்துழைப்புடன், தமிழ் நாட்டில் அன்னம் வெளியீடாக, ஆனி 1984 இல் வெளிக்கொண்டுவந்தார்.

முற்போக்கு இலக்கிய அணியில் இருந்தபடியே கலைத்து வத்துக்கு முக்கியம் கொடுத்துக் கருத்துகளை வலியுறுத்தியதிலும் நுஃமானுக்கு முக்கிய இடம் இருக்கிறது. உள்ளடக்கத்துக்கு - அதுவும் தங்களின் நோக்குநிலையில் அமைந்தவற்றுக்கு மட்டும் முக்கியம் கொடுத்து, கலைத்துவத்தையும் ஏனைய நோக்குநிலை கொண்டோரையும் அவர்தம் படைப்புகளையும் வெளியொதுக்கிய செயற்பாடுகளையே, முற்போக்கு அணியில் பெரும்பாலானோர் மேற்கொண்டனர். ஏ.ஜே. கனகரத்தினா, சண்முகம் சிவலிங்கம், மு.நித்தியானந்தன் போன்றோர் மார்க்சிய முற்போக்கு அணியின் இந்தப் பொதுப்போக்கில் விதிவிலக்கானவர்கள்; இவர்களுடன் இணைந்ததாக நுஃமானின் கருத்துகள் இருந்தன. கட்டுரைகளிலும் இலக்கிய அரங்க உரைகளிலும் - தர்க்கரீதியிலும் தெளிவாகவும் முன்வைக்கப்பட்ட அவரது கருத்துகள், பலரைப் போலவே என்னையும் வசீகரித்தன.

சி. மௌனகுரு, சித்திரலேகா மௌனகுரு ஆகியோருடன் இணைந்து நுஃமான் எழுதி வெளியிட்ட இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் (பங்குனி 1979) என்னும் நூல் சிறியதாயினும், மிகுந்த



அல் அஸ்மத், நான், நுஃமான்.

முக்கியத்துவம் கொண்டது. ஏனைய இருவரிலும் அவரது கருத்தியல் செல்வாக்கு இருப்பதனையும் இந்த நூலில் நுண்மையான வாசகனால் உணர முடிகிறது. மஹாகவிக்குரிய முக்கிய இடம் வழங்கப்பட்டுள்ளது; பசுபதி, சுபத்திரன் போன்ற முற்போக்குக் கவிஞரின் பிரச்சாரப் பண்புகுறிக்கப்பட்டுள்ளது; மு. தளையசிங்கத்தின் கருத்துநிலையை விமர்சிக்கின்ற அதேவேளை, அவரது படைப்பாளுமையும் புதிய சிந்தனைத் தேடலும் மதிக்கப்பட்டுள்ளன; ஏ. ஜே. கனகரத்தினா முதலிய, மார்க்சிய நோக்குநிலையுடன் கலைத்துவம் பேணும் சிறுகுழுவினர், சுட்டிக்காட்டப்பட்டனர்; முதன்முறையாக “மகத்தான அறுபதுகளை”த் தாண்டி, எழுபதுகளில் தோன்றிய புதியவர்களில் முக்கியமானோரைப் பற்றிய குறிப்புகளும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன; சிறுகதைகளில் அந்நியமாதல் போன்றனவும் வடிவ வேறுபாடுகளும் காணப்படுவதும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அக்காலத்தில் இலக்கிய உலகில் மேலாண்மை நிலையில் இருந்த க. கைலாசபதி முதலிய முற்போக்கு அணி விமர்சகரினதும், படைப்பாளரதும் நோக்குநிலையுடன் முரண்படுபவை, மேலேயுள்ள அம்சங்கள்! குறிப்பிட்ட நூலின் விமர்சனக் கூட்டமொன்று, நூல் வெளிவந்த அண்மைக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள மௌனகுருவின் வீட்டில் நடைபெற்றது. இலக்கியக்காரர் பலர் பங்கேற்ற கூட்டம் அது. அங்கு, மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அம்சங்களைச் சுட்டி, இந்த நூல் முக்கியமானது என்று நான் கருத்துத் தெரிவித்தேன். எனக்குப் பிறகு கருத்துத் தெரிவித்த கைலாசபதி, உணர்ச்சிவசப்பட்டவராக என்னை நோக்கிக் கசப்பான வார்த்தைகளில் கருத்துக் கூறினார். எதிர் அணியிலுள்ள நான், அவரது அணியிலுள்ள மூவரின் நூலிலிருந்தே எடுத்துக் காட்டிய

கருத்துகள் அவரைச் சங்கடப்படுத்திவிட்டன. அவர்கள்மீது எழுந்த கோபத்தையே மடைமாற்றி என்மீது அவர் காட்டினார் என்பதே, எனதும் அங்கிருந்த வேறு சிலரதும் கருத்தாகும். இடையில் நுஃமான் குறுக்கிட்டு, “சேர்... இது பேர்சனலாப் போகுது...” எனச் சொன்னபோது, “இதெல்லாம் பேர்சனல் என்று சொல்கிறீரோ?” எனக் கோபமாய்க் கேட்ட கைலாசபதி, தனது பேச்சு முடிந்ததும் கூட்டத்திலிருந்து சென்றுவிட்டார்!

1976 ஆரம்பத்தில் கண்டியிலிருந்து இடமாற்றம் பெற்று, சொந்த ஊரான யாழ்ப்பாணம் வந்தேன்; அலை சிற்றிதழ் வேலைகளிலும் ஈடுபட்டேன். இதன் பின்னரான காலத்தில்தான், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராகவுமிருந்த நுஃமானுடன் அடிக்கடி பழகும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. கலை இலக்கியக் கூட்டங்களில் அவர் பங்குபற்றினார்; அவரது விமர்சன உரைகள் எல்லோரையும் கவர்ந்தன. யாழ்ப்பாண நகரிலுள்ள நீகல் திரையரங்கின் அருகில் மருதமரத்தின்கீழ் அமைந்திருந்த சிறிய தேநீர்க் கடையில், மாலை நேரங்களில் ஏ. ஜே. கனகரத்தினா அமர்ந்திருப்பார். அந்தக் கடைக்கு நாங்கள் ‘ஏ.ஜேயின் கடை’ என்றே பெயர் சூட்டியுமிருந்தோம்! அவரைச் சந்திப்பதற்காக எழுத்தாளரும் வேறு பலரும் அங்கு வருவர்; கலை இலக்கியம் மற்றும் பொது விடயங்கள் பற்றிய உரையாடல் நடைபெறும். மு. புஷ்பராஜன், நான், கே.வி. நடராஜன், நுஃமான் முதலியோர் அடிக்கடி அங்கு வருவோம். மு. நித்தியானந்தன், நிர்மலா, மௌனகுரு, நவாலியூர் நடேசன் போன்றோர் இடைக்கிடை வருவர். எஸ். பொன்னுத்துரை, தார்ச்சியஸ் ஆகியோரையும் அங்கு சந்தித்துள்ளேன். சிலவேளைகளில் எல்லோரும் நடந்தபடியே யாழ்ப்பாணக் கோட்டையின் அருகிலும், பண்ணைக் கடற்கரை வரையிலும் கதைத்தபடியே செல்வோம். அருமையான பொழுதுகள் அவை! 1977 இல் பொலிசாரால் யாழ்ப்பாணம் எரிக்கப்பட்டபோது, நுஃமான் எழுதி ‘அலை’யில் வெளிவந்த ‘நேற்றைய மாலையும் இன்றைய காலையும்’ என்ற கவிதையில்,

“... சந்தைவரையும் நடந்து சென்றோம்.

திருவள்ளுவர் சிலையைக் கடந்து

தபாற்கந்தோர்ச் சந்தியில் ஏறி

பண்ணை வெளியில் காற்று வாங்கினோம்.

‘நீகலின்’ அருகே

பெட்டிக் கடையில்

தேநீர் அருந்தி - சிகரட் புகைத்தோம்.

ஜாக் லண்டனின்
'வனத்தின் அழைப்பு'
திரைப்படம் பார்த்தோம்."

என்ற வரிகளில் இவை பதிவாகியும் உள்ளன.

ஒருநாள் நுஃமானையும் என்னையும் தவிர வேறு யாரும் அங்கு வரவில்லை. எனவே, இருவரும் சைக்கிள்களில் பண்ணைக் கடற்கரை வீதிக்குச் சென்றோம். இருபுறமும் கடல்; நடுவே சுமார் ஒரு கிலோமீற்றருக்கும் அதிக தூரம் கொண்ட வீதி. மாலைச் சூரியனும், கடற்காற்றும், கடற்கொக்குகளும், இடையிடையே கடலில் தென்படும் 'களங்கட்டி'த் தொழில் மீனவர்களுமென ரம்மியமான சூழல். அங்கு பொழுது மங்கும்வரை நின்று, பல வற்றைப் பற்றியும் சுவாரசியமாகக் கதைத்தோம். அன்று பெளர்ணமி நாள். நிலவு கிளம்பிவிட்டது. தென்கிழக்குப் பகுதியில் மண்டைதீவு அமைந்திருந்தது. அவரோ நானோ அங்கு இதுவரை சென்றதில்லை. சுமார் மூன்று கிலோமீற்றர் தூரமிருக்கும். இருவரும் நிலவு வெளிச்சத்தில் சைக்கிள்களில் அங்கு சென்றோம். வழியின் பெரும்பகுதி மக்கள் குடியிருப்பற்ற வெளி. அதைத் தாண்டி வேதக் கோவில் அருகாகச் சென்று கடற்கரைக்குப் போனோம். அங்கே காணப்பட்ட கட்டுமரமொன்றில் அமர்ந்து, இலக்கியம் மட்டுமல்லாது தனிப்பட்ட வாழ்வுச் சம்பவங்களையும் பரிமாறிக் கொண்டோம். இரவு ஒன்பது மணிபோல்தான் திரும்பினோம். அது ஒரு மகிழ்ச்சியான நிலாக் காலம்; இப்போதென்றால் இதுவெல்லாம் சாத்தியமானதேயல்ல!

நுஃமான் முற்போக்கு அணியைச் சேர்ந்திருந்தாலும் பல விடயங்களில் நாங்கள் அவருடன் உடன்பாடு கொண்டிருந்தோம்; சில விடயங்களில் மட்டுமே கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தன; அவை சிநேக முரண்பாடுகள். எமது 'அலை' இதழுடன் அவர் ஒத்துழைத்தார்; அதனால் அவரின் பல்வேறு ஆக்கங்கள் அலையில் வெளிவந்துள்ளன. யாழ்ப்பாண எரிப்புச் சூழலில் எழுந்த இன்னொரு கவிதையான 'துப்பாக்கி அரக்கரும் மனிதனின் விதியும்', யாழ்ப்பாணப் பொது நூலக எரிப்பைப் பற்றிய 'புத்தரின் படுகொலை' ஆகியனவும் அலையில் வெளியான அவரது மிக முக்கியமான கவிதைகள் ஆகும். 1976 இல் மா ஓ சேதுங் மரணமான போது, அவரின் எட்டுக் கவிதைகள் நுஃமானின் மொழிபெயர்ப்பில் அலையில் வெளியாகின. புரட்சிப் பண்பாட்டு இயக்கத்தினால் 12.10.1986

இல் புதுவையில் ஒழுங்குசெய்யப்பட்ட, மூன்றாம் உலக நாடுகளின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் கவிதையின் பங்கு என்ற கருத்தரங்கில் நுஃமானால் படிக்கப்பட்ட, ஆசிய நாடுகளில் விடுதலைப் போராட்டமும் கவிதையும் என்ற நீண்ட கட்டுரை, அலையின் 30, 31 ஆம் இலக்க இதழ்களில் வெளியாகின. ஒருமுறை கதைக்கும்போது, பாண்டிச் சேரிக் கருத்தரங்கொன்றில் ராஜ்கௌதமன் வாசித்த வர்க்கப்போரும் கானலும் கட்டுரைபற்றிச் சிலாகித்தார். அதனைப் பெற்றுத்தரும்படி நான் கேட்டுக் கொண்டதில், ராஜ்கௌதமனுடன் தொடர்பு கொண்டு அதனைப் பெற்றுத் தந்தார்; அலையின் 33 ஆவது இதழில் (மார்கழி 1988) அதனை வெளியிட்டபோது, இங்கு நல்ல வரவேற்பிருந்தது!

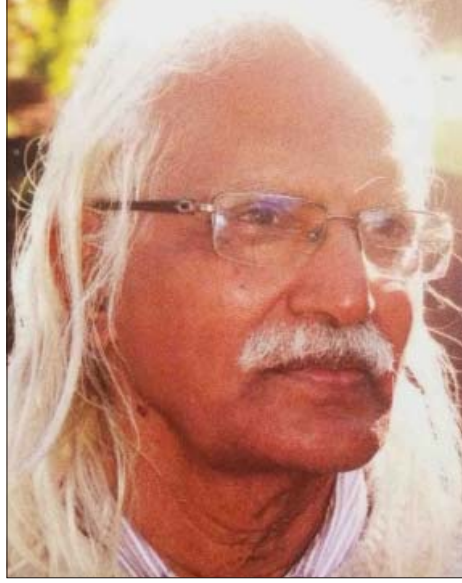
கிழக்கு மாகாணத்தின் கல்முனையைச் சேர்ந்த நண்பர் நுஃமான் தற்போது, மலை நாட்டின் கண்டியில் சொந்த வீடு கட்டி அங்கு நிரந்தரவாசியாகிவிட்டார்; நான் வடமாகாணத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிறேன். இடைக்கிடை தொலைபேசியில்தான் தொடர்பு உள்ளது. கலை இலக்கியத் துறையிலிருந்து அவரது கவனம் பெரிதும் விலகிவிட்டதையும் அறிய முடிகிறது. ஆனால் அவரது ஆக்கங்கள், குறிப்பாக விமர்சனங்கள் அதிகளவில் வெளிவர வேண்டும். அவரதும் நண்பரான பத்மநாப ஐயர், நுஃமானிடம் உள்ள ஆற்றலுக்கு இதுவரை வெளிவந்தவை போதுமானவையல்ல என, அடிக்கடி ஆதங்கப்படுவார். நுஃமான் மேலும் தீவிரமாகச் செயற்படவேண்டுமென்பதே வேறு பலரதும் விருப்பமாகும்; அதை அவர் கருத்தில் கொள்வாரென நம்ப விரும்புகிறேன். - 25.11.2014

◆

மணற்கேணி

(கார்த்திகை - மார்கழி - 2014)

எஸ். வி. ஆர். என்னும் ஆளுமை!



கொழும்பிலிருந்து வெளியான ‘ட்ரிபியூன்’ ஆங்கில வார இதழில், 1975 இன் முற்பகுதியில், எனது சிறுகதைத் தொகுப்பான தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும் பற்றிய கே. எஸ். சிவகுமாரனின் விமர்சனம் வெளியாகியிருந்தது; Distance, Existence and Other Stories என்னும் தலைப்பில் அது இருந்ததான நினைவு. எனது சிறுகதைகளில் எக்சிஸ்டென்ஷியலிசம் என்னும் இருத்தலியல் பண்புகள் உள்ளதாக அவ்விமர்சனத்தில்

குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது; அந்நாள்களில் இத்தத்துவம்பற்றியெல்லாம் எனக்கொன்றும் தெரியாது!

1). எஸ். வி. ராஜதுரை எழுதி 1975 இல் க்ரியா வெளியிட்ட 'எக்சிஸ்டென்ஷியலிசம் ஓர் அறிமுகம்' என்னும் நூல், 1976 அளவில் எனக்குக் கிடைத்தது; அதை வாசித்தபோதே அத்தத்துவம் பற்றிய அறிமுகமும் புரிதலும் ஏற்பட்டன; அதில் வெவ்வேறு வகைப்பிரிவுகளும் கொள்கையாளர்களும் இருப்பதையும் அறிய முடிந்தது. அக்காலங்களில் நவீன இலக்கியம் பற்றிய கருத்து முன்வைப்புகளின் போது - நமது கலாநிதி க. கைலாசபதி, கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி போன்ற மார்க்சிய விமர்சகர்கள் - எக்சிஸ்டென்ஷியலிசம், அந்நியமாதல் ஆகியவற்றை முதலாளித்துவ சீரழிவுக் கருத்துநிலைகள் எனக் குறிப்பிட்டதும் நினைவிலுள்ளது.

எஸ். வி. ஆரின் விளக்கங்களும் மார்க்சிய நிலைநின்ற அவரது விமர்சனக் குறிப்புகளும் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தின; எமது விமர்சகர் இருவரதும் நிலைப்பாடுக்கு மாறான - வறட்டுத்தனமற்ற - புரிதலையும் ஏற்படுத்தின!

// எக்சிஸ்டென்ஷியல்வாதிகள் அனைவரும் அப்பட்டமான பிற்போக்குவாதிகள் அல்லர்.

அவர்களில் படுபிற்போக்குவாதி எனக் கருதப்படும் மார்டின் ஹைடேக்கரிடம் கூட, தற்காலச் சமுதாயம் பற்றிய அவரது பரிசீலனையில், மார்க்சிய வாதிகள் பெருமளவு கவனம் செலுத்தும் 'அந்நியமாதல்' என்ற பிரச்சினை மிக விரிவாக ஆய்வு செய்யப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். ழான் பவுல் சார்த்தர் உலகில் உள்ள உண்மையான புரட்சிகர இயக்கங்களை எப்பொழுதும் ஆதரித்து வந்திருக்கிறார். பெர்டியேவ், மாயாவாத சமயக் கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தவராயினும், சோசலிசத்தையும் கம்யூனிசத்தையும் வரவேற்கவே செய்தவர். மனித உறவுகள் முற்றிலுமாகச் சீரழிந்த மேலைச் சமுதாயத்தில் மனிதனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையே, நான் - நீர் (I and Thou) என்ற உறவினை வற்புறுத்திய மார்டின் ப்யூபர், மனிதனை மனிதன் தின்னும் அவலத்தைப் போக்க நினைப்பவர் களுக்கு நண்பராகவே இருக்க முடியும். // - பக். 14

// மார்க்சீயம் தனது ஆன்மீகக் கூறுகளைக் களைந்தெறிந்துவிட்டு, வெறும் பொருளியல் கோட்பாடாக, வறட்டுச் சூத்திரமாக, நிர்ணயவாதமாக மாறும்போதும், மார்க்சீயத்தின் பெயரால் புதிய அதிகார வர்க்கம் தோன்றி, மனிதர்களை மீண்டும் குறுகிய நலன்களின் பலிகடாக்களாக மாற்றத் துணியும் போதும், சார்த்தர், பெரடியேவ் போன்றவர்கள் கலகம் செய்கிறார்கள். இவர்களது விமர்சனங்களில் பல வரவேற்கத் தக்கவை. அவற்றைத் திறந்த மனத்துடன் ஏற்றுக்கொள்வது மார்க்சீயவாதிகளுக்குத் தேவையானது. //

- பக். 15

எஸ். வி. ஆரின் இந்நூலுக்கு, மரபு மார்க்சீயவாதியான கலாநிதி சி. சிவசேகரம் எழுதிய விமர்சனம், எமது அலை 23, 24 ஆம் இதழ்களில் (கார்த்திகை 1983, பங்குனி 1984) வெளிவந்தது; அதற்குரிய எஸ். வி. ஆரின் மறுமொழி, 'அலை' 24, 25 ஆம் இதழ்களில் (பங்குனி 1984, பங்குனி 1985) வெளிவந்தது!

மார்க்சீய ஈடுபாடு என்னிடமும் இருந்ததால், இவற்றை விருப்புடன் உள்வாங்கினேன். அதுபோலவே 'அந்நியமாதல்' பற்றியதும். மானுட அந்நியமாதல் மார்க்சீய ஆதாரச் சிந்தனை; அதிலிருந்தே அந்நியமாதலைக் கடப்பதற்குரிய அறிவியல்ரீதியான ஆய்வை மார்க்ஸ் கட்டமைத்தார் என்ற விளக்கத்தை, கையெழுத்துப் படிக்கள் - 1844 என்னும் மார்க்சீய நூலிலுள்ள கருத்துகளை வைத்து, தனது 'அந்நியமாதல்' நூலில் எஸ். வி. ஆர். எழுதியுள்ளார்!

2). தமிழிலேயே வாசிப்பதால், தமிழில் வரும் பிறமொழி எழுத்தாளரின் ஆக்கங்களிலும், அவர்கள் பற்றிய விபரங்கள் கொண்ட கட்டுரைகளிலும் ஆர்வமுடையவனாக இருந்தேன். ரஷ்ய எழுத்தாளரான சொல்செனிர்ஸினுக்கு நோபல் பரிசு வழங்கப்பட்ட சூழலில், அவர்பற்றிய நீண்ட கட்டுரையை, 'பிரக்ஞை' சிற்றிதழில் (செப்ரெம்பர் 1976, ஒக்ரோபர் 1976) எஸ். வி. ஆர். எழுதியிருந்தார். 'குலக் தீவுக்கூட்டம் - அதன் ஆதியாகமம்' என்பது கட்டுரைத் தலைப்பு. 'கான்சர் வார்டு', 'ஆகஸ்ட் 1914', 'குலக் தீவுக்கூட்டம்' முதலிய சொல்செனிர்ஸினின் நூல்களிலுள்ள விபரங்கள் அதில் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன. சொல்செனிர்ஸின் இடதுசாரிகள் பலரால்

முழுமையாக நிராகரிக்கப்பட்ட சூழலில், எஸ். வி. ஆர். மாறுபடுகிறார். சொல்செனிற்ஸினின் முக்கியத்துவத்தைக் குறிப்பிடுவதோடு, அவரது முடிவுகளையும் - பின்புலச் சூழலைச் சில வேளைகளில் கண்டுகொள்ளாத அணுகுமுறைக் குறைபாடினையும் விமர்சிக்கிறார் ; இதனால் நடுநிலைத் தன்மையுடன் முக்கியமான கட்டுரையாக அது அமைந்துள்ளது.

// ஜார் ரஷ்யாவைப் பிரதிபலித்த நிலைக் கண்ணாடியாக டால்ஸ்டாய் இருந்ததைப் போல, ஸ்டாலினிச ரஷ்யாவை அப்பட்டமாகப் பிரதிபலிக்கிற நிலைக்கண்ணாடிகளைப் போலன்றி இச்சூழலின் ஒளிக் கதிர்கள் ஊடுருவிய முப்பட்டைக் கண்ணாடிகளாக சல்செனித்சின் போன்றவர்களைப் பார்க்கிறோம். இம் முப்பட்டைக் கண்ணாடிகளில் ஊடுருவிச் சிதையும் ஒளிக் கற்றைகளைக் கொண்டு அவ்வொளியின் தன்மையை அறிய முயல்கிறோம். //

- பக் 13-14, (செப்ரெம்பர் 1976).

// சல்செனித்சினின் 'குலக் தீவுக்கூட்டம்' சரியான தீர்வினைக் கூறுகிற ஒரு வரலாற்றாசிரியனை நமக்கு வழங்குவதில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை (அவற்றில் சில மிகைப்படுத்தப் பட்டுமிருக்கலாம்) குறித்துவைத்துள்ள குறிப்பாளர் (Cronicler) என்ற முறையில் அவர் வரலாற்றுக்குத் தேவைப்படுகிறார். அவற்றிலிருந்து அவர் எடுக்கிற பல முடிவுகள் பெரும்பாலும் ஆழமும் அர்த்தமும் அற்றவை. வரலாற்றோடு சச்சரவு செய்யும் அவரது போக்கும், ரோமனோவ் ஆட்சிபற்றிக் கனவுகாணும் பிற்போக்குத் தனமும் நம்மால் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவை அல்ல. பிரெஞ்சு வரலாற்றாசிரியனான கைஸோ (Gu zot) பிற்போக்குவாதி என்பதற்காக அவன் கூறிய உண்மைகளை மார்க்ஸ் நிராகரிக்காதது போலவே, நாமும் சல்செனித்சினில் உள்ள உண்மைகள், நியாயங்கள் ஆகியவற்றை மறுத்துவிட முடியாது. //

- பக். 12, (ஒக்ரோபர் 1976).

3). ஈழத் தமிழரின் அரசியல் நிலைமை தொடர்பாக, எஸ். வி. ஆர். தொடர்ந்து வெளிப்படுத்திவந்த அக்கறை கவனத்துக்குரியது. 1983 இல் இலங்கையில் தமிழர்மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட கொடூர வன்முறைகளைத் தொடர்ந்து, கலாசாரவாதிகளையும் ஏனையோரையும் இணைத்துக் கண்டனக் கூட்டமொன்று மதுரையில் நடத்தப்பட்டது. அதில் எஸ். வி. ஆர்., சுந்தர ராமசாமி ஆகியோரின் பங்களிப்புப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதைப் போல 1987 - 1988 காலகட்டங்களில், ரோசா லக்ஷம்பர்க் படிப்பு வட்டத்தின் மூலம் ஒரு ரூபா விலையில் அவர் வெளியிட்ட சிறு வெளியீடுகள் - ஈழப்பிரச்சினை, இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கை, “இந்திய அமைதிப்படை”யின் இராணுவ நடவடிக்கை என்பனபற்றி, ஆங்கிலத்தில் வெளியான கட்டுரைகளின் மொழியாக்கங்களாக, விரிவான முன்னுரைக் குறிப்புகளுடன் வந்தமை மிகவும் முக்கியமானது. ‘ஈழமும் இந்தியப் பேரரசும்’, ‘ஈழப் போராட்டம் : தேசபக்தியும் கம்யூனிஸ்டுகளும்’, ‘அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் கையில் இந்திய அரசு’ முதலியவை அவற்றில் சில. ‘நிகராகுவா : அசலான புரட்சி’ என்பதும் முக்கிய வெளியீடாகும்; அதில் ஈழப் போராட்டத்தைத் தொடர்புறுத்தும் குறிப்புகளும் உள்ளன. அவர் ஆசிரியராகவிருந்து வெளியிட்ட சிற்றிதழான ‘இனி’யில்(ஜனவரி 1987), ஆசிரியர் பக்கத்தில் உள்ள பின்வரும் கருத்துகளும் கவனத்துக்குரியவை.

// ... ஈழவிடுதலைப் போராட்டம்பற்றிய ‘இனி’யின் கருத்து என்ன என்ற கேள்வியும் வந்தது. ஈழத்தமிழ் மக்களின் போராட்டத்தின்பால் ‘இனி’க்குள்ள அனுதாபம் செப்டம்பர், டிசம்பர் இதழ்களில் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ள ஈழத் தமிழ்க் கவிதைகளின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. போராளிகளிடையே ஏற்பட்டுவரும் மோதல்கள் நமக்கும் கவலைதரத்தான் செய்கின்றன. முழுமையான விவரங்கள் தெரியாத நிலையில் எந்தக் குழு சரியானது, எது தவறானது என்ற அபிப்பிராயத்தை ‘இனி’ யால் வழங்க முடியாது.

... ஆனால் புரட்சி நடந்து முடிந்த நாடுகள் சிலவற்றில் புரட்சியின் பெயராலும் சோசலிசத்தின் பெயராலும் நடந்த எதேச்சாதிகாரம், ஒடுக்குமுறை, ஒற்றைக்கட்சிச் சர்வாதிகாரம், கலை - இலக்கியம் பண்பாடு சம்பந்தமான விஷயங்களில் ‘மேலி’ருந்து

திணிக்கப்படும் ஆணைகள், கருத்துச் சுதந்திரம் மறுக்கப்படுதல் போன்றவற்றிலிருந்து ஈழப் போராளிகள் ஏதும் கற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதற்கான அறிகுறிகள் தென்படுகின்றன. //

ஈழத்தில் வெளியான, இந்துசமுத்திரப் பிராந்தியமும் இலங்கை இனப் பிரச்சினையும் என்னும் மு. திருநாவுக்கரசின் நூலை, புவிசார் அரசியல் நிலைபற்றி எழுதப்பட்ட சிறந்த நூலெனப் பாராட்டிய எஸ். வி. ஆர்., அந்நூலின் புதிய பதிப்பைத் தமிழ்நாட்டில் அச்சிட்டு, வை. கோ. முதலியோர் பங்குபற்றிக் கன்னியாகுமரியிலிருந்து தொடங்கிய நீண்ட நடைப்பயணத்தில் அதனை வெளியீடுசெய்தார் என்பதும் குறிக்கத்தக்கது!

4). கவிதை ஈடுபாடுள்ள எஸ். வி. ஆர். தனியாகவும், வ. கீதாவுடன் இணைந்தும் மொழியாக்கத்தில் ஈடுபட்டுவருகிறார். “சில கவிதைகளைப் படித்தவுடனேயே அவற்றைத் தமிழாக்கம் செய்யக் கைகள் பரபரக்கும். நல்ல கவிதையின் வரவுக்காக எங்கோ ஒரு மூலையில் காத்துக்கிடக்கும் வாசகரைக் கருத்தில் கொண்டு தமிழாக்கம் செய்யத் தொடங்குவோம்.” எனக் குறிப்பிடும் அவர்களின் பணியினால் -

‘மண்ணும் சொல்லும் : மூன்றாம் உலகக் கவிதைகள்’, ‘அன்னா அக்மதோவா கவிதைகள்’ (ஜூன் 1989), ‘அக்மதோவா அக்கரைப்பூக்கள்’ (2006), ‘கடைசி வானத்துக்கு அப்பால்’ (டிசம்பர் 2016) ஆகிய நூல்கள் வந்துள்ளன; ‘மா சேதுங் கவிதைகள்’ நூல் எஸ். வி. ஆரின் தனி மொழியாக்கத்தில், 1981 இல் வெளிவந்தது. நல்ல இரசனையுடன்கூடிய பல்வகைத் தெரிவுகளாலும், பொறுப்புள்ள மொழியாக்கத்தாலும் ஏராளமான கவிதைகள் மனதைக் கவர்கின்றன; ஆயினும், அன்னா அக்மதோவா கவிதைகள் கூடுதலாகக் கவர்கின்றன.

றஜி சிறிவர்த்தன அவர்கள் ரஷ்ய மொழியிலிருந்து அன்னா அக்மதோவாவின் ஏழு கவிதைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்தார்; அவற்றைச் சிறிய மடிப்புத்தாளில் (folder) வெளியிட்டார். இதிலிருந்து நான் மொழியாக்கம் செய்த இரண்டு கவிதைகள் ‘அலை’ சிற்றிதழில் (சித்திரை - வைகாசி 1978) வெளியாகியுள்ளன. இதே மடிப்புத்தாளிலுள்ள ஏழு கவிதைகளும், வேறொரு நூலிலுள்ள ஐந்து கவிதைகளும், நீண்ட ‘இரங்கற்பா’ கவிதையின், // மூன்று வெவ்வேறு ஆங்கில மொழியாக்கங்களிலுள்ள சிறந்த வரிகளைப் பொறுக்கி யெடுத்தும்

சில வரிகளை செழுமைப்படுத்தியும் வேறு சில வரிகளை மாற்றியமைத்தும் ரெஜி உருவாக்கியுள்ள ஆங்கில மொழியாக்கமும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டே //, 1989 ஆனியில், ‘அன்னா அக்மதோவா கவிதைகள்; நூல் வெளிவந்தது. “இந்திய அமைதிப் படை” இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் இருந்தபோது, தமது ஒட்டுக்குழுக்களின் துணையுடன் இளைஞர் பலரையும் வயதானவர்களையும் பிடித்து, தமது முகாம்களில் அடைத்து வைத்திருந்தது. அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்துகொண்டிருந்த - ஐயாயிரம் பிரதிகள் அச்சிடப்பட்ட - ‘திசை’ வார ஏட்டில் (25. 08. 1989), ‘இரங்கற்பா’ கவிதையின் சிலபகுதிகள் குறிப்புகளுடன் வெளியிடப்பட்டபோது, ஸ்ராலின் காலத்துச் சிறை முகாம்களின் முன்னால் காத்திருந்த தாயின் அதேபோன்ற துயரம் இங்கும் உணரப்பட்டதில், வாசகரிடம் நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றது!

5). சிற்றிதழ்களின் வீச்செல்லை குறுகியது; இன்னும் கூடுதலான வாசகரைச் சென்றடைதல் வேண்டும் என்னும் அவா பலரிடம் உள்ளது. அதற்குரிய முயற்சியாக 15.04.1983 இல், வண்ணமயில் என்னும் மாத இதழ் சென்னையிலிருந்து வெளிவந்தது. புதுமைப்பித்தன், கு. அழகிரிசாமி, ஜி. நாகராஜன், வண்ணநிலவன், வண்ணதாசன் முதலியோரின் சிறுகதைகளுடனும்; நவீன ஓவியர் - நவீன உலகத் திரைப்படங்கள் பற்றிய கட்டுரைகளுடனும், சிறந்த ஒளிப்படங்களுடனும் வித்தியாசமானதாக வந்த இதழ், நான்கைந்து இதழ்களின் பின் தடம் மாறியது! அதன் பின்னான காலங்களில் மாறுதலான முயற்சியாக, எஸ். வி. ஆரை ஆசிரியராகக் கொண்ட ‘இனி’ மாத இதழ், செப்ரெம்பர் 1986 இல் வெளிவந்தது; ஆறாவது இதழுடன், பெப்ரவரி 1987 இல் நின்றுவிட்டது. வண்ணமயிலை விடவும் பன்முக உள்ளடக்கத்தில் தரத்துடன் - நவீன கோட்டுச் சித்திரங்களுடனும், ஒளிப்படங்களுடனும் ‘இனி’ வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது. அம்பை, சுந்தர ராமசாமி, கோபி கிருஷ்ணன், கோணங்கி ஆகியோரின் சிறுகதைகளுடன், மொழியாக்கச் சிறுகதைகளும் இடம்பெற்றன. சிறந்த - சிறிய நகைச்சுவைக் கதைகளும் மொழியாக்கங்களாகத் தரப்பட்டன. சிறந்த கலைஞர்களின் நேர்காணல் மொழியாக்கங்களும் இடம்பெற்றன. அரசியல், அறிவியல், விளையாட்டு என சுவாரசியமான கட்டுரைகளும் இதழின் உள்ளடக்கத்தை விரிவாக்கின. ‘எது நல்ல சினிமா?’ என்னும் தலைப்பில்

எஸ். தேவபிச்சை (தியடோர் பாஸ்கரன் என்று, மிகவும் பிந்திய காலங் களிலேயே தெரியவந்தது) எழுதிய முக்கிய கட்டுரை, முதல் இதழிலேயே வந்தது. இதனை ‘திசை’வார ஏட்டில் (28. 01. 1989) மறுபிரசுரம் செய்தேன். ‘பாரதிராஜாவின் சினிமா’ என்னும் தலைப்பில், ஏழு பக்கக் கட்டுரையை சக்கரவர்த்தி எழுதியுள்ளார். “பாரதிராஜாவுக்குப் பொருத்தமில்லாத ஒரு கிரீடத்தை அந்தக் கட்டுரை அவருக்குச் சூட்ட முயன்றுள்ளது. ... வியாபாரப் பத்திரிகைகள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ள ஒரு வெகுஜனப் படிமத்துக்கு இந்தக் கட்டுரையாசிரியர் ஒரு அறிவார்ந்த தளத்தை அமைத்துக் கொடுக்க முயன்றுள்ளார். இது ஆபத்தானது” என்ற மாற்றுக் கருத்து வரிகள், அடுத்த இதழில் எம். ஏ. நுஃமான் எழுதியுள்ள கடிதத்தில் காணப்படு கின்றன. ஐ .நா. அமைப்பில் ஒளிப்படக் கலைஞராக உள்ள - வெளி நாடுகளில் அறியப்பட்ட - திருச்சியைச் சேர்ந்த ‘ஜான் ஐஸக் கருணா கரன்’, நிகராகுவாவின் சாண்டினிஸ்டா புரட்சி அரசாங்கத்தின் கலாசார அமைச்சராகவுள்ள கத்தோலிக்க மதகுருவான எர்னஸ்டோ கார்டினல் ஆகியோரின் நேர்காணல்களும்; ‘பாதிரியார் ஆடும் பரதம்’ என்னும் வெங்கட் சாமிநாதனின் கட்டுரையும், ‘ஹெய்மத் - செல்லுலாய்டில் ஒரு காவியம்’ என்னும், 16 மணி நேரங்கொண்ட யேர்மன் திரைப்படம் பற்றிய கட்டுரையும் வித்தியாசமானவையாய் அமைந்து, என் மனதைக் கவர்ந்தவை! ஆயினும், “இனியின் விநியோகமும் விற்பனையும், வர்த்தகப் பத்திரிகைகளை விநியோகம் செய்பவர்களையே பெரிதும் நம்பியிருப்பதன் காரணமாக மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன... கடன் தொல்லை எத்தனைநாள் சகிக்க முடியும் என்னால்?” என்ற ஆசிரியர் பக்கக் குறிப்புள்ள இதழுடன் வெளி வராது நின்றுவிட்டமை, அவலமானதே! கல்லூரிகள், பாட சாலைகள், இலக்கிய அமைப்புகள், தனி எழுத்தாளர், வேறு இலக்கிய ஆர்வலர்மூலமான மாற்று விநியோக முறையைக் கட்டியமைத்திருந்தால், பயன் அளித்திருக்கும்!

6). அ) இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில் மார்க்சியம், முற்போக்கு எனச் செயற்பட்டவர்களிடம் ஒருவகை வைதீகத் தன்மையே காணப்பட்டது. ரஷ்ய நோக்குநிலை, சீன நோக்குநிலை என்பதா கவே அவர்களின் கருத்துகள் அமைந்தன. இயங்கியலைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டே, உலகில் மார்க்சியக் கருத்துநிலையில் நிகழ்ந்த மாற்றங்களை அவர்கள் கணக்கில் எடுக்கவில்லை; பலவற்றை



ஏ.ஜே. கனகரத்தினா, எஸ்.வி.ஆர்., நான்.

அறியாமலே இருந்தார்கள். ஆனால் தமிழ்நாட்டில் - ‘பரிமாணம்’, ‘மார்க்சியம் இன்று’, ‘படிகள்’ முதலிய இதழ்களும்; கோவை ஞானி, எஸ்.என். நாகராசன், எஸ். வி. ராஜதுரை முதலியோரும் உலகின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வெளிப்பட்ட மார்க்சியத்தின் புதிய போக்குகளைத் தமிழில் வெளிப்படுத்தி, உரையாடல்களை நிகழ்த்தினர்; ‘மந்த்லிரிவியு’, ‘நியு ஸெஃவ்ற் ரிவியு’, ‘ஈ. பி. டபிள்யூ.’ போன்ற இதழ்களின் ஆக்கங்களிலுள்ள கருத்துகளை முன்வைத்தனர். எஸ். வி. ஆர். தனது விரிந்த வாசிப்பின் மூலம் பெற்றவைகளை நூல்கள்மூலமும் தெளிவாக வெளிக்கொண்டுவந்தார்; தேவைப்பட்ட இடங்களில் தனது விமர்சனப் பார்வைகளையும் இணைத்து முன்வைத்தார். ‘அந்நியமாதல்’; (வ. கீதாவுடன் இணைந்து எழுதிய) ‘ஃப்ராங்க் ஃப்ரட் மார்க்சியம்’, ‘அல்தூஸர் ஓர் அறிமுகம்’, ‘அந்தோனியோ கிராம்ஷி வாழ்வும் சிந்தனையும்’ முதலியவைகளை இவ்வாறு குறிப்பிடலாம்! தமிழ் மட்டும் தெரிந்த வாசகருக்கு இவை புதிய வெளிச்சம் தந்தன.

ஆ) அரசியல் சூழலைப் போலவே கலை இலக்கியச் சூழலிலும், வறட்சியே நிலவியது; வழிகாட்டும் முதன்மை நிலையிலிருந்த விமர்சகர் (கல்வியாளர்?) பலரிடம் - கலையை இலக்கியத்தை இரசிக்கும் மனப்பக்குவமே இருக்கவில்லை; அவ்வாறு உரிய இரசனையைக் கொண்டவர்களாகத் தம்மை வெளிப்படுத்தியிருக்கவுமில்லை! மாறாக, அரசியல் - சமூகவியல் மேற்கோள்களையே ‘விமர்சனம்’ என்ற பெயரில் இட்டு நிரப்பினர். ரஷ்யாவில் 1932 இல் முன்வைக்கப்பட்ட ‘சோஷலிச யதார்த்தவாதம்’ என்னும் கலை - இலக்கியக் கொள்கையை (எமது சூழலில் அதன் பொருத்த மின்மையைக் கணக்கிலெடுக்காமல்), குருட்டு விசுவாசத்துடன் முன்வைத்துச் செயற்பட்டனர்; அதனால் விளைந்த அனர்த்தங்கள் பல!

மார்க்சிய - முற்போக்குக் கலை, இலக்கியக் கருத்துநிலை

பற்றிய நெகிழ்வான மனப்பாங்குகொண்ட வேறு சிலர், இலங்கையின் இருந்தார்கள்; ஆயினும் தமிழ்நாட்டில் - விரிந்த தளத்தில் வீச்சுடன் அத்தகைய கருத்துநிலை வெளிப்படுத்தப்பட்டது. அந்தச் செயற்பாட்டில் எஸ். வி. ஆருக்கு முக்கிய இடம் இருக்கிறது. 'சொல்லில் நனையும் காலம்', 'ரஷ்யப் புரட்சி : இலக்கிய சாட்சியம்' முதலிய நூல்கள், வேறு மொழியாக்கங்கள் முதலியன சான்றுகளாக உள்ளன. அவரின் கலை இலக்கிய இரசனையையும், புதியனவற்றை நெகிழ்வுடன் உள்வாங்கும் திறந்த மனப்பாங்கையும் இவற்றில் விரிவாகக் காணமுடியும்!

7). இறுதியாக, அவருடனான எனது தொடர்புகள் பற்றிச் சில வரிகள் :

பத்மநாப ஐயர், எஸ். வி. ஆர். மற்றும் தமிழ்நாட்டிலுள்ள இலக்கியக்காரர் பலருடன் தொடர்புகளைப் பேணிவந்தார்; நாங்கள் வெளியிட்டு வந்த 'அலை' இதழ்கள் பலருக்கும் தபால்வழி அனுப்பப்பட்டுக்கொண்டுமிருந்தன. இந்நிலையில், 'இலக்கு' அமைப்பால், 1982 தை மாதம் சென்னையில் நடத்தப்பட்ட, 'எழுபதுகளில் கலை இலக்கியம்' கருத்தரங்குக்கு நான் சென்றிருந்தேன். சென்னையில் எஸ். வி. ஆரைச் சந்தித்தபோது, அவர் மொழியாக்கம் செய்த, ஜோர்ஜ் தாம்ஸனின் 'முதலாளியமும் அதன் பிறகும்' நூல் பிரதியைக் கையெழுத்திட்டுத் தந்தார்; இச்சந்திப்பு ஒரு குறுநேரச் சந்திப்பு. அதே ஆண்டு பங்குனியில் ஒரு மாதத் தமிழகச் சுற்றுப் பயணத்தில் - பத்மநாப ஐயர், நான், து. குலசிங்கம் ஆகியோர் சென்னை சென்ற வேளை, அசோக்நகரில் அவர் வசித்த வீட்டுக்குச் சென்றபோது, கூடுதலான நேரம் உரையாட முடிந்தது. 1984 இலும் ஒரு தடவை சந்தித்திருக்கிறேன். சில கடிதங்களையும் அவர் எனது யாழ்ப்பாண முகவரிக்கு எழுதியுள்ளார். // அன்பு நண்பர் ஏசுராசாவுக்கு // என்ற வரியுடன், // எஸ். வி. ராஜதுரை 16. 7. 1989 // எனக் கையெழுத்திட்ட - அன்னா அக்மதோவா கவிதைகள் நூற்பிரதி என்னிடமுள்ளது ; இது தபால்மூலம் அனுப்பப்பட்டதா அல்லது வேறு யார்மூலமும் கொடுத்துவிடப்பட்டதா என நினைவில்லை. பிறகு மூன்று நான்கு தடவைகள் நான் தமிழகம் சென்றபோது, அவர் சென்னையில் வசிக்கவில்லை ; அவர் வசிக்கும் இடத்தின் முகவரியும் கிடைக்கவில்லை. 2004 ஆம் ஆண்டில் ஒரு நாள், அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் - திருநெல்வேலியில் ஒரு வீட்டில் தங்கிநிற்பதாகத் திடீரெனத் தகவல்

கிடைத்தது. நான் அங்கு சென்றபோது கவிஞர் சு. வில்வ ரத்தினமும் அவருடன் இருந்தார். சிறிது நேரம் கதைத் தோம். திடீரென இலங்கை வந்த நோக்கம் என்னவெனக் கேட்டபோது, “ஏ. ஜேயை ... உங்களையெல்லாம் பார்க்க வேண்டுமென்றுதான் ...!” என்று சொன்னார். அவர் ஏதேனுமொரு செயல்திட்டத்தில் வந்திருக்கலாமெனத் தோன்றியபோதிலும், நான் மேலும் வற்புறுத்தவில்லை. எனக்குக் கொண்டு வந்த ‘சொல்லில் நனையும் காலம்’ நூல் பிரதியை வில்வரத்தினம் பறித்துவிட்டதாகக் கூறி, பொதுவான விடயங்கள் பற்றிய ஒரு சிறுநூலைத் தந்தார். ஒரு சிற்றுந்தில்தான் திருக்கோணமலையிலிருந்து வில்வரத்தினமும் அவரும் இங்கு வந்திருந்தனர்; அதிலேயே வேறிடங்களுக்கும் பயணம் செய்யவிருப்ப தாகவும் தெரிவித்தார். பிறகு மூவரும் அதே சிற்றுந்தில் கோப்பாய் ‘மாவீரர் துயிலும் இல்லத்’ துக்குச் சென்றோம். துயிலும் இல்லத்தின் அமைப்பையும் அமைதிச் சூழலையும் கண்டு வியப்புடனும் மரியாதையுடனும் உணர்வை வெளிப்படுத்தி, ஒளிப்படங்கள் பலவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டார். அங்கிருந்து திருநெல்வேலியில் ஏ. ஜே. கனகரத்தினா வசிக்கும் கிருஷ்ணகுமாரின் வீடு சென்றோம்; ஆர்வத்துடன் ஏ. ஜேயுடன் உரையாடினார். அன்று மாலையே மறுநாளோ, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சென்றார்.

பிந்திய நாள்களில் அவர் எழுதிய சில புத்தகங்களை நான் வாசிக்கவில்லை; ‘உயிரெழுத்து’ இதழில் வெளியான நீண்ட பல கட்டுரைகளையும் - யாழ்ப்பாணப் பொதுசன நூலகத்தில் அவ்விதழ்கள் உள்ளபோதும் - வாசிக்கவில்லை. இதற்குக் காரணம், சுமார் எட்டு ஒன்பது ஆண்டுகளாக எனது வாசிப்புப் பழக்கம் சுருங்கி விட்டமையே! ஆயினும், அவரின் பங்களிப்புமீதான வியப்பும் மரியாதையும் அப்படியேதான் உள்ளன!

- 11.11.2020 ◆

காலம்
தை 2020

முரண்பட்டும் உடன்பட்டும் மு. பொ. தொடர்பாக...



மு. பொன்னம்பலத்துடனான எனது முதற் தொடர்பு முரண்பாடுடனேயே ஏற்பட்டது.

1970 இன் பிற்பகுதி - கொழும்பில் புறக் கோட்டை 'தபாற் தந்திப் பயிற்சிப் பாடசாலை'யில் பயின்றுகொண்டிருந்தேன். ஒருநாள், இரண்டோ மூன்று 'சத்தியம்' மாதப் பத்திரிகைப் பிரதிகள் தபாலில் வந்து கிடைத்தன. சர்வமத சங்கம் - சர்வோதய இயக்கத்தால் வெளியிடப்பட்டதான

அப்பத்திரிகையை, மு.பொ. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நடத்திக் கொண்டிருந்தார். மு.பொவுடன் அறிமுகமாகியிருந்த நண்பன் மு. புஷ்பராஜன் எனது முகவரியைக் கொடுத்ததில், அவை எனக்கு அனுப்பப்பட்டதாய்ப் பின்னர் அறிந்தேன்.

தமிழரசுக் கட்சியைத் தாக்கியும், சோஷலிச நாட்டத்துடன் சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அரசாங்கத்துக்குச் சார்பாகவும் பல விடயங்கள் அதில் இருந்தன. அவற்றைக் குறிப்பிட்டு, “ஒரு சிங்களத் தேசிய முதலாளித்துவக் கட்சியை ஆதரிப்பது எவ்விதம் சரியாகும்?” என, மு. பொவிற்குக் கடிதம் போட்டேன். அவர் சற்றுக் கிண்டலுடன், காரமாக அஞ்சலட்டை எழுதினார்; நான் பதிலேதும் எழுதவில்லை.

பின்னர் ‘மல்லிகை’, ‘பூரணி’ இதழ்களிலும் வேறு பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்த அவரது இலக்கியக் கட்டுரைகள், கவிதைகளைப் படிப்பதில் ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. ஒருதடவை மு. புஷ்பராஜனுடன் புங்குடுதீவுக்குச் சென்றிருந்தேன்; மு. தளைய சிங்கத்தைக் கண்ட ஒரேயொரு சந்தர்ப்பமும் அதுவேதான். பின்னர் மு.பொ., சு. வில்வரத்தினம் ஆகியோருடனெல்லாம் நெருக்கம் ஏற்பட்டது; பலதடவை அங்கு சென்று வந்துள்ளேன். 1975 தை மாதம் எனது ‘தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்’ சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியீடு, நான் படித்த எனதூர்ச் சிறிய பாடசாலையில் நடந்தபோது, மு. பொ. தலைமைதாங்கினார். ஆயினும், முரண்பாடும் உடன்பாடுகளும் பிணைந்ததாகவே, இன்றுவரை அவருடனான தொடர்பு இருந்து வருகிறது.

**

அறுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் தொடங்கி, எழுபதுகளில் தீவிரவாசகனாக மாறிக்கொண்டிருந்த காலங்களில், மு.பொவின் கட்டுரைகள், எதிர்வினைகள் என்னைக் கவர்ந்தன. ‘ஸென் பௌத்தமும் ஹாய்க்கு கவிதைகளும்’, ‘கவிதையில் ஏன் நாடகம் எழுத வேண்டும்?’, ‘மூன்று தத்துவ நோக்குகளும் உண்மையும்’, ‘இலக்கிய ஊழல்கள்’ நூல் பற்றிய விமர்சனம் என்பனவெல்லாம், அவ்வாறு வாசித்தவையே. அவரது பரந்த தமிழ் - ஆங்கில இலக்கிய அறிவு, மெய்யியல் ஈடுபாடு, கூர்மையான விமர்சன நோக்கும் இரசனையும் கலந்ததாய் - தர்க்கரீதியில், படைப்புத்திறனுடன் வெளிப்படும்; அது வெளிச்சத்தையும் சந்தோஷத்தையும் தருவது; ‘யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும்’ நூல் இதற்கு உதாரணமாய் நிற்கிறது. படைப்புத்திறன் வெளிப்படும் இத்தகைய கட்டுரைகளை

சண்முகம் சிவலிங்கம், நுஃமான், முருகையன், வெங்கட் சாமிநாதன் முதலியோரிடமும் காண இயலும்; விமர்சகர்களாகக் கொண்டாடப்படும் “ஆய்வாளர்களான” கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றோரிடம் இதைக் காண்பதரிது! ‘அலை’ இதழிலும் மு. பொவின் முக்கிய கட்டுரைகள் பலவற்றை வெளியிட்டோம்.

* *

அறுபதுகளின் முக்கிய கவிஞர்களில் ஒருவராக அவர் இருக்கிறார்; கவியரங்கங்களிலும் பிரகாசித்திருக்கிறார். ‘கவிஞன்’ இதழில் (பங்குனி 1970) வெளிவந்த ‘மதிப்பீடு’ என்னும் நீண்ட கவிதை, அப்போது என்னை மிகக் கவர்ந்தது. ‘மார்க்கழிக் குமரி’ கவிதையும் அவ்வாறே; இக்கவிதையை சு.வியின் குரலில் பாடக் கேட்பது, பரவசந்தரும் அனுபவம். சமூக, அரசியல், ஆன்மிகத்தள அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துபவை அவரது கவிதைகள். எண்பதுகளிலிருந்து கூர்மையுற்ற தமிழ்த் தேசிய இனப் பிரச்சினை - அரசு ஒடுக்குமுறை, போராட்டம் சார்ந்து ஏராளமான தனிக் கவிதைகளையும் நீண்ட கவிதைகளையும் எழுதியிருக்கிறார். ‘ஆத்மார்த்தம்’, ‘மெய்யுள்’ என்ற கோட்பாடு நிலைசார்ந்து வெளிப்பாடு கொண்டவை அவை; பலமும் பலவீனமும் அவற்றில் பரவியிருப்பதைக் காணலாம். எனினும், அவருக்கேயுரிய தனி அடையாளத்தை அவை கொண்டுள்ளன என்பதைக் குறிப்பிட்டே யாகவேண்டும்.

* *

நல்ல கவிஞர்கள் நல்ல சிறுகதைகளை எழுத முடியுமென்று சொல்லப்படுவதுண்டு. மு. பொவின் இரண்டு சிறுகதை நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன. நல்ல சிறுகதைகள் பலவற்றை அவற்றில் காணலாம் எனினும் - ‘அரைநாள் பொழுது’, ‘யுகங்களை விழுங்கிய கணங்கள்’, ‘கைது செய்யப்பட்ட கிராமம்’ முதலியன முக்கியமானவையாய்ப் படுகின்றன. ‘யுகங்களை விழுங்கிய கணங்கள்’ கதையில் சொல்லப்படுவது, அவர் சம்பந்தப்பட்ட உயிர் அச்சம் சூழ்ந்த உண்மை நிகழ்வு; அது நிகழ்ந்த மறுநாள், ‘திசை’ அலுவலகத்தில் அதுபற்றி எனக்குச் சொல்லியுள்ளார்.

* *

‘நியூ ஈரா பதிப்பகத்’ தினர் ‘திசை’ வார வெளியீட்டைக் கொண்டுவர முடிவுசெய்து, ஆசிரியராக யாரை நியமிப்பது என்பதைத் தீர்மானிக்க தமது நிர்வாக சபையைக் கூட்டி ஆலோசித்தனர்; மு. பொவின் பெயரும் ஆசிரியர் பதவிக்கு குறிப்

பிடப்பட்டிருந்தது. அக்கூட்டத்தில் கலந்துகொண்ட ஏ.ஜே. கனக ரத்தினா, “யாழ்ப்பாணத்தின் முக்கிய புத்திஜீவிகளில் ஒருவர்; கவிஞர் - விமர்சகர்” என, மு. பொவுக்குச் சார்பாகக் கருத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார். ஆ. சபாரத்தினம் மாஸ்ரர் போன்ற மற்றைய வர்களும் ஏற்றுக்கொண்டதில் மு. பொ. ஆசிரியராகத் தேர்வு செய்யப்பட்டார்.

ஒருநாள் மு. பொ. சைக்கிளில் எனது வீட்டுக்கு வந்தார்; எனது வீட்டுக்கு அவர் வந்ததே அந்த ஒரு தடவைதான்! தன்னை ‘திசை’ வார வெளியீட்டுக்கு ஆசிரியராக நியமித்திருப்பதாகக் கூறி விட்டு, “நீதான் எனக்கு அஸிஸ்ரன்ற். வெளிக்கிட்டு வா, பணிப்பாளருக்கு உன்னை அறிமுகப்படுத்த வேணும்” என்றார். பத்திரிகை தொடர்பாகச் சிலவற்றை விசாரித்துவிட்டு, அவருடன் சென்று துணை ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றேன். மு. பொவின் கருத்துநிலையுடன் உடன்பாடும் - உறவு தொடர்பில் என்னை விடவும் நெருக்கமும் கொண்டிருந்த வேறு இலக்கியக்காரர் இருந்தபோதிலும், கருத்துநிலையில் முரண்படும் என்னை ஏன் அவர் தெரிந்தார் என்பது, அன்று தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஏனெனில், ‘மெய்யுள்’ கோட்பாடுடன் உடன்பாடில்லாதவன்; கடவுள் நம்பிக்கையுமற்றவன் நான்! ஒருவேளை, உள்ளூணர்வின் அடிப்படையில் அந்த முடிவுக்கு அவர் வந்திருக்கக்கூடும் என்று, இன்று தோன்றுகிறது.

‘திசை’ யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவந்த காலம் (1989 தை - 1990 வைகாசி) மிகவும் நெருக்கடியான காலம். “இந்திய அமைதிப் படை”யினதும், அதனுடன் சேர்ந்தியங்கிய தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களினதும் கெடுபிடிகள் உச்சத்திலிருந்த சூழல். ‘நியூ ஈரா நிறுவனமோ’ தமிழ்த் தேசிய உணர்வற்ற - ஆங்கில மோகங் கொண்ட - ‘பென்சனியர்’களின் ஆதிக்கத்திலிருந்தது. பத்திரிகை யாளர் சிலரும் எழுத்தாளர் சிலரும் பணிப்பாளரைச் சந்தித்து, ‘சாந்தமாக’ எமக்கெதிராகக் கருத்தேற்றம் செய்யவும் முனைந்தனர். அவரும் ஒரு தடவை எம்மிடம், “யூ ஆ றைற்றர்ஸ்; நொட் ஜேண லிஸ்ற்” என்று அதைப் பிரதிபலித்தார்! ஆனால் ஏ.ஜே.கனகரத்தினா, பத்மநாப ஐயர் போன்றோரின் ஒத்துழைப்புடன் - தனது சாமர்த்தி யத்தின் பலத்தில், தடைகள் தாண்டித் ‘திசை’யை வெற்றிகரமான - பலரும் விரும்பிப் படித்த - முன்னுதாரணமற்ற பத்திரிகையாக மு. பொ. நடத்திக் காட்டினார்.

கலாசாரப் பக்கங்களே (நான்கு) முதலில் எனக்குத்



‘தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்’ நூல் வெளியீடு.

தரப்பட்டவை; பின்னர் வேறு சில பகுதிகளின் பொறுப்பையும் தந்தார். அவரின் எவ்வித தலையீடுமற்று - ஆனால், தேவையான ஒத்துழைப்பைப் பெற்று - சுதந்திரமாக வேலைசெய்த மனநிறைவைத் தந்த நாள் அவை!

* *

மு.பொவுடன் முரண்படுவனவற்றையும் பதிவுசெய்ய வேண்டும்.

அ) மஹாகவியும் எஸ். பொவும் ஈழத்துப் படைப்புலகில் முக்கிய ஆளுமைகள்; ஆனால், ‘ஆத்மார்த்தம்’ என்ற கருத்து நிலையைப் பிரயோகித்து, மு. பொ. இவர்களுக்கு உயரிய இடம் வழங்குவதில்லை - குறைத்தே மதிப்பிடுகிறார்.

“கடவுள் இருக்கிறார் என்பதை உணர்தல் மூலம், அதாவது கடவுள் இருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்து அவனே எல்லாவற்றுக்கும் காரணன் என்பதை அறிந்து நமது வாழ்க்கையையே அர்ப்பணித்து வாழ்வது” என்பது, வாழ்வை - எல்லாச் செயல்களையுமே கலையாக்கும் என்று சொல்பவர் மு. பொ.

- யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும்

கடவுள் மறுப்புவாதிகளாய் மஹாகவியும் எஸ். பொவும் இருப்பதானது, அவர்களைப் பற்றிய மு. பொவின் மதிப்பீடுகளில் ‘குறுக்கீடு’ செய்கிறதோவென்ற ஐயம், எனக்கு உண்டு.

மேலும், உடன்பாடான கருத்தை (உள்ளடக்கத்தை) வெளிப்படுத்தும் படைப்புகளை ஏற்று ஏனையவற்றை நிராகரித்த ‘முற்போக்குவாதிகள் - தமிழ்த் தேசியவாதிகள்’ போலவே, மு. பொவும் செயற்படுகிறாரெனத் தோன்றுகிறது.

ஆ) ‘மெய்யை’ உள் ளடக்கமாகக் கொண்ட ‘மெய்யுள்’ - வடிவங் கடந்து கலைத்துவத்துடன் இருக்கு மென அவர் கருதுகிறார்; ‘ஆத்மார்த்தத்’ தளத்தில் நின்று வெளிப்படுத்தப்படுபவையும் அவ்வாறே அமையுமெனவும் நம்புகிறார். ஆனால், மு. பொவின் பிற்காலப் படைப்புகள் பலவற்றில் கருத்துகளே துருத்திநின்று, கட்டுரைத்தன்மையைக் கொண்டுள்ளன. அவர் நிராகரிக்கும் வறட்சியான ‘முற்போக்கு’த் தயாரிப்புகளிலிருந்து இவற்றை எவ்வாறு வேறுபடுத்துவது?

* *

மு. பொவின் நேர்மை, ஆற்றல், தெளிவு, நிலைப்பாடு என்பவற்றில் எனக்கு மரியாதையுண்டு. தான் சத்தியம் என்று நம்புவதில் துணிவாக - உறுதியுடன் செயற்படுபவர் அவர்; சமரசங்கள் அவரிடமில்லை. தமிழ்த் தேசிய நிலைப்பாடில் நின்றபடி அவர் ஆக்கியளித்த - அளிக்கும் படைப்புகள், விமர்சனங்கள் துணிச்சல் நிறைந்தவை. பலரும் தெரிவிக்க அச்சப்படும் விடயங்களை எழுத்திலும் பேச்சிலும் வெளிப்படுத்தி வருகிறார். எழுத்தாளர் - கலைஞர் எனப்படுவோரில் பலர், புகழ் வேட்டைக்காரராயும் பச்சோந்திகளாயும் உலவும் சூழல் எம்முடையது. ‘சாகித்திய இரத்தினங்கள்’, ‘கேட்டு வாங்கிப்’ பெருமைப்படும் ‘கலாபூஷணங்கள்’ போன்ற தகுதியற்ற ‘பட்டங்கள்’ மலிகின்றன. தார்மிக நிலைப்பாடு ஏதுமற்று, ‘பிரபல மோகத்துடன்’ மட்டும் செயற்படும் புதிய இலக்கியக்காரரின் பெருக்கம். 2009 வைகாசி மாதத்தின் பின் கழன்று விழுந்த ‘முகமுடிகள்’ ஏராளம்; இந்த முகமுடிகள், புலிசார்பு - புலி எதிர்ப்பு “ஜனநாயக” கோஷமிட்ட எழுத்தாளர் பலருக்குச் சொந்தமாயிருந்தவை!

இச்சூழலில், மு. பொ. மேலும் தனித்துத் தெரிகிறார் - தனது நிலைப்பாடில் ‘இரட்டை வேடம்’ ஏதுமில்லாத முன்னு தாரணராய்! ◆

காலம்
மு. பொ. சிறப்பிதழ்
மார்கழி 2010

இழப்புணர்வும், நன்றியிடலும்...!



திரு. க. நவரேந்திரனின் திடீர் மரணம், இழப்புணர்வையும் கவலையையும் ஏற்படுத்தியுள்ள ஒன்று.

ஆரம்பத்தில் 'தினகரன்' பத்திரிகைமூலமே எனக்கு அவரது பெயர் அறிமுகமானது. அதன் 'வார மஞ்சரி' யில், தத்துவஞானி ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் தத்துவக் கருத்துகள்பற்றிக் கட்டுரைகள் எழுதிவந்தார்; பின்னர் அவை, 1974 இல், விழிப்புணர்வு பற்றிய விளக்கங்கள்

என்ற பெயரில் நூலாக வந்துள்ளன. கிருஷ்ணமூர்த்திபற்றித் தமிழில் வெளியான முன்னோடி நூல்களில் ஒன்றாக அது அமைந்துள்ளமை, நவரேந்திரனுக்கு மட்டுமல்லாது ஈழத்தவருக்கும் பெருமை தருவது.

1977 இனவன்முறைகளின் பின், குடும்பத்துடன் கொழும்பி லிருந்து வந்து, சுண்டுக்குளியில் வசித்தார். அவ்வேளைதான் நண்பர் இ. ஜீவகாருண்ணியன்மூலம் அவருடன் தொடர்பேற்பட்டது; பின்னர், அடிக்கடி சந்திக்குமளவுக்கு உறவு நெருக்கமானது. பல துறைகளில் ஈடுபாடும் அறிவும் கொண்டிருந்தார்; எனினும் தத்துவத்துறையிலும் இலக்கியத்திலும் கூடுதல் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். பல துறைகளிலுமான அரிய நூல்களின் சேகரிப்பைக்கொண்ட நல்லதொரு வீட்டு நூலகமொன்றையும் வைத்திருந்தார். 'இடைவெளியாய்' இருந்த ரஷ்ய இலக்கியத்தின் முக்கிய நூல்களை - தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் - கொழும்பு 'மக்கள் பதிப்பகத்' தில் தேடிச் சேர்ப்பதில் அவருடன் ஈடுபட்டமை நினைவுக்கு வருகிறது. நூல்களிலும் பல்வேறு துறைகளிலும் அக்கறை கொண்டிருந்த எனக்கு, அவருடனான தொடர்பாலும் உரையாடல்களாலும் நிறையப் பயன் ஏற்பட்டது

பலருக்கும் பலவிதங்களில் தேவைப்பட்ட உதவிகளைச் செய்து கொடுப்பவராக அவர் இருந்தார்; எனது வாழ்விலும் அவரிடம் பல உதவிகளைப் பெற்றிருக்கிறேன். எனது திணைக்களத்திலேற்பட்ட முக்கிய பிரச்சினையொன்றில், மிகவும் உதவிகரமாக இருந்தார். தனிப்பட்ட வாழ்வில் எதிர்கொள்ள நேர்ந்த பல சிக்கல்களின் போதும் உரிய ஆலோசனைகள் வழங்கி, வழி காட்டினார்; முக்கியமாக, எனது திருமணத்தை நிறைவேற்றுவதில், ஆரம்பத்திலிருந்தே தேவையானவற்றை அக்கறையுடன் செய்தவர் அவர்.

ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்திபற்றி ஆழ்ந்த - பரந்த அறிவுடையவர்; அவரது நூல்களிற் பெரும்பாலானவற்றையும் சேர்த்து வைத்திருந்தார். 1980 இல் கிருஷ்ணமூர்த்தி கொழும்புக்கு வந்திருந்த வேளை, 'வீரகேசரி' யில் கட்டுரையாக வெளியிட - கிருஷ்ணமூர்த்தியின் கருத்துகளை அவர் சொல்லச் சொல்ல நான் எழுதினேன். எவ்விதக் குறிப்புகளுமின்றி எழுந்தமானமாக - தொடர்ச்சியாக அவர் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் தத்துவத்தை விளக்கிச் சொன்னமை, என்னை வியப்பிலாழ்த்திவிட்டது! கொழும்புத்துறை 'புனித சவேரியார் குருமடத்' தில் கிருஷ்ணமூர்த்திபற்றி அவர் ஆற்றிய உரை, குருமட அதிபர் அருட்திரு எஸ். ஜே. இம்மானுவலையும் ஏனையோரையும்

நன்கு கவர்ந்துகொண்டதையும் நான் அறிவேன்; ஏனெனில், அங்கு நானும் இருந்தேன். கிருஷ்ண மூர்த்திபற்றிய பல நூல்களை அவர் எழுதியிருக்க வியலும்; ஏனோ அவ்வாறு நிகழவில்லை. தவிர, ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலுமாக இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புகளை அவர் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

அவரது ஆங்கிலக் கல்வி நிறுவனத்தில் (Santiago English Academy)கற்று, மாணவரும் ஏனையோருமாக ஏராளமானோர் பயனடைந்தனர். எனினும், உரிய வகையில் தனது ஆங்கிலப் புலமையை யாழ்ப்பாணம் பயன்படுத்தவில்லையே என்ற 'ஆதங்கம்' அவரிடமிருந்ததை உணர்ந்துள்ளேன்.

சட்டத்தரணியாக இருந்தபோதிலும் 'தார்மிக நிலைப்பாடு' காரணமாகப் பல வழக்குகளை அவர் ஏற்றுக்கொண்டதில்லை. அதனால், அத்துறையில் அவர் அவ்வளவாகப் பிரகாசிக்கவில்லை. அமைதியற்ற புறச்சூழலினால் அவர் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுச் சென்றமை எமக்கெல்லாம் இழப்புத்தான். எனினும், பிரான்சிலும் தனது பணியின் மூலம் பலர் பயன்பெற வாழ்ந்தார் என்பதை அறிகையில், ஆறுதல் ஏற்படுகிறது.

நவரேந்திரன் நேசித்து மதிப்பு வைத்திருந்த யாழ்ப்பாணத்தின் சிறந்த புதல்வர்களான - ஆய்வறிவாளர் ஏ. ஜே. கனகரத்தினா, ஓவியர் அ. மாற்கு ஆகியோர் அவர் இங்கு இல்லாத வேளை மறைந்து விட்டனர்; தற்போது அவர்களைத் தொடர்ந்து நவரேந்திரனும் சென்றுவிட்டார்!

அவரை இழந்து துயருறும் மனைவி பிள்ளைகளுக்கும்; சகோதர சகோதரியருக்கும், எனதும் குடும்பத்தினரதும் அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். - 09.10.2008 ♦

பரீசில் வெளியான நினைவு மலரில் உள்ள கட்டுரை.

சு.ரா. : சில நினைவுகள்



நான், சு.ரா., பத்மநாப ஐயர்.

மரணம் மட்டுமே ஓர் எழுத்தாளனிற்கு அஞ்சலியையும் மகிமையையும் வழங்கப் போதுமானதல்ல!

பொது அக்கறைசார்ந்த கருத்து முன்வைப்புகள், செயற்பாடுகள், தாக்குவலுக்கொண்ட செம்மையான படைப்பாக்கங்கள் - இவற்றுடன் முரண்படாது இசைவுபெற்ற வாழ்க்கை போன்றவையே மதிப்பளித்தலிற்கு இன்றியமை

யாதன. இவை கூடியிருக்கும்போதே, ஓர் எழுத்தாளனின் மரணம் உண்மையான இழப்புணர்வைத் தோற்றுவிக்கும்.

காத்திரமான எழுத்துகளின் மூலம் மிகக் கூடுதலான வாசக ஈடுபாட்டிற்கு உள்ளானவர்களாக, ஜெயகாந்தனையும் சுந்தர ராமசாமியையும் குறிப்பிட இயலும். ஆனால், தனது பலவீனங்களினாலும் தன் திறமைமீது கொண்ட மிகைமதிப்பீட்டினாலும், சமரசங்களிலும் 'சப்பைக்கட்டு'களிலும் சரிந்துபோனவர் ஜெயகாந்தன்; இன்று வரையான - ஜெயேந்திரர் விவகாரம் உட்பட்ட அவரது பிற்கால வாழ்வு நடவடிக்கைகளில் 'சீரழிவின் வரைகோடு' மேலேறிச் செல்கிறது!

ஆனால், சுந்தர ராமசாமி தனது படைப்பாக்கங்களினாலும், பன்முகப்பட்ட கருத்துகளின் வீச்சினாலும், வாசகருடனும் எழுத்தாளர்களுடனும் கொண்டிருந்த திறந்த - ஆக்கபூர்வமான தொடர்புறவுகளினாலும், அவரை அறிந்தவர்களிடையில் பெரியதோர் இழப்புணர்வைத் தன் மரணத்தின் மூலம் ஏற்படச் செய்துள்ளார்.

'ஒரு புளியமரத்தின் கதை', 'ஜே. ஜே.: சில குறிப்புகள்' நாவல்கள் - தமிழில் முக்கியமான படைப்புகள். சிறுகதைகள், கவிதைகள், மொழிபெயர்ப்புகள், விரிவான கட்டுரைத் தொகுதிகள், 'காலச்சுவடு' காலாண்டிதழ் (8 இதழ்களும் விரிவான சிறப்பிதழும்) என்பனவெல்லாம், பன்முகத்தன்மையும் நவீனத்துவமும் கொண்ட அவரது பங்களிப்புகளாகும். ஆற்றூர் ரவிவர்மா, லக்ஷ்மி ஹோம்ஸ்ரோம், குரோ ஆகியோர் தமது மொழிபெயர்ப்புகளின் மூலம் முறையே மலையாள, ஆங்கில, பிரெஞ்சு வாசகரிடமும் சு. ராவைக் கொண்டு சென்றுள்ளனர்; சில சிறுகதைகள் 'செக்' மொழியிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

நிறுவனங்கள்மீதான இவரது விமர்சனங்களினாற் போலும் சாஹித்திய அக்கடமி விருது, தமிழக அரசின் விருது என்பன இவரிற்கு வழங்கப்படவில்லை; ஆயினும் கேரளத்தின் 'ஆசான் விருது', கனடாவின் 'இயல் விருது', அகில இந்தியரீதியிலான 'கதா சூடாமணி விருது' ஆகியன வழங்கப்பட்டுக் கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளார்.

1966 அளவில் 'தீபம்' இதழில் வெளியாகிய 'நானும் என் எழுத்தும்' என்ற கட்டுரைமூலமே, இளம் வாசகனாக முதலில் அவரை அறிந்துகொண்டேனென நினைக்கிறேன். 1967 இல் புத்தகக்

கடையில் வாங்கிய, அவரது 'அக்கரைச் சீமையில்' சிறுகதைத் தொகுதியின் கதைகள் ஈடுபாட்டை வளர்த்தன; அதே ஆண்டில் கிடைத்த அவரது 'செம்மீன்' மொழிபெயர்ப்பு தீவிரக் கவர்ச்சியையே உருவாக்கிவிட்டது! 1971 இல் 'ஒரு புளியமரத்தின் கதை' நாவல், 1974 இல் 'பிரசாதம்' தொகுதி - குறிப்பாக அதன் முன்னுரை என்பன பதிவினை ஏற்படுத்துகின்றன. இடைக்காலத்தில் 'பசுவய்யா'வின் புதுக்கவிதைகளும், 'ஞானரதம்' இதழில் படித்த 'புதுமைப்பித்தனின் மனக்குகை ஓவியங்கள்' கட்டுரையும் புத்தனுபவத்தின் சந்தோஷத்தையும் இரசனையின் கூர்மையையும் அளித்தன. இவ்வாறாக... அவரது எழுத்துகளுடனான தொடர்பும் ஈடுபாடும் இன்றுவரை நீள்கின்றன.

நண்பர் பத்மநாப ஐயரிற்கு 17.9.80 எனத் திகதியிட்டு அவர் எழுதிய கடிதத்தில், நாங்கள் வெளியிட்டுவந்த 'அலை' இதழ் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ள,

“... அடுத்த சந்தோஷ அதிர்ச்சி இந்த வருட ஆரம்ப மாதங்களில் கிடைத்தது. 'அலை' ஒரு வருட பையின்ட் வால்யூம், ஒரே வாரத்தில் ஆணி அடித்து உட்கார்ந்துகொண்டு படித்தேன். ஆத்மார்த்தமான பதிப்பு. நிதானமும், நுட்பமும். பொறுப்பு, தன் நம்பிக்கைகளைத் தெளிவாக முன்வைக்கும் ஆற்றல், மாறுபட்ட கருத்துகளை நேர்மையாக வெளிப்படுத்த முடியும் என்பதில் நம்பிக்கை (நாங்கள் என்று இதைத் தெரிந்துகொள்ளப் போகிறோம் என்பது தெரியவில்லை). என் நண்பர் கிருஷ்ணன் நம்பியின் மறைவைப் பற்றிய குறிப்பைப் படித்தபோது மனம் நெகிழ்ந்து போனேன். நெகிழ்ந்தது கிருஷ்ணன் நம்பிக்காக மட்டுமல்ல; அலையின் கவன வட்டத்தின் நுட்பத்தை நினைத்தும் கூட.”

என்ற வரிகள் எமக்கு உற்சாகத்தை அளித்தன; கிருஷ்ணன் நம்பி பற்றிய குறிப்பை 'பதிவுகள்' பத்தியில் எழுதியவன் என்ற வகையில், எனக்கு மேலதிக மகிழ்ச்சி!

1982 பங்குனியில், திருவனந்தபுரம் விமான நிலையத்தில் தான் நேரில் அவரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. பத்மநாப ஐயர், து. குலசிங்கம், நான் - மூவரும் தமிழகச் சுற்றுலாவிற்சாகச் சென்றோம்; தனது 'காகங்கள்' அமைப்பிலுள்ள இலக்கிய நண்பர்கள் சிலருடன், எம்மை அழைத்துச்செல்ல வந்திருந்தார். நாகர்கோவிலில் அவரது வீட்டில், சில நாட்கள் தங்கினோம். 'காகங்கள்' கூட்டத்தில் கலந்துரையாடினோம். பத்மநாபபுரம்

அரண்மனை, கன்னியாகுமரி போன்ற இடங்களிற்குத் தனது காரில் எம்மை அழைத்துச் சென்றார்.

1983, 1997, 1998, 2002 ஆம் ஆண்டுகளில் ஐந்தாறு தடவைகள் - ஒவ்வொரு முறையும் ஐந்தாறு நாள்சென்ற அவரது வீட்டில் தங்கியிருக்கிறேன். வீட்டிலும், அவரது மாலை நேர உலாவில் இணைந்துசென்ற வேளைகளிலும் - ஈழத்து அரசியற் சூழல், இலக்கிய முயற்சிகள், வேறு கலாசார நடவடிக்கைகள் பற்றி யெல்லாம் அக்கறையுடன் வினவுவார். இலங்கையின் யுத்தச் சூழல் உருவாக்கும் மானுட அவலங்களின் பாதிப்பினால் அவர் சஞ்சலத்திற்குள்ளாவதைப் பல தடவைகளில் கண்டிருக்கிறேன்.

எளிமையும், நேசபாவமும், பிறர் சொல்லும் கருத்துகளிற்கு அக்கறையுடன் செவிகொடுப்பதும் அவரிடம் இயல்பாய் அமைந்திருந்தன; மேற்கோள்களை அல்லாமல் சொந்தக் கருத்தினைச் சொல்லுமாறு கேட்பதும், வினாவெழுப்பினாலும் மதிப்புடன் உரையாடலைத் தொடர்வதும் அவரது இயல்பு. தரமான - தேடல் முனைப்புக்கொண்ட வாசகரும், பல தளங்களிலுள்ள எழுத்தாளரும் அவரிடம் தொடர்ந்து ஈடுபாட்டுடன் சென்றதற்கு, எழுத்தின் கவர்ச்சி மட்டுமல்லாது, நடைமுறையிலும் அவரிடம் காணப்பட்ட மேன்மையான மனிதப்பண்புகளும் காரணம்.

கடிதம் எழுதினால் உடன் பதில்போடும் வழக்கம் அவரிடம் இருந்தது; “திருமதி ஜேசுராசாவையும் விசாரிப்பதாக” குறிப்பிடுவார். 2002 இல் நாகர்கோவிலிற்கு எனது மனைவியுடன் சென்றிருந்த வேளை, அவர் அமெரிக்கா போய்விட்டதில் இருவருக்கும் ஏமாற்றமாகிவிட்டது.

இறுதியாக நான் அவரைச் சந்தித்தது 1998 இல். திருவனந்தபுரம் வழியாக இலங்கை திரும்புவதற்கு முதல் நாள், தனது ‘காற்றில் கலந்த பேரோசை’ புத்தகத்தில் கையெழுத்திட்டு, வேறு சில புத்தகங்களுடன் அன்பளிப்புச் செய்தார்; இன்று அதனைப் பார்க்கையில், கண் முன்னால் அவர் நிற்பதான உணர்வு ஏற்படுகிறது!

◆

தெரிதல்

கார்த்திகை - மார்கழி 2005

நினைவுக் குறிப்புகள்!



சுார்த்திகை 15 இல் மரணமான நண்பர் குமாரசாமி குமாரதேவன் எனக்கு அறிமுகமாகியது, குமார் என்ற பெயரில்தான்; அவருடனான நீண்டகாலப் பழக்கத்திலும் குமார் எனத்தான் அழைத்து வந்துள்ளேன்!

1999 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கமளவில் அவர் அறிமுகமானார். சிப்பி என்றழைக்கப்படும் நண்பர் சிவபாலனும் சிலரும் மாலை வேளைகளில், வண்ணார்

பண்ணை சிவன் கோவிலடியில் - சண்முகம் தேநீர்க் கடையின் முன்புறத்தில் நின்று உரையாடுவர். சிப்பியைச் சந்திக்கச் சிலவேளை களில் அங்கு சென்ற நான், பிறகு அடிக்கடி செல்லலானேன். சண்முகம் கடையில் வேலைசெய்த குமாரும் பணி ஓய்வான நேரங்களில், அங்கு நிற்பார். பெரும்பாலும் பத்திரிகைச் செய்திகள் பலராலும் உரையாடலில் பகிரப்படும். நகரில் நடைபெறும் பல்வேறு கூட்டங்கள், கருத்தரங்குகள்பற்றியும் அபிப்பிராயங்கள் பரிமாறப்படும். வெவ்வேறு பார்வைகள் கொண்டவர்கள் என்பதால், பலவற்றை அறிய முடியும். குமாரும் வேறு சிலரும் தெரிவிக்கும் கருத்துகளுடன் எனக்கு ஒத்துப்போக முடிந்தது. இலங்கைத் தேசியத்துக்குச் சார்பான - இடதுசாரி அரசியல் ஆதரவாளர்களும் அங்கு இருந்தனர். அவர்கள் தமிழ் அரசியல் வாதிகள் பற்றியும் தமிழ்த் தேசியம்பற்றியும், எதிர்க் கருத்துகளைத் தெரிவிப்பர். பாரம்பரிய இடதுசாரிகளின் வழமையான மேட்டிமைத் தனத்தையும் - வறட்டுத்தனங்களையும் அவற்றில் காணநேர்வது, எரிச்சலையும் சலிப்பையும் ஏற்படுத்தும். அதனால், கொஞ்சக் காலத்தின் பின்னர் அங்கு செல்வதைத் தவிர்த்துக்கொண்டேன்; இதற்கு மிகப்பிந்திய காலங்களில், குமாரும் இதேவிதத்தில் ஒதுங்கிக்கொண்டார்! சண்முகம் கடையின் கிழக்குப் புறமாக உள்ள சிறிய கடையிலேயே, குமார் தனியே தங்கியிருந்தார். யாழ். நகரத்துக்கு அலுவலாகச் செல்லும் வேளைகளில், அந்தப் பக்கத்தால் சென்று பார்ப்பேன்; குமார் ஓய்வாக அங்கு இருந்தால், அவருடன் இருந்து கதைப்பேன். பத்திரிகைச் செய்திகள், அரசியல், இலக்கியம், எழுத்தாளர், கூட்டங்கள்பற்றியதாக அது இருக்கும். பத்திரிகை களில் வருவனவற்றை வாசிப்பதில்தான் கூடுதலான கவனம் அவருக்கு இருந்தது. தான் வாசித்த தகவல்களைச் சொல்லுவதிலும் அவருக்கு அதிக ஆர்வம். தமிழரசுக் கட்சி, தமிழர் கூட்டமைப்பு ஆகியவற்றுக்குச் சார்பானவர் அவர்; கடந்தகால அரசியல் சம்பவங்கள், போக்குகள் பற்றி அவர் தெரிவிக்கும் பல விடயங்கள், எனக்கும் பரிச்சயமானவைதான்; வெவ்வேறு நேரங்களிலான உரையாடல்களில் அவற்றைத் திரும்பத்திரும்ப அவர் சொல்வது, சலிப்பைத் தருவதாகவும் இருக்கும். அண்மையில் வாசித்த ஒரு செய்தியை - கட்டுரையை அவர் குறிப்பிடும்போது, எந்தப் பத்திரிகையில் வந்தது என்று (நானும் வாசிப்பதற்காகக்) கேட்கும் போது, “அதக் கேக்காதீங்க. நான் பலதும் வாசிக்கிறேன்” என்று சொன்ன அனுபவமும் நேர்ந்திருக்கிறது! இலக்கியத்தில் நாவல், சிறுகதை

களில் அவருக்குள்ள ஆர்வம் கவிதைகளில் இருக்கவில்லை. அவ்வப்போது கவனத்துக்குள்ளாக்கப்பட்டுப் பேசப்படும் படைப்பு களைப் பெற்று வாசிப்பார்; பரந்த அளவில் இலக்கியப் படைப்புகள் பற்றிய வாசிப்பு இருந்ததாக நான் அறியவில்லை. ஆனால், மிகப் பிற்பட்ட காலங்களில் பலருடனும் தொடர்புகள் ஏற்பட்டபிறகு, சமகாலத்தில் வரும் ஈழத்தவரின் படைப்புகளை, முன்னரை விட அதிகமாக வாசித்தார் எனத் தெரிகிறது. தமிழக - ஈழ இலக்கியச் சிற்றேடுகளைக் கடையில் காசு கொடுத்து வாங்கி வாசிக்கும் பழக்கமும் இருந்தது. யாழ். பொதுசன நூலகத்தில் அவர் உறுப்பின ராக இருக்கவில்லை என்பது ஆச்சரியமானது! உறுப்பினராகச் சேர்ந்தால் பல்வகை நூல்களை அங்கு பெற்றுப் படிக்கலாமென நான் வற்புறுத்திக் கூறிய வேளைகளில், “சேரத்தான் வேணும்” எனச் சொன்னாலும், ஏனோ தெரியவில்லை அவ்வாறு அவர் செய்ய வில்லை! நாடகத்திலும், திரைப்படங்களிலும் அதிக ஆர்வம் அவருக்கு இருக்கவில்லை. தமிழ்ப் படங்கள் பலவற்றையும் பார்ப்ப தில்லை. திரைப்பட நூல்கள், இதழ்கள் பற்றிய உரையாடலின் போது, திரைப்படங்களில் தனக்கு அதிக ஈடுபாட்டில்லை என என்னிடம் கூறியிருக்கிறார். யாழ்ப்பாணப் பொதுசன நூலக வாசகர் வட்ட நிகழ்ச்சிகளில் - குறிப்பாக உரை நிகழ்ச்சிகளிற்குத் தவறாது வரும் அவர், திரைப்பட நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றைத் தவறவிட்டிருக்கிறார். அதுபற்றி நான் விசாரித்தவேளைகளிலும், முன்னர் நான் குறிப்பிட்டவாறே கூறி யிருக்கிறார். ஆயினும், யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற உலகத் திரைப்பட விழாக்களில் பல திரைப்படங்களைப் பார்த்திருக்கிறார். ஆங்கில உப தலைப்புகளை வாசிப்பதில் தனக்குள்ள சிரமங்களினால், பூரணமாக அவற்றை இரசிக்க முடிவதில்லை என்றும் சொல்வார்.

தான் வாசித்த அரசியல், வரலாற்றுத் தகவல்கள் பற்றிய நினைவாற்றல் குமாரிடம் இருந்தது. உரைநிகழ்ச்சிகள், கலந்துரை யாடல்களில் கருத்துத் தெரிவிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கையில், தவறு களைச் சுட்டிக்காட்டியும், மேலதிக விபரங்களைத் தெரிவித்தும் செயற்படுவார். அவரின் இத்தன்மை அவர்மீது பலருக்கும் மதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது! ஆயினும், குறிப்பாக தமிழரின் அரசியல் பற்றி இடதுசாரிகள் தெரிவிக்கும் பிழையான தகவல்கள், அபிப்பிராயங் களை இவர் மறுத்து அடிக்கடி விளக்குவதில் எரிச்சல்கொண்ட ஓர் இடதுசாரி, “இவரையெல்லாம் இந்தக் கூட்டங்களுக்கு வர விடக்கூடாது” என்று ஒருமுறை பகிரங்கமாகக் கூறியதாகவும், கவலையுடன் எனக்குச் சொல்லியுள்ளார். வேடிக்கை என்ன

வென்றால், அவ்வாறு கூறியவரும் குமாரின் ஊரைச் சேர்ந்தவரே!

குமாரின் மரணத்துக்கு இரண்டு மூன்று கிழமைகளுக்கு முன், இன்னொரு சம்பவம் நடந்துள்ளது. யேர்மன் கலாசார நிலையத்தின் அனுசரணையில், திருநெல்வேலி திண்ணை விருந்தகத்தில், கலை - இலக்கிய உரையாடல் நிகழ்ச்சிகள் (இடைவெளி விட்டு), தொடர்ந்து சில நாட்கள் நடைபெற்றன. அதில் பங்குபற்றும் அழைப்பு குமாருக்கும் வழங்கப்பட்டது; குமாரும் சென்று பங்கு பற்றியிருக்கிறார். அங்கு தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துகள் சில பற்றி, தான் மதிப்புவைத்திருக்கும் (விருதுகள் பெற்ற) ஓர் எழுத்தாளருடன், வழமைபோல் உரையாடியுள்ளார். அந்த எழுத்தாளரோ, “இதெல்லாம் உமக்கு விளங்காது ... அந்த அளவுக்கு உமக்குப் படிப்பும் ஆற்றலும் இல்லை” என்று கூறியது குமாரைப் பாதித்துவிட்டது! இடைக்கிடையே தொலைபேசியில் என்னுடன் கதைக்கும் வழக்கமுள்ள குமார், “நான் மதிப்புவைத்திருந்த அவர் இப்பிடிச் சொல்லிப்போட்டார்” என்று, கவலையுடன் எனக்குச் சொன்னார். அந்த எழுத்தாளரின் பெயரை அவர் எனக்குச் சொல்லவில்லை; ஆனால், யாரென்று உடனேயே ஊகித்து, “... அவர்தானே?” என்று கேட்டபோதும் குமார் ஒன்றும் சொல்லாது தவிர்த்துவிட்டார். ஆனால், கொழும்பிலுள்ள ஒரு நண்பருக்கு இச்சம்பவத்தைத் தொலைபேசியில் தெரிவித்து அவர் கவலைப்பட்டதையும், “இதை ஒரு அனுபவமாக எடுங்க; அந்த எழுத்தாளரைப் பற்றிய புரிதல் இப்போது உங்களுக்குக் கிடைத்துள்ளது!” என்று கூறி அவரைத் தான் தேற்றியதையும், அக் கொழும்பு நண்பர் அண்மையில் எனக்குக் கூறியபோது, அக்குறிப்பிட்ட எழுத்தாளரின் பெயரையும் தெரிவித்தார்; நான் ஏற்கெனவே ஊகித்த அதே ‘நபர்’ தான் அவர்!

குமாருக்கு ‘அடையாளச் சிக்கல்’ இருந்துள்ளதையும் அவதானித்துள்ளேன். அவர் பலருடன் தொடர்பைப் பேணியதில் இக்காரணிக்கும் பங்கிருக்கிறது. ஒருமுறை ஏதோ நூல் வெளியீட்டுக்குக் கரவெட்டிக்குச் சென்றார் குமார். அடுத்த சிலநாள்களில் அவரைச் சந்தித்தபோது, “இவ்வளவு தூரமெல்லாம் போயிருக்கிறீர்!” என்று குறிப்பிட்டேன். அவர், “நீங்க இத்துறையில நீண்ட காலமென்பதால் பலருக்குத் தெரியும். நான் அப்பிடியில்ல ... இப்பிடிச் சிலவற்றுக்குப் போனால்தான் பலரைச் சந்திக்கலாம். அண்டைக்கு, பேராசிரியர் செ. யோகராசா என்னைக் கண்டு வந்து கதைத்தார். பலரும் ஆச்சரியமாக என்னப் பார்த்தினம்” என்று, ஒருவித திருப்தியுடன் சொன்னார். தூர இடங்களில் நடைபெற்ற

இலக்கியச் சந்திப்புகளிலும், சில 'யாத்திரை' களிலும் அவர் ஆர்வத் துடன் பங்குபற்றியதற்கு இம்மனப்பாங்கும் காரணமாகலாம்.

பல தடவைகள் எனது வீடுவந்து கதைத்திருக்கிறார்; தொலைபேசியிலும் நேரடிச் சந்திப்புகளிலும் எமது உரையாடல்கள் தொடர்ந்தபடி இருந்தன. வாசிப்பினூடாகவோ கேள்விப்பட்டோ அறிந்த விடயங்களில், தன்னைக் கவர்ந்த 'பகுதி' யான சில அம்சங்களுக்கு மட்டும் முக்கியங்கொடுத்துக் கதைக்கும் வழக்கம், அவரிடம் இருந்தது; அவ்விடயத்தை 'முழுமை' யாக நோக்கிக் கருத்துக் கூறுவது அரிது. என்னைப் பொறுத்து, அவரின் கருத்துகளில் உடன்பாடானவையும் மாறுபடுபவையும் இருந்தன. ஒரு தடவை சில எழுத்தாளர்களை அவர் ஆர்வத்துடன் பாராட்டியபோது, அவர்களின் மறுபக்கங்களையும் நான் சுட்டிக்காட்டினேன். பாலியல் சார்ந்த கதைகளை ஆரம்பத்தில் எழுதி, பின்னர் காலங்களுக்கிசைவாக நிலைப்பாடுகளை மாற்றித் தன்னை நிலைநிறுத்திய ஒருவரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டேன் ; அதுபோல, "பின்நவீனத்துவம்" என ஆபாசச் சித்திரிப்புகளை வக்கிரமாகக் கதைகளில் எழுதுவதோடு, "புனைவு" என்ற பெயரில் வேண்டுமென்றே பலரை இழிவுபடுத்திவரும் ஒருவரைப் பற்றியும் சொன்னேன். ஆனால் அவரோ, அதுபற்றி ஒன்றுமே சொல்லாது, "ஆனா ரெண்டுபேரும் நல்ல கதைகள் எழுதுகினம்" என்று மட்டும் சொல்லி, வேறு விடயத்துக்குச் சென்றமை - எழுத்தாளனின் தார்மிக நிலைப்பாடுபற்றிக் கவனத்தில் கொள்ளாதது - எனக்கு ஏமாற்றமளித்தது! ஆயினும், தாயகம் சிறப்பிதழில் (ஏப்ரில் - ஜூலை 2019), என்னையும் தீபச்செல்வனையும் தாக்கிக் கருணாகரன் 'குயுத்தியாக' எழுதிய கட்டுரையைப் பிரசுரித்தமை தவறு என, அவ்விதழின் வெளியீட்டு நிகழ்விலேயே - உடனே குமார் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்! கடைசி நேரத்தில் கட்டுரை வந்ததால் சரியாகக் கவனிக்கவில்லையென, அதற்குத் 'தாயகம்' ஆசிரியர் அளித்த விளக்கம் பொருத்தமானதல்ல ; 76 பக்கங்கள் கொண்ட சிறப்பிதழில், (கடைசி நேரத்தில் வந்த!) அக்கட்டுரை 13 ஆம் பக்கத்தில் எப்படி இடம்பெற்றிருக்க முடியும் என்பது, பொதுப்புத்தி சார்ந்த ஒரு கேள்வியாகும்! அக்கட்டுரைக்கு நான் பதிலளிக்க வேண்டுமென்று குமார் என்னிடம் வற்புறுத்தினார்; நான் அனுப்பிய எதிர்வினைக் கட்டுரையின் வரிகள் பலவற்றை (வழமை போல்!) நீக்கிவிட்டுத் 'தாயகம்' வெளியிட்டது. பதிலளிக்கும் ஒரு கட்டுரையில் அவ்வாறு வரிகள் நீக்கப்பட்டமையைக் கண்டித்த குமார், அதுபற்றியும் நான் தாயகத்துக்கு எழுதவேண்டுமெனச்

சொன்னார். “அவங்க போடமாட்டாங்க ... அல்லது வெட்டிப் போட்டுத்தான் பிரசுரிப்பாங்க. பழைய அனுபவம் எனக்கு இருக்கு.” என்று, சோர்வுடன் பதில் சொன்னேன். “பதிலனுப்புங்க ... போடாட்டில் அதுவும் பதிவில வரவேணும்” என்றும் சொன்னார். நானும் சிறிய கடிதமொன்றைத் ‘தாயகத்’ துக்கு அனுப்பி வைத்தேன்!; அது வெளியிடப்படவில்லை.

இன்னொருமுறை கதைக்கையில், நான் அவ்வப்போது முன்பு எழுதிப் பிரசுரமான ‘எதிர்வினை’க் கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டு, நூலாக வரவேண்டுமென்றும் சொன்னார். “வெளிப்படையாக எழுதிப் பலரின் அதிருப்தியைப் பெற்றுள்ளேன்; இப்போது வெளியிட்டாலும் ‘தனிப்பட்ட தாக்குதல்கள்’ எனத்தான் வெறுமனே சொல்லுவாங்கள்” என, எனது தயக்கத்தை வெளிப்படுத்தினேன். “ஆனால் அவை அந்தக்கால இலக்கிய வரலாற்றை வெளிப்படுத்தும் ஆவணங்கள்; அதனால் புத்தகமாக வருவது நல்லது” எனக் குமார் சொன்னார். இன்னொரு நண்பரும் அந்நூல் வருவது நல்லதெனக் குறிப்பிட்டதில், இவ்வாண்டில் அதனை வெளிக்கொண்டுவரும் எண்ணத்தில் உள்ளேன்!

2

நெருக்கமாகப் பழகியவர் - அறிந்தவர் யாரினதும் மரணத்தினால் நேரும் இழப்பு, எம்மில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துமென்பது உண்மைதான்! தொடர்ந்த வாசகனாகவும், அறிந்தவற்றைப் பலருடனும் பகிர்ந்துகொள்பவராகவும் வாழ்ந்த குமாரின் இழப்பு, பலரிடம் ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தைப் பரிவுடன் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆயினும், இறந்துவிட்ட ஒருவரைப் பற்றிய மதிப்பீட்டின்போது, நிதானமாகச் செயற்படுவது எப்போதும் அவசியம்; ஏனெனில், அம்மதிப்பீடுகள் காலத்தில் பதியப்பட்டு நிரந்தரமாகிவிடக்கூடியவை! மிகைத்தல், குறைத்தல், திரிபுபடுத்தல் போன்றவை எப்போதும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். இறந்துவிட்ட யாரையும் “அமரர் (தேவர்) ஆனார்” என அழைக்கும் சமூக வழமையிலிருந்து, விலகவேண்டும் எனவும் கருதுகிறேன்.

‘குமாரசாமி குமாரதேவன் வாசிப்பும் அறிதலும்’ என்னும் நினைவு வெளியீட்டில், மிகைப்படுத்தல்கள் பல காணப்படுகின்றன; இரண்டு உதாரணங்கள் :

i) “சமகாலத்தின் மிக முக்கியமான வாசகராகவும் நுண்ணுணர்வுடன் கூடிய விமர்சகராகவும் மிகக் கூர்மையான நினைவாற்றலுடன் அரசியல், இலக்கி

யம், சமூகம், திரைப்படம் என்று பல்வேறு தளங்களிலும் ஆழ்ந்தகன்ற அறிவும் புலமையும் கொண்டவருமான குமாரசாமி குமாரதேவன்...” - புதிய சொல் (பக். 1)

ii) “குமாரதேவனின் இணைபிரியாத, இடைவிடாத வாசிப்பு ஈடுபாடு அவரை பலவிடயங்களைத் தன்னகத்தே கொண்ட நடமாடும் அறிவுத் தகவல் களஞ்சியமாக பரிணமிக்க வைத்தது.” - சி. சிறிசற்குணராசா (பக். 41)

யாழ்ப்பாணத்தில் - தியாகி அறக்கொடை நிலையத்தில் நடைபெற்ற அஞ்சலிக் கூட்டத்தில் பேசிய எழுத்தாளர் ஐ. சாந்தன், குமாரை ஏ. ஜே. கனகரத்தினாவுக்கு இணையாக வைத்துக் கருத்துரைத் தார்!

* *

(பல வருடங்களின் முன்பு நான் எழுதியவற்றை ‘அலை’ - 27, சித்திரை 1986) இங்கு நினைவுகூர்வது பொருத்தமானதெனத் தோன்றுகிறது! :

// மதிப்பீடுகளோ பாராட்டுகளோ நிதானங்கொண்டனவாயும், அர்த்தம் நிறைந்தனவாயும் இருத்தல் வேண்டுமென எதிர் பார்ப்பதில் தவறில்லை. நமது கலை, இலக்கியச் சூழலில் இவை எவ்வாறிருக்கின்றன எனப் பரிசீலிப்பதற்கு, சமீபத்தில் படிக்கநேர்ந்த மூன்று உதாரணங்களைத் தருகிறேன்; அழுத்தம் மட்டும் என்னுடையது.

“நமது தலைமுறையில் உலகின் அனைத்துக் கவிஞர்களுக்கும், தன் கவிதாவீச்சால் முன்நிற்கும் மகோன்னத கவிஞன் புதுவை இரத்தின துரையின்...” - (மாற்று - 6, பக். 13)

சமீபத்தில் மரணமான ஒரு தமிழ் எழுத்தாளரைப் பற்றி, இலக்கிய அமைப்பொன்று வெளியிட்ட அறிக்கையில் :

“இவரின் படைப்புக்கள் உலகுள்ளவரை இலக்கிய மதிப்பில் சுடர்விடக் கூடிய ஆற்றலுள்ளவை.” - (ஈழமுரசு - 25. 03. 86)

பத்திரிகையொன்றின் ஆசிரியத் தலையங்கத்தில் :

“... அவரது எழுத்துக்கள் சாகாவரம் பெற்றவை; கடைசித் தமிழன் உள்ளவரை அவை நிலைத்துநிற்கும்.” - (ஈழமுரசு - 26. 03. 86)

முடிவினைப் பகுத்தறிவு மிக்க வாசகர்களுக்கே விட்டு விடுகிறேன்.//

- 25. 12. 2019 ♦

ஜீவநதி
தை 2020

என் நினைவில்... கி. பி. பேர்மினஸ்!



குருநகர் இன்று உதைபந்தாட்டத்தினால் - குறிப்பாகப் பாடும்மீன் அணியினால், அதிகம் அறியப்படுகிறது! ஆயினும் கடந்த காலங்களில், வெவ்வேறு வகையிலான சிறப்புத் தன்மைகள் வெளிப்பட்டிருந்தன. நாட்டுக்கூத்து, நாடகம், இசை, சிற்பம், ஓவியம்; அகில இலங்கைரீதியில் சாதனை நிலை நாட்டிய விளையாட்டு வீரர்கள் என, அவை பன்முகப்பட்டவை.

எனது பாடசாலைப் பருவத்தில் - ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியில் - நாட்டுக்கூத்து, நாடகம் என்பவற்றில் பலர் எமதூரில் துடிப்பாகச் செயற்பட்டனர். குறிப்பாக நாடகத்தில் - அக்ரர் ஜேம்ஸ், மன்னன், விக்ரர், பொன்னுத்துரை, கிறிஸ்தோத்திரம், 'கட்டப்பொம்மன்' முதலியோர் கவனத்துக்குரியவர்கள். அக்காலச் சூழலில் சிறந்த பின்களத் தடுப்பு வீரனாக உதைபந்தாட்டத்திலும், முதன்முதலாக ஆள்களே நடிக்கும் திருப்பாடுகளின் காட்சியில் ('ஆள் பாஸ்') நடிக்கராகவும் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியிலிருந்து கி. பி. பேர்மினஸ் அறிமுகமானார்; நாடகங்களிலும் உதைபந்தாட்டத்திலும் தொடர்ந்தும் பங்கேற்றார். குருநகர் - 'யுனியன் ராஜா' விளையாட்டுக் கழகத்திலும் (பணிநிலை காரணமாக) சிறைச்சாலை அணியிலும், சிறந்த உதைபந்தாட்ட வீரனாக ஜொலித்தார்! சென். ஜேம்ஸ் ஆண்கள் பாடசாலையில் எனது சகமாணவனாக இருந்த, கி. அல்போன்ஸின் அண்ணன்தான் அவரென்பதும், அவர்மீதான எனது கவனக் குவிப்பிற்குக் காரணமாக இருந்தது!

எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் அ. தார்சீயஸ், குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் போன்றவர்களினால் நாடக அரங்கக் கல்லூரி யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது, அதில் இணைந்து நவீன நாடகப் பயிற்சியினைப் பேர்மினஸ் பெறுகிறார். இதுவரையுமான அவரது நடிப்பு வெளிப்பாட்டில், பெரும் மாற்றத்தை அப்பயிற்சி உருவாக்குகிறது; பிரான்சிஸ் ஜெனம், நா. சுந்தரலிங்கம், எஸ். ரி. அரசு, சி. மௌனகுரு போன்றோருடனான ஊடாட்டமும், அவருக்குத் துணைசெய்கிறது. சிறந்த நெறியாளர்களின் வழிகாட்டுதலில் 'பொறுத்ததுபோதும்', 'கந்தன் கருணை', 'கூடி விளையாடு பாப்பா', 'கோடை', 'சங்காரம்' முதலிய நாடகங்களில் பங்கேற்கிறார்! திருமறைக் கலாமன்றத்தின் ஆற்றுகைகளிலும் தொடர்ந்து செயற்படுகிறார்.

சிறைச்சாலைப் பாதுகாவலர் பணியில் இருந்தபோது, யாழ்ப்பாணத்திலும் வேறு சில இடங்களிலுமுள்ள சிறைச்சாலைக் கைதிகளுக்குப் பயிற்சி அளித்து - அவர்களைவைத்து நாடக அளிக்கைகளைச் செய்த அவரது பணி, இன்னொரு பரிமாணத்தைக் கொண்ட செயற்பாடாகும். குற்றவாளிகள் என அடையாளப்படுத்தப்பட்ட மனிதர்களிடமும் கலை ஆற்றல் இருப்பதை, அவை வெளிக்கொண்டுவந்தன; கலைகள் தரும் நெகிழ்ச்சியில் மனிதப் பண்புருவாக்க ஆளுமையை அவர்களிடம் வளர்ப்பதிலும், அவை பங்காற்றின.

நவீன சிங்களத் திரையுலகில் அசோக ஹந்தகம, தர்மசேன பத்திராஜ இருவரும் முக்கியமான நெறியாளர் களாவர். ஹந்தகம நெறியாள்கை செய்த மே பாறென் என்ன (இந்த வழியால் வாருங்கள்) சிங்கள - தமிழ் திரைப்படத்திலும், இனி அவன் தமிழ்த் திரைப் படத்திலும் உப பாத்திரங்களில் பேர்மினஸ் நடித் துள்ளார்! தர்மசேன பத்திராஜவின் நெறியாள்கையில் உருவான - வீதித் திரைப்பட (ரோட் மூவி) வகையினத்தைச் சேர்ந்த - இன் சேர்ச் ஒஃவ் ஏ ரோட் (பாதையின் தேடலில்...) திரைப்படத்தில், முக்கிய பாத்திரத்திலும் நடித்துள்ளார்.

அவ்வப் போது காணும் போது கலை முயற்சிகள், திரைப்படங்கள்பற்றி உரையாடுவார். பண்ணைக் கடற்கரையருகிலான காலைநேர நடைப் பயிற்சியின்போதும் அவரைச் சந்திக்க நேர்ந்திருக் கிறது. திருமறைக் கலாமன்ற நாடக அளிக்கைகள் தொடர்பாக எனது கருத்தை அறிவதில் ஆர்வங் காட்டினார்; அநேகமாக நாடக அளிக்கை நடந்த மறுநாள் காலையில், எனது வீட்டுக்கே வந்து பல தடவைகள் உரையாடியுள்ளார். எப்போதும் பரஸ்பர மரியாதையுடனான உறவுத் தொடர்பு, எம்மிடையே நிலவியது!

“நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும் பெருமை உடைத்திவ் வுலகு.”

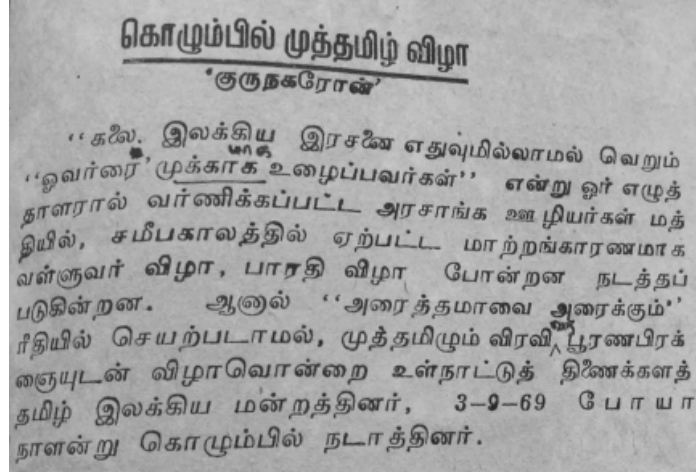
என்பது வள்ளுவம்! மானுட நிலையாமை இயற்கை என்று அவரது இழப்பை ஏற்பதைத் தவிர, வேறு வழியில்லை; ஆயினும், அறிந்தவர் மனதில் அவர் என்றும் உயிர்த்திருப்பார்! - 09.10.2019 ♦

அரங்கவாரிதி

2019

(கி.பி.பேர்மினஸ் ஓராண்டு நினைவுமலர்)

கொழும்பில் முத்தமிழ் விழா!



ஈலை, இலக்கிய இரசனை எதுவுமில்லாமல் வெறும் “ஓவர்ரைமுக்காக உழைப்பவர்கள்” என்று, ஓர் எழுத்தாளரால் வர்ணிக்கப்பட்ட தமிழ் அரசாங்க ஊழியர்கள் மத்தியில், சமீபகாலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்காரணமாக வள்ளுவர் விழா, பாரதி விழா போன்றன நடத்தப்படுகின்றன. ஆனால், ‘அரைத்த மாவை அரைக்கும்’ ரீதியில் செயற்படாமல், முத்தமிழும் விரவி, பூரணபிரக்ஞையுடன் விழாவொன்றை உள்நாட்டுத் திணைக்களத் தமிழ் இலக்கிய மன்றத்தினர், 3-9-69 போயா நாளன்று கொழும்பில் நடாத்தினர்.

‘உள்நாட்டு இறைவரித் திணைக்களத் தமிழ் இலக்கிய மன்றத்தினர்’, 3. 9. 69 ‘போயா’ நாளன்று கொழும்பில் நடத்தினர்.

சிறப்புச் சொற்பொழிவு, கருத்தரங்கம், கவியரங்கம், இசை விருந்து, நடன விருந்து, நாடகம், நாதஸ்வரம் எனப் பல்வேறுபட்ட நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. காலையில் வ. பொன்னம்பலம் எம். ஏ அவர்கள், இலக்கியமும் சமுதாய மறுமலர்ச்சியும் என்ற தலைப்பில் சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்றினார். சமுதாய மறுமலர்ச்சியில் இலக்கியத்திற்குரிய பங்கின் அவசியத்தை வற்புறுத்திய அவர் திருக்குறள், பழைய பாடல்கள் என்பவற்றிலிருந்து சான்றுகள் காட்டி, அருமையான சொற்பொழிவொன்றை நிகழ்த்தினார்.

தொடர்ந்து கலாநிதி க. கைலாசபதியின் தலைமையில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி என்ற தலைப்பில் கருத்தரங்கம் நடைபெற்றது. தலைவர் என்ற முறையில் அவர், தலைப்பை ஒட்டிய பின்னணிச் செய்திகளையும், பொருளைப் பற்றிய ஆய்வை ஆரம்பிக்கவேண்டிய கால வரையறைகளையும் சுருக்கமாகக் கூறியதைத் தொடர்ந்து, நாவல்பற்றி இளங்கீரன் பேசத்தொடங்கினார். நாவலின் சமுதாயக் கடமைகளை வற்புறுத்திய அவர், 1959-1969 ஆகியவற்றுக்கிடையிட்ட ஒரு பத்தாண்டுக்கால நாவல் முயற்சிகளை எடுத்து, அவற்றில் புதுப்பண்பு காணப்படுவதனையும்; அந்தப் போக்கில் அது போய்க்கொண்டிருப்பதையும் சுட்டிக் காட்டினார்.

அடுத்து, ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சிபற்றிப் பேசிய எஸ். பொன்னுத்துரை, சிறுகதையில் உருவத்திற்கும் தொனிப் பொருளுக்கு முரிய முக்கியத்துவத்தை வற்புறுத்தினார். இருபது வருடகாலப் படைப்புகளை எடுத்துக்கொண்ட அவர்; ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் சிறுகதை நன்கு வளரவில்லையெனவும்; பத்தாண்டுக் காலமாகச் சிறுகதை ஈழத்திலும் தேக்கமடைந்திருப்பதோடு - நமது எழுத்தாளர்கள் இப்பொழுதுதான் எழுதிப் பழகுவதாகவும் குறிப்பிட்டார்.

நாடகத்தைப்பற்றிப் பேசிய தேவன், சும்மா பட்டியல் வாசிப்பதிலேயே நேரத்தைச் செலவிட்டார். கவிதைபற்றிப் பேசிய முருகையன், கவிதையை மதிப்பிடுவதற்குக் கவிதைப் படைப்புகள் ஒருங்கே கிடைக்க முடியாமை இடைஞ்சலாக இருப்பதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார். உரிய நேரம் வந்துவிட்டபடியால் உடனே அவர் தன் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டது - அருமையான பேச்சொன்றை அவரிடம் எதிர்பார்த்திருந்த என் போன்றவர்களுக்கு, ஏமாற்றத்தை



கலாநிதி க. கைலாசபதி

எழுப்பியது. திறனாய்வைப் பற்றி அ. சண்முகதாஸ் பேசினார். பக்கஞ் சாராத விமர்சனத்தின் அவசியத்தை வற்புறுத்திய அவர், அத்தகைய முயற்சிகள் ஈழத்தில் குறைவாகவே இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டார்.

கைலாசபதி அவர்கள் தனது கருத்தரங்கத் தலைமை உரையில் குறிப்பிட்டதைப் போல, “நமது இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கை உற்றுநோக்கி, காலத்தின் தேவையாக இருக்கும் மதிப்பிடுதலை இக்கருத்தரங்கம்மூலம் நிகழ்த்த முயன்ற உள்நாட்டு இறைவரித் திணைக்களத் தமிழ் இலக்கிய மன்றத்தினர் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்களே.” அவ்வத்துறையில் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்கள் பங்குபற்றிய இக்கனமான கருத்தரங்கத்தில் சொற்பொழிவாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த நேரம் போதாமலிருந்தது, பெருங்குறைபாடாகும். ஒவ்வொருவருக்கும் 15 நிமிடங்களே கொடுக்கப்பட்டன; நேரம் கூட்டிக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தால், கருத்தரங்கம் இன்னும் முழுமை அடைந்திருக்கும்

நாளையப் பொழுது யாரிடமோ? என்ற தலைப்பிலான கவியரங்கத்தில் - முருகையன், சில்லையூர் செல்வராஜன், திமிலைத் துமிலன், வே. குமாரசாமி ஆகியோர் பங்குபற்றினர். சில்லையூராரின தும், முருகையனதும் கவிதைகள் நன்றாகவிருந்தன. சத்தியசீலன், காசி ஆனந்தன், எம். ஏ. நுஃமான் ஆகியோர் வரவில்லை; வருவதாக ஒப்புக் கொண்டவர்கள் திடீரென வராமலிருந்து சுவைஞர்களை ஏன்தான் ஏமாற்றமடையச் செய்கின்றனரோ?

பின்னேர நிகழ்ச்சிகளின்போது வித்துவான் க. ந. வேலன் சிறப்புச் சொற்பொழிவாளராகக் கலந்துகொண்டார். 2000 ஆண்டுகளில் வள்ளுவம் என்பது, அவரிற்குரிய தலைப்பு; ஆனால், பெரும் பாலும் தலைப்பை விட்டுவிட்டு வேறெவற்றையோவெல்லாம்

அவர் பேசினார்!

தொடர்ந்து ஏ. கே. கருணாகரனின் இசைவிருந்து நடைபெற்றது ; அனுபவிக் கக்கூடியதாயிருந்த ஓர் அருமையான கர்நாடக இசை நிகழ்ச்சி இது. தொடர்ந்து செல்வி கீதாஞ்சலி சிவாஜிதுரையின் நடன விருந்து நடைபெற்றது; இதுவும் ஓர் அருமையான நிகழ்ச்சி - செல்வி கீதாஞ்சலியும் பின்னணிப் பாடல் இசைத்தவரும், நட்டுவாங்கம் செய்த திருவாட்டி கமலா ஜோண்பிள்ளையும் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள்!

கறுப்பும் சிவப்பும் என்ற நாடகமும் இடம்பெற்றது; குடும்ப வாழ்வில் ஏற்படும் சந்தேகம் என்ற, பழைய பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டது இந்நாடகம்.

“நாங்களும் விழா நடத்தினோம்!” என்ற சொல்லிற்காகச் சும்மா நடத்தப்படும் விழாக்களைப் போலல்லாமல் - படைப்பிலக்கியம் மற்றும் கலை முயற்சிகள் பற்றிய பிரக்ஞையோடு, தகுதியானவர்களுக்குக் களமமைத்துக் கொடுத்த, ‘உள்நாட்டு இறைவரித் திணைக்களத் தமிழ் இலக்கிய மன்றத்தினரை’ பாராட்டத்தான் வேண்டும்! ◆

மல்லிகை

புரட்டாதி 1969

* சில பெயர்களும் சில வரிகளும் ஆசிரியரால் வெட்டப்பட்டே, ‘மல்லிகை’யில் இந்தக் கட்டுரை வெளியிடப்பட்டது!

தேசிய ஒருமைப்பாடு மாநாடு ஒரு கண்ணோட்டம்!



பிரமாண்டமாயும் கோலாகலமாயும் நடைபெறுமெனப் பெரிதுபடுத்தப்பட்டிருந்ததும், சகலவிதமான உள்ளறுப்புகளுக்கு மத்தியில் - கடைசி நேரத்தில் - நடக்குமோ நடக்காதோ எனவும் இருந்த மாநாடு, இறுதியில் ஒருவாறு நடந்தேவிட்டது! எமக்கும், தேசிய ஒருமைப்பாடில் அக்கறை இருந்த போதிலும் - தமிழர்களின் பிரச்சினைகளுக்குரிய தீர்வாக வைக்கப்பட்ட மாநாட்டின் நடைமுறைத்

திட்டங்களிலும், இம்மாநாட்டை நடத்துபவர்கள் தமிழர்களின் மொழி, கலாசாரத் துறைகளில் கடந்த காலத்தில் வகித்த கசப்பான பாத்திரத்திலும், நாம் கொண்டிருந்த அவநம்பிக்கையை மேலும் உறுதிப்படுத்துவது போலவே, எந்தவிதப் பயனுள்ள தாக்கத்திணையும் ஏற்படுத்தாது இம்மாநாடு நடந்து முடிந்துள்ளது.

மாநாட்டின் ஆயத்த காலத்திலிருந்தே காணப்பட்ட பலவீனமான அம்சம், மாநாட்டினை நடத்துவதற்காக உழைத்தவர்கள் தமிழர்களாக இருந்தது மட்டுமல்லாது, தேசிய ஒருமைப்பாடிற்கான பிரச்சார வேலைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதும் பெருமளவிற்குத் தமிழர்கள் மத்தியிலுமேயாகும்.

இனரீதியாகவும் மொழிரீதியாகவும் இழைக்கப்பட்ட பாரபட்சங்களின் மத்தியில், இவற்றிற்கெதிரான குரல்கள் எழும்புவது தவிர்க்க இயலாதது. இவ்வரிமைக் குரல்களிலுள்ள நியாயத்தை அங்கீகரித்து, பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கவேண்டுமென்ற முனைப்பைச் சிங்கள மக்கள் மத்தியிலும் அரசிடமும் வற்புறுத்த வேண்டுமென்ற கருத்தைப் பலப்படுத்துவதை விட்டு, உரிமைக் கோரிக்கைகளை வகுப்பு்வாதமெனத் 'திரிபுபடுத்தி', மீண்டும் மீண்டும் தமிழர்களிடமே தேசிய ஒருமைப்பாடைப் பற்றிப் போதிக்க முனைந்தார்கள். பதினொரு சிங்கள எழுத்தாளர் சங்கங்களின் ஆதரவு மாநாட்டிற்கு உண்டெனச் சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும், பிரதிநிதிகளாகவும் பார்வையாளர்களாகவும் வந்திருந்தவர்களில் கிட்டத்தட்ட 90 வீதமானவர்கள், தமிழர்களாகவே இருந்தார்கள்.

இரண்டாம் நாள் நடைபெற்ற பிரதிநிதிகள் கலந்துரையாடலின்போதும் இதே நிலைமையே காணப்பட்டது. சுமார் 35 தமிழர்கள் பேசிய கலந்துரையாடலில் - இரண்டோ மூன்று சிங்களவர்கள்தான் பேசினார்கள்.

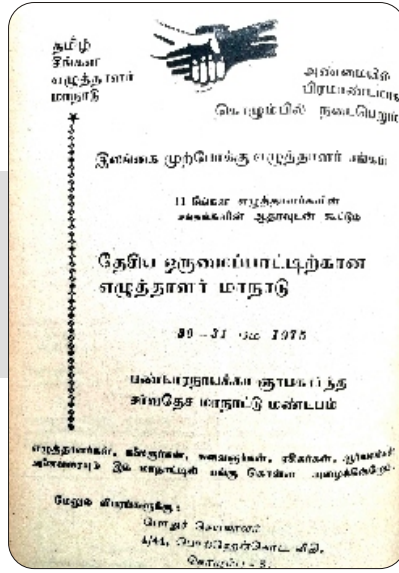
முதல் நாள் நிகழ்ச்சியில் அமைச்சர் ரி. பி. இலங்கரத்தினாவும், சிறீமா அம்மையாரும் முக்கிய பேச்சாளர்களாக இருந்தனர். இலங்கரத்தினா தமது பேச்சில், தமிழர்களிடம்தான் வகுப்பு்வாதம் காணப்படுகிறதெனவும், சிங்களவர்களிடம் வகுப்பு்வாதம் இல்லையெனவும் சொன்னதோடு - தமிழர்கள் வகுப்பு்வாதத்திற்கெதிராகப் போராடாவிட்டால், "தமிழர்களை வெளியேற்றுங்கள்" (எங்கிருந்து?) என்ற கோரிக்கை சிங்கள மக்களிடம் எழுவதும் தவிர்க்க இயலாதது என்று, வெருட்டுகிற மாதிரிக் குறிப்பிட்டார். அடுத்துப் பேசிய

பிரதமரின் பேச்சிலும், இதே சாயலே படிந்திருந்தது. தமிழர்களிடம் தான் வகுப்புவாதம் உண்டு; வடக்கிலும் கிழக்கிலும் இளைஞர்கள் அமைதியற்றுக் காணப்படுகிறார்கள். வெளிநாடுகளிலெல்லாம் பொய்ப் பிரச்சாரம் செய்யப்படுகிறது என்று குறிப்பிட்டார்.

உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டதால்தான் கோரிக்கைகள் எழுகின்றன என்பதையும், உரிமைகளைக் கொடுப்பதன்மூலம் உரிமைக் கோரிக்கைகளுக்கான தேவையை இல்லாமற் செய்ய முடியும் என்பதையும், அம்மையார் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. தமிழர்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்குரிய எந்தவித உறுதியுரையையும் தராததன் மூலம், தான் குறிப்பிடும். “வகுப்புவாதத்தை” ஒழிக்கும் அக்கறை உண்மையில் தனக்கில்லை என்பதையும், மறை முகமாக வெளிப்படுத்தினார். குறைந்தபட்சத் தீர்வாக மாநாட்டினர் முன்வைத்த 12 அம்சக் கோரிக்கைகளையும், பூரணமாகப் பிரதமர் ஏற்றுக்கொள்ளாததோடு, “அரசியல்வாதிகளால் இவற்றைத் தீர்க்கவும் முடியாதெ”ன்று குறிப்பிட்டதன்மூலம், இவர்களையே எல்லாவற்றுக்குமாய் நம்பி முன்னரே பெரிதுபடுத்தியிருந்த மாநாட்டு அமைப்பாளர்களின் முகத்திலும் கரியைப் பூசினார்.

அடுத்துப் பேசிய ‘லீல் குணசேகர’வின் பேச்சு ஒரே வகுப்புவாதமாயிருந்தது. வடக்கிலுள்ள தமிழ் இடப் பெயர்கள் சிங்களத்திலிருந்து வந்ததெனவும், ஒருகாலத்தில் வடக்கில் சிங்களப் பெளத்தர்களே ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தனரெனவும், மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்திப் பேசினார். ஏற்கெனவே தள்ளிவிடப்பட்ட ‘பரண விதான’வின் - கூற்றுகளையே அடிக்கடி மேற்கோளும் காட்டிப் பேசினார். இத்தகைய வகுப்புவாதப் பேச்சுகள் தேசிய ஒருமைப் பாடு மாநாட்டில் எவ்வாறு இடம்பெறலாம் என்பதற்கு, முற்போக்காளர்கள்(!)தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

இரண்டாம் நாள் நடைபெற்ற பிரதிநிதிகள் கலந்துரையாடலில், மூன்றோ நான்கு சிங்கள எழுத்தாளர்கள்தான் பங்கு பற்றினார்கள், பேச்சில் பங்குகொண்ட சுமார் 35 தமிழர்களிலும் இரண்டு முன்று பேர்கள்தான் தமிழர்களின் பிரச்சினைகளைப் பற்றியும், அவற்றைத் தீர்ப்பதன்மூலம்தான் உண்மையான தேசிய ஒருமைப்பாடைக் கொண்டு வரலாமெனவும் குறிப்பிட்டார்கள். ஏனையோர் தமிழர்களின் பிரச்சினைகளைக் குறிப்பிடப் பயந்தோ அல்லது வெட்கப்பட்டோ, வேறு ஏதோவெல்லாம் பேசினர். அதிலும், பெரும்பாலானோரின் பேச்சில் காணப்பட்ட வெறுமையி



ஊடாக, “பண்டாரநாயக்கா சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில நானும் ஒருக்கா பேசியிடவேணும்” என்ற, அவர்களின் ‘அந்தரமே’ வெளிப்பட்டு நின்றது.

பிரதிநிதிகள் கலந்துரையாடலைத் தொடர்ந்து, இரண்டு கட்டுரைகள் படிக்கப்பட்டன. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் ‘வெளி உருவத்தைப்’ பற்றிய கட்டுரையின் ஓரிடத்தில், எஸ். தில்லைநாதன், “இலங்கைத் தமிழர்களின் வகுப்புவாதத்திற்குத் தமிழகத்து இலக்கியப் படைப்புகள் உதவியாக இருந்தது” என்று, தம்மால் நிரூபிக்க முடியாத கருத்தைச் சொல்லி நல்ல பிள்ளைக்கு நடிக்க முயன்றது, சிரிப்புக்கிடமாயிருந்தது.

எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன் தமிழ் - சிங்கள மொழிபெயர்ப்புகள் பற்றிக் கட்டுரை படித்தார். இவரது கட்டுரையிலிருந்து, சிங்களத்திலிருந்து தமிழிற்கு ஏராளமான படைப்புகள் வந்துள்ளதையும் தமிழிலிருந்து சிங்களத்திற்கு மிகச் சிலவே சென்றுள்ளதையும், அறியமுடிந்தது. கலாசாரப் பரிவர்த்தனை மூலம் தேசிய ஒருமைப் பாடைக் கொண்டுவரலாம் என்று சொல்லும்போது, அதற்குரிய முயற்சிகள் கூட பெருமளவு எங்கு செய்யப்படவேண்டுமென்ற பாடத்தை, மாநாட்டு அமைப்பாளர்களும் பிரதிநிதிகளும் இதிலிருந்து படித்துக்கொள்ளலாம்.

இறுதியில் நடைபெற்ற கவியரங்கத்தில், சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் கவிதை பிரச்சினைக்குரியதாக இருந்தது. தமிழர்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதன்மூலம்தான் தேசிய ஒருமைப்பாடைக் கொண்டு வரலாமெனவும், மாநாடு கூட்டுவதன்மூலமோ, இருக்கின்ற பிரச்சினைகளைக் காண மறுத்து, தீக்கோழியாகத் தலையை மண்ணுள் ஓட்டுவதன்மூலமோ ஒற்றுமை வந்துவிடாதெனவும்,

இவர் தமது கவிதையில் வற்புறுத்தினார்.

இலங்கரத்தினாவினதும் பிரதமரினதும் பேச்சுக்களில் காணப்பட்ட விடயங்களுக்குப் பதிலளிப்பது போல், இது இருந்தது. 'சத்தியதர்ஸி' எனப்படுவோனான உண்மைக்கலைஞனுக்கே உரிய ஆளுமையுடன், அஞ்சாமல் சரியான கருத்துகளை முன்வைத்த இவர் மதிக்கப்படவேண்டியவர் ; இவரது கவிதை பலரை உலுக்கிவிட்டதைப் பின்னர் அறிய முடிந்தது

“கெடுத்துப் போட்டான்... கெடுத்துப் போட்டான்...” எனத் தலையிற் கைவைத்த படி, அழுவதுபோல் டொமினிக் ஜீவா குறிப்பிட்டாராம். “சி.ஐ.டியால் முழு றிப்போட்டும் போயிருக்கும்” என, பிரேம்ஜி கவலைப்பட்டாராம்.

மாநாட்டின் இறுதி நிகழ்ச்சியாய்மைந்த கவியரங்கத்திலேயே மாநாட்டின் பலவீனமும் போலித்தனங்களும் அம்பலப்படுத்தப்பட்டமை, ஒரு நல்ல முத்தாய்ப்பாக அமைந்தது.

இறுதியில் சொல்வதானால் - தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டிற்கு எதிராகச் சகல கழுத்தறுப்புகளிலும் ஈடுபட்டுத் தமிழ் மக்களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்ட ஓர் இலக்கியக் குழு, தனது உள் நண்பர்களால் அதேவித உள்ளறுப்புகளுக்கு ஆளாகிப் பரிதாபப்பட்ட கோலத்தையும் கண்டு இரசிக்க முடிந்த ஒரு நண்பரின் வார்த்தைகளில் சொல்வதானால், “தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக்கு இவங்க செய்த அநியாயந்தான், இப்பிடி வினையா வந்து முடிஞ்சிருக்கு” என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகிறது! ◆

சுடர்

ஆனி 1975

பாரதியின் சிறிய பயத்தைத் தருகிறது!



சாஹித்திய மண்டலப் பரிசுகளைப் பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்ற நியாயத்தின் குரலும். எதிரான முணுமுணுப்புகள் சிலவும் கேட்கின்றன.

உண்மைக் கலைஞர்களும், எழுத்தாளர்களும் ஒரு நாட்டின் மனச்சாட்சியெனக் கருதப்படுகின்றனர். தனிமனிதனதும், சமூகத்தினதும் அவலங்களை இடர்களைத் தம் நுண்ணுணர்வாலும் அறிவினாலும் உணர்ந்தறிந்து வெளிப்படுத்துவதோடு, அவற்றைத் தீர்க்கும்

முறைகளிலும் அவர்கள் கவனஞ் செலுத்துகின்றனர். கருத்துக் கூறலுடன் நிற்காது நடைமுறைச் செயற்பாடுகளுக்கும், இது விரிந்து செல்கிறது. தியாகங்கள் நிரம்பிய வாழ்க்கையைப் பல்வேறு நாட்டுக் கலைஞர்களிடமும் காண்கிறோம்; சக மனிதன்மீதும் சமூகத்தின் மீதுமான அக்கறையே இவர்களை இயக்கும், அடிப்படைச் சக்தியாகும்,

பாரதி, நஸ்ருல் இஸ்லாம், இக்பால் போன்றவர்கள் தம் நாட்டின் அவலங்களிலும், விடுதலையிலும் குறிப்பாக அக்கறை காட்டினர். ஆயினும், பொதுவில் நாட்டெல்லையை மீறிய அக்கறைகளையும் இவர்களிடம் காணலாம். வியட்நாம் அநீதிகள் தொடர்ந்த வேளைகளில், பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் தம் மனச்சாட்சியின் குரலை எதிர்ப்புக் குரலாக ஒலித்தனர். இந்த நூற்றாண்டின் முப்பதுகளில், பிராங்கோவின் சர்வாதிகாரத்துக் கெதிரான ஸ்பெயின் நாட்டு மக்களின் கிளர்ச்சியில், வெவ்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த முற்போக்குக் கலைஞர்கள் பங்கேற்றுப் போராடினர். கிறிஸ்ரோபர் கோல்ட்வெல் போன்ற மார்க்சியக் கலை இலக்கிய விமர்சகரும், கார்ஸியா லோர்கா போன்ற கவிஞரும் நாடகாசிரியரும், தமது உயிரையும் அளித்தனர். ரால் பாக்ஸ், ஏனஸ் ஹெமிங்வே போன்றவர்களும் இக்கிளர்ச்சியில் சேர்ந்து போராடினர்.

சக மனிதன், நாடு, சர்வதேசியம் என்று விரிந்து அநீதிகளிற் கெதிராகக் குரலெழுப்பும் கலைஞர்கள், தமது சக கலைஞர்களிற் காகக் கிளர்ந்தெழுந்தமையையும் பல நாடுகளிற் கண்டுள்ளோம். நமக்குக் கிட்டியதும் சமீபத்தியதுமான உதாரணம், சிறந்த மார்க்சியக் கவிஞரும், கலை இலக்கிய விமர்சகருமான சச்சிதானந்தனைக் கேரள அரசு கைதுசெய்ததை எதிர்த்து, மலையாள எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்கள் வீதியில் இறங்கி நடத்திய கிளர்ச்சியாகும். சிறந்த மார்க்சியத் தத்துவ அறிஞரும், தமிழிலக்கிய விமர்சகருமான எஸ். வி. ராஜதுரையினதும், கவிஞர் ஜனகப்பிரியாவினதும் கைது குறித்துச் சிறிய அளவில், தமிழகத்தில் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கப் பட்டது. அரசியற் கைதிகளினது மனித உரிமை மீறல்களிற் கெதிராகத் தமிழக அரசின் மீது, இந்திய உயர் நீதிமன்றத்தில் 'எஸ். வி. ராஜதுரை' வழக்குத் தொடர்ந்துள்ளதும், அதற்காகத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்கள் பணந்திரட்டி உதவுவதில் ஈடுபட்டுள்ளதும், முக்கியமானதாகும்.

தனது நோக்கத்தின் மீது உலகின் கவனத்தைக் குவிப்பதற்

காக இலக்கியத்திற்கான ‘நோபல் பரிசி’னைப் பகிஷ்கரித்த ஜீன் போல் சார்த்தரின் செயல், வேறுவிதமான ஓர் எதிர்ப்பு நடவடிக்கையாகும். சர்வதேசக் கலை இலக்கிய அரங்கில் அது ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகும் ; கிளர்ச்சிக்குணம் நிறைந்த நேர்மைக் கலைஞனொருவனின், மிகச் சிறந்த முன்னுதாரணமுமாகும். இலங்கையின் மிகச் சிறந்த திரைப்பட, சிம்பனி இசையமைப்பாளரான பிறேமசிறி ஹேமதாசு, சிறந்த இசைக் கலைஞருக்கான அரசின் பரிசினை ஏற்க மறுத்தமையும், சமீபத்திய முக்கிய நிகழ்வாக உள்ளது.

இம்மரபின் சொந்தக்காரர்களாயிருப்பதே ஈழத்துத் தமிழ்க் கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்களிற்கும் பெருமையை அளிக்கக்கூடும். அந்திகளிற்கெதிரான ‘எழுத்துகள்’ - நடைமுறையிலேயே அவற்றின் அர்த்தங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். சர்வதேசிய, சமூக, தனிமனிதத் துயர்களில் தெரிவிக்கும் அக்கறை, சக கலைஞர்களின் மீது சுமத்தப்படும் அந்திகளிலும் காட்டப்படவே வேண்டும். ‘மனச் சாட்சியின் குரல்’ என்பது சகல பரிமாணங்களிலும் நிதர்சனமாக வேண்டும்.

பாரதி எமது மிகச் சிறந்த முன்னோடி. இவையொன்று மில்லையாகி ‘மௌனமே’ நடைமுறையானால், ‘பாரதி’ எம்மைப் பார்த்து,

“நெஞ்சில் உரமுமின்றி
நேர்மைத் திறமுமின்றி
வஞ்சனை சொல்வாரடி - கிளியே!
வாய்ச்சொல்லில் வீரரடி!
சொந்தச் சகோதரர்கள்
துன்பத்திற் சாதல் கண்டும்,
சிந்தை இரங்காரட - கிளியே
செம்மை மறந்தாரட!
அச்சமும் பேடிமையும்
அடிமைச் சிறுமதியும்
உச்சத்திற் கொண்டாரட ! - கிளியே
ஊமைச் சனங்களட...”

என்று பழித்துச் சிரிப்பான்; பாரதியின் சிரிப்பை நினைத்தால்,
“எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது!”

புதுசு

வைகாசி 1983

ஓரே கேள்வி...



வெகு சிரமத்தின் மத்தியிலேயே ஈழத்துச் சிற்றிதழ் முயற்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. சிற்றிதழ்களுக்கு ஒரு நோக்கம், பார்வை, இலக்கு இருப்பது அவசியம். சிற்றிதழ்கள் என்பது இலக்கியத்துக்கான ஓர் இயக்கம். காலகாலமாக வெளிப்படும் பத்தாம்பசலிக் கருத்துகளையும் பாணிகளையும் மறுதலித்து, மாற்றுக் கருத்துகளையும் உருவம், உள்ளடக்கம் ரீதியாகப் பரிசோதனை முயற்சிகளையும் முன்வைக்கும் ஒரு வெளி. வெகுஜன ரசனையை இலக்காகக்

கொண்டு ‘பொதுப் புத்தியின்’ அடிச்சுவட்டில் இயங்கும் இதழ்களும் சிற்றிதழ்களும், ஒரே தடத்தில் பயணிக்க முடியாதவை. இந்தப் பிரக்ஞை உங்கள் சிற்றிதழில் வெளிப்படுகின்றதா? எவ்விதத்தில்?

பதில்:

வெகுஜன இரசனையை அல்லது பொதுப்போக்கைத் திருப்திப்படுத்தி ‘ஒத்தோடி’ யாகச் செல்லுவது, சிற்றேடுகளுக்குப் பொருத்தமில்லாதது. ஏனெனில், சிற்றேட்டுச் செயல்பாடு, ஒரு ‘மறுத்தோடி’ச் செயற்பாடு; எனவே, தீர்க்கமான பார்வையுடனும் கலகத்தன்மையுடனும் அது அமையவேண்டும்.

எமது அலை சிற்றிதழ், 1975 கார்த்திகையில் வெளிவரத் தொடங்கியது. அன்றைய சிற்றிதழ் - அரசியல் சூழலில், எமது இலக்குகள் மாறுபட்ட பண்புகளைக் கொண்டிருந்தன. அன்று முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பலமானதாக இருந்தது; அதன் முக்கிய செயற்பாட்டாளர்களாக - பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களான விமர்சகர் பலர் இருந்தனர். பெரும் பத்திரிகைகள், வானொலி, சாகித்திய மண்டலம் போன்றவற்றில் அவர்களுக்கே மிகுந்த செல்வாக்கு இருந்தது. மு. எ. சங்கத்துக்கும் அதன் சோஷலிச யதார்த்தவாதக் கலைக் கோட்பாடுக்கும் - விளங்கியும், விளங்காமலும் - எழுத்தாளர் பலர் ஆதரவு காட்டிவந்த சூழல். கலையும் இலக்கியமும், சமூக அரசியல் மாற்றங்களுக்கான கருவிகள் மட்டுமே என்றும், வலியுறுத்தப்பட்டு வந்தது. இவற்றுக்கு மாற்றான கருத்துகளை அலை முன்வைத்தது; கலை இலக்கியத்தின் நோக்கை இவ்வாறு குறுக்குவதை ஏற்க மறுத்தது. அத்துடன், சோஷலிசம் வந்த நாடுகளுக்கே பொருத்தமான ‘சோஷலிச யதார்த்தவாதக் கோட்பாடு’, சோஷலிசம் வந்திராத இலங்கை, இந்தியா போன்றவற்றுக்குப் பொருத்தமான தல்ல என்பதையும் எடுத்துக் காட்டியது. கலை இலக்கியத்தில், அழகியலரீதியான வடிவக் கூறுகளின் வெளிப்பாடும் முக்கியம் என்பதை வலியுறுத்தி, ‘வெறும் கருவி’ என்று கூறிச் செயற்பட்ட அவ்வணியைச் சேர்ந்தோரின் படைப்புகளிலுள்ள பலவீனங்களையும் வெளிக் காட்டினோம். அதுபோல், தமிழ்த் தேசிய இன ஒடுக்குமுறை சார்ந்து படைப்புகளை உருவாக்குவது பிற்போக்கானது என்ற கருத்து நிலையையும் மறுத்துச் செயற்பட்டோம். அவர்கள் முன்வைத்த போலியான ‘தேசிய ஒருமைப்பாடு’ என்பதற்குப் பதிலாக, தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் சுயநிர்ணய உரிமை என்ற நிலைப்பாடை அழுத்தித்

தலையங்கங்களையும், இன ஓடுக்கு முறை சார்ந்த படைப்புகளையும் வெளியிட்டோம்.

அக்காலத்தில் தமிழகப் படைப்பாளர் பலரிடம் வெளிப்பட்டது போன்ற, நவீன அம்சங்களைக் கொண்டதான - சிறுகதைகள், கவிதைகள் என்பவற்றுக்கும் முக்கியம் அளித்தோம்; சமூக அரசியல் உணர்வுகளைக் கலைத்துவமாக வெளிப்படுத்தும் படைப்புகளையும் வெளியிட்டோம். புதியவர்களிலும் படைப்பாற்றலைச் சரியாக இனங்கண்டோம். உதாரணமாக அலையின் இரண்டாவது இதழில், உமா வரதராஜனின் சிறுகதை வெளிவந்துள்ளது ; ரஞ்சுமாரின் முதலாவது சிறுகதையான சுருக்கும் ஊஞ்சலும் சிறுகதையும் அலையில்தான் வந்தது. இலக்கியச் சர்ச்சைகள், மொழியாக்கங்கள், நவீன ஓவியம், நவீன நாடகங்கள், பிறமொழித் திரைப்படங்கள் என்பனவற்றுக்கும் முக்கிய மளித்துள்ளோம்.

தீர்க்கமான கலை, அரசியல், சமூக - கொள்கை நிலைப்பாடுகளின்றியும் ; தார்மிக உணர்வின்றியும் - வெறுமனே விடயங்களைத் தொகுத்து (செவ்விதாக்கம் செய்யாமலும்!), சமகாலச் சூழலில் “சிற்றேடுகள்” சில வெளிவருவது ஏமாற்றமானது!

- 27. 11. 2016 ♦

பிரதிபிம்பம்

தினகரன் வாரமஞ்சரி

04. 12. 2016

தினக்குரலின் கேள்விக்குப் பதில்!



பொதுவாக தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தலைமுறை இடைவெளி என்பது சில சிக்கல்களை ஏற்படுத்தியது போன்ற ஒரு தோற்றப்பாடை உருவாக்கியிருக்கிறது. இதன் நிமித்தம் இளம் எழுத்தாளர்களும், மூத்த எழுத்தாளர்களும் பரஸ்பரம் குற்றம் சாட்டிக்கொள்வதையும் காண்கின்றோம். மூத்த எழுத்தாளர்கள் தங்கள் படைப்புகளைக் கண்டுகொள்ளாமல் பாராமுகமாக இருக்கிறார்கள் என்பது இளம் எழுத்தாளர்களின் மனக்குறை. “இலக்கியத் தரமான எழுத்து என்பது தானாகவே பேசும் ;

பிறருடைய தயவு அதற்குத் தேவையில்லை“ என்பது மூத்த எழுத்தாளர்கள் பலரின் எதிர்வினையாக அமைகின்றது. இந்த இரு துருவ நிலைப்பாடு சம்பந்தமாக உங்கள் கருத்து என்ன?

கால மாற்றமும் தொழில்நுட்ப - இலத்திரனியல் கருவிகளின் வளர்ச்சியும் தலைமுறை இடைவெளியைத் தோற்றுவிக்கின்றன. நமது சூழலில் புதியவர்களில் பலர் பரந்த வாசிப்பையோ இரசனை முதிர்ச்சியையோ கொண்டிருக்கவில்லை; அவசர யுகத்தில், தமக்கு முந்திய பழைமையை அறிந்துகொள்ள அவர்களுக்குப் பொறுமையும் இல்லை. அவர்களின் மொழிப்புலமையும் தாழ்ந்த தரத்தில் உள்ளது. எளிமையான மொழியறிவும் இல்லாததால், ஒருமை பன்மைக் குறைபாடுகளை நீக்கக்கூட அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. எழுத்தை ஆளுபவன்தான் எழுத்தாளன் எனப்படுவான் என்றிருக்கையில், இயல்பாகவே மொழிக் குறைபாடுகள் உள்ள படைப்புகளைத் தருவோர் மதிப்பைப் பெறமாட்டார்.

இளம் எழுத்தாளரில் - அக்கறையும் ஆற்றலும் உள்ள சிறு குழுவினரோ, தம்மைப்பற்றிய மிகை மதிப்பீட்டில் தள்ளாடுகின்றனர். ‘பின் நவீனத்துவம்’ என்ற வகையில் குளறுபடியான மீறல்களைச் செய்கின்றனர். மூத்த எழுத்தாளர்களை “எப்போதோ செத்துப்போனவர்கள்” என்றோ, பல வருடங்களின் முன்னர் இலக்கிய உலகில் “காணாமல் போய்விட்டவர்கள்” என்றோ (பிஞ்சில் பழுத்தவர்களாய்!) கருத்துகளை உதிர்க்கின்றனர். படைப்புகள் விளங்கவில்லை எனத் தீவிர வாசகன் ஒருவன் சொன்னாலும், உங்கள் வாசிப்பு முறைதான் விளங்காமைக்குக் காரணம் என அலட்சியமாயுள்ளனர். ஆனால், உங்கள் படைப்புகளை விளக்குங்கள் என்று யாரும் கேட்கும்போது, விளக்கம் அவசியமில்லை என்று அவர்கள் கூறிக்கொண்டாலும், அவர்களுக்கே அவைபற்றித் தெளிவில்லை என்பதைக் கண்டுணர முடிகிறது! சொற்களையும் வசனங்களையும் ஒழுங்கற்றுப் பிழைகளுடன் எழுதிவிட்டு, “மொழியில் புனிதம் என எதுவுமில்லை” என்கின்றனர். வடிவமற்ற வடிவம் என்று கூறிக்கொண்டு, ஒரு நேர்காணலைச் “சிறுகதை” என்றும், அதேபோன்ற இன்னொன்றை “நேர்காணல்” என்றும் வெளியிடுகின்றனர்!

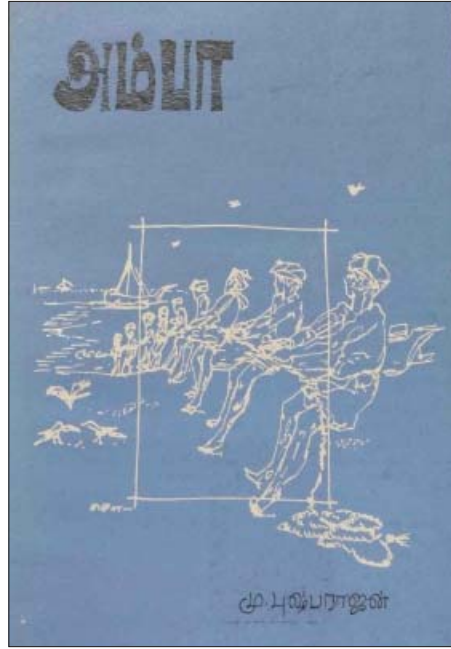
மூத்த எழுத்தாளரின் மதிப்பீட்டுக்கும் பாராட்டுக்கும்

ஏங்குகின்றனர்; ஆனால் மதிப்பீடு
 மாறானதாக இருக்குமிடத்து,
 அவர்களைக் குறைகூறுகின்றனர்.
 உண்மையில் இருசாராருக்கும்
 இடையில் புரிந்துணர்வுடன்
 கூடிய திறந்த உரையாடல்கள் எப்
 போதும் அவசியம். திறமையை
 யாராலும் இருட்டடிப்புச் செய்ய
 முடியாது. தன்னில் நம்பிக்கை
 வைத்து, உரிய வகையில் நல்ல
 இலக்கியங்களுடன் பரிச்சயத்தை
 மேற்கொண்டு, படைப்பின்
 செம்மைபற்றிய விழிப்புணர்
 வுடன் செயற்படும் ஓர் இலக்கியக்
 காரன், என்றைக்காவது ஒரு நாள்
 அங்கீகாரம் பெறுவான் என்பதை
 எல்லோரும் உணர்ந்துகொள்வது
 நலம்!

பொறுப்புடன் இயங்கும்
 இளம் எழுத்தாளர் சிலர் புறநடை
 யாக உள்ளமையையும் மறுப்ப
 தற்கில்லை. - 13.06.2015 ♦

ஞாயிறு தினக்குரல்

புஷ்பராஜனைப் பற்றி...



பாடசாலை நாள் தொட்டே உதைபந்தாட்டத்திலும் 'கிறிக்கற்'றிலும் அறிமுகங்கொண்டு, இலக்கியத்தினால் மேலும் நெருக்கங்கொண்ட நண்பனைப் பற்றி உரிமையுடன் சொல்ல இயலும்.

கலாசாரத்துறைகளில் வறண்ட பகுதியெனத் 'தூரத்து மனிதர்களால்' பிழையாகக் குறிக்கப்படும் குருநகரிலிருந்து வெளித்தெரிய வருபவர்களில், இவரும் ஒருவர்.

பெரும்பாலான ஆக்க இலக்கியக்காரரைப் போலவே முதலில் கவிதைத் துறையில் (தினபதி கவிதா மண்டலத்திற்கூடாய் 1967 இல்) கால்பதித்தவராயினும், பின்னர் சிறுகதை, கட்டுரைத் துறைகளுக்கும் அகலித்துக் கொண்டார்.

இவருடைய சிறுகதைகளில், குருநகர் மக்களின் வாழ்வியக்கம் முனைப்பாக வெளிப்பாடடைவதனை அவதானிக்கலாம்.

விவேகி, இதயம், மல்லிகை, பூரணி, வீரகேசரி, அலை ஆகியவற்றில் இவரது பல்வேறு ஆக்கங்களும் வெளிவந்துள்ளன.

1970 இல் இவர் தொகுத்த 'நெய்தல் 4 - வது ஆண்டுமலர்', பலரின் கவனத்தையும் ஈர்த்தது. தற்போது வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் அலை சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவிலும் இணைந்துள்ளார்.

1947 இல் பிறந்த புஷ்பராஜன், 1968 இல் திருமணம் செய்து கொண்டார் ; மூன்று பிள்ளைகளின் தந்தையாகவும் உள்ளார்.

தற்போது மன்னார் இ. போ. சவில் நடத்துநராகக் கடமையாற்றுகிறார்.

அ. யேசுராசா

17. 10. 1976 ♦

(மு. புஷ்பராஜனின்

'அம்பா' நூல் பின்னட்டைக்

குறிப்பு.)

சந்திரா தனபாலசிங்கம்



16. 05. 1953 இல் பிறந்த சந்திரா தனபாலசிங்கம், கல்வளை - சண்டிலிப்பாயைச் சொந்த இடமாகக் கொண்டவர்.

ஆரம்பக்கல்வியினை சண்டிலிப்பாய் மகா வித்தியாலயத்திலும், பின்னர் க. பொ. த. ப. (சா/த) வரையிலான கல்வியினை மானிப்பாய் மகளிர் கல்லூரியிலும் பெற்றார். படிக்கும்போதே இலக்கியத்தில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டவராக இருந்தார்.

தனது பதினாறாவது வயதில் முதற் சிறுகதையை எழுதியதிலிருந்து இற்றைவரை இவர் எழுதிய பல்வேறு ஆக்கங்கள் 'இலங்கை வானொலி', 'புலிகளின் குரல்' வானொலி மற்றும் பத்திரிகைகள் பலவற்றிலும் இடம் பெற்றுள்ளன; எனினும், நூல் வடிவில் அவற்றுள் சில வெளி வருவது, இதுவே முதற் தடவையாகும்.

எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் "வரலாற்றுப் பதிவுகளாக - நிஜங்களின் தரிசனங்களாக - அமைந்திட வேண்டும்" என்ற 'சந்திரா'வின் நம்பிக்கையுடன் முரண்படாதவையாகவே, அவரின் படைப்புகள் பலவும் அமைந்துள்ளன. தனது வாழ்வுக்கால சமூக - அரசியல் - யதார்த்தக் கோலங்கள் பலவற்றை, நேரடியான வெளிப்பாட்டு முறையில் - எள்ளல் ததும்பும் மொழிநடையில் - பதிவு செய்துள்ளார்.

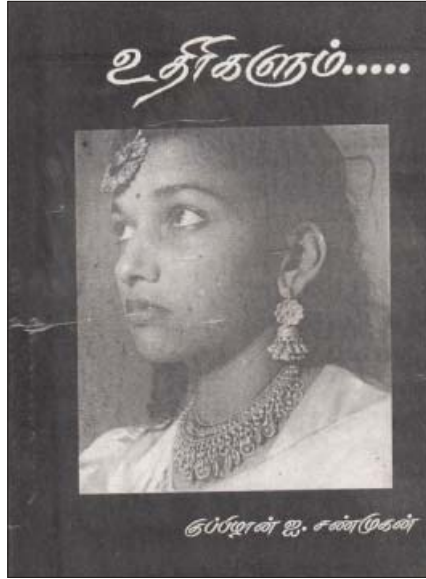
ஆரம்பநிலையைத்தாண்டிய அவரது வளர்ச்சிநிலையை 'மனங்கொத்தி மனிதர்கள்', 'சில மனிதர்கள்', 'இயன்றால் நகுக!' ஆகிய கதைகள் வெளிக்காட்டி நிற்கின்றன.

அ. யேசுராசா

குருநகர் ♦.

(சந்திரா தனபாலசிங்கத்தின், 'சில மனிதர்கள்' சிறுகதைத் தொகுதியின் பின்னட்டைக் குறிப்பு.)

‘உதிரிகளும்...’ பின்னூரை



1969 இல், வீரகேசரியில் வெளிவந்த சண்முகனின் சிறுகதையொன்றின் ஈடுபாட்டினால், அவருடன் அறிமுகங்கொள்ள நேர்ந்தது. அவ்வேளை இருவரும் கொழும்பில் உத்தியோகம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்; இன்றுவரை அத்தொடர்பு நட்பாக நீடிப்பது மகிழ்வைத் தருகிறது!

‘கொழும்பு கலை இலக்கிய நண்பர் கழகத்’தின் உருவாக்கத்தின் பின்னர், நெருக்கம் அதிகரித்தது. தீவிர

இலக்கிய வாசிப்பு, சிறுசஞ்சிகைகள், திரைப்பட விழாக்கள், கலைத்துவமான சிங்களத்திரைப்படங்கள் - நாடகங்கள், ஓவிய, நிழற்படக் காட்சிகள், தமிழ் விழாக்களின் கருத்தரங்குகள், கையெழுத்துப் பிரதிகளாயிருந்த 'படைப்புகள்' பற்றிய - 'பூசி மெழுகாத' பரஸ்பர விமர்சனங்கள் என, அக்காலங்கள் அற்புதமாய்க் கழிந்தன; பின்னோக்கிப் பார்க்கையில், இளமையில் எமது கலை - இலக்கிய ஆளுமைப் பண்புகள் கட்டமைக்கப்பட்ட காலங்களெனவும் சொல்லலாம்!

1975-1978 வரை அலையின் ஆசிரியர் குழுவில் இணைந்திருந்தோம். சூத்திரப்பாங்கான - வறண்ட பார்வைகள் கோலோச்சிய இலக்கியச் சூழலில், பல்துறை ஈடுபாடுகளுடனும் நவீனத்துவம் பற்றிய இதழாகக் கலகம்புரிந்து வெளிவந்த 'அலை'யில், அவரின் பங்களிப்புச் சேர்ந்தே உள்ளது.

புறச்சூழலையும் - நிகழ்வுகளையும் தனது படைப்புகளில் நுட்பமாய்ப் பதிவு செய்துள்ளாராயினும், அடிப்படையில் அவர் ஓர் அகவயவாதி ; ஆன்மிக நம்பிக்கையும், மெல்லுணர்வுகளும், அழகியல் இரசனைத்திளைப்பும் கொண்டவர்.

இலக்கியவாதிகளிடையே பரவலாய்க் காணப்படும் - சுயநலன் கருதிய - தந்திர அணிசேரல்களோ, 'ஹீரோத்தன்' மேட்டிமையுணர்வோ இல்லாதவர் ; அடக்கமும் ஒதுங்கிய தன்மையும் கொண்டவர் என்பதும் எனக்கு முக்கியமாய்ப்படுகிறது!

அ. யேசுராசா

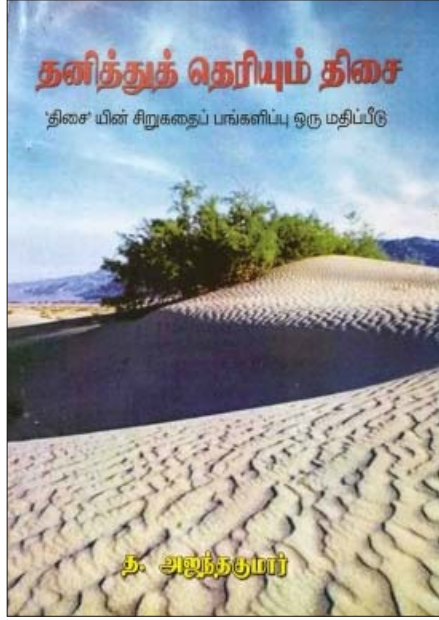
குருநகர்

19.07.2006 ♦

(குப்பிழான் ஐ. சண்முகனின்,

'உதிரிகளும்...' நூலின் 'பின்னூரை'.)

கவனத்தை ஈர்க்கும் முயற்சி...



சிறந்த - படைப்பாளிகள், படைப்புகள், இதழ்கள், அமைப்புகள் என்பன விமர்சனங்களிலும் ஆய்வுகளிலும் அரங்குகளிலும் ஒதுக்கப்பட்டோ மறக்கப்பட்டோ வரும் கசப்பான நிலைமை, எமது கலை இலக்கியச் சூழலில் தொடர்ந்தபடிதான் உள்ளது.

அமைப்புகளிலும் இதழ்களிலும் உள்ளவர்களின் 'சராசரி'த் தன்மை - மந்த இரசனை முதலியன

இவற்றின் காரணிகளானாலும் அடிப்படையாகவுள்ளது, 'அறவுணர்வு' இன்மையே என்பதைக் கூர்ந்து நோக்கினால் உணரலாம். மதிப்பீடுகளின் சரிவு, உண்மை நிலைமைகளைக் குழப்பி விடுவதோடு வளர்ச்சியையும் தடுத்துவருகிறது.

இந்நிலையில் 'திசை' யின் சிறுகதைகள்பற்றிய ஆய்வு நூல் வெளிவருவது, கவனத்தை ஈர்க்கும் ஒன்றாகும். புதியவர்களிடையே 'திசை' யின் முக்கியத்துவத்தை இது கொண்டுசெல்லும்; பழையவர்களின் நினைவுகளைக் கிளரச்செய்து, செயல்முனைப்பின் தேவையையும் உணர்த்திநிற்கும்.

இந்திய "அமைதிப் படை" எமதுமண்ணில் கால்பரப்பி நின்ற - வன்முறைச் சூழல் நிலவிய காலப்பகுதியில் (1989 - 1990), 'திசை' இதழ் தனது இருப்பை ஒருவாறு தக்கவைத்தபடியே - அரசியல், சமூகம், கலை இலக்கியம், பெண்ணியம், விளையாட்டு முதலிய தளங்களில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தச் செயற்பட்டது; மக்கள் மத்தியில் நிரம்பிய வரவேற்பையும் பெற்றது.

அதன் பொதுவான பங்களிப்பைப் பின்புலமாக வைத்து, இலக்கியத்துறையில் - குறிப்பாக, அதில் வெளியான சிறுகதைகளை ஆய்வுசெய்து மதிப்பிட, இந்நூல் முயல்கிறது.

தனது கலைமாணி சிறப்பு(தமிழ்) பட்டத்திற்காக த. அஜந்தகுமார் மேற்கொண்ட ஆய்வே இந்த நூல்; ஆயினும், கற்கைநெறித் தேவைக்கான 'நிர்ப்பந்தச் செயற்பாடாக' அன்றி, 'ஈடுபாட்டுணர்வுடன்' அவர் மேற்கொண்ட 'தெரிவு'தான் அந்த ஆய்வு என்பதையும், மனங்கொள்ள வேண்டும். மாணவப் பருவத்திலேயே அக்கறைகொண்ட வாசகனாயும், 'புதிய தரிசனம்' என்ற கலை - இலக்கிய இதழின் ஆசிரியராயும் அவர் இருந்திருக்கிறார்; வாசிப்பினால் உருவான இரசனையும் மதிப்பீட்டுணர்வும் இவ்வாய்வில் அவருக்குத் துணைநின்றிருப்பதையும் உணரமுடிகிறது.

இளம் ஆய்வாளனென்ற வகையில் இம்முயற்சி நல்லதோர் ஆரம்பம்; இவ்வாறான ஆய்வுகளை - விரிந்த தளங்களில் - எதிர்காலத்தில் அவர் தொடரவேண்டுமெனவும் விழைகிறேன்.

அ. யேசுராசா

குருநகர்,

22.10.2009 ♦

(த. அஜந்தகுமாரின் 'தனித்துத் தெரியும் திசை' நூலின் 'பின்னூரைக் குறிப்பு')

பிழை பிழையாய்... பிழை சரியாய்...!



றெஜி சிறிவர்த்தன

எந்த விடயத்தைப் பற்றி எழுதும்போதும் பேசும்போதும் குறிப்பிடப்படும் தரவுகள், சரியானவையாக இருத்தல் வேண்டும். ஆனால், கலை - இலக்கியத்துறையைச் சார்ந்த பலர் தவறான தரவுகளைத் தந்து, பிழையான கருத்துகளையும் வெளிப்படுத்துவதை அடிக்கடி காணமுடிகிறது. தவறுகள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுத் திருத்தப்பட வேண்டும்; இல்லையெனில், தவறான தரவுகளே

சரியானவையாகக் கொள்ளப்படுவதோடு, வேறு பலரால் மீளவும் எடுத்தாளப்படுவனவாகவும் மாறிவிடும்.

நம்மிற் பலர் இவ்வாறான பிழைகளை அவதானிப்பதில்லை; அவதானிப்போரில் பலர் சுட்டிக்காட்டுவதுமில்லை; சிலர் சுட்டிக் காட்ட முனைந்தாலும், எழுத்தில் வெளிப்படுத்தும் வாய்ப்பு அவர்களுக்குக் கிடைப்பதுமில்லை. நமது சூழலில் தரவுப் பிழைகளைப் பெரிதாக எடுக்காது விடுவதும், பூசி மெழுகுவதுமான போக்குகள் காணப்படுகின்றன. நீண்டகால நோக்கில் இவற்றால் விளையக் கூடிய தீங்குகள் மோசமானவையாகும். தென்னாசியாவின் முக்கிய ஆய்வறிவாளரில் ஒருவரான றெஜி சிறிவர்த்தனவின் பொறுப்புணர்வு, இவ்விடத்தில் நினைவுக்கு வருகிறது. தான் அறியநேரும் முக்கியமானதொரு தரவுப் பிழையைச் சுட்டி, நான்கைந்து வரிகளில் ஓர் அஞ்சலட்டையை எழுதி அனுப்பவும் அவர் தயங்குவதில்லை; 'லங்கா காடியன்', 'டெய்லி நியூஸ்' முதலிய வெளியீடுகளின் வாசகர் இதனை அவதானித்திருக்கலாம்.

தமிழ்ச் சூழலில் அண்மைக்காலத்தில் நான் அவதானித்த தரவுப் பிழைகள் - தவறான கருத்துகளில் சிலவற்றை இங்கு பதிவுசெய்ய முயல்கிறேன்.

1) ச. இராகவன் எழுதிய 'மெளனியை நினைவுகூர்தல்' என்ற கட்டுரை, 21.12.2008 தினகரன் வாரமஞ்சரியில் வெளியாகியுள்ளது; அதில் பின்வரும் வரிகளும் காணப்படுகின்றன.

“...1967 காலப்பகுதிய தினகரன் வாரமஞ்சரியில் பிரேமிள் (தருமு சிவராமு) 'மெளனி வழிபாடு' எனும் தலைப்பில் மெளனியின் படைப்புலகை ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தியிருந்தார். இக்கட்டுரை ஈழத்தில் பரவலான கவனிப்பையும் பெற்றுள்ளது. 27-05-1967 திகதிய தினகரன் வாரமஞ்சரியில் செ.கணேசலிங்கன் பிரேமிளின் கட்டுரை குறித்து எதிர்வினையாற்றியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.”

'மெளனி வழிபாடு' என்ற கட்டுரையை எழுதியவர் பிரேமிள் அல்லர்; அக்கட்டுரையை எழுதியவர் ஏ. ஜே. கனகரத்தினா ஆவார். தமிழகச் சிற்றேடான 'சரஸ்வதி' யில் (பெப்ரவரி - மார்ச் 1961) அது வெளியானது. அக்காலத்தில் 'மெளனி'யின் படைப்புகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத்துவத்தைக் கேள்விக்குட்படுத்தியே

அக்கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஆனால், பிரேமிள் ‘மௌனி’யின் எழுத்துகளிற்கு மிகவும் மதிப்புக் கொடுப்பவர். ‘மௌனி கதைகள்’(1967) நூலிற்கு அவர் எழுதியுள்ள முன்னுரைக்கான செ.கணேசலிங்கனின் எதிர்வினையே, 21-05-1969 தினகரன் வாரமஞ்சரியில் வந்துள்ளது; 27-05-1967 என்பதும் தவறாகும்.

2) ‘நவீன விருட்சம்’ என்ற தமிழகச் சிற்றேட்டில் (இலக். 79 - 80, ஜூலை 2008), ச. இராகவன் எழுதிய கடிதமொன்று வெளியாகியுள்ளது. அக்கடிதத்தில்,

“...நீங்கள் வெளியிட்டுவரும் நவீன விருட்சம் இதழ்கள் சில தொடர்ச்சியாக வாங்கக் கிடைத்ததில் மெய்சிலிர்த்து இக்குறிப்பை எழுதுகிறேன்...

...இங்கு யாழ்ப்பாணத்தில் நவீன விருட்சம் அளவுக்கு எளிமையானதும் நேர்த்தியானதும் கனதியானதுமான சிற்றிதழ் இதுவரை வெளியானதில்லை என்பதையும் பதிவுசெய்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.”

என்று எழுதியுள்ளார்.

நல்லதும் அல்லதுமான விடயங்களைத் தாங்கி வரும் ஓர் இதழ்தான் ‘நவீன விருட்சம்’; தவிர, அதன் வடிவமைப்பும் குறிப்பிடத்தக்கதல்ல. ஓர் இதழைப் படித்ததில் ‘மெய்சிலிர்த்தது’ என்பது ஆச்சரியம் தருவது! அதைவிடவும் ஆச்சரியமானது, (யாழ்ப்பாணத்தில்) “எளிமையானதும் நேர்த்தியானதும் கனதியானதுமான சிற்றிதழ் இதுவரை வெளியானதில்லை” என்ற குறிப்பு! சில கருத்துவேறுபாடுகள் இருந்தாலும் மறுமலர்ச்சி, கலைச்செல்வி, வசந்தம், மல்லிகை, அலை, புதுசு, சமர், கலைமுகம் முதலிய இதழ்கள் அக்குறிப்பை மறுக்கும் சான்றுகளாக உள்ளனவெனச் சொல்ல இயலும்.

3) “...இலங்கையைப் பொறுத்தவரை சி. வேலுப் பிள்ளை, என். எஸ். எம். இராமையா, கே. கணேஸ் போன்றோர் முதன்மையானவர்களாகக் குறிப்பிட வேண்டியவர்கள். இவர்களில் சி. வீ. ஆங்கிலத்திலே அதிகம் எழுதியவர். கணேஸ் அதிகம் சிறுகதைகளைப் படைக்காதவர் என்பதுடன் வடபுலத்தவர்.”

“மலையகக் கல்வி பின்தங்கிய நிலையில் இருந்தமையினால் ஆரம்பத்தில் மலையகத்திலிருந்து

அதிக எழுத்துருவாக்கங்கள் வெளிவராத போதிலும், அங்கு பணியாற்றிய கே. கணேஸ், நந்தி போன்றோரின் முன்முயற்சியும்...”

மல்லிகை (டிசெம்பர் 2008) இதழில் பிரகலாத ஆனந்த் எழுதியுள்ள, ‘புத்தாயிரமாம் ஆண்டுகளில் புத்தெழுச்சி பெறும் மலையகச் சிறுகதைகள்’ என்ற கட்டுரையிலேயே மேற்கரப்பட்ட குறிப்புகள் உள்ளன. இதன்மூலம் கே. கணேஷ் மலையகத்தைச் சேர்ந்தவர் அல்லர் என்று சொல்லப்படுவது பெருந்தவறாகும். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைத் தோற்றுவித்த மூலவர்களில் ஒருவரும், ஆசிய - ஆபிரிக்க எழுத்தாளர் அமைப்புடன் தொடர்புற்றிருந்தவரும், புகழ்பெற்ற மொழிபெயர்ப்பாளரும், ‘இயல் விருது’ கௌரவம் பெற்றவருமான அவர் மலையகத்தைச் சேர்ந்தவர்; கண்டிப் பகுதியிலுள்ள ‘தலாத்துஓயா’வில் வசித்தவர்; அதனால் ‘தலாத்துஓயா கணேஷ்’ எனவும் பல இடங்களில் குறிப்பிடப்படுபவர்.

ஆங்கிலத்தில் அதிகம் எழுதியவரின் பெயர் சி. வி. வேலுப்பிள்ளையாகும்.

4) “... மலையகத்தின் மூத்த தலைமுறை எழுத்தாளர் சி. வி. வேலுப்பிள்ளை ஆவார். ஈழத்தின் ஆங்கில எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். அவர் எழுதிய Born for Labour என்ற ஆங்கில நாவல் இவருக்கு மிகுந்த புகழைத் தேடித்தந்தது. இந்நாவல் மலையக மக்களின் யதார்த்த அவல வாழ்க்கையை சித்திரிக்கின்றது.”

- செங்கை ஆழியான் க.குணராசா

‘ஈழத்து நாவல் வரலாறு’ என்னும் தொடர் கட்டுரை
மல்லிகை, நொவெம்பர் 2008.

சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் நூலின் பெயர் Born to Labour என்பதாகும். 1970 இல் எம். டி. குணசேனா வெளியீடாக அது வந்தது. தவிர, அது விவரணக் கட்டுரைத் தொகுப்பேயன்றி நாவல் அல்ல!

5) (மு. புஷ்பராஜன்) “...யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த தீவிர கலை, இலக்கிய இதழான அலையின்

(முதல் 25 இதழ்கள் வரை) ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவராக இருந்தவர்.”

- ‘மீண்டும் வரும் நாட்கள்’
கவிதைத் தொகுதி.

“இலங்கையின் குருநகர் கிராமத்தில் பிறந்த மு. புஷ்பராஜன், தற்போது லண்டனில் வாழ்கிறார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த அலையின் (முதல் 25 இதழ்கள் வரை) ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவராக இருந்தவர்...”

- காலச்சுவடு, நொவெம்பர் 2008.

‘அலை’ 24ஆம் இதழ்வரை மு. புஷ்பராஜன் பணியாற்றினார் என்பதே சரியானது. 1 - 6 இதழ்கள் வரை இ. ஜீவகாருண்ணியன், குப்பிழான் ஐ. சண்முகன், மு.புஷ்பராஜன், அ.யேசுராசா ஆகியோர் ஆசிரியர் குழுவில் இருந்தனர்; 7 - 12 வரை இ. ஜீவகாருண்ணியன் தவிர்ந்த ஏனையோர் இருந்தனர்; 13 - 24 வரை மு. புஷ்பராஜனும் அ. யேசுராசாவும் இணையாசிரியராக இருந்தனர்; 25 - 35 இதழ்களிற்கு அ. யேசுராசா ஆசிரியராக இருந்தார்.

6) “இந்திய சாகித்திய அக்கடமி (புதுடில்லியில் தலைமை அலுவலகம்) கலாநிதி கைலாசபதியை இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகளுள் ஒருவராகக் கௌரவித்து அவர் பற்றிய ஒரு ஆய்வுநூலை வெளியிட்டுள்ளமை இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்களுக்குப் பெருமை தருவதாகும்.”

- பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன்

‘இந்திய இலக்கியச் சிற்பி கலாநிதி கைலாசபதி’

என்னும் தலைப்பிலான கட்டுரை,

‘ஞாயிறு தினக்குரல்’ - 04.01.2009.

கலாநிதி கைலாசபதி இலங்கையர்; தேசிய இலக்கியம் என்ற கோட்பாட்டின் கீழ் தீவிரமாகச் செயற்பட்ட முக்கியமானவருங்கூட! அவரை ‘இந்திய’ இலக்கியச் சிற்பிகளுள் ஒருவராக எப்படி அடையாளப்படுத்தலாம்? ‘தமிழ் இலக்கியச் சிற்பிகளுள் ஒருவராகக்’ கௌரவித்து நூலை வெளியிட்டிருந்தால், இங்கே யாரும் பெருமைப்பட இடமுண்டு.

7) “... ‘உலகத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஈழத்தவர்கள் தலைமை தாங்குவார்கள்’ என்ற பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் கூற்று ஏற்றதாக மாறலாம். ஏனெனில் ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் சவால்களுக்கிடையில் வாழ்கின்றனர்.”

- செங்கை ஆழியான்

ஞானம் - செப்ரெம்பர் 2007

இக்கருத்தைக் கூறியவர் எழுத்தாளர் எஸ். பொன்னுத்துரை ஆவர் ; பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அல்லர். இதனால் தமிழக எழுத்தாளர் சிலர் எஸ். பொ. மீது எரிச்சல்பட்டுக் கூறிய கருத்துகள், முன்பு சில தமிழக இதழ்களில் வெளியாகியுமுள்ளன.

8) “... அன்றைய தமிழர் தலைநகரான நல்லூரை தாக்கி வெற்றி கொண்டு நல்லூர் வீதியில் சிங்களச் சேனைகள் வெற்றிக் களிப்பில் வலம்வந்ததைப் பெருமையுடன் சிங்களப் புலவர்கள் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பே ‘யாப்பா பட்டுன’ என சிங்கள தேசம் இன்றும் பெருமையுடன் குறிப்பிடுகிறது.”

- லண்டனிலிருந்து வன்னியன்

‘வீரகேசரி வாரவெளியீடு’ - 24.08.2008

பாடல்களின் தொகுப்பே ‘யாப்பா பட்டுன’ என்பது தவறானது. பழைய சிங்கள மொழி நூல்களில், ‘யாழ்ப்பாணப் பட்டினம்’ என்ற பெயரையே ‘யாப்பா பட்டுன’ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

9) சி. சுதந்திரராஜாவின் சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டு, ‘சிறுகதை’ என்னும் பெயரில் முன்னரே (2001) நூலாகவந்துள்ளன. அதில் ‘லும்பன் லீலை’ (பக்.95), ‘ஒட்டுப் பால்’ (பக். 106) ஆகிய அவரது கதைகளும் உள்ளன. கலாநிதி என். சண்முகலிங்கன் எழுதிய சிறுகதைகளின் தொகுதியான ‘ஊழித்தாண்டவம்’ மணிமேகலைப்பிரசுரமாகப் பின்னர் வெளிவந்துள்ளது. இந்தத் தொகுதியிலும் அதே ‘லும்பன் லீலை’ (பக். 109), ‘ஒட்டுப் பால்’ (பக். 105) ஆகிய கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஒருவரின் சிறுகதைகள் இன்னொருவரின் பெயரில்! இக்குளறுபடி எப்படி நிகழ்ந்ததெனத் தெரியவில்லை; எவ்வாறாயினும் பாரதூரமான இத்தவறு சீர்செய்யப்பட வேண்டும்.

10) கலாநிதி க. குணராசா எழுதிய ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு என்னும் நூல் பல்வகைக் குளறுபடிகளைக் கொண்டுள்ளது. அதில் 'ஒரு வகைக்கு' உதாரணங்கள் சில :

முக்கிய நூல்கள் பலவற்றின் பெயர்கள் தவறாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

அ) கனக செந்திநாதன் எழுதிய ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி என்ற நூல், 'ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு' (பக். 63) எனத் தரப்பட்டுள்ளது.

ஆ) மு. தளையசிங்கத்தின் 'ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி' என்ற நூல், 'ஏழாண்டு இலக்கியப் பணி வளர்ச்சி' (பக். 149) எனத் தரப்பட்டுள்ளது.

இ) சோ. சிவபாதசுந்தரம் எழுதிய 'கௌதம புத்தர் அடிச்சுவட்டில்' என்ற நூல், 'புத்தர் அடிச்சுவட்டில்' (பக். 54) எனத் தரப்பட்டுள்ளது.

ஈ) செம்பியன் செல்வனின் சிறுகதைத் தொகுப்பான 'அமைதியின் இறகுகள்' என்பது, 'அமைதியின் சிறகுகள்' (பக். 167) எனத் தரப்பட்டுள்ளது.

உ) இந்நூலின் அணிந்துரையில் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ், 'தமிழ்ச் சிறுகதைகள்' என்னும் நூலை சோ. சிவபாதசுந்தரமும் சிட்டியும் எழுதியுள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், அந்த நூலின் சரியான பெயர், 'தமிழில் சிறுகதை : வரலாறும் வளர்ச்சியும்' என்பதாகும்.

11) 'ஞாயிறு தினக்குரல்' (22.03.2009) பத்திரிகையில், 'அதிகம் பேசப்படாத தமிழறிஞர் சி. சு. செல்லப்பா' என்ற தலைப்பிலான கட்டுரை, அரைப்பக்க அளவில் வெளியாகியுள்ளது; 10 x 15.5 செ. மீ. அளவி லான ஓர் உருவப்படமும் உள்ளது. ஆனால், படத்திலிருப்பவர் செல்லப்பா அல்லர்; மாறாக எழுத்தாளர் 'கல்கி'!

பரிசு - விருது வழங்கற் குளறுபடிகள், தொகுப்புகளில் தரமான படைப்புகளை விட்டுவிடுதல் - தரமற்றவையைச் சேர்த்தற் குளறுபடிகள், எதிர்வினையாகவரும் மாற்றுக் கருத்துக்குக் களம் மறுக்கும் பத்திரிகை - சிற்றிதழ்க் குளறுபடிகள் என, இருள் பரவியுள்ள நமது இலக்கியச் சூழலில், 'எதையும் எப்படியும் எழுதிவிட்டுச் செல்லலாம்' என்பதும் தொடர்கிறது. ஆயினும், விழிப்புணர்வுச் சிற்றகல் ஒளி இருளின் மீது ஆங்காங்கு படிகிறது!

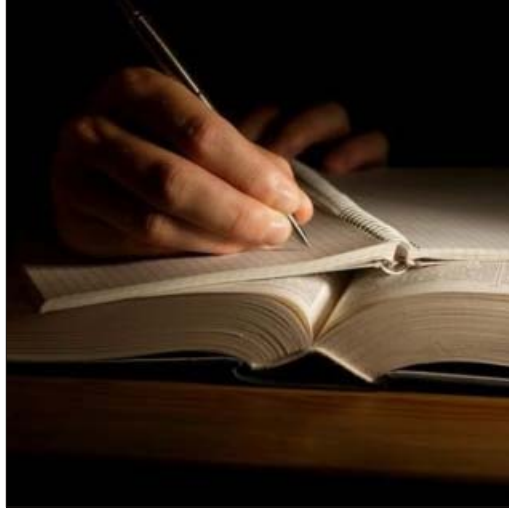
- 26. 02. 2009 ♦

ஜீவநதி

இரண்டாம் ஆண்டு நிறைவு மலர்,

வைகாசி - ஆனி 2009

செவ்விதாக்கம்பற்றி...



செவ்விதாக்கம்பற்றி இடைக்கிடை பேசப் படுகிறது. சென்ற ஆண்டு கொழும்பில் நடைபெற்ற சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டின்போது, எழுத்தாளர் லை. முருகபதி இதில் கூடிய அக்கறை காட்டினார்; செவ்விதாக்கத்துக்காக இலங்கையில் அமைப்பொன்று நிறுவப்படுவது அவசியமென்றும் வலியுறுத்தினார்; தமிழக எழுத்தாளர்களான வண்ண நிலவன், ஜெயமோகன் முதலியோர் ஈழத்து இலக்கியங்கள்

மேல் காணும் குறைபாடுகளை நீக்குவதற்கு இது அவசியமாகும் என்றும், குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் உள்ள குறைபாடுகளை - பிசிறல்களை நீக்கி அவற்றைத் திருத்தமான வடிவத்தில் தருவதற்கு, (வேறு ஒருவர் அல்லது பலரால்) செவ்விதாக்கம் செய்யப்பட வேண்டுமென்பதே, மேற்சொல்லப்பட்ட கருத்துகளின் அடிப்படை யாக உள்ளது.

ஏற்கெனவே நண்பர்கள் - ஒரே அணியைச் சேர்ந்தவர் களிடையே இந்தச் செயற்பாடு ஓரளவுக்கு இருந்துவந்துள்ளது. டொமினிக் ஜீவாவுக்கும் கே. டானியலுக்கும் - எஸ். பொ. எழுதிக் கொடுத்துள்ளதாக வெளிவந்த தகவலில் நான் புரிந்துகொள்வது, இருவரின் ஆரம்பகாலப் படைப்புகளையும் நண்பர்கள் என்ற ரீதியில், எஸ். பொ. திருத்திக் கொடுத்திருக்கலாம் என்பதே!

பிற்காலத்தில் - என். கே. ரகுநாதன், தங்கவடிவேல், தெணியான் போன்றோர் டானியலின் எழுத்துகளைத் திருத்திக் கொடுத்துள்ளனர் என்று தெரிகிறது; அவ்வாறு திருத்தப்பட்ட பிரதிகளே நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. டானியல் தனது நாவலுக்கு முதலில், 'பஞ்சமர்கள்' என்றே பெயரிட்டதாயும், தான்தான் 'கள்' தேவையில்லையென வெட்டி பஞ்சமர் என்று ஆக்கியதாகவும், என். கே. ரகுநாதன் என்னிடம் ஒருமுறை சொல்லியுள்ளார்.

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின், 'ஒரு கோடை விடுமுறை' நாவல் பிரதியை வாசித்து, திருத்தங்களைச் செய்ததோடு - பலவற்றை வெட்டி நீக்கிப் பிரசுரத்துக்குரிய இறுதிவடிவப் பிரதியைச் செய்தவர் மு. நித்தியானந்தன். பத்மநாப ஐயரின் வேண்டுகோளுக்காக அவர் அதனைச் செய்தார்; அந்தப் பிரதியே அலை வெளியீடாக வந்தது.

மலரவன் எழுதிப் பலராலும் பாராட்டிப் பேசப்படும் போர் உலா நூலின் கையெழுத்துப் பிரதி, தற்போதைய வடிவத்தில் இருக்க வில்லை; ஏறக்குறைய கையெழுத்துப் பிரதியின் மூன்றில் ஒரு பகுதியை ஆங்காங்கே நீக்கியதோடு, மொழிநடையைத் திருத்தி இறுதி வடிவத்தை ஆக்கியவர், மறைந்த நாக. பத்மநாதன் ஐயா ஆவர்.

தமிழகத்தில் சி. மோகன், காலச்சுவடு பதிப்பகத்திலுள்ள எம். எஸ். ஆகியோர் தமது நூல்களின் செவ்விதாக்கத்தைச் செய்ததாகப் பலர் நன்றி தெரிவித்துள்ளனர்.

பொதுவில் மொழிநடையைச் சீர்செய்தல், நிறுத்தற் குறியீடுகளைச் சரியாகப் பயன்படுத்தல், கூறியது கூறலைத்

தவிர்த்தல், தரவுப் பிழைகளைத் திருத்தல், சொற்பிரயோகத்தில் ஒருமைப்பாடைப் பேணல், தேவையற்றவற்றை நீக்கி - படைப்பின் வடிவத்தில் இறுக்கத்தைப் பேணல் போன்றவை செவ்விதாக்கத்தில் அடங்குவன எனலாம்.

இலக்கியப் படைப்பொன்று செம்மையானதாக இருக்க வேண்டுமென்றால் அதற்கு யார் பொறுப்பு? புத்தகத்தில் எழுதிய வரின் பெயர்தான் பொறிக்கப்படுகிறது. எழுத்தை ஆளுபவன்தான் எழுத்தாளன் என்று சொல்லப்படுகிறது ; பின்னர் ஏன் 'செவ்விதாக்கம் செய்யப்' பிறிதொருவர் தேவைப்படுகிறார்? எழுத்தாளன் மொழியைப் பிழையாகக் கையாள்வானாம் ... செய்நேர்த்திபற்றிய பிரக்ஞைக் குறைவோ திறமையின்மையோ காரணமாய் அவனது படைப்பில் பிசிறல்கள் காணப்படுமாம்... அவற்றை இன்னொருவர் சுத்தப்படுத்தித் தர, எழுத்தாளன் 'தனது' பெயரில் வெளியிடுவானாம்!; 'மொழி நடையைக் கூர்மையாகக் கையாண்டவர்' - 'வடிவ நேர்த்தியுடன் படைப்புகளைத் தருபவர்' என்ற பாராட்டுப் பூமாலைகளை வாங்கி அவன் அணிந்து கொள்வானாம்! இது சரியானதுதானா? ஒருவிதத்தில் உண்மையை மாறாட்டம் செய்வதாகவல்லவா இருக்கிறது! எழுத்தாளனும் செவ்விதாக்கம் செய்தவரும் படைப்பின் இணை ஆசிரியராகக் குறிக்கப்படுவதே பொருத்தமாயிருக்கும்; ஆனால் அந்த நடைமுறை இருக்கிறதா? ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் முன்வருவார்களா?

செவ்விதாக்கச் செயற்பாடை ஓவியத்துறைக்கோ சிற்பத்துறைக்கோ பிரயோகித்துப் பார்க்கும்போது, 'வெளிச்சம்' தெரியும்! பிசிறல்கள் உள்ள ஒரு ஓவியமோ சிற்பமோ உரிய கணிப்பைப் பெறுமா? அந்தப் 'பிசிறல்களை' பிறிதொரு ஓவியரோ சிற்பியோ சீர் செய்து 'முழுமையான' படைப்பாக்கிய பின் அதனை, முந்திய ஓவியரினதோ சிற்பியினதோ அரிய படைப்பெனக் கொண்டாடும் நடைமுறை ஏதும் உண்டா? இல்லையே...!

எனினும், செவ்விதாக்கச் செயல்முறையை சிலவற்றில் கடைப்பிடிக்க லாமெனத் தோன்றுகிறது.

அ) இளம் எழுத்தாளனின் - ஆரம்ப எழுத்தாளனின் படைப்புகளில் சிறிய அளவில் செய்யலாம். ஆவர்களுக்கு வழி காட்டி வளர்ச்சிப் பாதையில் செல்ல உந்துவதே நோக்கமாகும்.

ஆயினும், ஆரம்ப எழுத்தாளனினதோ வளர்ந்த எழுத்தாளனினதோ படைப்புகளிலுள்ள தவறுகள் - பலவீனங்கள் என்பன

சுட்டிக்காட்டப்பட்டு, அவர்களே
செம்மைப்படுத்தலைச் செய்யு
மாறு விடுவதே பொருத்தமானது.

ஆ) அதிக பக்கங்களைக்
கொண்ட ஒரு படைப்பைப் பல்
வேறு பிரசுரத் தேவை கருதி
(பொது வாசகருக்காக - விலை
யைக் குறைப்பதற்காக) சுருக்கு
வதற்கு, தேர்ந்த செவ்விதாக்கு
நரைப் பயன்படுத்தலாம்.

இ) கட்டுரை நூல்களில்
செவ்விதாக்கம் செய்யப்படலாம்;
ஏனெனில், இங்கு கருத்துகள்தான்
முக்கியமானவையாக உள்ளன.
படைப்பிலக்கியங்களில் சிறப்
பாக இருக்கவேண்டிய படைப்
பாளியின் தனித்த அனுபவ வெளிப்
பாடு, படைப்பு மொழி, வடிவநேர்த்தி
என்பன இன்றியமையாதனவென,
இங்கு எதிர் பார் க் கப் படுவ
தில்லை!

செவ்விதாக்கம் செய்யப்
பட்ட நூல்களில் செவ்விதாக்குநரின்
பெயர் கட்டாயம் குறிக்கப்பட
வேண்டும்! ◆

காலம்

தை 2013

தட்டச்சுப் பிரதியில் ஸ்டீத்த
நாராயணபுரம்
நாவல் பற்றிய குறிப்புகள்



நாவலை இன்றுதான் வாசித்து முடித்தேன்.
நாவல் பெரும்பாலும் தனிமனிதர் பற்றிய
தாகவே உள்ளது. குறிப்பாக தேவன் மற்றும் நித்யா
பற்றி; ஏனையவர்களும் சூழலும் பின்புலமாக
அமைகின்றன. ஒருவிதத்தில் 'றொமான்ரிக்' தன்மை
கொண்டதாகவும் உள்ளது. பாடகி, இசை இரசிகள்
காதல்வயப்படுவது என்பன இலங்கையில் இதுவரை
சொல்லப்படவில்லை. தமிழகப் படைப்புகளில்

குறிப்பாக ஜானகிராமனின் எழுத்துகளில், பாவைவிளக்கு திரைப் படத்தில் (நாட்டியக்காரி) இவற்றைக் காணலாம். அந்தவிதத்தில் இந்நாவல் புதியவற்றைப் பேசுகிறது; உங்கள் எழுத்து நன்றாக அவற்றைச் சித்திரிக்கிறது! உங்களின் வெளிப்பாட்டுமுறை, மொழிப் பிரயோகங்கள் கவர்கின்றன. பாராட்டத்தக்க முயற்சிதான். ஆனால், பிரதி இன்னும் செம்மைப்படுத்தப்பட வேண்டும் எனக் கருதுகிறேன்; அப்படியென்றால்தான், குறைகள் நீங்கி படைப்பின் செழுமை மேலோங்கும்!

கவனத்துக்குரியவை :

1. நாவலின் பிற்பகுதி பலவீனமாக உள்ளது. நித்யாவினதும் தேவனினதும் திடீர் மரணங்களில் ஒருவித செயற்கைத்தனம் உள்ளது.

2. போர்க்காலச் சூழல் இன்னும் கனதியுடன் சொல்லப்பட வேண்டும். ஷெல்லடிகள், கடலோரப் பீரங்கித் தாக்குதல்கள், குடிமனைகள்மீதான விமானக் குண்டு வீச்சுகள் - என, அக்கால அவலத்தைப் பேசவேண்டும். உங்களுக்கு அவைபற்றிய அனுபவங்கள் குறைவென்பதால், அவை உரியவகையில் வரவில்லையெனக் கருதுகிறேன். வடமராட்சியின் 'லிபரேஷன் ஒப்பரேஷன்' (1987) இராணுவ நடவடிக்கை சொல்லப்படவே இல்லையே! ஐ. பி. கே. எஃவ். காலம் கொஞ்சம் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு அரசியல் பார்வை தெளிவாக இருக்கவேண்டும். ஆனால், உங்கள் கருத்துகள் பல குழப்பமானவையாக உள்ளன. போராளிகள் பற்றிய உங்கள் சித்திரிப்பு - இராணுவத்தின் கொடுமைகளுடன் அவர்களைச் சம்ப படுத்துவது, சரியானதல்ல எனக் கருதுகிறேன். நாம் யாருடைய பக்கம் என்பதில் தெளிவு தேவை ; போராளிகளின் குறைபாடுகளை அவர்களின் முக்கியத்தை வலியுறுத்தியபடி - நட்புரீதியில் விமர்சிக்க வேண்டும்; அத்தன்மை நாவலில் இல்லை! பக். 193, 194, 196, 199, 206 என்பவற்றில் இவற்றைக் காணலாம். மேலும் பக். 199 இல் வங்கிக் கொள்ளைகள், பொலிஸ் நிலையத் தாக்குதல்கள் கால முரணைக் கொண்டுள்ளன. பக். 217, 218 இல் பவித்ரா பற்றியவையும் சரியல்ல. மருத்துவப் பிரிவு இயக்கத்தில் வலுவுடன் இயங்கியது; அங்கவீனப் போராளிகளையும் இயக்கம் சில அமைப்புகள்மூலம் பேணியது.

3. எழுத்துப் பிழைகள், சொற்பிழைகள், தரவுப் பிழைகளும் காணப்படுகின்றன. அவற்றைக் கவனமாகத் திருத்துங்கள்.

பக். 16 இல் கோவிந்தராஜனும் சீர்காழியும் வேறு என்கிறமாதிரி உள்ளது ; இருவரும் ஒருவர்தானே!

பக். 117 இல் சங்கரப்பிள்ளை என்றிருப்பது, சங்கரலிங்கம் என வரவேண்டும்.

பக். 136 இல் சியாமளா அழைத்த குரல் என்பதில், அபிதா என்று வரவேண்டும்.

பக். 206 இல், இருபதாண்டுகள் இராணுவம் - போராளி களிடையே போர் என்பது பிழை; இது 1987 இல். 1976 தொடக்கம் என்று பார்த்தாலும் 11 ஆண்டுகள்; வேண்டுமானால் இரண்டு ஆண்டுகளைக் கூட்டலாம்!

பக். 209 இல், (1987இல்) கட்டுபெத்தை ரெக் என்றுள்ளது; அப்போது மொரட்டுவ பல்கலைக்கழகம் எனப் பெயர் மாறியிருக்க வேண்டும். கனடாவிலுள்ள வ. ந. கிரிதரனிடம் விசாரியுங்கள்.

4. பக். 27 இல், சிறுத்த உடுப்புகளைப் பாத்திரக்காரனுக்குத் தாய் போட்டுவிட்டார் என்றும், பக். 68 இல், சுவரில் வரட்டிகள் என்றும் வருகின்றன. இவை தமிழ்நாட்டில் இருப்பதை அறிவேன் ; இலங்கையிலும் அவ்வாறுள்ளனவா!; நான் அறியவில்லை!

5. யோசேப்பு பாத்திரத்தைத் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவராகக் காட்டியுள்ளீர்கள் ; இது, வேதக்காரர் என்றால் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்ற தவறான மனப்பதிவை ஏற்படுத்துவதாயுள்ளது. வேதக்காரரில் வெள்ளாளர் முதற்கொண்டு இடைநிலைச் சாதியினர் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தோர்வரை உள்ளமையதார்த்தம். எனவே, அப்பெயரை ஒரு சைவப் பெயராக மாற்றுவது நல்லது!

மறுபடியும் சொல்லவேண்டும்; பொதுவாக நாவல் நன்றாக உள்ளது; நான் அவதானித்த குறைகள் தவிர்க்கப்படும் போது, அதன் சிறப்பு அதிகமாகும்.

உங்கள் மொழிநடையைக் குறிப்பாகப் பாராட்ட வேண்டும். இன்னுமொன்று, தலைப்பு. 'நாராயணபுரம்' என்பது அந்நியமாயுள்ளது (ஏனெனில், அவ்வாறு ஓர் ஊர் இங்கு அறியப்பட

வில்லை!). கவிஞர் சோ. பத்மநாதனுடன் உரையாடியபோது அவரும் அதையேதான் சொன்னார்; சண்முகனுடன் கதைத்த போது அவருக்கும் அதே கருத்து! வல்லிபுரம் என்பது இயல்பானது; இல்லையேல் வேறு தலைப்பை நீங்கள் யோசிப்பது நல்லது!

**

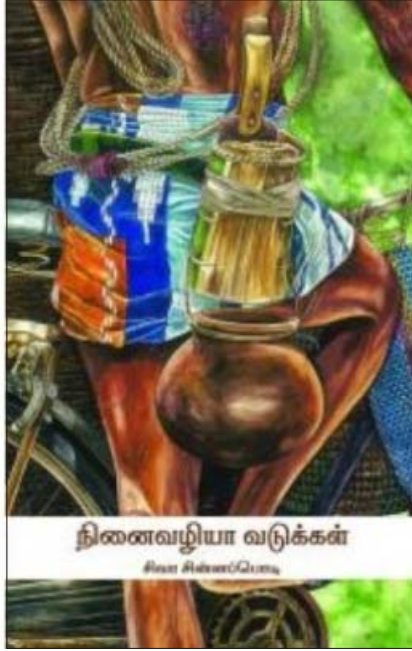
நாராயணபுரம் - சொற்களில் திருத்தங்கள்

1. பக். 2 தேனீர்க் கடைகளில் - தேனீர்க் கடைகளில்
2. பக். 4 வாங்கில்களில் - வாங்குகளில்
3. பக். 32. கோயில் கட்டுவேலைகள் விரைவில் கெட்டுப் போகாமல் - பழுதடைந்துபோகாமல்
4. பக். 38. காங்கிரீட் கற்கள் - கொங்கிரீட் கற்கள்
5. பக். 74. சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்தப் படுகின்ற போதுதான் - சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்துகின்றபோதுதான்
6. பக். 90 பூதக்காலச் சாப்பாடு - பூதாக் கலச் சாப்பாடு
7. பக். 90 பதட்டமான - பதற்றமான
8. பக். 152 மனப்பழு - மனப்பளு
9. பக். 181 வீட்டை திருத்தப் பட்டதுபோல் - வீடு திருத்தப் பட்டதுபோல்

- 10. 02. 2019 ♦

நினைவழியா வடுக்கள்

(நூலாசிரியருக்குக் கடிதம்)



தங்களின் நூலை வாசித்தேன். ஏற்கெனவே வாசித்துள்ள 'அனார்யா', 'உச்சாலியா' முதலிய - மராத்திய தலித்துகளின் தன்வரலாற்று நூல்களைப் போல், சிறப்பான நூலாக உள்ளது. ஈழத்தின் வடபிரதேசத்தில் முன்னர் நடைபெற்ற சாதிய ஒடுக்கு முறைகள் பற்றி, அவ்வப்போது வாசித்தும் செவிவழி கேள்விப்பட்டும் அறிந்துள்ளேன். உங்கள் அனுபவங்களுடாக அக்காலச் சூழல் பதியப்பட்டிருப்பதில்

புதியனவற்றை அறிய முடிந்தது. அவற்றுக்கு வரலாற்று ஆவணத் தன்மையையும் கொடுத்துள்ளீர்கள் ; எவ்வளவு கொடூரங்களைத் தமிழர்களே தம்மில் ஒருபிரிவினருக்குச் செய்துள்ளார்கள் என்பது, வெட்கத்தையும் மனவலியையும் ஏற்படுத்துகின்றது! கதிர்காமர் ஆசிரியரின் சின்னத்தனங்கள், சிறுவனாக நீங்கள் கையில் பிழாவில் பாலை வைத்துக்கொண்டு பாண்துண்டைப் பெறப்பட்ட சிரமம், சின்னாச்சி என்ற கன்னிப்பெண்ணுக்கு இழைக்கப்பட்ட அவமானமும் அதனால் ஏற்பட்ட தற்கொலையும், குடிசையுடன் மூவர் எரித்துக் கொல்லப்பட்டது, நெல்லியடிச் சந்தியில் எம். சி. சுப்பிரமணியம் குழுவினருக்குச் செய்யப்பட்ட அவமரியாதை, இணுவில் சாப்பாட்டுக் கடையில் உங்களுக்கும் ஐயாவுக்கும் நடைபெற்ற கொடுமைகள், விறகுமலையைக் கொத்தி அடுக்கும் குரூரத் தண்டனை போன்றவை எல்லாம், மனதில் பதிந்தவை. அதுபோல் பொன். கந்தையா, கந்தமுருகேசனார், மேரி ரீச்சர், நாகர்கோவில் சம்மாட்டியார் போன்ற ஏனைய சமூகத்து நல்ல மனிதரின் ஆதரவான செயல்கள் பதியப்பட்டுள்ளமையும் முக்கியமானது! சாதிய மாற்றங்கள், சாதிக்குள் சாதி பார்த்தல் பற்றிய குறிப்புகளும் (கே. வி. நடராஜன், 'ஒன்றுக்குள் ஓராயிரம்' சிறுகதையை எழுதி 'மல்லிகை'க்குக் கொடுத்தபோது, டொமினிக் ஜீவா அதனை வெளியிட மறுத்து விட்டாராம்!) முக்கியமானவை.

இணுவில் சம்பவத்தில் மகனுக்கு முன்னால் தந்தை அடிவாங்கி அவமானமுறுவதன் வலிபற்றிய சித்திரிப்பு கவனத்துக் குரியது. இத்தாலிய நவயதார்த்தவாத திரைப்பட நெறியாளரான விற்றோறியோ டி சீக்காவின், 'பைசிக்கிள் தீவ்ஸ்' என்னும் புகழ்பெற்ற திரைப்படத்திலும், இவ்வாறான நிகழ்வும் துயரும் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. தனது சைக்கிள் களவுபோனபின் - அதனைக் கண்டுபிடிக்க முடியாத நிலையில் - இன்னொருவரின் சைக்கிளைத் திருடும்போது பிடிபடும் ஒருவர், மகனான சிறுவனின் முன்னாலேயே கும்பலால் தாக்கப்படுகிறார்; அவர்படும் வேதனையும், மகனின் அழகையும் மனதை உருக்குவன!

நூலின் அட்டைப் படங்களை வரைந்த வீரக்கொடிகே வசந்த பெரேராவைப் பாராட்டவேண்டும் ; அட்டையைச் சிறப்பாக வடிவமைத்துள்ளார்.

பொதுவில் புத்தகம் நன்றாக வந்துள்ளது.

கவனத்துக்குரியவை சில :

1. பக். 30, தனிச்சிங்களச் சட்டம் 1957 இல்; பக். 109 இல், 1958 இல் சிங்களச் சட்டம்.
தனிச்சிங்களச் சட்டம், 1956 இல் இயற்றப்பட்டதே சரியானதாகும்.
2. பக். 30, 99, சிங்கள ஸ்ரீ எதிர்ப்புப் போராட்டம் 1961 இல்.
1958 இலேயே சிங்கள ஸ்ரீ எதிர்ப்புப் போராட்டம் நடைபெற்றது; அவ்வருடத்தில் தமிழர்மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட வன்முறைகளுக்கு இப்போராட்டமே காரணமெனச் சிலர் எழுதியுமுள்ளனர்.
3. பக். 112, 1958 இனக்கலவரம்.
உண்மையில் இது இனக்கலவரம் அல்ல; ஒருபக்கமாக சிங்கள வரால் தமிழர்மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட இன வன்முறையாகும்!
4. பக். 37, புத்தூர், அச்சுவேலி, கரவெட்டி, அல்வாய் ஆகிய இடங்களில் சிங்களப் பாடசாலைகளும் விகாரைகளும் அமைக்கப்பட்டன.
பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டமை சரி; விகாரைகள் அமைக்கப்பட்ட தகவல் சரியானதா? நான் அறியவில்லை.
5. எழுத்துப் பிழைகள் ஆங்காங்கே உள்ளன ; சில பாரதூரமானவை.
பக். 107, 111, அநாகரிக தர்மபால
அநகாரிக தர்மபால சரியானது
பக். 32, சாணார்
சாணார் சரியானது.
பக். 33, நடுவர்கள்
நட்டுவர்கள் சரியானது.
பக். 175, அண்ணா உண்ணா பழம்
அன்னமுன்னா பழம் சரியானது; இப்பழத்தைத் தமிழ் நாட்டில் சீதாப் பழம் என்பர்.
பக். 177, “கீழ்ச்சாதிக்காரன் ஹோட்டலுக்குள் வந்து சாப்பிட்டுட்டான்”
“கீழ்ச்சாதிக்காரன் சாப்பாட்டுக் கடைக்குள் வந்து சாப்பிட்டுட்டான்” என எழுதலாம்.
6. பக். 131, இதுதான் அந்தக்காலத்தில் தமிழ் தமிழர் தமிழீழம் என்று கூறிக்கொண்டு...

பொன் கந்தையாவின் காலத்தில் தமிழீழம் எனச் சொல்வது,
காலமுரண்!

மேலும், தங்களின் தந்தையார் வாசகர் மனதில் நிச்சயம் இடம்பிடிப்பார். நீங்கள் (நாங்களும்) மரியாதை கொடுக்கும் அவரின் ஒளிப்படம் கட்டாயம் இந்நூலில் சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அக்காலத்தில் ஒளிப்படம் எடுக்கும் வாய்ப்பும் மறுக்கப்பட்டிருக்கும் ; ஆயினும், 2000 இல் இறக்கும் அவர், பிந்திய காலத்தில் இடம்பெறும் ஒளிப்படம் ஒன்றாவது கிடைக்கவில்லையா! இரண்டாவது பதிப்பில், தேவையான திருத்தங்களைச் செய்யுங்கள்.

சாதி வன்முறைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்களில் இடதுசாரிகளின் - குறிப்பாக சீனசார்பு கொம்யூனிஸ்டுகளின் பாத்திரம் முக்கியமானதே ; ஆயினும், அதே காலகட்டங்களில் பொதுவான (ஒடுக்கப்பட்ட சாதிப் பிரிவினர் உட்பட) தமிழ் மக்கள் இனவன்முறைகளினாலும், மொழிப் பாரபட்சங்களினாலும், சிங்களக் குடியேற்றங்களினாலும் பாதிப்புற்றதை அவர்கள் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. ஸ்டாலினின் வரையறைகளில் ஒன்றான 'பொதுப் பொருளாதாரம்' ஈழத் தமிழருக்கு இல்லையெனச் சொல்லி, தேசிய இனம் என்ற அடையாளத்தையே நீண்டகாலமாக மறுத்தார்கள். அதேபோல, பிழையான சமப்படுத்தல்களையும் பிரச்சாரம் செய்தனர். உ + ம் வெளிமடை நா. உ., கே. எம். பி. ராஜ ரத்தினா, "தமிழரின் தோலில் செருப்புத் தைத்துப் போடுவேன்" என்று கூறியதைப் போல், அமிர்தலிங்கமும் சிங்களவரை வைத்துப் பேசியதாகப் பொய்யாய்ச் சமப்படுத்தினர். இரண்டு மாதங்களாக வடக்குக் கிழக்கில் அரசாங்க நிர்வாக அலுவல்களை முடக்கிய - வெகுஜனங்கள் பெருந்திரளாகப் பங்கேற்ற - சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை வெறுமனே, "சப்பாணிப் போராட்டம்" என்று நக்கலடித்தார்கள்! இவைபோன்றவற்றை (விரிவாக இல்லாவிடினும்) கோடி காட்டியாவது உங்கள் 'என்னுரை' யில் குறிப்பிட்டிருக்கவேண்டும் எனக் கருதுகிறேன்! இல்லையாயின், நமது கொம்யூனிஸ்டுகள் பற்றி, ஒருபக்க - 'ஒளிவட்டத்' தோற்றமே வாசகரின் மனதில் பதியும்!

எவ்வாறாயினும், உங்களின் எழுத்துப் பணி முக்கியமானது; உங்கள் வெளிப்பாட்டு மொழிநடை தெளிவுடனும் எளிமையுடனும் உள்ளது. வாழ்த்துகள்!

அ. யேசுராசா

குருநகர்.

19. 02. 2019 ◆

தமிழ் ஊடகங்கள் பற்றிச் சில அவதானங்கள்...!



ஊடகங்கள் என்னும்போது தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஒளிபரப்பப்பட்டு இங்கு பார்க்க முடிகிற தொலைக்காட்சி அலைவரிசைகளையும் ; இங்கிருந்து ஒளிபரப்பாகும் நேத்ரா, வசந்தம், சக்தி ஆகியவற்றையும் ; பிரதான செய்திப் பத்திரிகைகளையும், சிற்றேடுகளையும்பற்றிப் பார்க்கலாமென நினைக்கிறேன். பரிச்சயமின்மை காரணமாய் வானொலியைத் தவிர்த்துள்ளேன்.

இவற்றில் சிற்றேடுகளைத் தவிர ஏனையவை, இலாப நோக்கில் நடத்தப்படுபவையாகும். சிற்றேடுகள் கலை, இலக்கியம், சமூகம், அரசியல் சார்ந்து வெளியிடப்படுகின்றன; தாம் கொண்டுள்ள நிலைப்பாடு சார்ந்து அவை இயங்குகின்றன.

1. தமிழ்நாட்டுத் தொலைக்காட்சி ஊடகங்கள் பெரிதும் வணிக நோக்கில் இயங்குபவை ; அதனால் ஜனரஞ்சக விடயங்களுக்கே முன்னுரிமை கொடுக்கின்றன. பெரும்பாலும் வணிகத் திரைப்படங்களை மையப்படுத்தியே அவை தமது நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்குசெய்கின்றன ; திரைப்படங்கள், அவை தொடர்பான - பாடல், நடிக நடிகையர், நகைச்சுவை பற்றிய - நிகழ்ச்சிகளாகவே ஏராளமானவை உள்ளன. அவ்வாறே வேறு நிகழ்ச்சிகளும் பொழுது போக்கிற்குரியனவாகவே உள்ளன; காத்திரமானவகையில், அறிவுக்கு உதவுபவையாக அமைப்பவை வெகுசிலதான். அத்தோடு, தாம் கொண்டுள்ள அரசியல் சார்புக்கு உதவும் வகையிலான செய்திகளுக்கும், நிகழ்வுகளுக்கும், பிரமுகர்களுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றன. பண்டிகைகளின்போதும் மற்றும் முக்கிய நாள் களின் போதுங்கூடப் பெரும்பாலும் திரைப்படங்களை மையப்படுத்தியே, முழுநாளும் நிகழ்ச்சிகளை அமைக்கும் மொக்கைத் தனத்தையும் காணலாம். மக்கள் விரும்புகிறார்கள் என்று சொல்லிய படி - விளம்பரங்களின் மூலம் பெறப்படும் பெருந்தொகைப் பணத்துக்காக, அவர்களை மலினமான பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகள்மூலம் மயக்கத்தில் ஆழ்த்துகின்றன; பயன்தரு விடயங்கள் சிலவாகவே உள்ளன. ஆயினும் பொதிகை, புதிய தலை முறை, மக்கள் ஆகிய தொலைக்காட்சி அலைவரிசைகள் விளம்பரங்களுக்கு நேரம் ஒதுக்கினாலும், பயன்தரும் விடயங்களை அதிகளவில் வழங்குகின்றன. சமூகம், அரசியல், கலை, இலக்கியம் முதலிய துறைகளில் மக்களுக்கு விழிப்பூட்டும் முறையில் தமது நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்குசெய்கின்றன; இயல்பான முறையில் பொழுதுபோக்குவதற்குரிய சுவையான விடயங்களையும் தருகின்றன.

2. இலங்கையிலுள்ள நேத்ரா, வசந்தம் ஆகியன அரசாங்க நிறுவனங்களாக உள்ளன. அதன்காரணமாக அரசாங்கத்தின் கொள்கை நிகழ்ச்சித் திட்டங்களுக்கு இயைந்தவையாக, தமது நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கு செய்கின்றன. அரசு சார்புப் பிரச்சாரங்கள்

முன்னுரிமை பெறுகின்றன ; மாற்றுக் கருத்துகள் ஒதுக்கப்படுகின்றன. தமது காட்சி நேரங்களை தமிழகத் தொலைக்காட்சி அலைவரிசைகளில் ஒளிபரப்பப்படும் நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டே நிரப்பு கின்றன. இதன்காரணமாக நமது சூழல், தேவை என்பவற்றுக் குரியவை போதிய அளவில் இடம்பெறாது போகின்றன ; நம்மவரின் ஆற்றல் வளர்வதற்குரிய வாய்ப்புகளும் தட்டிப்பறிக்கப் பட்டு விடுகின்றன. தமிழக நிகழ்ச்சிகள் பெரும்பாலும் நாடகங்கள், திரைப்படங்கள், திரைத்துறையோடு தொடர்புறும் விடயங் களாகவே உள்ளன. சதி, கொலை, ஒழுக்கப்பிறழ்வு நடத்தைகள், பணத்துக்காக எதையும் செய்தல், வக்கரித்த மனநிலைகொண்ட பாத்திரங்கள் என்பவற்றைக்கொண்டு கட்டமைக்கப்படும் வாய் பாடுரீதியிலான மிகையுணர்ச்சி வெளிப்பாட்டு நாடகங்கள் - நமது பார்வையாளர்களிடம் போலியான கலை இரசனையையும் பிறழ்நிலை மனப்பாங்கையும் தோற்றுவிக்கின்றன. சுயமாக இங்கு தயாரிக்கப்படும் - தொலைபேசிமூலம் பார்வையாளர்களுடன் கதைக்கும் நேரலை நிகழ்ச்சிகள், அரைவேக்காட்டுத்தனங் கொண்டவையாகவும் உள்ளன ; நிகழ்ச்சிகளை நடத்தும் பலர் தம்மையே முக்கியப்படுத்துகிறார்கள் என்பதோடு, அவர்களின் மொழி உச்சரிப்புகளும் திருத்தமானவையாக இருப்பதில்லை. தகுதி யானவர்கள் சேர்க்கப்படுவதற்குப் பதிலாக, வேறு 'செல்வாக்குகள்' காரணமாக பொருத்தமற்றவர்களுக்குப் பணி நியமனங்கள் வழங்கப்படுவது தெரிந்ததே! பயன்தரு நிகழ்ச்சிகள் சிறு அளவில் உள்ளதையும் மறுப்பதற்கில்லை!

‘சக்தி’ தொலைக்காட்சி தனியார் நிறுவனத்தால் நடத்தப் படுகிறது. மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பெரும்பாலான விடயங்கள் இதற்கும் பொருந்துவனவே! எனினும் செய்திகள், கலந்துரை யாடல்கள் என்பவற்றில் மாற்றுக் கருத்துகள் ஓரளவுக்கு வெளிப் படுத்தப்படுகின்றன.

தமிழகத் தொலைக்காட்சிகளில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் - தமிழுடனான ஆங்கிலக் கலப்பு (குமிங்கிலிஷ்!), நமது தொலைக் காட்சிகளிலும் ஓரளவுக்குக் காணப்படுகிறது. நிகழ்ச்சிகளின் தலைப்புகள், அடுத்துவருவன பற்றிய அறிவிப்புகள் என்பன ஆங்கிலத்தில் மட்டும் காட்டப்படும் கோமாளித்தனமும் காணப்படு கின்றது! தமிழ் மட்டும் தெரிந்த பார்வையாளர்கள் இவ்வாறு அவமதிக்கப்படுகிறார்கள்!

3. நாளேடுகள் என்றவகையில் கொழும்பிலிருந்து வீரகேசரி, தினக்குரல், தினகரன், சுடரொளி ஆகியனவும்; யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து உதயன், வலம்புரி, யாழ் தினக்குரல், தினமுரசு ஆகியனவும் வெளிவருகின்றன. இவற்றுள் சில வார வெளியீடுகளையும் - கூடிய பக்கங்களில் - தருகின்றன. இலாப நோக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டே இவை வெளியிடப்படுகின்றன. பிரதிகளின் விற்பனையால் வருவதை விட விளம்பரங்களாலேயே பெருந்தொகைப் பணத்தை இவை உழைக்கின்றன! பக்கவிளைவாகத்தான் இப்பத்திரிகைகளால் சில பயன்கள் நமக்கு ஏற்படுகின்றன!

அ) பெரும்பாலான செய்திகள் ஒன்றுபோலவே இருக்கின்றன; இதனால் ஒரு நாளேட்டைப் பார்த்தால், மற்றையவற்றை மேலோட்டமாக மேய்ந்தால் போதுமானதாயிருக்கும்!

ஆ) யாழ்ப்பாணப் பத்திரிகைகள் வேறு ஊடகங்களில் வந்த கட்டுரைகளைப் பிரசுரிக்கும்போது, மூல ஊடகத்தின் பெயர் விபரங்களைத் தருவதில்லை; வெறுமனே இணையம் என்றோ, ஒரு கொழும்புப் பத்திரிகை என்றோதான் குறிப்பிடுகின்றன! திகதி, மாதம், ஆண்டு முதலிய விபரங்களையும் தருவதில்லை! துல்லியத்தன்மை பேணப்படாமை கண்டிக்கத்தக்கது!

இ) பெரும்பாலான பத்திரிகைகளில் பொறுப்பிலுள்ளவர்கள், பிரசுரத்துக்குரியதாக ஒரு விடயத்தைத் தெரிந்ததும், அப்படியே அச்சுக்குக் கொடுத்துவிடுகின்றனர். அதிலுள்ள தரவுப் பிழைகள், மொழிநடைத் தவறுகள் போன்றவற்றைச் சீர்செய்து கொடுப்பதில்லை; அதாவது, மூலப்பிரதியை அச்சுக்குரிய பிரதியாக (printing script) மாற்றுவதில்லை (இது சிற்றேடுகளுக்கும் பொருந்தும்); இதனால், ஏராளம் தவறுகளுடனேயே கட்டுரைகளோ செய்திகளோ வெளிவருகின்றன.

ஈ) தவறானமுறையில் சொற்கள், சொற்றொடர்கள் எழுதப்படுகின்றன; ஒருமை பன்மைத் தவறுகள், செய்வினை செயப்பாட்டு வினைத் தவறுகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. பத்திரிகைத் துறைக்கு வருபவர்களின் மொழி அறிவுத் திறன்பற்றி உரிய அக்கறை காட்டப்படுவதில்லை. எனவே, அவர்கள் பிழையாக எழுதிப் பிரசுரிக்க, அவற்றை வாசிப்பவர்களும் பிழையான மொழிப் பிரயோகத்தையே தொடர்கிறார்கள்! மொழி அறிவும் கூரிய அவதானமுங் கொண்ட ஒப்புநோக்குநர்களைப் பணியில் அமர்த்தினால்கூட, இத்தவறுகளைச் சீர்செய்துவிடலாம்; ஆனால்

அதிலும் போதிய அக்கறையில்லை!

உ) ஜனநாயகம், மாற்றுக் கருத்துகளுக்கு மதிப்பளித்தல் பற்றியெல்லாம் வலியுறுத்தி எழுதும் பத்திரிகைகள் பல, தமக்கு வரும் எதிர்வினைகளைப் பலநேரங்களில் கண்டுகொள்வதில்லை! தமக்கு வேண்டியவர்கள் என்றால் இடம் கொடுக்கிறார்கள்; அதேபோல் தமக்கு வேண்டியவர்கள் சம்பந்தப்பட்டதென்றால் எதிர்வினைகளை ஒதுக்கிவிடுகிறார்கள்! எனது எதிர்வினைகள் (சொந்தப் பெயரில் எழுதப்பட்டவை) வெளியிடப்படாது ஓரங்கட்டப்பட்டமை, பல தடவைகளில் நடைபெற்றிருக்கின்றது. தினகரன், மல்லிகை, சமர், ஈழமுரசு, தாயகம், ஞானம், தினக்குரல், சமகாலம் எனப் பல ஊடகங்கள் இவ்வாறு கசப்பான அனுபவங்களை எனக்குத் தந்துள்ளன!

ஊ) பண்பாடு, பாரம்பரியம் என்று 'வக்காலத்து வாங்கும்' பத்திரிகைகள் - சினிமா என்ற பெயரில் ஆபாசமான படங்களையும் (பல்வேறு வர்ணங்களில்!), கிசுகிசுச் செய்திகளையும் வெளியிட்டு பாலுணர்வு வக்கிரத்தைப் பரவற்படுத்துகின்றன! ; இவ்வாறு செய்வதற்கு யாருமே கூச்சப்படுவதில்லை!

எ)கலை இலக்கியப் பக்கங்களுக்குப் பொறுப்பாயிருப்பவர்களிற் பலர் தகுதியானவர்கள் அல்லர்! இதனாலேயே தரங்குறைந்த கவிதைகள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் வெளியாகின்றன ; இவற்றை வாசிப்பவர்களும் இவற்றைப் போல் சாதாரண ஆக்கங்களையே எழுதத் தொடங்குகிறார்கள். எமது கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இச்செயற்பாடுகள் தீங்கு விளைவிக்கின்றன.

ஏ) தமிழகத் தொலைக்காட்சிகளில் ஒளிபரப்பப்படும் நிகழ்ச்சிகளைப் பதிவுசெய்து இங்குள்ள தொலைக்காட்சி நிறுவனங்கள் மறு ஒளிபரப்புச் செய்வதுபோல், நாளேடுகளின் வாரவெளியீடுகளில் - தமிழக எழுத்தாளர்களின் பிரபல ஆக்கங்களை மறுபிரசுரமாகத் தொடராக வெளியிடுவது அண்மையில் நடைபெறுகிறது! எழுத்தாளர் கல்கியின் பொன்னியின் செல்வன் நாவல், ஞாயிறு வீரகேசரியில் வருகிறது; கல்கியின் பார்த்திபன் கனவு நாவலும், சாண்டில்யனின் 'ராஜயோகம்' நாவலும், தேவன் எழுதிய 'சின்னஞ் சிறுகதைகளு'ம் 'தினகரனி'ல் வெளியிடப்படுகின்றன! ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய இடம், பொறுப்பற்ற முறையில் இவ்வாறு விரயமாக்கப்படுகிறது. சென்ற நூற்றாண்டின் ஐம்பதுகள் வரை இதே தவறு நமது பத்திரிகைகளில் நடைபெற்று, எதிர்ப்புகளினால்

நிறுத்தப்பட்டது ; ஆனால், மீண்டும் அத்தகைய தவறு நிகழ்வது கண்டிக்கத்தக்கது!

ஓ) அரசியல் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் என்ற பெயரில் வருபவை ஏற்கெனவே வந்த செய்திகளின் தொகுப்பாகவோ, தமது அணியின் நிலைப்பாடை மட்டும் மறைமுகமாக வலியுறுத்து வனவாகவோ, தமது ஊகங்களின் அடிப்படையில் எதிர்காலத்தில் நிகழுமெனச் 'சாத்திரம்' கூறுவனவாகவோதான் அமைகின்றன!

ஓ) பத்திரிகைகளுக்காகக் கட்டுரை, சிறுகதை, கவிதை போன்றவற்றை எழுதித் தருபவர்களுக்கு உரிய ஊதியம் கொடுக்கப் படுவதில்லை ; சில பத்திரிகைகள் சிறிய ஊதியத்தையே (அதுவும் சிலருக்கு!) வழங்குகின்றன. படைப்பாற்றலும் அறிவுழைப்பும் பண வருவாயை ஈட்டக்கூடிய நிலைமை உருவாக்கப்பட வேண்டும்; அப்படியானால்தான் வினைத்திறன்கூடிய படைப்புகள் உற்சாகத் துடன் பெருமளவில் படைக்கப்படும்! ஆங்கில, சிங்களப் பத்திரிகைகள் உரிய பெறுமதியைக் கொடுக்கின்றன ; தமிழ் நாட்டுப் பத்திரிகைகளும் பெரிய தொகைகளை வழங்குகின்றன. பெரிய முதலீட்டில் பெருந்தொகைகளை விளம்பரப் பணமாகப் பெற்றுக்கொள்ளும் எமது நாட்டுப் பெரும் பத்திரிகைகள் மட்டும், ஏன் தொடர்ந்தும், "பச்சத்தண்ணியில பலகாரம் கூடவேண்டும்?"

4. சிற்றேடுகள் தனிநபராலோ குழுக்களாலோ வெளியிடப் படுவன. வரையறுக்கப்பட்ட தெளிவான நோக்கங்களுடன், யாருட னும் எந்த அமைப்புடனும் சமரசம் செய்யாமல் அர்ப்பணிப்புடன் செயற்படவேண்டியது அடிப்படையானது. மேலோட்டமான ஜனரஞ்சக விடயங்களுக்கு இடம்தராது தரத்தைப் பேணிக் கொள்வதும் முக்கியமானது.

அ) நிலைத்துவிடவேண்டுமென்ற குறிக்கோளுடன் சமரசப் போக்கைப் பல சிற்றேடுகள் கடைப்பிடிக்கின்றன. இதனால் தர வீழ்ச்சியும் மதிப்பீடுகளில் சரிவும் ஏற்படுகின்றன. நீண்டகாலமாக வந்துகொண்டுள்ள இதழ்களில் இப்பலவீனத்தைத் தெளிவாகக் காணலாம்.

ஆ) சிற்றேடுகளை வெளியிடவேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருக்குமளவுக்கு, தேவையான முதிர்ச்சி பலரிடம் இல்லாமையைக் காணமுடிகிறது. வெறுமனே அங்குமிங்கும் விடயங்களைச் சேர்த்து - தொகுத்து வெளியிடப்படுகின்றது; ஆனால், சரியான தேர்வு நடைபெறுவதில்லை; தமது இலக்குகளைக் குறிப்பிட்டு அவற்றை

நோக்கி ஆற்றுப்படுத்துவதுமில்லை.

இ) மொழிநடைக் குறைபாடுகள் அதிகளவில் காணப்படுகின்றன ; அச்சுப் படி திருத்துவதிலும் உரிய கவனமும் திறனும் காட்டப்படுவதில்லை.

ஈ) மாற்றுக் கருத்துகளுக்கு உரிய இடம் தரப்படுவதில்லை ; குறிப்பாக இதழின் பலவீனங்களைச் சுட்டுவதை விரும்பாத நிலைமையே காணப்படுகிறது. சிலரைமிகையாக உயர்த்திப் பிடிப்பதற்கும் பிடிக்காதவர்களைத் தாக்குவதற்கும் வழங்கப்படும் முக்கியத்துவம், எதிர்வினைகளுக்குப் போதியளவில் தரப்படுவதில்லை.

உ) கலை இலக்கிய விருதுகள், அவற்றை வழங்கும் நிறுவனங்களான - சாகித்திய மண்டலம், மாகாண கலாசாரத் துறை, பழம்பெரும் இலக்கிய அமைப்புகள் என்பன தொடர்பான குளறுபடிகள் தொடர்கின்ற போதும், அவை அம்பலப்படுத்தப்படுவது பெரிதும் நிகழ்வதில்லை. இவற்றுடன் மட்டுமல்லாது - பெரும் பத்திரிகைகளுடனும், வேறு கலாசார நிறுவனங்களுடனும், பல்கலைக்கழகம் சார்ந்த “விமர்சகர்”களுடனும் முரண்படா நிலைப்பாடைப் பல சிற்றேடுகள் கொண்டுள்ளன; எதிர்காலத்தில் கிடைக்கக்கூடிய நன்மைகளை இழந்து விடக்கூடாது என்ற விழிப்புணர்வே காரணம். ஆனால், சிற்றேட்டு இயக்கத்தின் ஆதாரக் கருத்து நிலைக்கு இது முற்றிலும் மாறானது!

இறுதியாக ஒன்று, எனது அவதானக் கருத்துகள் எதிர்மறை அம்சங்களையே முன்வைப்பதாகச் சிலருக்குப் படலாம்; அதற்கு எனது பதில் இதுதான்: “குறைபாடுகளில் கவனங்கொண்டு செம்மைப்படுத்தும் போதே எந்தச் செயலும் படைப்பும் நேர்த்தியை அடையும்!” - 24.03.2013♦

மறுகா

இதழ் - 8, 2014

யாழ். இலக்கியச் சூழல் தொடர்...



குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்

அண்மையில் நாவலர் கலாசார மண்டபத்தில் நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்விற்குச் சென்றிருந்தேன். பாண்டிச்சேரி பல்கலைக்கழகத்தில் ‘நாடகமும் அரங்கியலும்’ கற்கைநெறியில் மேற்படிப்புக்குச் சென்று மூன்று ஆண்டுகளின் பின்னர் திரும்பிய ஓர் இளைஞரின், ‘சமகால இந்திய அரங்கு களின் போக்கு - ஓர் அனுபவப் பகிர்வு’ என்ற உரையும் தொடர்ந்து, கலந்துரையாடலும் நடைபெற்றது.

நிகழ்வு ஆரம்பமானபோது சுமார் பதினைந்து பேர்தான் இருந்தனர். தலைமை வகித்த குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம், “யாழ்ப்பாணத்தில் நாடகமும் அரங்கியலும் பாடத்தைக் கற்போர் சுமார் ஆயிரம் பேர் உள்ளனர்: இங்கு வருகை தந்தோர் மிகக் குறைவு” எனக் குறிப்பிட்டார்.

சில நாள்களின் முன்னர் இதே மண்டபத்தில் கவிதைத் தொகுதி வெளியீடு நடைபெற்றது ; மண்டபத்தில் அளவான தொகையில் கூட்டம் இருந்தது. வெளியீட்டுரை நிகழ்த்திய கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை, “இங்கு கவிஞரின் உறவினர், நண்பர் களுடன் இலக்கியக்காரர் ‘பத்துப்பேரும்’ வந்துள்ளனர்” எனக் குறிப்பிட்டார்.

யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் ஞாயிறுதோறும் இலவசமாகக் காட்டப்பட்டுவரும் - நல்ல பிறமொழித் திரைப்படங்களிற்கு வருவோரின் எண்ணிக்கையும் சுமார் பத்துப் பதினைந்துதான்.

இந்த மந்தநிலைமை எதைக்காட்டுகிறது? எமது கலை, இலக்கியக்காரர் மத்தியிலுள்ள - உண்மையான ஈடுபாட்டுக் குறைவைத்தான்; அர்ப்பணிப்பில்லாத தன்மையையேதான்! ஏராளம் பேர் இலக்கியத் துறையுடன் தொடர்புள்ளவர்களாய்க் காட்டிக் கொண்டுள்ளனர்; ஆயினும் போதிய அசைவியக்கம் இல்லை; அதனால் வளர்ச்சி குன்றிப் போகிறது.

அவ்வப்போது நூல் வெளியீடுகள், அறிமுக விழாக்கள் நடக்கின்றன; அவற்றில் மாமூலான - ‘ஷோக் காட்டுதல்கள்’ இடம் பெறுகின்றன. பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், பிரமுகர்கள், ஆசி வழங்கும் மதப் பெரியார் போன்றோர் இடம்பெறுகின்றனர். சிறப்புப் பிரதிகள் வழங்கும் ‘சடங்கு’ நடக்கின்றது; பத்து பதினைந்து என்றிருந்த எண்ணிக்கை இப்போது, ஐம்பதை அண்மித்துவிட்டது ; வியாபாரிகள், அரசாங்க அதிகாரிகள், ஊர்ப் பிரமுகர்கள் பணத்தைக் கொடுத்து - ‘சிறப்பு’ப் பெறுகிறார்கள்! சபையிலுள்ள ஏனைய எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர், சமூக அக்கறைச் செயற்பாட்டாளர்கள் ‘மறைமுகமாக’ அகௌரவத்திற்குள்ளாக்கப்படுவதை யாரும் பொருட்படுத்துவதில்லை!

பேச்சாளர்கள் நூலினுள் ஆழமாய் நுழைவதைத் தவிர்த்துக் கொள்கின்றனர். உண்மையில் நூலைப் படித்துவிட்டுத்தான் வந்தார்களா என்ற சந்தேகம் தோன்றுவதைப் பல தருணங்களில் தவிர்க்க முடிவதில்லை. அங்குமிங்குமாய்ப் புரட்டி பாராட்டுக் களை எல்லாரும் அள்ளித் தெளிக்கின்றனர். வருகின்ற நூல்க

ளெல்லாம் ‘அற்புதப் படைப்புகளா’ என்ற பிரமிப்புத்தான் தோன்றுகிறது! ஆய்வுரை நிகழ்த்த வந்த ஒரு பிரபல நாவலாசிரியர் ஒருமுறை, “நான் நல்ல அம்சங்களை மட்டும் சொல்லப்போகிறேன்” என்றார் ; அப்படியென்றால், நிகழ்ச்சி நிரலில் ‘பாராட்டுரை’ யென்று போடச் சொல்லியிருக்கலாமே!

காத்திரமான இலக்கிய நிகழ்வு என்பது மிகமிக அரிதாகி விட்டது. ஆழமான பேச்சுகள் நிகழ்த்தப்படுவதில்லை; கனதியான கருத்தாடல்களைக் கொண்ட கருத்தரங்குகள் நடைபெறுவதில்லை. காத்திரமான படைப்புகளையும் விமர்சனங்களையும் தாங்கிவரும் புதிய சஞ்சிகை வெளிப்பாடுகளும் இல்லை. இளைஞர்களினாலும் - இளைஞர்களிற்காகவும் நடத்தப்படும் சிறிய வெளியீடுகள் சில வந்து கொண்டுள்ளன.

நாளேடுகளின் ஆசிரியர், கலை - பண்பாட்டு அமைப்பு களின் முக்கியஸ்தர்கள், இலக்கிய வட்டங்களுடன் சுமுக உறவைப் (பயன்பாடு கருதி!) பேணி வருவதில் மட்டும், இலக்கியக்காரர் பலர் சுறுசுறுப்பாய் உள்ளனர். இதனால் ஆங்காங்கே பிரபலமடைதல் நிகழ்கிறது; பரிசுகள் - பாராட்டுகள் பங்கிடப்படுகின்றன. சுமுக உறவுநிலையைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காக அதிருப்தியான கருத்துகள் - தவறான செயற்பாடுகள் தொடர்பாக ‘மௌனப் பண்பாடு’ பேணப்படுகிறது. கவிஞரும் அரசியல் விமர்சகருமான ஒருவர் சொல்கிறார்:

“இது வாலாட்டிகளின் காலம்; ‘அரைகுறைகளி’ன் கூட்டணிக் காலம்!”

உண்மை ஈடுபாடு, தேடல் மனப்பாங்கு, மற்றவரிற்குச் செவி கொடுக்கத் தயாராய் இருத்தல், சுயநம்பிக்கை, வெளிப்படையான கருத்து முன்வைப்பு, கூட்டுச் செயற்பாடு, எல்லாவற்றிலும் முக்கியமான அர்ப்பணிப்புணர்வு என்பன, இந்த மந்தநிலைச் சூழல் மாற்றத்திற்கு -

அவசியமாய்...

மிக அவசரமாய்த் தேவைப்படுகின்றன! ◆

(இலங்கை அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத் துக்குமிடையிலான சமாதான காலகட்டத்தில் - 2002 அளவில் - எழுதப்பட்டு, கொழும்பிலிருந்து வெளிவரும், ஏதோவொரு வெளியீட்டிற்கு அனுப்பப் பட்ட இந்தக் கட்டுரை, எதிலும் பிரசுரமாகவில்லை!)

கண்டுங் காணாமல்...!



கலைஞர் - எழுத்தாளர் சமூகப் பொறுப்பு உள்ளவர்; சிறுமைகண்டு பொங்குபவர்; கலகக்குரல் எழுப்புபவர்; சமூகத்தின் வழிகாட்டி; காலத்தைப் பதிவு செய்பவர்; சத்தியதர்சி; சுயமரியாதை மிக்கவர் என் றெல்லாம் பெருமைப்படுத்திச் சொல்லப்படுகிறது. நமது கலை, இலக்கியச் சூழலில் இவற்றின் உண்மைப் பெறு மானம் எப்படி இருக்கிறது என்பதைத் திறந்த மனதுடன் ஒருவர் நோக்குபோது, ஏமாற்றந்தரும் நிலைமை

களையும் காணலாம்!

1. விருதுகள்

கலை இலக்கியத் துறைகளில் முக்கிய பங்களிப்புச் செய்தவர்களைப் பாராட்டி விருது வழங்கிக் கௌரவிப்பது நல்ல விடயம்; இத்துறைகளில் செழுமையான ஆக்க முயற்சிகள் தொடர்வதற்கு இது ஊக்கியாகவும் அமையும். ஆனால், தகுதியானவர்களுக்கு மட்டுமே கௌரவம் அளிக்கப்படவேண்டும்; அதுவும் உரிய வகையில் அமையவேண்டும். “ஓடும் செம்பொன்னும் ஒப்பவே நோக்கினார்” என்னும் பாங்கில் அவை அமையக்கூடாது!

அ). கலாபூஷணம், ஆளுநர் - முதலமைச்சர் விருதுகள் ஆண்டுதோறும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. விண்ணப்பத்தை நிரப்பி, சான்றுகளை இணைத்து, உரியவர்களின் உறுதிப்படுத்தல்களைப் பெற்று விண்ணப்பிக்கும் முறையே உள்ளது. “எனக்குத் தகுதி உள்ளது; ஆகவே விருது தாருங்கள்...” என்கிற மாதிரி கெஞ்சிக் கேட்கும் நிலை பரிதாபகரமானது. மேலும், ஆண்டுதோறும் கௌரவம் பெறுவோரில் பலரின் பெயர்களை அதற்கு முன்னால் - அவர்களின் செயற்பாடுகள்மூலம் - அறிந்திராத நிலைமையும் உள்ளது. ஏதோ விருது வழங்க வேண்டுமென்பதற்காகப் பெயர்கள் சேர்க்கப்பட்டன போலுள்ளது!

“கேட்டுப் பெறுவது பிச்சை; அழைத்துத் தருவது விருந்து!” - தகுதிவாய்ந்த குழுவொன்று, தகுதியானவரை மட்டும் இனங்கண்டு கௌரவம்செய்வதே முறையானது!

ஆ). சாகித்தியரத்னா விருது, மத்தியிலுள்ள ‘பண்பாட்டு அலுவல்கள் அமைச்சி’னால் ஆண்டுதோறும் வழங்கப்படுகிறது. இவ்விருது ஆக்க இலக்கியக்காரருக்கு வழங்கப்படுவது பொருத்தமானது. இலக்கியத் துறையில் ஆய்வுப் பணிகளில் பெரும் பங்களிப்புச் செய்த ஆய்வாளருக்கும் இது வழங்கப்படலாம். ஆனால், பல்கலைக்கழகத்துடன் தொடர்புள்ளவர்கள் - கலாநிதிப் பட்டம் உள்ளவர்கள் என்பதற்காக, வெறுமனே பலருக்கு இவ்விருது வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு கலாநிதி விரிவுரையாளருக்கு வழங்கப் பட்டபோது, “அவருக்கு ஒரு கால் இல்லை!” என்பதும் சாதகமாகச் சொல்லப்பட்டது!!

மேற்குறிப்பிடப்பட்ட விருதுகள் தொடர்பான மாற்றுக் குரல்கள் பெரிதாக வெளிப்படுத்தப்படாமை கவலைக்குரியது.

சாகித்தியரத்னா விருது கல்வியாளருக்கு வழங்கப்படுவது குறித்த அதிருப்தியை, இன்னொரு கல்வியாளரான கலாநிதி துரை மனோகரன் வெளிக்காட்டியிருப்பது, இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது!

2. நூல்களுக்கான பரிசுகள்

சாகித்திய மண்டலத்தாலும் மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தாலும், நூல்களுக்கான பரிசுகள் ஆண்டுதோறும் கொடுக்கப்படுகின்றன.

சாகித்திய மண்டலப் பரிசுகளில் குளறுபடிகள் நீண்ட காலமாகவே நடைபெற்றுள்ளன. நூல் வடிவில் வெளியிடப்பட்டிராத - வெறுமனே ஐந்து கணினிப் பிரதிகள் மட்டும் தயாரிக்கப்பட்டுச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட - நாவலுக்கு விருது வழங்கப்பட்டது! ஏற்கெனவே வெளியான சிறுவர் நூலில் உள்ள சிலவற்றையும் சேர்த்துப் புதிதாக வெளியிடப்பட்ட ஒரு சிறுவர் நூல், விருது பெற்றுள்ளது (மறுபதிப்பு பரிசுக்குத் தகுதியற்றது என்ற விதி உள்ளது!). தகுதியானவை புறமொதுக்கப்பட்டு வேறு நூல்களுக்கு விருது வழங்கப்பட்டுள்ளது. கவிதைகளை ஆக்கிய கவிஞனுக்கு விருதை வழங்காமல், அவனது கவிதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டவருக்கு வழங்கியமையும் நிகழ்ந்துள்ளது. கலைத்துவக் குறைபாடு உள்ள பலவீனமான படைப்புகள், அவற்றில் கையாளப்பட்டுள்ள விடயங்களின் முக்கியத்துவம் கருதிமட்டும் பரிசுக் குரியனவாகத் தெரியப்பட்டுள்ளன. கட்டுரையாக எழுதப்பட வேண்டிய விடயங்களை (அதே மாதிரி) வலிந்து நாவலுக்குள் புகுத்தும் போது, இயல்பாகவே கலைத்துவம் இல்லாமல் போகிறது; ஆனால், இது கண்டுகொள்ளப்படாமலுள்ளது.

கொழும்பிலுள்ள சிலரின் தலையீடு, தேர்வு முடிவுகளில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதாகவும் தெரிகிறது; சில வேளைகளில் அமைச்சர் மட்டச் செல்வாக்கும் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது.

மாகாணசபைத் தேர்வுகளிலும் தரங்குறைந்த நூல்கள் பரிசு பெறுவதும், நல்லவை ஒதுக்கப்படுவதும் நடைபெற்று வருகிறது. மத்தியிலும் மாகாணத்திலும் தேர்வுக் குழுக்களில் - பெரும்பாலும் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்தோரின் ஆதிக்கமே உள்ளது; அவர்களின் கல்வித் தகைமையும் பதவியுமே பெரிதாக மதிக்கப்படுகின்றன. இற்றைப்படுத்தப்பட்ட பரந்த நவீன இலக்கிய வாசிப்பு, தேர்ந்த இரசனை, நடுநிலை நோக்கு என்பன அவர்களிடம் உள்ளனவா என்று பார்க்கப்படுவதில்லை. தகுதியுள்ள வெளியாளர்களின் பங்கு

ஓரளவுக்கே தேர்வுக் குழுக்களில் உள்ளது. விருதைப் பெற வியுகம் அமைத்துத் தந்திரமாய்ச் செயற்படும் எழுத்தாளரும் உள்ளனர். ஏற்கெனவே விருது பெற்ற ஒரு நாவலாசிரியர் இன்னொரு எழுத்தாளருக்குப் பின்வருமாறு அறிவுறுத்தினாராம்! : “புத்தகத்தை வெளியிடும் போது சிலவற்றில் கவனமாக இருக்கவேண்டும். பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளரிடம் முன்னுரை அல்லது ஆசிச் செய்தி வாங்கவேண்டும். வெளியீட்டு விழாவிலும் அவர்களை உரையாற்றச் செய்யவேண்டும்!”

தகுதியான இரசனையும் நேர்மையும் உள்ளவர்களைக் கொண்டு அமையும் குழுக்களே, சரியான தேர்வுகளைச் செய்ய முடியும்!

3. படைப்புத்திறன் மற்றும் அறிவுழைப்பின் பணப் பெறுமதி

எழுத்தாளரின் ஆக்கங்கள் பெரும் பத்திரிகைகளிலும் சிற்றேடுகளிலும் வெளிவருகின்றன. சிற்றேடுகள் பொருளாதாரச் சிரமங்களுடன் வெளிவருபவை; பெரும் பத்திரிகைகள் அப்படியல்ல; பெரும் முதலீட்டுடனும் நிறுவன அமைப்புடனும் இயங்குபவை; விளம்பரங்களிலும் அதிக தொகையிலான பிரதிகளின் விநியோகத்திலும், பெருந்தொகையினை வருவாயாக ஈட்டுபவை. அத்தகைய பெரும் பத்திரிகைகளில் வரும் விடயங்களுக்கான கொடுப்பனவு, எழுத்தாளருக்கு உரியவகையில் செய்யப்படுவதில்லை. சில பத்திரிகைகள் சிறுதொகையை - அதுவும் சிலருக்கு மட்டும் - வழங்குவதாய்த் தெரிகிறது. ஒரு பக்க விளம்பரத்துக்காகப் பெருந்தொகையைப் பத்திரிகைகள் அறவிடுகின்றன; சில பத்திரிகைகள் இலட்சக்கணக்கில் பணம் பெறுகின்றன. ஆனால், அதே ஒரு பக்கத்தை நிரப்பி வெளிவரும் எழுத்தாளரின் ஆக்கத்துக்கு, ஒரு கொடுப்பனவும் இல்லை; தனது ஆக்கம் வெளியான பத்திரிகையைக் காசு கொடுத்தே அவர் வாங்கவேண்டியுமுள்ளது! ஆக்கங்களை வெளியிடாமல் வெற்றுப் பக்கங்களுடன் பத்திரிகையை விநியோகிக்க முடியாது. பத்திரிகை நிறுவனங்களில் உடல் உழைப்பிலீடுபடுவோருக்குக் கொடுப்பனவு உண்டு; ஆனால், வெளியிலிருந்து விடயங்களை வழங்கும் எழுத்தாளரின் படைப்புழைப்புக்குக் கொடுப்பனவு இல்லையென்பது, எவ்வளவு பெரிய சுரண்டல்! இது வழமையாகத் தொடர்கிறது. தொழிலாளர் மீதான சுரண்டல் பற்றியும் சமூக அநீதிகள் பற்றியும் எழுதும் எழுத்தாளர், தம்மீது நிகழ்த்தப்படும் சுரண்டலைக் காணாமல் இருப்பதை எவ்வாறு புரிந்துகொள்வது! எழுத்தாளர் அமைப்புகளோ, தனி எழுத்தாளரோ இதுபற்றி ஏன் குரலெழுப்புவதில்லை?

4. இதழ்கள், நூல்கள் விநியோகமும் - பணக் கையாள்கையும்

இலங்கையில் தமிழ் நூல்களின் வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் அதிகமில்லை; ஒருசில நிறுவனங்கள்தான் சிறியளவில் செயற்படுகின்றன. பெரும்பாலும் எழுத்தாளரே தமது செலவில் நூல்களை வெளியிடுகின்றனர். விநியோகக் கட்டமைப்பும் உரிய வகையில் இல்லாமையால், நூல்களை விற்றுச் செலவை ஈடுசெய்வதும் சிரமமாகவே உள்ளது. முன்னர், நூல்களில் ஆயிரம் பிரதிகளை அச்சிடும் நிலைமை இருந்தது; ஆனால் தற்போது, முந்நூறு பிரதிகளை அல்லது இருநூறு பிரதிகளையே அச்சிடுகின்றனர். ஓர் இலக்கியவாதி ஐந்து பிரதிகளை விற்பனைசெய்து உதவினால் - தானே நூலை வெளியிடும் - எழுத்தாளருக்கு எவ்வளவோ உதவியாகும்; பொறுப்புணர்வுள்ள சிலரைத் தவிர, பலர் இவ்விடயத்தில் ஈடுபடுவதில்லை.

இதழ்களையோ நூல்களையோ விநியோகித்து உதவுவதாக ஏற்றுக்கொண்டவர்களில் சிலர், பொறுப்புடன் உரிய தொகையைச் சேர்த்து வழங்குவதுமில்லை. ஒன்றில் நூல்களை - இதழ்களை விநியோகித்துவிட்டுப் பணத்தைச் சேகரிக்காது விடுகின்றனர்; அல்லது சேகரித்த பணத்தை உரிய எழுத்தாளருக்கு வழங்காமல் உள்ளனர். நூலையோ இதழையோ வெளியிட்ட எழுத்தாளர் பலதடவைகள் தொடர்புகொண்டாலும், அவர்கள் மௌனத்தைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர். இதனுள் எழுத்தாளர், கவிஞர், அரசியல் ஆய்வாளர், மதகுரு எனப் பலரும் அடங்குகின்றனர்! இறுதியில், எழுத்தாளருக்குப் பணமும் இல்லை; நூல் - இதழ் பிரதிகளும் இல்லை என்ற நிலை.

தமது நூலை அச்சிடக் கொடுத்துப் பிரதிகளைப் பெற்ற பின், முழுமையாக அல்லது பகுதியாக அச்சச் செலவைக் கொடுக்காது, எழுத்தாளர் - கவிஞர் ஏமாற்றும் நிலையும் உள்ளது ; அவ்வாறே, அச்சிட்டுத் தருவதாகப் பெருந்தொகைப் பணத்தைப் பெற்றுவிட்டு, நூலை வெளிக்கொண்டுவராது ஏமாற்றும் இலக்கியக்காரரும் உள்ளனர்!

பணக் கொடுக்கல் வாங்கலில் ஒரு மனிதரின் செயற்பாடு, அவரின் “உண்மை முகத்தைத்” தெளிவாகக் காட்டிவிடும். “ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன் - இருள் அகல ஒளி ஏற்றுவேன்” எனப் பேச்சிலும் எழுத்திலும் தம்பட்டமடிக்கும் இலக்கியக்காரர் இவ்வாறு அசிங்கப்படுவது, அவலமானதாகும்!

5. அவதூறுகளும் ஆபாச எழுத்துகளும்!

அவதூறுக் குறிப்புகளை உள்நோக்கம் கருதிப் பேச்சிலும் கட்டுரையிலும் வெளிப்படுத்துவது, சிறியளவில் ஆங்காங்கே நடைபெறுகிறது. ஆயினும், பிறழ்மனநிலையில் தம் வக்கரிப்புகளைக் கொட்டித் தனிநபர்களை இழிவுபடுத்தும் படைப்புச் செயல் பாட்டிலும், சிலர் ஈடுபடுகின்றனர். பகுதி உண்மையை வைத்து மிகுதியில் புனைவுகளைக் கட்டமைத்து இவ்வாறு இயங்குவதற்கு, “பின் நவீனத்துவம்” என்பது அரணாகப் பாவிக்கப்படுகின்றது! ஆத்மார்த்தவாதிகளான எழுத்தாளர் சிலர், இவ்வெழுத்துகளை “மெய்யுள்” எனவும் மயங்குகின்றனர். சினிமாப் பிரபலங்களைப் பற்றிய “கிசுகிசு” பாணியிலமையும் இத்தகைய மூன்றாந்தர இலக்கியத் தயாரிப்புகளை இரசிக்கும், பிறழ்மனநிலை இலக்கியவாதிகளும் உள்ளனர். இவற்றைப் பாராட்டாமல் விட்டாலோ எதிராகக் கருத்துத் தெரிவித்தாலோ, தம்மைப்பற்றியும் இவ்வாறான “தயாரிப்புகள்” வந்துவிடலாம் என்னும் அச்சத்தில் உள்ளவர்களையும் காண முடிகிறது!

பாலியல் சம்பந்தமான விடயங்களைப் படைப்பில் கையாளும்போது நாகுக்காகக் கையாளுவது வழக்கிலிருந்தது. ஆனால், வெளிப்படையாக - விலாவாரியாக பாலியல் செயல்பாடுகளை ஒளிப்படக் கருவிப் பதிவுகள் போல் விவரிக்கும் முயற்சியும், அண்மைக்காலங்களில் சிலரால் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. எழுதுவோரின் பாலியல் வக்கரிப்பு மனநிலைகளே இம்முயற்சிகளிலும் வெளிப்படுகின்றன. “இந்த ஜனரஞ்சகப் போலி எழுத்தாளர்கள்” என ஆபாச எழுத்துகளையும், தமிழ்த் திரைப்படங்களின் ஆபாசங்களையும் விமர்சித்து எழுதுபவர்களும் மேற்கண்டவாறான முயற்சிகளில் ஈடுபடுவது, வேடிக்கையான முரண்நிலையாகும்!

6. செயற்கையான தயாரிப்புகள்

கலைத்துவம், பிரச்சாரம் தொடர்பான சர்ச்சைகள் இலங்கைச் சிற்றேடுகளில் - எழுபதுகளிலும் எண்பதுகளின் முற்கூறிலும் முனைப்பாக நடைபெற்றன. குறிப்பாக சமூக, அரசியல் கருத்துநிலைகளைக் கட்டுரைத்தனத்துடன் வெளிப்படுத்தும் படைப்புகள் விமர்சிக்கப்பட்டன. கலையென்றாலும் இலக்கியமென்றாலும், கலைத்துவமும் இலக்கியத்தன்மையும் அடிப்படையானவை என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது. கலைகளும் இலக்கியங்களும், கருத்துகளையும் கருத்துநிலைகளையும் காவிச்செல்லும் வாகனங்கள் மட்டுமே என்பது, கேள்விக்கிடமாக்கப்பட்டது. அந்த

நாள்களில் இவற்றை ஏற்காவிடினும் பிந்திய காலத்தில், “காஃவ்காதான் சொன்னான், ‘I am not a Postman’ என்று. எழுத்தாளன் போய் ஒவ்வொருவருக்கும் கருத்துச் சொல்லவேண்டுமென்று, எதிர்பார்க்க ஏலாது.” என்றதன்மூலம் - பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவற்றுடன் உடன்பாடுடையவரானார்!

அட்டவணைகளையும் புள்ளிவிபரங்களையும் இணைத்தும், கேள்வித்தாளைத் தயாரித்தும், நேர்காணலை எழுதியும் - கட்டுரைத்தனத்துடன் தயாரிக்கப்படுபவற்றைச் சிறுகதைகள் எனக் கொண்டாடும், கூத்தும் தற்போது நடைபெறுகிறது!; ஒரு காலத்தில் சாதிய, வர்க்கப் பிரச்சினைக் கருத்துகளை வெளிப்படுத்திய படைப்புகளைக் கலைத்துவமற்ற தயாரிப்புகள் எனப் புறக்கணித்தோரும், “வடிவமற்ற வடிவம்” எனக் கொண்டாடுவதும் முரண்நகையுமாகும்!

7. கருத்துநிலை - நிலைப்பாடு

ஒரு கலைஞருக்கோ எழுத்தாளருக்கோ எந்தக் கருத்து நிலையையும் - நிலைப்பாடையும் தேர்ந்துகொள்ளும் சுதந்திரம் இருக்கிறது; ஆனால், தான் தேர்ந்துகொள்வதற்கு முரண்பாடாக அவரது செயல்பாடு இருக்கக்கூடாது. வளர்ச்சிநிலையில் விமர்சன பூர்வமாக வேறு கருத்துநிலைக்கு - நிலைப்பாடுக்கு ஒருவர் மாறலாம். ஆனால், கடந்தகால நிலைமைகள்பற்றிய சாதக பாதகங்களை நேர்மையுடன் வெளிப்படுத்தியபடி, புதிய கருத்துநிலை சார்ந்து நிற்கவேண்டும். கடந்தகாலத்தை முழுவதுமாக நிராகரித்த படி புதியதொன்றுக்கு வக்காலத்து வாங்குவது சரியல்ல ; அதிலும் கடந்தகாலக் கருத்துநிலை - நிலைப்பாடு சார்ந்து “பயன்கள் பல” பெற்ற ஒருவர் மாறிநின்று, பழையவற்றைக் கொச்சைப்படுத்துவது சந்தர்ப்பவாதமாகும்! “அப்ப அதுதானே ற்ரெண்ட்” (trend) - என்று நழுவ வதை ஏற்க இயலாது. நமது கலை, இலக்கியச் சூழலில் இத்தகைய யோரையும் காணமுடிகிறது. பெரும்பாலான கலைஞர் - எழுத்தாளர் தமிழ்த் தேசியவாதிகளாகவே உள்ளனர். ஆனால் அவர்களில் பலர், தமிழ்த் தேசியத்தையும் கடந்தகாலப் போராட்டத்தையும் தமிழ்த் தேசியவாதிகளையும் கொச்சைப்படுத்தும் - அமைப்புகள், எழுத்தாளர், படைப்புகள் பற்றி விமர்சிப்பதில்லை ; கேள்வி எழுப்புவதுமில்லை. மாறாக அவர்கள், அந்தக் கொச்சைப்படுத்தல் களைக் காணாதவர்களேபோல, சுமுகநிலையில் இணைந்து இயங்குகின்றனர். இது அவர்களின் கருத்துநிலைத் தெளிவீனத்தாலா அல்லது கலை இலக்கிய உலகில் தமது இடத்தைத் தக்கவைத்துக் கொண்டால் போதுமென்ற சுயநலத்தாலா என்ற கேள்விகளையும்

தோற்றுவிக்கின்றது. ஒரு கலைஞருக்கோ எழுத்
தாளருக்கோ தெளிவான நிலைப்பாடு இருத்தல்
வேண்டுமென்பது, எப்போதும் அடிப்படை
யானது!

8. ஈழத்துப் படைப்புகளைப் பரவல்படுத்தல்

ஆயிரம் பிரதிகளை அச்சிட்ட நிலை
மாறி முந்நூறு, இருநூறு எனத் தேய்ந்த
நிலைபற்றி முன்னரே குறிப்பிட்டேன்.
நூலகங்கள், பாடசாலைகள் ஈழத்து நூல்களை
வாங்குவதில் அக்கறை காட்டுவதில்லை ;
அவர்களின் மோகம் தமிழக நூல்கள் மீதே
உள்ளது. நூலகங்களில் உள்ள ஈழத்து நூல்கள்
மீது ஈடுபாடு காட்டும் வாசகர் தொகையும் மிகக்
குறைவு ; செங்கை ஆழியானின் நூல்கள்
மட்டுமே புறநடையானவை! இலக்கியக் கூட்டங்
களுக்கு விரும்பி வருவோர் தொகையும் மிகக்
குறைவு. இந்த நிலைமை நீண்ட காலமாகத்
தொடர்கிறது. இதனை மாற்றுவது எப்படி என்ற
விழிப்புணர்வின்மையோ, பயன்பொருத்தமான
குறுங்கால - நீண்டகாலத் திட்டங்களை வகுத்துச்
செயற்படாத நிலைமையோ தொடர்வது,
ஆரோக்கியமானதல்ல!

9. முடிவுரையாக சிலவற்றைச் சொல்ல
லாம். எனது கருத்துகள் சிலருக்கு அதிருப்தியைத்
தரலாம் என்பதை நான் அறிவேன்; எனினும்,
கசப்பான யதார்த்த நிலைமைகள் பற்றிய கருத்
தாடல்கள், மாற்றங்களுக்கான வழிகளைத்
திறக்கும் என்று நம்புகிறேன்! -16.12.2017 ♦

ஜீவநதி

12 ஆவது ஆண்டு மலர் - 2018

49

தளம்



1. சிற்றேடுகளில் செம்மைத்தன்மை ...!

“செய்வன திருந்தச் செய்” என்பது பலரு மறிந்ததொரு கூற்று; “தொழில் சுத்தம் வேணும்” என்று - தச்சன், மேசன், களங்கட்டி வலை ‘பிதைக்கும்’ மீனவன் போன்ற தொழிலாளிகள் சொல்லுவார்கள்.

பல்வேறு நோக்கங்களுடன் சிற்றேடுகள் தொடங்கப்படுகின்றன ; மாற்றங்களை முன்னிறுத்தி வளர்ச்சிப்பாதையில் தீவிரத்தன்மையுடன் செயற்

படுவதாய், அவை சொல்லிக்கொள்கின்றன. முப்பது நாற்பது ஆண்டுகளாகவோ, ஏழெட்டு ஆண்டுகளாகவோ தொடர்ந்து வருவனவாயினும் சரி, சில இதழ்களே வெளிவந்தனவாயினும் சரி, இலங்கையின் இச்சிற்றேடுகளில் 'செம்மைத்தன்மை' எந்தளவிற்குப் பேணப்படுகின்றதென்பது பரிசீலனைக்குரியது. தவறான விடயங்களுக்குப் 'புள்ளிகளைக் கழித்துவிடும்' முறைமையைப் பிரயோகித்தால், நல்ல விடயங்களைக் கொண்டுள்ளபோதிலும், சிற்றேடுகளிற் பலவும் பலவீனமானவை என்ற நிலையை அடைவதைக் காணமுடியும் ; இது கவலைக்குரியது. ஆனால் இதுபற்றிய விழிப்புணர்வு கலை - இலக்கிய உலகில், உரிய வகையில் ஏற்பட்டுள்ளதாய்த் தெரியவில்லை!

தரமான விடயங்களுடன் தரமற்றவையையும் சேர்த்துக் கொள்ளல், தரவுப் பிழைகள் - மொழிநடைத் தவறுகள் - முழுமையை ஊறுபடுத்தும் 'பிசிறல்கள்' என்பவற்றுடன் வெளியிடுதல் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம் ; வடிவமைப்பில் அக்கறை காட்டாத நிலைமையும் உள்ளது. தெரிவுசெய்த மூலப்பிரதியை அப்படியே அச்சுக்குக் கொடுக்கும் தவறான செயற்பாடே பரவலாய்க் காணப்படுகிறது. தேவைப்படும் திருத்தங்கள் யாவும் ஆசிரியராலோ ஆசிரியர் குழுவைச் சேர்ந்தவராலோ செய்யப்பட வேண்டும்; முக்கியமான - பெரிய திருத்தங்களென்றால் மூலப்பிரதியின் எழுத்தாளரைக் கலந்து செய்யவேண்டும். இவ்வாறு 'மூலப்பிரதி'யை 'அச்சுக்குரிய பிரதி'யாக (Printing script) செப்பனிட்ட பின்புதான் கணினியில் தட்டச்சுச் செய்யக் கொடுக்க வேண்டும் ; 'அச்சுக்குரிய பிரதி' என்பதொன்றைத் தெரியாதவராகவே சிற்றேட்டுக்காரர் பலர் உள்ளனர். அச்சுப்படி திருத்துநரும் மொழியறிவைக் கொண்டவராய், கூர்மையான அவதானத்துடன் செயற்பட வேண்டும். தமிழ், ஆங்கில மொழி அகராதிகள்; பிழையில்லாது நல்ல தமிழ் எழுத வழிகாட்டும் நூல்கள் போன்றவற்றையும் துணைக்கு வைத்துக்கொண்டு, 'பஞ்சிப்படாமல்' தேவைப்படுமிடத்துப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

இவ்வாறான செயல்முறைகள்மூலம் 'தவறுகள் - பிசிறல்கள்' நீங்கியவையாய், செம்மையானவையாக எமது சிற்றேடுகள் வெளிவந்து வளர்ச்சிப்பணி ஆற்ற வேண்டுமென்பதே, எதிர்பார்ப்பு!

2. கருத்துச் சொல்பவனின் கல்விப்புலமை...!

படைப்பிலக்கியத்தை ஆக்குவதற்கோ அதுபற்றிய விமர்சனக் கருத்துகளை முன்வைப்பதற்கோ, கல்விப் புலமை -

கல்வித்தகைமை - கட்டாயம் இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. கல்வித்தகைமை இல்லையாயினும், படைப்பாற்றலுள்ள யாரும் படைப்புச் செயற்பாட்டில் ஈடுபடலாம் ; படைப்புத்துறை பற்றிய அறிவைத் திரட்டிக்கொண்ட - நுண்மையான பார்வையும் இரசனையுங்கொண்ட எவரும், விமர்சனக் கருத்துகளை முன் வைக்கலாம். ஜெயகாந்தன், கி. ராஜநாராயணன் போன்றோரை இவ்விடத்தில் சான்றாகக் காட்டலாம்; மறுபக்கத்தில் - படைப் பாற்றல் அற்றவர்களாயும், நுண்மையான இரசனையற்று மந்தமான பார்வைகளை வெளிப்படுத்துவோராயுமுள்ள பல்கலைக்கழகப் “படிப்பாளிகள்” பலரையும், சுட்டிக்காட்ட இயலும்.

ஞானம் இதழ் (பெப்ரவரி 2008) நேர்காணலில், செங்கை ஆழியான் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார் :

“பேராசிரியர் கைலாசபதியையும், பேராசிரியர் சிவத்தம்பியையும் நாவலாசிரியர் டானியலையும் விமர்சித்து முடிந்து இப்பொழுது செங்கை ஆழியானிடமும் தன் பார்வையைத் திருப்பி விட்டுள்ளனர். கருத்துச் சொல்பவன் தன் கல்விப் புலமையைச் சிந்திப்பதில்லை.”

செங்கை ஆழியான் (க. குணராசா) கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றவர்; தன்னை விமர்சிக்க முனைந்த யாரோ ஒருவரை கல்விப்புலமை - கல்வித் தகுதி இல்லாதவன் என, எள்ளலாய் அவர் குறிப்பிடுகிறார்; இதில் அவரது மேட்டிமைத்தனத்தின் ‘வீக்கம்’ வெளிப்படுகிறது (தன்னைப் புகழ்பவரின் கல்விப் புலமையை - இரசனை மட்டத்தை இவர் பார்க்கமாட்டார்; ரமணிசந்திரன், பாலகுமாரன், ராஜேஷ்குமார் ‘வகையறா’ வினரை இரசிப்பவர்களே அவர்களிற் பலர்!). இவர் கருதும் கல்விப்புலமை - கல்வித்தகுதி, ‘பல்கலைக்கழகப் பட்டம்’ என்பதுதானெனவும் ஊகிக்கலாம்.

பல்கலைக்கழகக் கல்விப்புலமை பெற்றோர் தெரிவிக்கும் கருத்துகளெல்லாம் சரியானவையாய்த்தான் இருக்குமா என்ற எளிமையான கேள்வி, எனது பட்டறிவு காரணமாய் உடன் எழுகிறது.

1. அறுபதுகளின் பிற்பகுதியில், “புதுக்கவிதை ஒரு பிற்போக்கு வடிவம்” என்று கலாநிதி க. கைலாசபதி தெரிவித்தார். ‘ஒரு வடிவம் தன்னளவில் எப்படிப் பிற்போக்கானதாகும்?’ என்ற எளிமையான கேள்வியைக் கேட்டுப் பார்த்து, ‘உள்ளடக்கந்தானே

முற்போக்கானதா - பிற்போக்கானதா என்பதைத் தீர்மானிக்கும்' என்பதை உணர், 'கல்விப்புலமை' அவருக்கு உதவவில்லை!

2. கலாநிதி க. கைலாசபதியும் கலாநிதி கா. சிவத்தம்பியும் 'சோஷலிச யதார்த்தவாதம்' என்ற கோட்பாடை இங்கு வலியுறுத்தி வந்தனர். சோஷலிச நாடுகளுக்கே அது பொருத்தமானது (சோஷலிசத்தின் யதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்துவது) என்பதை உணர், இவர்களிருவரின் 'கல்விப்புலமை' உதவவில்லை (34 ஆண்டுகளின் பின்னரே - 1988 இல் - சிவத்தம்பி தவறை உணர்ந்துகொண்டார் என்பது, சுவாரசியமானதொரு உண்மைதான்!).

3. தரவுகளையும் சான்றுகளையும் துல்லியமாய்த் தருவ தற்குச் செங்கை ஆழியானின் கல்விப்புலமையும், ஆய்வேட்டிற்குரிய 'முறையியலும்' (methodology) துணைநின்றதாய்த் தெரியவில்லை.

அ) சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் Born to Labour (உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்) என்ற விவரணக் கட்டுரைத் தொகுப்பை நாவல் எனத் தவறாக, மல்லிகை (நொவெம்பர் 2008) கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார்; தான் தொகுத்த ஈழநாடு சிறுகதைகள் தொகுதி - 1 இல், சி. வி. வேலுப்பிள்ளைபற்றிய குறிப்பில், "உழைக்கப் பிறந்தவர் அன்னாரது ஆங்கிலச் சிறுகதைத் தொகுதி" என, இன்னொரு தவறுடன் எழுதுகிறார்!

ஆ) "ஈழத்துச் சிறுகதை உலகின் தன்னிகரில்லாத படைப்பாளி முனியப்பதாசன்" என்று 'ஈழநாடு சிறுகதைகள்' தொகுதி - 1 இல் குறிப்பிடும் செங்கைஆழியான், முனியப்பதாசனின் சொந்தப் பெயர் எஸ். சண்முகநாதன் எனச் சில இடங்களில் எழுதுகிறார். ஆனால், முனியப்பதாசன் கதைகள் என்ற தொகுப்பிற்குத் தான் எழுதியுள்ள முன்னுரையில், "முனியப்பதாசனின் இயற்பெயர் தாமோதரம்பிள்ளை சண்முகநாதன்" என்றுதான் குறிப்பிடுகிறார்! அப்படியானால், முதலெழுத்தாக "எஸ்" வரும் விநோதம் எப்படி நிகழ்கிறது?!

இதே முன்னுரையில், முனியப்பதாசனின் "ஆறு கதைகள் ஈழநாட்டிலும் வெளி வந்துள்ளன" எனக் குறிப்பிட்டுள்ள அவர், 'ஈழநாடு சிறுகதைகள்' தொகுதியின் முன்னுரையில், 16 ஆம் பக்கத்தில், "பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் வரையில் ஈழநாடு இதழ்களில் எழுதியுள்ளார்" எனவும், 19ஆம் பக்கத்தில், "ஏழு சிறுகதைகளை ஈழநாடு இதழ்களில் எழுதியுள்ளார்" எனவும் குறிப்பிடுகிறார்!

இ) புவியியற்றுறையில் பெற்ற கலாநிதிப் பட்டக் கல்விப்புலமை, திசையைச் சரியாகக் குறிப்பிடுவதற்குக்கூட செங்கை ஆழியானுக்கு உதவவில்லை என்பது, அவரது கடற்கோட்டை நாவலில் தெரிய

வருகிறது. வடக்கைத் தெற்கு எனவும்; இடது பக்கத்திலுள்ள தீவை வலது பக்கத்திலுள்ளதெனவும் வலது பக்கத்திலுள்ள தீவை இடது பக்கத்திலுள்ளதெனவும், அதில் குளறுபடி செய்துள்ளார்!

இவையெல்லாம், சொங்கை ஆழியான் முதலில் தனது “கல்விப் புலமை” பற்றிச் சிந்திப்பது நல்லதென்ற எண்ணத்தையே தோற்றுவிக்கின்றன.

இலங்கை அரசியலையும் உலக அரசியலையும் விபர ஞானத்துடன் விவாதிக்கும் சாதாரண இடதுசாரித் தோழர்களைச் சந்திக்க முடிந்திருக்கிறது; அதுபோல தமிழ்த் தேசிய அக்கறையுடன் விபரமாய் வரலாற்றை - அரசியற் கருத்துகளை முன்வைக்கும் சாதாரண மனிதர்களையும் காணநேர்ந்திருக்கிறது ; கலை, இலக்கியத் துறையிலும் இவ்வாறுதான்! உண்மையான ஈடுபாடும், அறிதல் நாட்டமும், விழிப்பான பார்வையும், கூரிய இரசனையுந்தான் வளர்ச்சிக்கு முக்கியம். ஒருவர் தெரிவிக்கும் கருத்து சரியானதா அல்லது தவறானதா எனப் பார்த்தாலே போதுமானது ; கல்விப் புலமையைப் பார்க்க வேண்டியதில்லை!

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு.

- குறள்

3. நலீம் ஹிக்மெத் என்றொரு கவிஞன்...!

ஒரு தனிமனிதனுக்கோ, குழுவுக்கோ சமூகத்துக்கோ முக்கியமான இலக்குகள் - இலட்சியங்கள் இருக்கும். காலமாறுதல் எனும் இயங்கியற் சூழலில் அவை அடையப்படாது போகலாம்; வன்முறை அமைப்பின் அதிகாரம் ‘புறத்தில்’ அவற்றைச் சிதறடித்து விட்டாலும், ‘அகத்தில்’ - எண்ணச்சுடராய் அவை ஒளிர முடியும்.

அது முக்கியம்; அவ்வாறாயின், ‘தோல்வி தோல்வியாகாது - வெற்றி வெற்றியுமாகாது!’

இதோ, துருக்கி நாட்டு இடதுசாரிக் கவிஞனான நலீம் ஹிக்மெத்தின் கவிதை ஒன்று:

இப்படித்தான்...

படர்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒளியில்
நிற்கிறேன்

பசித்த கைகள், அழகான உலகம்
மரங்களிலிருந்து அகற்ற முடியவில்லை என்
கண்களை
அவை
அவ்வளவு நம்பிக்கையானவை
அவ்வளவு பசுமையானவை.

மல்பெரி மரங்களினூடே போகிறது
வெயில் ததும்பும் பாதை
நானோ
சிறை மருத்துவமனை ஜன்னல் முன்.

மருந்து நெடியை நுகரமுடியவில்லை என்னால்
பக்கத்தில் எங்கோ ரோஜாக்கள் பூத்திருக்க
வேண்டும்.

இப்படித்தான் உலகம்
கைதியாக்கப்படுவதல்ல, பிரச்சினை -
சரணடையாமல் இருப்பதுதான்.

தமிழில் : கவிஞர் சுகுமாரன்
நன்றி : 'கவிதையின் திசைகள்'

இக்கவிதையின் இன்னொரு மொழியாக்கத்தை 'இது
இப்படித்தான்' என்ற தலைப்பில் எழுத்தாளர் 'அம்பை' செய்துள்ளார்;
பிரக்ஞை இதழில் (செப்ரெம்பர் 1975) அது வெளியாகியுள்ளது.

ஹிக்மெத்தின் கவிதைகள் பலவற்றைக்கொண்ட The Moscow
Symphony என்னும் ஆங்கில நூலை அண்மையில் பார்த்தேன் ;
கவிதைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்த ரனர் பேயர்ஸ்
அதில் எழுதியுள்ள அறிமுகக் கட்டுரையிலிருந்து நான் தொகுத்த
குறிப்புகளை, வாசகரின் நன்மை கருதிக் கீழே தருகிறேன் :

துருக் கியிலுள்ள 'சலோனிக் கா'
மாகாணத்தில் 1902 இல் நஸீம் ஹிக்மெத் பிறந்தார்.
1920 இல் மொஸ்கோ பல்கலைக் கழகத்தில் பிரெஞ்சு
மொழி, பௌதிகவியல், இரசாயனவியல் ஆகிய
பாடங்களைக் கற்று, பின்னர் துருக்கி திரும்பினார்.
1928 இலும் 1933 இலும் பொதுவுடைமையாளரெனச்

சிறையிலடைக்கப்பட்டார். இராணுவத்தினர் - கப்பற்படைப் பயிலுநர் மத்தியில் பொதுவுடைமைக் கருத்துகளைப் பரப்பிய குற்றச்சாட்டில், 35 ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனைத் தீர்ப்பை இராணுவ நீதிமன்றம் 1938 இல் வழங்கியது; பின்னர் இத்தண்டனை 28 ஆண்டுகளும் 4 மாதங்களுமெனக் குறைக்கப்பட்டது. 1949 இல், உலகின் பல்வேறு ஆய்வறிவாளர்கள் இவரின் விடுதலைக்காகக் குரல் கொடுத்தனர்; ஹிக்மெத்தும் 1950 இல் உண்ணா நோன்புப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார்; பொது மன்னிப்பின்போது 1951 இல் விடுதலை செய்யப்பட்டார். உடனடியாக சோவியத் யூனியனுக்குத் தப்பிச் சென்றார்; 1963 இல் மொஸ்கோவில் மரணமானார்.

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவிதைகள் என்ற நூல் 1967 இல் ஆங்கிலத்தில் வெளியாகிய பின்னர், “மாபெரும் மனிதப்பண்பும் தனித்துவமும் மிக்க கவிஞர்” என, இங்கிலாந்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார். தொடர்ந்த ஆண்டுகளில் பல்வேறு மொழியாக்கங்களில் இவரது கவிதைகள் கிடைக்கப் பெற்றதில் - நெருடா, லோர்கா ஆகிய பெருங்கவிஞரின் வரிசையில்வைத்து மதிக்கப்படுகிறார்!

‘பட்டுத்துணியை நெய்வது போல்’ பெருந்திறனுடனும் நம்பிக்கையுடனும் மொழியைக் ஹிக்மெத் கையாள்கிறார். ஆரம்பத்தில் வழமையான முறையில் எழுதினாலும், மொஸ்கோவிலிருந்தபோது 1921 இல் மயாகோவ்ஸ்கியின் படைப்புகள் பரிச்சயமான பின், அவரது ‘வரி ஒழுங்குமுறை’ யையும் தழுவிக்கொண்டார். செழுமையும் அழகும் நிறைந்த ‘துருக்கியப் பேச்சுமொழி’ பற்றிய விழிப்புணர்வும் இந்தப் ‘புதுவடிவமும்’ இணைய, ஆச்சரியந்தரும் படைப்புகளை ஹிக்மெத் உருவாக்கினார்! 25/26.07.2009 ♦

அம்பலம்

இதழ் - 6, 2010

(இப்பத்தியின் சில இடங்களிலுள்ள எழுத்துகளிற்கான அழுத்தம் என்னால் தரப்பட்டது.)

ஜொலிக்கும் விருதுகள் : குளறுயடிகளும் தூட்டழ்ப்புகளும்!



இலக்கிய உலகில் பரிசுகள் - விருதுகள் எப்போதும் சரியாகவே வழங்கப்பட்டுள்ளன எனச் சொல்ல முடியாது. சாகித்திய மண்டலம், மாகாண சபைகள், இலங்கை இலக்கியப் பேரவை முதலிய அமைப்புகள் வழங்கிய பரிசுகள் - விருதுகள் தவறானவையென்ற அதிருப்திக்குரல்கள், அவ்வப்போது ஒலித்துள்ளன. எனினும், ஒருசிலவற்றைத் தவிர்த்தால் பொதுக்களங்களில் இக்குரல்களுக்குப் போதிய முக்கியத்துவம்

தரப்படவில்லை; அதனால் குளறுபடிகளும் தொடர்ந்தே வந்துள்ளன.

குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிச் சரங்கள் என்ற கவிதைத் தொகுதிக்கு 2008 ஆம் ஆண்டிற்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசு வழங்கப்பட்டமை தொடர்பான சர்ச்சை, சென்ற வருட இறுதிப்பகுதியில் 'தினகரன் வாரமஞ்சரி'யில் முனைப்புடன் நடந்தது. பரிசும் விருதும் தொகுப்பாளருக்கு வழங்கப்பட்டமை தவறானது; அவை கவிஞருக்கே உரியன என்பதே சர்ச்சையில் முக்கிய அம்சம். வேறு சில இடங்களிலும் இதுபற்றிய மாறுபட்ட கருத்துகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

ஆனால், சென்ற வருட ஆரம்பத்தில் நாவேந்தன் விருது வழங்கப்பட்டதில் இடம்பெற்ற குளறுபடி வெளிவரவேயில்லை; உண்மையில் அக்குளறுபடி வெளிவராதவாறு அக்கறையுடன் அமுக்கப்பட்டுவிட்டது! ஆண்டின் சிறந்த சிறுகதை நூலுக்கான 'நாவேந்தன் விருது' வழங்கும் பொறுப்பு யாழ். இலக்கிய வட்டம் என்ற பழம்பெரும் அமைப்பிடமே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. 2005 ஆம் ஆண்டில் வெளியான சிறந்த நூலாக 'தி. ஞானசேகரன் சிறுகதைகள்' என்ற நூல் தெரிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது; செங்கை ஆழியான், கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ், கலாநிதி எஸ். சிவலிங்கராசா, ஐ. வரதராஜன், சி. சிவதாசன் ஆகியோரைக் கொண்ட நடுவர் குழுவே இதனைத் தெரிந்துள்ளது. இதற்கான பரிசளிப்பு விழா, செங்கை ஆழியான் தலைமையில், கொழும்பிலுள்ள 'ஞானம் பணிமனை'யில் (ஞானசேகரனின் வீட்டில்), 02.03.2008 இல் நடைபெற்றது. கவிஞர் த. துரைசிங்கம், டொமினிக் ஜீவா, கே.எஸ். சிவகுமாரன், கோகிலா மகேந்திரன், கம்பவாரிதி இ. ஜெயராஜ், கவிஞர் ஜின்னாஹ் ஷெரிபுத்தீன், திருமதி வசந்தி தயாபரன், திருமதி பத்மா சோமகாந்தன், புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன் ஆகியோர் அங்கு ஞானசேகரன் பரிசுபெற்றமையைப் பாராட்டிப் பேசியுள்ளனர்; இதுபற்றிய விபரங்களை 'ஞானம்' - ஏப்ரில் 2008 இதழில் காணலாம்.

1. குறித்த ஆண்டில் வெளியான நூல்களில் சிறந்த தொன்றைத் தெரியும்போது, ஏற்கெனவே நூல்வடிவம் பெறாத வற்றைக்கொண்டு அவ்வாண்டில் புதிதாக வந்துள்ளவற்றிலிருந்து தெரிவதே முறையானது. மறுபதிப்பு நூல்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்படுவதில்லை; அதே போல் எழுத்தாளர் பலரின் படைப்புகளைக் கொண்ட தொகுப்பு நூல்களும் பொருத்தமற்றவையாகக் கருதப்படும்.

‘தி. ஞானசேகரன் சிறுகதைகள்’ நூலையும் மறுபதிப்பு நூலாகவே கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில், 1998 இல் வெளியான அவரது அல்சேஷனும் ஒரு புனைக் குட்டியும் தொகுதியிலுள்ள பதினொரு (11) கதைகளும், 1973 இல் வெளியான அவரது கால தரிசனம் தொகுதியிலுள்ள பன்னிரண்டு (12) கதைகளும் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றைத் தவிர்த்தால், ஏழு (7) கதைகள் மட்டுமே புதிதாக இத்தொகுதியில் சேர்க்கப்பட்டவை.

எனவே, மறுபதிப்பு நூலொன்றுக்கு அவ்வாண்டின் சிறந்த நூல் பரிசு வழங்கப்பட்டமை குளறுபடியானதாகும்.

2. பல்கலைக்கழகக் கலாநிதிகளும், விரிவுரையாளர்களும், சாகித்திய மண்டலமும், இலக்கிய அமைப்புகளும், மாகாண சபைகளும் இலக்கிய வெளியில் நிகழ்த்திவரும் ‘அலங்கோலங்களுக்கு’ ஒரு ‘வகைமாதிரி’ உதாரணமென இதனைக் கருத முடியாதா?

3. ஞானம் பணிமனையில் பாராட்டுரைகள் நிகழ்த்திய இலக்கியவாதிகளின் பிரக்ஞையில் இக்குளறுபடி தோன்றாமற்போனது ஏன்? அவர்களை மந்தமானவர்களெனக் கொள்வதா அல்லது நமது இலக்கிய உலகில் வழமையாகிவிட்ட ‘புகழும்’ பஜனைக்கார ரென்பதா?

4. ‘நாவேந்தன் விருது’ வழங்கும் பொறுப்பு அவரது சகோதரரான கவிஞர் த. துரைசிங்கத்தினால், யாழ். இலக்கிய வட்டத்திடம் (தலைவர் - ‘பிரபல’ எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான்) வழங்கப்பட்டது. முதன்முதலில் 2008 ஆம் ஆண்டில் விருது வழங்கும்போது, இயல்பாகவே 2007ஆம் ஆண்டில் வெளியான நூல்களில் ஒன்றிற்குத்தான் வழங்கியிருக்கவேண்டும். அதைத் தவிர்த்துவிட்டு, 2005 இல் வெளியான நூலுக்குப் பரிசு வழங்கப் பின்னோக்கிப் ‘பாய்ந்து’ போவானேன்? ‘ஞானம்’ ஆசிரியருக்கு - தி. ஞான சேகரனுக்கு - வழங்கவேண்டுமெனச் செங்கை ஆழியான் திட்டமிட்டுச் செயற்பட்டாரோ என்ற சந்தேகமல்லவா வருகிறது!

5. பரிசளிப்பு விபரத்தை ‘ஞானம்’ இதழில் படித்த கொழும்புவாழ் இலக்கிய ஆர்வலரான தேவ முகுந்தன், பரிசுக் குளறுபடியைச் சுட்டிக் கடிதமொன்றை ‘ஞானம்’ இதழுக்கு அனுப்பினார்; பின்னர் ஆசிரியருடன் தொலைபேசியிலும் கதைத்தார். அப்போது தனக்கு இதில் சம்பந்தமில்லையென்றும், “அவங்க

தந்தாங்க - நான் வாங்கினேன்” என்றும், கடிதத்தைச் செங்கை ஆழியானுக்கு அனுப்பியுள்ளதாகவும் ‘ஞானம்’ ஆசிரியர் அவரிடம் தெரிவித்தார். இரண்டு மாதங்கள் கழிந்தும் செங்கை ஆழியான் பதில் தரவில்லை; ‘ஞானம்’ இதழ் கடிதத்தைப் பிரசுரிக்கவுமில்லை! இவ்வாறு நடந்துள்ளமையைச் சுட்டி ‘மல்லிகை’ இதழுக்கு தேவமுகுந்தன் கடிதம் எழுதினார்; மல்லிகையும் அதை வெளியிடவில்லை! ‘ஞானமும்’, ‘மல்லிகை’யும் இந்தப் பரிசுக் குளறுபடியைச் சுட்டிய தனது கடிதத்தை வெளியிடாதமையையும் சேர்த்து, தாயகம் இதழுக்கும் தேவமுகுந்தன் கடிதமொன்றை அனுப்பி வைத்தார்; தாயகமும் அதனை வெளியிடவில்லை!

“மாற்றுக்கருத்தின் முக்கியத்துவம், ஜனநாயகப் பண்பாடு, சத்திய ஆவேசம்!” என்றெல்லாம் இந்த இதழ்கள் எழுதுகின்றன; ஆனால், ‘குளறுபடி’யை வெளிப்படுத்தும் கடிதத்தை ‘அமுக்கி’ விடுகின்றன - அதன் மூலம் ‘குளறுபடிகள்’ தொடர்வதையே மறைமுகமாக ஊக்குவிக்கின்றன!

6. டிசெம்பர் 2008 - ‘ஞானம்’ இதழில், ‘சாகித்திய மண்டலத் தேர்வுகள் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு இழைக்கப்படும் அநீதி’ என்ற தலைப்பில் தலையங்கம் எழுதப்பட்டுள்ளமையானது, நகைமுரணாகும்! அதிலிருந்து சில வரிகள் :

“... பரிசுக்கான நூல்களின் பட்டியல் வெளியானதும் அது குறித்து பல எதிர்ப்புகள் தோன்றுவதும், அது தொடர்பாகச் சாகித்திய மண்டலத் தேர்வுக் குழுவினர் மௌனம் சாதிப்பதும் படிப்படியாக யாவும் மறக்கப்பட்டுப் போவதும் வருடா வருடம் நடக்கும் நிகழ்வுகள் ஆகிவிட்டன.”

“... பட்டம் பதவியாலும் இலக்கிய உலகில் மேலாதிக்கம் செலுத்துபவர்களின் சிபார்க்களினாலும் சில நூல்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டதாகவும் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.”

“... உயர்மட்டத் தேர்வுக் குழுவினர் வழக்கம் போல் மௌனம் சாதிக்கின்றனர். தாம் வெளியிடும் முடிவுகளை ஏற்றுக்கொண்டே ஆகவேண்டும் என எழுத்தாளர்களையும் படைப்பாளிகளையும் கையாலாகாதவர்களாகக் கணிக்கும் மனப்பான்மையிலிருந்து சாகித்திய மண்டலத் தேர்வுக் குழுவினர் வெளியே வரவேண்டும்.”

இவை, ‘ஞானம்’ ஆசிரியரின் இரட்டைத்தனத்தை யல்லவா வெளிக்காட்டுகின்றன! எனக்கொரு சின்ன ஆசை : கண்ணாடி முன் நின்றபடி, ‘நாவேந்தன் விருதை’ நினைத்துக்கொண்டு - தான் எழுதிய தலையங்கத்தை ‘ஞானம்’ ஆசிரியர் வாசித்துப்பார்க்க வேண்டுமென்பதே அந்த ஆசை!

7. யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் 22.06.2008 இல் நடைபெற்ற ஓர் எழுதுவினைகுனின் டயறி சிறுகதைத் தொகுதி அறிமுக அரங்கில் பேசிய எழுத்தாளர் அ. யேசுராசா, இலக்கிய உலகில் குளறுபடிகள் பல நடப்பதாகத் தெரிவித்து, (இக்கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள) 2005 ஆம் ஆண்டின் சிறந்த நூல் விருதுக் குளறுபடியை (பெயரைக் குறிப்பிடாது) உதாரணம் காட்டினார். அவரது பேச்சின் ஒரு பகுதி, “இலக்கியத் திருட்டுக்களுக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு - சாடுகிறார் எழுத்தாளர் யேசுராசா” என்ற தவறான தலைப்புடன், 24.06.2008 யாழ் தினக்குரல் நாளேட்டில் வெளிவந்தது. இச்செய்தியிலுள்ள தவறைத் திருத்துமாறு, தனது பேச்சில் மறைமுகமாக வெளிப்படுத்திய ‘நாவேந்தன் விருதுக் குளறுபடி’ பற்றிய தெளிவான விபரத்துடன் ஒரு கடிதத்தை, ‘யாழ் தினக்குரல்’ பொது முகாமையாளரிடம் யேசுராசா நேரில் கையளித்தார். வாசித்தபின், “... ஆ! எங்கட ஐயர்...! செங்கை ஆழியான்... இதைப் போடாம விடுவம்.” என்று குறிப்பிட்ட அவர், யேசுராசா எவ்வளவோ வற்புறுத்தி விளக்கியும் பின்னர் அதனை வெளியிடவேயில்லை! ‘கருத்துச் சுதந்திரம்’ பற்றி இதே தினக்குரலும் தலையங்கம் எழுதுகிறது. அதைத்தான் ஒருபுறம் வைத்துவிடுவோம்; ஆனால், தான் வெளியிட்ட தவறான செய்தியைத் திருத்தத் தயாரில்லாத தன்மையை என்னவென்பது?

இவ்வாறான சூழலிலேதான், “பரிசுகள் - விருதுகள், பட்டங்கள் - பதக்கங்கள்” நமது ‘ஈழமணித் திருநாட்டில்’, பிரகாசமாய் ஜொலிக்கின்றன...!

அம்பலம்

இதழ் - 5, 2009

ஐனரஞ்சகம் + வியாபார மனப்பாங்கு =
செங்கை ஆழியான்



ஐனரஞ்சகப் படைப்புகள் மேலோட்டமானவை; ஆழமான திறமையோ உழைப்போ அவற்றிற்குத் தேவையில்லை. சாதாரணநிலை வாசகர் இவற்றையே விரும்புவர்; இத்தகைய வாசகரே எண்ணிக்கையிலும் அதிகமாய் உள்ளனர். தேர்ந்த பார்வையும் நுட்பமான இரசனையுமுள்ள உயர்நிலை வாசகரிற்கு எரிச்சல் தருபவை இந்த ஐனரஞ்சகப் படைப்புகள் ('தயாரிப்புகள்?').

ரமணிசந்திரன், ராஜேஷ்குமார், ராஜேந்திரகுமார், சுஜாதா போன்ற ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர் பலர் தமிழ்நாட்டில் உள்ளனர். இவர்களது கதைகளை விரும்பி இரசிக்கும் ஈழத்து ‘வாசகர் திருக்கூட்டம்’, செங்கை ஆழியானின் நாவல்களையும் விருப்புடன் வாசிப்பதைப் பொது நூலகங்கள் - படிப்பகங்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன; இதற்கு, அவரது எழுத்துகளிலுள்ள மேலோட்டமான தன்மையே காரணம்.

ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர் பிரபலத்தையும் அதன் தொடர்ச்சியாக நிகழும் வியாபாரச் செயற்பாட்டில் பணவருவாயினையும் பெறுவதிலேயே குறியாக இருப்பர்; எழுத்துச் செயற்பாட்டில் ஆழமான உழைப்பையும், படைப்பின் செய்நேர்த்திக்கான பொறுப்புணர்வையும் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள்; செங்கை ஆழியானிடமும் இதனைக் காணலாம். ஒருமுறை யாழ். திருமறைக் கலாமன்ற கருத்தரங்கில் அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்:

“இரண்டு கிழமையில் ஒரு நாவலை நான் எழுதிவிடுவேன்; அதனைப் பிறகு பார்க்கமாட்டேன்; அப்படியே பிரசுரத்திற்கு அனுப்பிவிடுவேன்.”

இதன்காரணமாக - மேலோட்டமான மொழிப்பிரயோகம், மொழிநடைத் தவறுகள், முரண்பட்ட - தவறான சித்திரிப்புகள் போன்றன இவரது கதைகளில் காணப்படும். பாத்திரங்களின் பேச்சுமொழியைக்கூட இயல்பு நிறைந்ததாக இவரால் எழுத முடிவதில்லை ; பேச்சுவழக்கும் எழுத்துவழக்கும் கலந்த - ஒருவித ‘செயற்கை மொழி’யைத்தான் உரையாடல்களில் எழுதுகிறார். ‘படைப்பு மொழி’யின் இன்றியமையாமை பற்றிய விழிப்புணர்வு இவரிடம் இல்லை!

தான் எழுதும் கட்டுரைகளிற்கூட மொழியைத் திருத்தமாக இவர் எழுதுவதில்லை; சில உதாரணங்கள்:

1. ‘1962 களில் யோகநாதனின்...’

2. ‘1983 களின் பின்னர்...’ என்று எழுதுகிறார்.

- ‘மல்லிகை’, ஜூன் 2005

இவை முறையே 1962 இல், 1983 இன் பின்னர் ... என்றே எழுதப்படவேண்டும்.

3. “ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறைக்கு யோகநாதனின் இன்னொரு பாரிய பங்களிப்பாக விளங்குவது அவர் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் ‘இந்த நூற்றாண்டின் ஈழத்துச் சிறுகதைகள்’ என்ற பெயரில் இரண்டு பாரிய சிறுகதைத் தொகுதிகளாக ஈழத்தின்

பலதரத்து எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து ‘வெள்ளிப் பாதசரம்’, ‘ஒரு கூடைக்கொழுந்து’ என்ற இரு தொகுதிகளாக வெளியிட்டிருந்தார்.”

- மல்லிகை ஜூன் 2005

இந்தப் பந்தியின் இறுதிப்பகுதியின் மொழிநடை தவறாக உள்ளது.

அ) “... ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’ என்பவற்றை வெளியிட்டமையாகும்” என்றோ;

ஆ) “... என்ற பெயரில் வெளியிட்ட இரண்டு பாரிய சிறுகதைத் தொகுதிகளான ‘வெள்ளிப்பாதசரம்’, ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’ என்பனவாகும்” என்றோ எழுதலாம்.

“வெளியிடும் நூலின் 300 பிரதிகளில் - செலவளித்த தொகையைப் பெற்றுவிடுவதாகவும்; ஏன், இலாபமும் பெற முடிகிறது” என்றும், ஒரு தடவை, எழுத்தாளர் ஒன்றியக் கூட்டத்தில் பேசுகையில் செங்கை ஆழியான் சொன்னார். இவரது எழுத்து முயற்சிகளின் ஆதாரம், இந்த ‘இலாபம் பெறும்’ வியாபார மனப் பாங்கேதான்; மேலோட்டத் தன்மையுடன், அதிக எண்ணிக்கையில் நூல்கள் எழுதுவதும் இதனாலேதான்! 24 மணிநேரம், 12 மணிநேரம், சுனாமி பற்றிய நூல் என்பனவெல்லாம் அவ்வக்காலப் பரபரப்புச்சூழலைக் ‘காசாக்கும்’ நோக்கில்தான் இவரால் எழுதப்பட்டன. யார்யாரோ எழுதி நீண்டகாலத்தின் முன்பு வெளியிட்ட வரலாற்று நூல்களை ‘மீள் வாசிப்பு’ என்ற பாதுகாப்பு வரிகளுடன் தனது பெயரில் வெளியிடுவதிலும், ‘அருந்தலைப்’ பயன்படுத்தும் நுட்பமான வியாபாரத்தனமே தெரிகிறது!

வெவ்வேறு பிரதேசங்களிலுள்ள வெவ்வேறு சமூகப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களை (தகுதியானவர் மட்டுமல்ல) திட்டமிட்டுத் தெரிந்து - பாராட்டுக் கட்டுரைகள் எழுதுவதன் மூலமும், இலக்கியப் பரிசுகள் வழங்குவதன்மூலமும், மாலை அணிவித்துப் பொன்னாடை போர்த்தும் சடங்குகள்மூலமும் தனக்கான ஆதரவுத் தளத்தையும் கட்டமைத்து வருகிறார். இது, எல்லா அரசியல்வாதிகளும் கையாண்டுவரும் ‘மலினமான’ தந்திரோபாயம் போன்றதே! (டொமினிக் ஜீவாவும் நீண்ட காலமாய் இதனைக் கையாண்டு வெற்றி பெற்றுவரும் ஒருவர்!).

2003 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த நாவல்களின் சிறந்ததென்ற சாகித்திய மண்டலப் பரிசு, செங்கை ஆழியானின் ‘வானும் கனல் சொரியும்’ என்ற சாதாரண நாவலுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது; ஆனால், அதே ஆண்டில் வெளிவந்த - இலங்கையில் வெளிவந்த

சிறப்பான நாவல்களிலொன்றாகக் கருதப்படும் - தேவகாந்தன் எழுதிய 'யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம்' என்ற நாவல் ஒதுக்கி விடப்பட்டது. செங்கை ஆழியான் இலாப மனப்பாங்குடன் கட்டமைத்து வைத்திருக்கும் ஆதரவுத் தளத்தின் செல்வாக்கு, சாகித்திய மண்டலத்தினுள்ளும் செயற்படுவதையே இது நிரூபிக்கிறது!

தான் முரண்படும் முற்போக்கு அணிச்சார்பு, மார்க்சியக் கருத்துநிலை, சோஷலிச யதார்த்தவாதக் கோட்பாடு என்ப வற்றைக்கொண்ட செ.யோகநாதனைப் 'புளுகி', ஜூன் 2005 'மல்லிகை' இதழில் இவர் கட்டுரை எழுதியிருப்பதையும், 'ஆதரவுத் தளத் தயாரிப்பு' என்ற பின்னணியிலே புரிந்துகொள்ளலாம்; இந்தப் 'புளுகுதல்' என்பது பொய்யான தகவல்களைக் கூறுவதன்மூலம் உச்சமடைகிறது!

"தி.ஜானகிராமன் நினைவுக் குறுநாவல் போட்டியில் முதற்பரிசினைச் சுவீகரித்துக்கொண்ட 'இரவல் தாய்நாடு'..." எனக் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால், இக்குறுநாவல் போட்டி முடிவுகள் 1982 ஜூன் மாதக் 'கணையாழி' இதழில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. முதல் மூன்று பரிசுகளையும் பெற்றவர்கள் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்; பிரசுரிப்பதற்குத் தெரியப்பட்ட பதினொரு குறுநாவல்களில் ஒன்றாகவே யோகநாதனின் 'இரவல் தாய்நாடு' குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மேலும், "...மலையாளத்தில் 'கண்ணாடி வீட்டினுள் இருந்து ஒருவன்' என்ற திரைப்படத்துக்கு இவர் திரைப்பட வசனம் எழுதியிருக்கிறார்" என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். செ.யோகநாதனிற்கு மலையாள மொழி தெரியாதபோது, அவரால் எப்படி வசனம் எழுதமுடியும்?!

இந்த ஜனரஞ்சக - வியாபார மனப்பாங்கின் குளறுபடிகளை இன்னும் விஸ்தாரமாகப் பார்க்கலாமெனினும், இத்துடன் முடிக்கிறேன்! ◆

தெரிதல்
புரட்டாதி - ஐப்பசி 2005

பயணியின் குறிப்புகள் - I



என்னா விநோதம் பாரு!

எவ்வளவு ஷோக்குப் பாரு!

* முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தனது இருபத்தைந்து வருட வரலாற்றையும், பாரம்பரியத்தையும் மூட்டைகட்டி யு. என். பி. அமைச்சரின் 'காலடி' யில் வைத்துவிட்டுத் தலைதாழ்த்தி நின்றது ; அமைச்சரும் ஆசி அருளினார்!

இப்பொழுது, யு. என். பியும் முற்போக்காகிவிட்டது!

* தமிழ்நாட்டின் சிந்தனைப்போக்கைக் 'கல்கி', 'குமுதங்'களில் தேடிக்கொண்டிருந்த(!), (பார்க்க - 'தூண்டில்') முற்போக்கு 'மல்லிகை' ஆசிரியரான "பேராசிரியர்" டொமினிக் ஜீவா, இப்பொழுது 'இளமையின் இரகசியம்' பற்றி எழுதத் தொடங்கியுள்ளார் (சிரிக்காமல் மறுபடியும் பார்க்கவும் - 'தூண்டில்') ; இனிமேல் 'அழகுக்குறிப்புகளும்' தொடராக வெளிவரலாம்.

ஆகா! இவற்றையெல்லாம் பார்க்கையில், ஈழத்து இலக்கிய உலகின் ஆரோக்கியம் 'கிசு கிசு' வென வளர்கின்றதென்ற நம்பிக்கையில், என் இதயம் விம்முகிறது!

* "எங்கள் நாவலர் பெருமான்! எங்கள் நாவலர் பெருமான்!" என்று அங்குமிங்கும் அலைந்து புகழ் பாடியதிலும், சமூக அந்தஸ்து தேடும் பிரமுகர்களின் பிள்ளைகளது பரதநாட்டிய அரங்கேற்றத் திற்குத் தலைமைதாங்கச் சென்று - தம்மையும் பிரபலப்படுத்தி யதிலும் நேரங்கிடையாததாற்போலும், கார்ஸியா லோர்கா என்றும், பெர்டோல்ட் பிறெக்ட், ரென்னஸி வில்லியம்ஸ், அலெக்ஸி அர்புஸேவ் என்றும் அறிமுகமாகும் 'உன்னத நிகழ்வுகள்' தமிழ் நாடகத்துறையில் நிகழும்போதும், கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்ற எம் ஈழத்து 'விமர்சகப் பெருந்தகைகள்', இவற்றைப் பார்க்க முனையவில்லை!

என்னே இவர்களின் ஈழத்துக் கலை அக்கறை! 'எழுபது களின் நாடக வளர்ச்சி' என்று பின்னால் - வழமைபோல, இவர்கள் 'பட்டியல் கட்டுரை' எழுத வந்தாற்றான் நாடகச் சுவைஞர்களிற்குச் சங்கடமேற்படும்!

* 'சமர்', 'மல்லிகை' போன்ற இதழ்களில் கைலாசபதியின் கருத்துகளை விமர்சிக்கும் கட்டுரைகள் வெளிவரும் வாய்ப்பு இல்லையென்ற குற்றச்சாட்டு, தமிழகத்தின் 'சிகரம்' ஏட்டில் யேசுராசா வால் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தது. தனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த இரண்டு கட்டுரைகளில் ஒன்றைத்தானும் பிரசுரிக்காததன்மூலம், அக்குற்றச்சாட்டு உண்மைதானெனச் 'சமர்' உறுதிப்படுத்தியுள்ளது! கைலாசபதியைக் 'குஷி'ப்படுத்தும் இதன் ஆசிரியரான, இளம் எழுத்தாளர் டானியல் அன்ரனியின் முயற்சிக்கு உரிய 'கோட்டா' வினை, வழமைபோலவே காலக்கிரமத்தில் கைலாசபதி வழங்குவார் என்பதில், யாருக்குத்தான் சந்தேகம்? நிராகரிக்கப்பட்ட மு. புஷ்ப

ராஜனின் கட்டுரையில், மூன்று வெவ்வேறு பேனைகளால் கட்டாயம் நீக்கப்படவேண்டுமெனப் பல இடங்களில் கோடுகளிடப்பட்டுள்ளன. மூன்று பேர்களிற்குக் குறையாமல் ஆலோசனைக்காக - அனுமதிக்காக - இக்கட்டுரை கொடுக்கப்பட்டுள்ளதென்பதை இதிலிருந்து உணரலாம்; ஆனால், 'சமர்' ஆசிரியர் ஆக ஒருவர்தான்!

தன்னம்பிக்கையில்லாதவர்கள் சஞ்சிகை ஆசிரியராக இருப்பதும், 'ஆரோக்கியமான இலக்கியச் சூழலின்' அடையாளங்களில் ஒன்றுதான் போலும்!

*

உலகப் புகழ்பெற்ற நாடகங்களான 'யுகதர்மம்', 'கண்ணாடி வார்ப்புகள்', 'ஒரு பாலை வீடு', 'புதிய உலகம் : பழைய இருவர்' என்பன வெற்றிகரமாகத் தமிழில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. "மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்கள் பிரச்சினைகளிலிருந்து மக்களின் கவனத்தைத் திசை திருப்புவதற்காகவே மேடையேற்றப்படுகின்றன" என, சில ஊர்க் கூட்டங்களில் குற்றஞ்சாட்டியுள்ளார் கே. டானியல் ; அற்புதமான கண்டுபிடிப்பு!

சிங்களக் கதைகளின் மொழிபெயர்ப்பு நூலான 'சேது பந்தனத்' திற்கு டானியல் அறிமுகவிழா நடத்தியதும் மக்களைத் திசைதிருப்பத்தான் என்பது, இப்பொழுதுதான் எனக்கும் புரிகிறது!

*

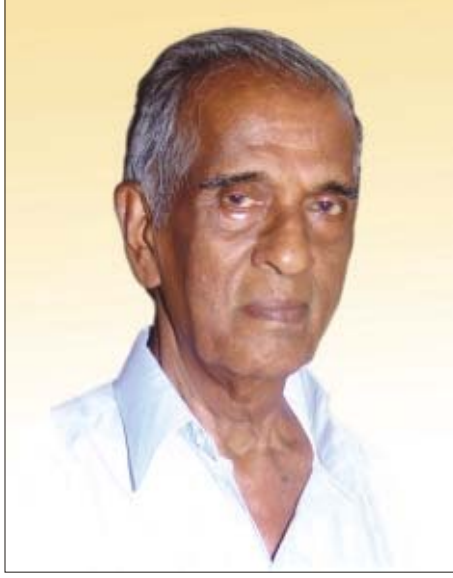
உலகத் திரைப்பட விழாக்களில் பரிசுபெற்றவையுட்பட மிகச்சிறந்த பன்னிரண்டு திரைப்படங்களை யாழ். திரைப்பட வட்டம் காட்டியுள்ளது. ஆனால், யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள 'இலக்கியப் பிரம்மாக்கள்' பலரிற்கு இவற்றில் அக்கறையில்லை ; நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் 'கலை இயக்க விரிவுபடுத்தல்' களில் இணைந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற பொறுப்புணர்வும் இல்லை. ஆனால் கலை, இலக்கிய உலகில் எதையோ பெரிதாய்ப் புரட்டிக்கொண்டிருக்கும் 'செயல் வீரர்கள்' என்ற பாவனையை மட்டும், பலர் அணிந்து திரிகின்றனர். ◆

அலை

பங்குனி 1980

அ. யேசுராசா • 301

பயணியின் குறிப்புகள் - 2



செ. கணேசலிங்கன்

“கிரீடங்கள்சூடிய கோமாளிகள்
 பேனைகளோடு
 “போஸ்கள்” தருகிறார்.
 பக்கலில் நிற்பவரைப் புணரும் வேசிகள்
 புத்தகங்கள் பிரசவிப்பர்,
 முன்புறம்
 கையெழுத்துகளோடு.
 முது கெலும்புகளைத் தொலைத்தவர்கள்

ஓங்கி முரசறைகிறார்
பிரகடனங்களை!
விலாங்குகள்,
மனிதர்களெனக் கூறி
நீச்சலடிக்கின்றன...”

- ச. ரவீந்திரன்
'அலை' - 20

இலக்கியத்தை நான் நேசிக்கிறேன் ; ஆனால் இலக்கியக் காரர் பலரை நேசிக்கமுடியவில்லை. இங்குமங்குமாய்ப் பயணங்கள் செய்கிறேன்; நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றில் கலந்துகொள்கிறேன்; பலரைச் சந்திக்கிறேன். இலக்கியச் சூழல் இக்கருத்தை வலுப்படுத்தியே வருகிறது. கொள்ளைக்காரர்கள் கொள்ளைப் பொருட்களைப் பங்கிட்டுக்கொள்வதைப் போல், பாராட்டுகளை இவர்கள் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர். அயோக்கியத்தனங்கள், முரண்பாடுகள், நோஞ் சாந்தனங்கள், கோமாளித்தனங்களைப் பெருமளவிற்கு காண்கிறேன். எனது கருத்துகள் நடைமுறையிலிருந்துதான் வருகின்றன.

நடைமுறையிலிருந்தென்றா சொன்னேன்? சமீபத்தில் கொழும்பில் நடைபெற்ற பஞ்சமர் நாவல்பற்றிய (பாராட்டுக்!) கூட்டத்தில் பேசுகையில், “கலைஞனின் வாழ்நிலையைப் பார்க்கப் படாதென்றும், அவன் கூறும் கருத்துகள் விஞ்ஞானபூர்வமானதாக - சமூகமாற்றத்துக்கு உதவுபவையாக இருக்கின்றனவா என்று மட்டுமே பார்க்கவேண்டு”மெனவும், நாவலாசிரியர் செ. கணேசலிங்கன் சொன்னாராம். “டானியல் ஒரு முதலாளியாக இருப்பதையோ, தான் சிறிது வசதியான குட்டி பூர்ஷுவாவாக இருப்பதையோ பார்க்கத் தேவையில்லையென்றும், அப்படியானால் மார்க்சம் ஒரு குட்டி பூர்ஷுவாதானென்றும்”கூடச் சொன்னாராம். ஆனால், தவறான உதாரணத்தையே கணேசலிங்கன் தருகிறார். பிரச்சினை வாழ்நிலையும் கருத்துகளும் முரண்படுவதை ஏற்றுக் கொள்ளலாமா என்பதே. மார்க்ஸ், மனிதகுலத்தின் விடுதலைக்கான வழிமுறையைக் காண்பதில் முற்றுமுழுதாகத் தன்னை அர்ப்பணித்தவர்; மனிதத்துயர்களைக் களைதலுக்கு அவரை உந்தித் தள்ளிய ஆழ்ந்து - விரிந்த மனித நேயத்திற்கு முரண்படாத வகையிலேயே, அவரது பெருவாழ்வு இருந்தது. அவரது வாழ்நிலையும் கருத்துகளும் ஒருபோதுமே முரண்படவில்லை. ஆனால் எம்முன் பிரச்சினையாவது வேறு. உதாரணமாக, சுரண்டிக் கொண்டிருப்

பவன் சுரண்டலுக்கெதிராக எழுதுவது என்பது உண்மையானதா, என்பது பற்றியது ; ஐம்பது ரூபாவுக்கு வாங்கிய புத்தகத்தைத் தொண்ணூறு ரூபாவுக்கு விற்றபடி ஒரு புத்தகக் கடைக்காரன் சுரண்டலுக்கு எதிராக எழுதுவது, நேர்மையானதுதானா என்பது பற்றியது. இத்தகைய போலிகள் எழுதும் எழுத்துகள் எவ்வளவு தூரம் யதார்த்தமானதாயிருக்கும்? தமது போலித்தனங்களை மூடும் விதத்தில் இவர்கள் கூறும் அபிப்பிராயங்களும் அதிதீவிர, வறட்டுத் தனங்கொண்டவையாகத்தானே இருக்கும்? இவற்றினூடாக நாம் உண்மையைத் தரிசிக்க முடியுமா? சரி, 'தோழர்' கணேசலிங்கன் அவர்களே, "வாழ்நிலைதான் கருத்துகளைத் தீர்மானிக்கின்றன" என்ற மார்க்சியக் கருத்தின் அர்த்தமென்ன? அதில் அழுத்தம் பெறுவது தாங்கள் கூறுவது போன்று வெறும் கருத்துகளா? அல்லது 'வாழ்நிலையா?'

* *

இது தொடர்பாக வேறொன்றையும் பார்க்கலாமே! செப்ரெம்பர் 'கணையாழி'யில் செ. யோகநாதனின், 'இரவல் தாய்நாடு' குறுநாவல் வெளியாகியுள்ளது. இலங்கைத் தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் இன்னல்கள் - கல்வியில் தரப்படுத்துதல், 1972இன் குடியரசுச் சட்டம், 1974 தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுப் படுகொலைகள், ஆயுதப்படையினர் இளைஞர்களைக் கண்டபடி கைதுசெய்தல், சித்திரவதை செய்தல், கொலைசெய்து தெருக்களில் வீசி விடுதல் - போன்றனபற்றியெல்லாம் அவர் அதில் எழுதுகிறார். இந்த எழுத்தாளர், 'முதலாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை' எதிர்த்ததிலிருந்து (ஆதாரம் - இவர் சம்பந்தப்பட்டிருந்த வசந்தம் இதழ்) நேற்றுவரை, தமிழர் பிரச்சினைகளைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்துகள், முற்றும் வேறானவை. "பிரச்சினைகளை எடுத்துப் பேசுவதையே" வகுப்புவாத முத்திரை குத்திக் கண்டனம் செய்த அரசியல் - இலக்கியக் குழுவின், சார்பாளராக இருந்தவர். தமிழர்கள்மீது மிகமோசமான ஒடுக்குமுறைகளைக் கட்டவிழ்த்து வரும் தற்போதைய அரசாங்கத்தின் வடபிரதேசப் பிரமுகர் ஒருவரின் வலது கரமாக (சில அர்த்தங்களில்), இயங்கியவர்; அப்பிரமுகரை "யாழ்ப்பாணத்தின் யோகமெ"னப் புளுகி, மக்களின் கவனத்தை அவர் மேல் திருப்ப முயன்றவர். இத்தகைய ஒருவர்தான் திடீரென்று, முன்சொன்னவற்றை எழுதுகிறாரென்றால், காரணம் மிக எளிமையானது. தமிழ்ப் பகுதிகளில் வளர்ச்சியுற்று வரும் புதிய அரசியற் குழலுக்கேற்ப விடயங்களை வைத்து - முன்னர் செய்தது போல் 304 • அங்குமிங்குமாய்...

(முற்போக்கு, வர்க்கம், சுரண்டல் என்பவற்றை வைத்துத் தயாரித்ததுபோல) - இப்போதும் 'தயாரிக்க'ப் புறப்பட்டிருக்கிறார்! எழுதும் விடயம் பற்றிய நேர்மையான ஈடுபாடும், அதை வெளிப்படுத்தும் உந்துதலும் இல்லாததன் காரணமாக, இந்தப் படைப்பும் போலியான, வெற்றுப் பிரச்சாரப் படைப்பாகவே மாறியுள்ளது. இலக்கியத் தன்மைக்கும் இதற்கும் சம்பந்தமேயில்லை. 'கணையாழி'யில் இடம்பெற்றமை, 'விழிப்பான வாசகனை' ஒரு போதும் குழப்பாது. வேண்டுமானால் ஆபாஸப் போட்டியில் ஈழத்தவன் வென்றுவிட்டாலும் குதிக்கக்கூடிய டொமினிக் ஜீவா போன்றவர்கள் (புதுசு - 3 இல் வந்ததைப் போன்று) ஆரவாரிக்கலாம்; பாவம், ஒருவகைத் 'தேசியத் தாழ்வுச் சிக்கல்' - நாம் அதனைத் தள்ளிவிடத் தயங்கவேண்டியதில்லை.

* *

இலக்கியத் தன்மையில்லாத பிரச்சாரம் எனத் தள்ளிவிடச் சொன்னேனா! "இலக்கியத் தன்மை"யைப்பற்றி அக்கறைப்படுவது இலக்கிய உலகைச் சேர்ந்த சிலருக்குத் தேவையற்றதாகப்படுகிறது! முன்கூறிய 'பஞ்சமர்' கூட்டத்தில், "இலக்கிய அம்சங்கள் பற்றி நாம் கவலைப்படத் தேவையில்லை. இன்றையப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதாக இருந்தால் அதுவே இலக்கியமென நினைக்கிறேன்" என்று காவலூர் இராசதுரையும்; "இலக்கிய அளவுகோல்களை வைத்து இந்த நாவலை நான் பார்க்கப்போவதில்லை" என்று செ. சச்சிதானந்தனும் தமது பேச்சிற் குறிப்பிட்டார்களாம். யாழ்ப்பாணத்தில் தடைபெற்ற தனது மூன்று நூல்களின் விமர்சனக் கூட்டத்தில், "கலை இலக்கிய அம்சங்களில், வடிவத்தில் எனக்கு அக்கறையில்லை. நான் சொல்லவேண்டிய கருத்துகளைச் சொல்லவே அவற்றைப் பயன்படுத்துகிறேன்" என்று, செ. கணேசலிங்கனும் பேசியுள்ளார். அன்று நடைபெற்றதை 'நாவல் இலக்கிய'க் கூட்ட மென்றுதான் பிரச்சாரப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்; கூட்ட அமைப்பாளரும் அதைத்தான் சொல்லியிருக்கிறார். பிறகு 'இலக்கியம்', 'நாவல்' என்பவற்றை நாம் பார்க்கமாட்டோம் - அது முக்கியமில்லையென்று சொல்வது, எவ்வளவு கேலிக்கூத்து! திருமணவீட்டில் மணமக்களை மறந்துவிடுகிறதைப்போல!

* *

வேறொன்றும் ஞாபகத்தில் வருகிறது. "புத்தக வெளியீட்டு விழாக்களில் பேசுபவர்களெல்லாம் புத்தகத்தைப் பற்றியே

பேசுகிறார்கள்”(!) என்று, டொமினிக் ஜீவா தனது நூல் வெளியீட்டுக் கூட்டமொன்றில் குறைப்பட்டுள்ளார். இலக்கியச் சஞ்சிகை நடத்துவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு, ‘ஒலிம்பிக் சிறப்பிதழை’ யும், ‘ரஷ்யாவில் மிருகங்களை வேட்டையாடும் முறை’ பற்றிய கட்டுரைகளையும் வெளியிடுபவரல்லவா அவர்! அது மட்டுமா? இலக்கிய யாத்திரைபற்றி எழுதுவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு, ‘பிராமணப்பெண் தனக்கு இறைச்சி சமைத்துத் தந்ததையும்’ (மணியன் தன் பயணக் கதைகளில் இட்லி, சாம்பாரை எழுதுவது நினைவுக்கு வருகிறதா?), ‘இளமையின் இரகசியத்தையும்’ எழுதுபவரல்லவா?” - எவ்வளவு வேடிக்கைகள்! கோமாளித்தனங்கள்!

* *

“ஒன்றையும் படிக்க வேண்டியதில்லை” யென்றுகூடச் சில இலக்கியக்காரர் கருதுகின்றனர். யாழ்ப்பாணக் கூட்டமொன்றில் டானியல் வெளிப்படையாகவே இதைக் கூறியுள்ளார். படித்தவர்கள்-பல்கலைக்கழகம் சார்ந்தவர்கள்மீதான காழ்ப்பு எங்கெல்லாம் விரிந்து செல்கிறது பார்த்தீர்களா? டொமினிக் ஜீவா, டானியல், தெணியான் போன்றவர்கள் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்மீதான காழ்ப்பினைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் வெளிக் காட்டி வந்துள்ளனர்; ஆனால், தமது நூல்களின் அறிமுகக் கூட்டங்களிற்கு சமூக அந்தஸ்து தேடும் அவதியில், பல்கலைக் கழகத்தினர் பலரையே பேச்சாளராக அழைக்கின்றனர். 3. 7. 82 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற ‘பஞ்சமர்’ கூட்டத்திற்கு - பேராசிரியர் ப. சந்திரசேகரம், பேராசிரியர் ராமகிருஷ்ணன், கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ் ஆகியோரும் ; 5. 7. 82 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற டொமினிக் ஜீவாவின் ‘ஈழத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல்’ கூட்டத்திற்கு - பேராசிரியர் சிவஞானசுந்தரம், பேராசிரியர் கைலாசபதி, விரிவுரையாளர் நா. சுப்பிரமணிய ஐயர் ஆகியோரும் பேச்சாளர்களாக அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். தெணியான் தனது ‘கழுகுகள்’ நாவலுக்கு பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியிடமே முன்னுரை கேட்டிருந்தார்; உரியநேரத்தில் அது வெளியீட்டாளர்களிற்குக் கிடைக்காததால் தான் நூலில் இடம்பெறவில்லை. எப்பொழுதும் இவர்கள் சொல்லுவதொன்று, செய்வதொன்றுதான்!

* *

விமர்சகர்களெனச் சிலர் காட்டிக்கொள்கிறார்களல்லவா? அவர்களிற் பலர் தாம் நோஞ்சான்கள், போலிகள் என்பதைத் தம் நடத்தைகளினால் அடிக்கடி வெளிப்படுத்திக்கொள்கிறார்கள்.

‘அனுபவ முத்திரைகள்’ பற்றி எழுதிவிட்டு, ‘பாவமன்னிப்பிற்’ காக கே. எஸ். சிவகுமாரன் ‘மல்லிகை’யில் எழுதிய அருவருப்பான கடிதத்தை இதன் உச்சமெனச் சொல்லலாமா? இந்த விமர்சகர் - இல்லையில்லை ‘மேலோட்டமான பத்தி எழுத்தாளர்’ (‘புதுசு’ - 2 இல் இவரை விமர்சித்து வந்த கட்டுரையின் பின், அவரே இதை ஒத்துக்கொண்டுள்ளார்) தனது கட்டுரையொன்றில் (தினகரன்-செப்ரெம்பர் 19, 1982), “உலகளாவிய இலக்கியப் பண்பு கொண்ட கதை களைப் படைத்துவருபவர்களில் சாந்தனும் ஒருவர்” என்று எழுதுகிறார் ; எந்தெந்த விதத்தில் உலகளாவிய இலக்கியப் பண்பு காணப்படுகிற தென்று மட்டும், இவர் விளக்கவில்லை. “சத்திய வேட்கையுள்ள - கலையையும் உண்மையையும் இணைக்கும் நேர்மையான படைப்பாளி” என்றும் சாந்தனைக் குறிப்பிடுகிறார் (எனக்கு, அலை 11-12 இதழ் களில் சாந்தனின் நிலைப்பாடுகள்பற்றி வெளிவந்த கட்டுரை நினைவுக்கு வந்து, கேலிச்சிரிப்பை எழுப்புகிறது!). விளக்காமல் மிக உயர்ந்த அடைமொழிகளை வெறுமனே கொடுப்பது சரியானது தானா? ஒருவிதத்தில் நாம் சிவகுமாரனிடத்தில் அதனை எதிர் பார்க்கக்கூடாதுதான். அவரே, “மேலோட்டமான பத்தியெழுத்தாளன் தான் நான்” என்று சொல்லிவிட்டாரல்லவா? நாமும் அமைதி யடைவோமே!

* *

கருத்துகளை அதிர்ச்சிக்காக என்றரீதியில் வெளியிடுபவர் களில் செம்பியன் செல்வனும் ஒருவர். ஒரு ‘சீரியசான விமர்சகர்’ என்ற பாவனையும் இவரிடம் உண்டு. ஆனால் நடைமுறையில் மாறுதலான கருத்துகளை இவர் எதிர்கொள்வதில்லை. பெரும்பா லும் ஆட்களில்லாத பக்கங்களில் அம்புகளை எய்யும் வீரர் இவர். இரு ஈழத்து நாவல்கள் பற்றி யேசுராசா தமிழகத்தில் கருத்துகளை வெளியிட்டதற்காக - “வேறொரு நாட்டில் நமது படைப்புகளைப் பற்றிக் குறைவாகச் சொல்லலாமா?” என்று யாழ்ப்பாணக் கூட்டமொன்றில் கேட்டு (அதுவும் சம்பந்தமில்லாமல்), அதனைக் கண்டித்திருக் கிறார். வெளிநாட்டில் எமது படைப்புகளைக் கட்டாயம் புளுகத் தான் வேண்டு மென இவர் எதிர்பார்ப்பதிலுள்ள அசட்டுத்தனத்தை, ஒருபுறம் வைத்துவிடுவோம். இதுபற்றி யேசுராசா நேரில் இவருடன் கதைத்த போது, “தான் அப்படிப் பேசவில்லை”யென்று மறுத்துள்ளாராம். நேரடிப் பேச்சிலும் அதே கருத்தை விளக்கி வற்புறுத்துவதுதானே நேர்மையானது? ஆனால் தாங்கள் கக்கி யதையே விழுங்கத் தயாராயுள்ள நோஞ்சான் இலக்கியக்காரர்களில்

ஒருவராயே, பல தடவைகளில் இவர் இருந்திருக்கிறார். இத்தன்மை இவரது நெருப்பு மல்லிகை நாவலில் வரும் - ('இன்ப ரகசியம்' பாணி நூல்களில் வருவதே போன்ற) ஆபாஸச் சித்திரிப்புகளைவிடவும், எனக்கு ஆபாஸமாயிருக்கிறது.

* *

இன்னுமொரு அதிர்ச்சி விமர்சகர் சபா ஜெயராசா. 'புதிய கோணத்தில்' (?) இவர் வீரகேசரி வார வெளியீடுகளில் எழுதும் கட்டுரைகள், வாசகருக்கு மட்டுமல்ல அவருக்குமே விளங்காதவை தான். படிக்கநேர்கிற ஆங்கிலப் புத்தகத்தை வைத்துச் சுடச்சுடக் கட்டுரை தயாரிக்கிற இவர், அதற்கு ஆதாரமாயமையும் நூலின் பெயரைக் குறிப்பிடும் நேர்மைகூட அற்றவர். இன்னொருபக்கத்தில் 'காதல் காதல் காதல்' என்று மூன்று தடவைகளுடன் பாரதி நிறுத்தி யதை, பொருளியலில் வரும் 'எல்லைப் பயன்பாட்டு விதி' யுடனும்!; 'அச்சமில்லை அச்சமில்லை' என்ற பாரதியின் வரிகளை வைத்து, பாரதி இராணுவ இசையைத் தமிழில் புகுத்தினானென்றும்!; 'பாண்காரனொருவன் தனது வண்டியுடன் கிராமத்துக்கு வருவதைச்' சொல்லும் தனது கவிதை வரிகள், "வளர்ச்சியற்ற முதலாளித்துவ நாடுகள் வளர்முக நாடுகளில் ஊடுருவுவதையே சித்திரிக்கின்றன!" என்றும், ஆர்ப்பாட்ட மாகவே எழுதுவார்! கட்டுரைகளின் பக்கத்தில் போடும் எம். ஏ. பட்டமும் சிலரை மிரளப் பண்ணலாம். 'அலை வெளியீடாக' வந்துள்ள மார்க்சியமும் இலக்கியமும் சில நோக்குகள் நூல்பற்றிய சிலவரிக் கண்டனத்தைச் சம்பந்தமற்ற முறையில், இரண்டு கொழும்புக் கூட்டங்களில் இவர் வெளியிட்டுள்ளார். ஆனால், கொழும்பில் நடைபெற்ற இந்தநூலின் விமர்சனக் கூட்டத்தில், பார்வையாளர்களின் அபிப்பிராயத்துக்கு நேரம் கொடுக்கப்பட்டுப் பலர் கலந்துகொண்டபோதும், கூட்டத்தில் இருந்த இக்கண்டன வீரர், ஒன்றும் தெரிவிக்காது மௌனமாகவே இருந்துள்ளார்! கூட்டமுடிவில் 'அலை வெளியீட்'டைச் சேர்ந்த ஒருவர், "நீங்கள் உங்கள் கருத்தைக் கூறிக் கலந்துரையாடலில் பங்குகொண்டிருக்கலாம்" எனச் சொன்ன போது, அசட்டுச் சிரிப்புடன் சென்றுள்ளார். பொருத்தமான இடங்களில் தமது கருத்துகளை வெளிப்படுத்துவதை, புத்தியூர்வமாகவே பல இலக்கியக்காரர் தவிர்த்துக்கொள் கின்றனர்; நோஞ்சான்கள், போலிகள் பெருகுவதற்குத்தான் நமது இலக்கியச் சூழல் வாய்ப்பாக உள்ளதா? "மகத்தான ஐம்பது களினதும், அறுபதுகளினதும்" கருத்து வளர்ச்சி(!) எங்கு போய்

ஒளிந்துவிட்டது? அல்லது ஒளிவதற்குக்கூட ஒன்றுமில்லை என்பதுதான் உண்மையோ!

* *

மறுபுறத்தில், படைப்பாளர்களும் விமர்சனக் கருத்துகளை எதிர்கொள்ளப் பயப்படுகின்றனர் போலும்! தமது நூல்களின் விமர்சனக் கூட்டங்களில் பிரச்சினை தராத, பூசிமெழுகக்கூடியவர்களையே பேச்சாளர்களாக - மிகக் கவனமாகத் தெரிகின்றனர். தமக்குச் சாதகமான பேச்சாளர்களின் உரைகள் முடிந்தபிறகு, பார்வையாளர்களின் கருத்துகளிற்கு நேரம் கொடுக்காமல், மிக அவசரமாகக் கூட்டத்தை முடித்துவிடுகின்றனர்!; அது மட்டுமல்லாமல், தமக்குச் சார்பானவர்களிடமே தமது நூல்களைப் பற்றிக் கட்டுரைகள் பெற்று, பத்திரிகைகளிலும் மிகுந்த முக்கியத்துவத்துடன் வெளிவரப்பண்ணுகின்றனர்! சிலவேளை தாம் அணுகிய வருக்கு தமது படைப்புப்பற்றி வேறுவிதமான அபிப்பிராயங்கள் இருப்பதாகத் தெரியவந்தால், புத்தியூர்வமாக அதைத் தவிர்த்தும் விடுகின்றனர். “கருத்துப் போராட்டம், முகம் முறியாத படைப்பாளர் - விமர்சகர் உறவு” என்றெல்லாம் ஒலங்கள் கேட்டபடியுள்ளன. தமிழ்நாட்டை மட்டந்தட்டிக் குரைக்கும் குரைப்புகள் வேறு! ஆனால், கண்முன் தெரியும் யதார்த்தம் என்ன...? நாம் உண்மையில் யதார்த்தவாதிகள்தானா?

* *

இறுதியாக, மல்லிகை ஆண்டுமலரில் (ஆவணி 1982) வந்துள்ள கந்தையா நடேசன் அல்லது தெணியானின் கட்டுரை பற்றி. தர்க்கரீதியற்ற, முரண்பாடுகள் நிறைந்த - ஆனால், ஏதோ பெரிதாகச் சொல்லவருவது போன்ற ஆர்ப்பாட்டத்துடனான - இக்கட்டுரை பற்றி, பெரிதாக அலட்டிக்கொள்ளத் தேவையில்லை. ஒரே ஒரு விடயத்தையே அதிலிருந்து எடுக்கமுடிகிறது; அதாவது, 1960களில் “... இவர்கள் இருவரினதும் (டொமினிக் ஜீவா, டானியல்) தமிழ் இலக்கிய முக்கியத்துவத்தினை ஜீரணிக்க இயலாத பழைமைவாதிகளே முற்போக்கு இலக்கிய எதிர்ப்பினைத் தீவிரமாக முன்வைத்து ‘இழிசனர் இலக்கியம்’ எனச் சாடினர்.” எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் தொடங்கி, “...இந்த (ஜீவாவின்) எதிரிகளும், தனிப்பட்ட குரோதங்களும் காழ்ப்புகளுள்ளவர்களுமே ஜீவா, டானியல் என்பவர்களை இலக்காக வைத்து பொதுவாக இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய அணியை இன்று தாக்கும் மார்க்ஸிஸப்

பண்டிதர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.” என்பதே அதுவாகும். இதன்மூலம் டானியல், ஜீவா என்ற இரண்டு எழுத்தாளர்களின் திறமையையும், முக்கியத்துவத்தையும் சகிக்க முடியாமைதான் முற்போக்கு இலக்கிய அணியினரை எதிர்ப்பதன் காரணமென்ற ‘கோமாளித்தனமான’ கருத்தையே தெனியான் வற்புறுத்து கின்றார். அன்றும் சரி, இன்றும் சரி, இவர்கள் படைப்புத்துறையில் முக்கியமானவர்களே அல்லர்!; ஆனால் இவர்கள் இடைக்கிடை விமர்சிக்கப்படுகின்றனர் என்றால், முற்போக்கு அணியில் மிகப் பலவீனமான அம்சங்களை இவர்களின் எழுத்துகள் கொண்டிருப் பதே காரணமாகும்.

தெனியானின் கருத்தை ஒட்டி - விளக்கத்திற்காக - இரண்டு அம்சங்களை நாம் பார்க்கவேண்டும்.

1. 1960 களிலும் 1970 களிலும் முற்போக்கு எதிரணியின் உண்மையான நிலைமைகள்.

2. டொமினிக் ஜீவாவின் தும், டானியலின் தும் படைப்பு முக்கியத்துவம்.

1960களில் மரபுவாதிகள் நவீன கலை - இலக்கிய வடிவங் களையும், சாதாரண மனிதர்கள் (தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் மட்டுமல்ல) இலக்கியப் பாத்திரங்களாவதையும், அவர்தம் பேச்சுமொழி கையாளப் படுவதனையும் எதிர்த்தார்கள். அவர்களின் பழைமை நோக்கும், இலக்கண வரம்புகளைத் தாண்டி இலக்கியத்தின் உயிர்நிலையைத் தரிசிக்கமுடியா மலட்டுத்தனமும் இதன் காரணங்கள். எல்லாமே தமிழில் உண்டு என்றும் அவர்கள் நம்பிக்கொண்டிருந்தனர் ; இதனால் - நவீன கவிதை, சிறுகதை, நாவல் போன்ற புதிய வடிவங் களை அவர்கள் ஏற்கத் தயாராக இருக்கவில்லை. “உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்ற நோக்கினையும் கொண்டிருந்ததால், சாதாரண மனிதன் இலக்கியத்தில் முக்கியம் பெறுவதையும் பல மாக எதிர்த்தார்கள், ஆக, ‘பிற்போக்குச் சநாதனிகளே’, அடிப்படை மாற்றங்களெதையும் விரும்பாது அன்று எதிர்ப்புக் குரல் கொடுத்தனர்.

எழுபதுகளில், அதிருப்தியாளர்களின் (இவர்களை மார்க்சிசப் பண்டிதர்களென்பது அடிப்படைத் தவறு; நெகிழ்ச்சியே காட்டத் தயாராயில்லாத விமர்சகக் கலாநிதிகள், முற்போக்குக் குழுவினர்தான் உண்மையில் மார்க்சிசப் பண்டிதர்கள். இறுகிப் போன இவர்களிற்கெதிராவே அதிருப்தியாளர் தோன்றினர்) தோற்றத்துக்குக் காரணங்களே வேறு. பிரச்சாரத்தைக் கலையெனச்

சொல்லி வருவதையும், அளவுகோல்களை ஆட்களுக்கேற்றவாறு பாவித்துப் பாராட்டியும், மட்டந்தட்டியும் வருவதான - உண்மையில் நின்று பிறழ்ந்த 'குழு'வாதத்தையும், மனிதாபிமானம் நிறைந்த எழுத்துகளையும் புறமொதுக்கிய அதிதீவிரவாதத்தையும், எழுத்தும் வாழ்க்கையும் முரண்படுதலையும், தேசிய இனப் பிரச்சினையில் கையாளப்பட்ட சந்தர்ப்பவாதங்களையும் எதிர்த்தே இக்குழுவினர் தோற்றம் பெற்றனர்; இன்று வலிமைபெற்றும் வருகின்றனர். ஆழ்ந்த கோட்பாட்டு நிலை மாற்றத்தை அவாவும் - மார்க்சியத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் இச்சக்திகளை வெறும் தனிநபர்களை (அதுவும் கருத்துரீதியாகப் பலவீனமானவர்களை) எதிர்க்கத் தோன்றியவர்களாகத் தெணியான்கூறுவது, நேர்மையானதல்ல!

இரண்டாவது அம்சமான - டொமினிக் ஜீவா, டானியல் ஆகியோரின் படைப்பு முக்கியத்துவம் பற்றிய ஆய்வு சுவையானது தான், ஜீவாவின் ஆரம்பகால எழுத்துகளிற்கு வேறொருவர் சொந்தங்கொண்டாடுவது; பிந்திய படைப்புகளாக வந்த 'பணச்சடங்கு', 'வம்சச்சரடு' போன்ற பிற்போக்குக் கதைகள் (கலையழகை ஒருபுறம் தள்ளிவிட்டும் பார்க்கலாம்!); மேதினக் கூட்டத்தில் 'பிறேஷியர்' முனை குத்துவது போன்ற 'சுவையான சம்பவங்கள்' நிறைந்து - 'குழுதத்'தால் விரும்பிப் பிரசுரிக்கப்பட்ட அனுபவ முத்திரைகள் நூல் ; பாராட்டுகளின் தொகுப்பாயும், 'அசட்டு'த் தனங்களையும் முரண்பாடுகளையும் கொண்டதாயுமுள்ள - 'ஈழத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல்' போன்றவற்றையும்; 'ஈழத்தின் இலக்கிய வரலாறு', 'ஈழத்தின் மார்க்சிம் கோர்க்கி', 'பேராசிரியர் டொமினிக் ஜீவா', 'சரித்திரம் சிருஷ்டிப்பவன்' முதலிய அவரது அசட்டு நம்பிக்கைகளையும் ஒருசேர விமர்சித்தால், அவரது ஆளுமையை நாம் கண்டுபிடிக்கலாம்!

டானியல் ஏற்கெனவே ஓரளவு விமர்சிக்கப்பட்டிருக்கிறார். 'அலை', 'சதங்கை' (இலக்கம் 69), 'செம்பதாகை' (இதழ் 7 - 8, 9) போன்றவற்றிலும், வேறு சில கூட்டங்களிலும் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளார் ; இவற்றுக்குச் சரியான பதில்கள்தான் தரப்படவில்லை. சாதிக் கொடுமைகளைப் பட்டியல்போல் குறித்துத் தந்திருக்கிறார் என்பதுதான், சிலர் இவருக்குக் கொடுக்கும் பாராட்டு. ஆனால், அக்கொடுமைகளைத் தனியான ஆவணமாகத் தந்திருந்தால், நாமும் வரவேற்கலாம்; மற்றும்படி அவரது 'பஞ்சமரை' நாவலென, மயங்க வேண்டியதில்லையே!

◆

அலை

சித்திரை - ஆனி 1982

பயணியின் குறிப்புகள் - 3



கலாநிதி சபா ஜெயராசா

“இவ்வளவு எளிதாக என்னை அவமதிக்கலாம் என்ற தைரியம் உங்களுக்கு இருக்கிறது!” என்றாள் அன்னா.

“அவமதிக்கக்கூடிய சாத்தியம் எங்கு உண்டென்றால், யோக்கியமான ஆண்கள் அல்லது பெண்களுடன் பேசுகையில் அந்தச் சாத்தியம் ஏற்படலாம். ஆனால்,

ஒரு திருடனைப் பார்த்துத் 'திருட்டுப்பயலே'
என்று கூறுவது அவமதிப்பாகாது; காண்கிற
விஷயத்தை அப்படியே சொல்லுவதாகும்"
என்றான் கரீனின்.

- ரோல்ஸ்ரோயின்

'அன்னா கரீனினா' நாவல்

பக். 315

அங்குமிங்குமாய் நடக்கும் இலக்கியக் கூட்டங்களிற்
கெல்லாம் போகிறேன். எழுத்தாளர்களிற் பலர் வாயில் வந்தவற்றை
யெல்லாம் பேசுகின்றனர் ; சிலர் 'வீர வஜனங்களை' முழக்கு
கின்றனர். அதிலும் சோர்வு, விரக்தி, மரணம், புலம்பல்களிற்
கெதிராகவும்; இலக்கியத்தின் சமூகப் பெறுமானம்பற்றியதுமாக So
called 'முற்போக்குவாதி'களின் போர்க்குரல்கள் நீண்ட - மிக
நீண்டகால மெளனத்தின் பின்னர், மேடைகளில் ஒலிக்கத்
தொடங்கியுள்ளன. வார்த்தைகளில் போராட்டமும், நம்பிக்கையும்
இருக்கின்றனதான்! ஆனால் நடைமுறையில், உண்மை - பொய் என
வரும்போது இவர்களிற் பலரின் நிலைப்பாடு எப்படியிருக்கிறது?
குறைந்தபட்சம், வாய்திறந்து பேசவேண்டி ஏற்படும்போதுகூட
மெளனம் சாதிக்கின்றனர்; அல்லது பூசி மெழுகுகின்றனர். இலகு
வான பிரபலத்திற்காகப் பத்திரிகைகளுடனும், சஞ்சிகைகளுடனும்
நல்லுறவைப் பேணுவதற்காய், 'அதிருப்தி தருவன'வற்றை
வசதியாகக் கணக்கிலெடுக்காது விடுகின்றனர். குத்துக்கரணங்கள்
அடிக்கும் சந்தர்ப்பவாதப் பத்திரிகையாளனாக இருந்தாலும்,
விழுந்தடித்தபடி மரியாதையான உறவு வைத்துக்கொள்கின்றனர்.
சாதாரண எழுத்தாளரிலிருந்து இலக்கியத்துறையில் சம்பந்தங்
கொண்டுள்ள பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர், பேராசிரியர்வரை
இச்சீரழிவுகளில் பங்குகொண்டுள்ளனர். உண்மை, சரி என்பவற்றுக்
கான போராட்டம் வெறும் வார்த்தைகளில் மட்டுந்தானா?
எழுதுவதற்கான களமும், பிரபலமும் மட்டுந்தான் இவர்களை
இயக்கும் ஆதார சக்திகளா? மனந்திறந்து துணிவுடன் கருத்துகளை
முன்வைக்கும் சிலரை, ஏன் முகச்சுழிப்புடன் இவர்கள் நோக்க
வேண்டும்? உண்மை கசப்பானதுதான் போலும்!

* *

சுமார் மூன்று மாதங்களின் முன்னர் யாழ். 'ஹான்ட்' கல்வி
நிலையத்தில், சாந்தனின் இரு நூல்கள்பற்றிய விமர்சனக் கூட்ட

மொன்று நடந்தது. படைப்புகளின் பலவீனங்கள்பற்றிப் பேச்சாளர் சிலர் தெரிவித்த கருத்துகளினால், எழுத்தாளர் சாந்தன் சங்கடப் பட்டார் ; அது அவரது பேச்சில் வெளிப்பட்டது. “சொந்தக்காரர், ஊரவர்கள், அலுவலக நண்பர்கள் எல்லாம் வந்துள்ளபோது தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துகள் சங்கடத்தை ஏற்படுத்திவிட்டதாக”ச் சொன்னார். ஏன் சங்கடப்படவேண்டும்? விமர்சனக் கூட்ட மொன்றில் பாராட்டுகளும் குறைபாடுகளுந்தானே வெளிவரும்! பாராட்டை மட்டுமா சாந்தன் விமர்சனத்தில் எதிர்பார்க்கிறார்? கருத்துகள் சங்கடத்தை ஏற்படுத்துமென்றால், இலக்கியத்தில் அவ்வளவு அக்கறையில்லாத “ஊரவர்களையும், சொந்தக்காரர்களையும், அலுவலக நண்பர்களையும்” அழைக்காமல் விட்டு விடலாமே! இச்சங்கடத்தின் தொடர்ச்சியாக, “பத்துப் பதினைந்து வருடங்கள் சென்றபின்னர்தான் ஒரு படைப்பிற்குச் சரியான விமர்சனம் வரும்” என்ற கருத்தையும் சொன்னர், அப்படியானால் அன்று வைத்த விமர்சனக் கூட்டமே அர்த்தமற்றதாகிவிடுமே! ; பத்துப் பதினைந்து வருடங்களின் பின்னர் அல்லவா கூட்டம் வைக்கவேண்டும்? பத்துப் பதினைந்து வருடங்களின் பின்னர்தான் சரியான விமர்சனம் வெளிவந்து பயன் தருமானால், ‘இன்றைய பிரச்சினைகளை’ இலக்கியத்தில் எழுதி என்ன பிரயோசனம்?

இக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்த கலாநிதி சபா. ஜெயராசா, 1970 இலேயே தேசிய இனப் பிரச்சினையைக் கையாண்ட ‘முற்போக்கு - கொம்யூனிஸ்ட் எழுத்தாளராக’ச் சாந்தனைக் குறிப்பிட்டுப் பெருமிதப்பட்டார். இது, ஒருவரது பேச்சில் கேள்விகிடமாக்கப்பட்டது. உண்மையில், 1975 இல் சாந்தன் எழுதிய குறித்த சிறுகதையின் பலவீனங்கள் பற்றி, அவர் விளக்கினார்; அது ‘மல்லிகை’யில் வெளிவந்தபின்னர், “சாந்தனை அம்பலப்படுத்தவே அதை வெளியிட்டதாக” அதன் ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா குறிப்பிட்டுள்ளதையும் தெரிவித்தார். வெறுமனே அடைமொழி சூட்டும் சபா. ஜெயராசா இதைச் சரியாக எதிர்கொள்ளவில்லை ; அது அவரது வழக்கமுங்கூட! ஆனால் பல்வேறு கண்ணோட்டங் கொண்ட பார்வையாளர்கள் சமூகம் தந்திருந்தும், இரண்டொரு வரைத் தவிர யாரும் கலந்துரையாடலிற் பங்குகொள்ளாத குறையை அதே நபர் சுட்டிக் காட்டியபோது, “அது ஒரு குறையே அல்ல. உடனடித் துலங்கல், பிந்திய துலங்கல் என இருவகையுண்டு” என்று, கல்வி உளவியற் கருத்தைப் போட்டுத் தன் ‘மேதைமை’யைக்(!) காட்டமட்டும், அவர் தவறவில்லை! இது அசட்டுத்தனமான சமாளிப்பு. வந்திருந்த

இலக்கியகாரருக்குத் தத்தம் நிலைப்பாடு சார்ந்து ஒரு கருத்து நிச்சயம் இருக்கும். கூட்ட அமைப்பாளர்கள், இலக்கியம் சார்ந்த எக்கருத்தையும் தெரிவிக்கலாம் ; இது ஒரு வழமையான கூட்டம் அல்ல என்றும் தெரிவித்திருந்தனர். இந்த நிலையில், வந்திருந்தவர்கள் பேசப்பட்டவற்றுக்குச் சார்பாகவோ மாறுபாடாகவோ, அல்லது பொதுவான இலக்கியப் பிரச்சினைகள் பற்றியதாகவோ இருக்கக்கூடிய தமது கருத்துகளை வெளிப்படையாகச் சொல்லத் தவறுவார்களானால் - தமது கருத்துகளை உறுதியாக முன்வைக்கும் திறனின்மை, மாற்றுக் கருத்துகளிற்கு முகங்கொடுப்பதில் தயக்கம், பிரச்சினைகளிற்குள் மாட்டுப்படாது எல்லோரிற்கும் 'நல்லபிள்ளை'யாக நடிக்கும் மனோபாவம் எனக் காரணம் ஏதோ இருக்கும். எப்படியாக இருந்தாலும், அது எமது இலக்கிய சமூகத்தின் நோய்க்கூறான நிலைமையையே வெளிக் காட்டுவதாக அமையும். இதைச் சரியாகப் பார்க்காமல், 'சோதனைக்குப் படித்த' ஏதோ ஒன்றைச் சொல்லித் திகைக்கவைக்க முயல்வது, 'அதிர்ச்சிதரும் பான்மை'யில் விளக்கமின்றி அவர் கட்டுரை எழுதுவது போலத்தான், உள்ளது!

* *

26.12.85 இல் சோ. கிருஷ்ணராஜா சிறப்புரையாற்றிய மு. எ . சங்கக் கூட்டத்தின் இறுதியில், சாந்தன் நன்றியுரை ஆற்றுகையில், "... எழுத்தாளன் என்னத்தை எழுதவேண்டுமென்று இங்கு கேட்கப்பட்டது. எது செலாவணியாகுமென்று பார்த்து எழுத்தாளன் எழுதுவான்" என்று சொன்னபோது, பின்னாலிருந்து ஒரு சிரிப்பு எழுந்தது. சாந்தன் (ஓர் அசட்டுச் சமாளிப்புடன்), "நான் வியாபாரரீதியாகச் சொல்லவில்லை. ஒரு நல்ல எழுத்தாளன் ஆத்ம திருப்திக்காகத்தான் எழுதுவான்" என்றார். ஆத்ம திருப்திக்காகத்தான் எழுதுவான் என்ற வரி கவனத்திற்குரியது!; கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, சபா. ஜெயராசா ஆகிய 'முற்போக்குவாதி'களிற்கு இதைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

கூட்டங்களில் நிகழ்த்தப்படும் பேச்சுகள் பிழையான முறையில் பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கப்படுதல், சமீபத்தில் அதிகரித்து வருகிறது. இக்கூட்டம்பற்றிச் சாந்தன், sorry 'வண்ணன்' 5.1.86 ஈழமுரசில் எழுதியிருப்பதிலும் இது நிகழ்ந்துள்ளது. தனது கருத்துகளிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில் அவர் மிகவும் அக்கறை காட்டியிருப்பதைப் பரவாய்பண்ணாமல் விட்டுவிடலாம்தான்; ஆனால், மற்றையவர்களின் கருத்துகளைச் சரியாகக் கொடுப்பதில் அக்கறை காட்டாததை, விட்டுவிடலாமா?

"மார்க்சிஸ விளக்கம் தோற்றப்பாட்டு வாதம் போன்றதே" என்று யேசு

ராசா கூறியதாக வந்திருப்பது, “கிருஷ்ணராஜாவின் விளக்கத்தின்படி பார்த்தால், மார்க்சிஸம் தோற்றப்பட்டு வாதம் போன்றதே” என்றிருக்க வேண்டும். “புதிய தலைமுறைக் கவிஞர்களிடமுள்ள ‘ஆன்மவலு’ எமக்கில்லை” எனத் தந்திருப்பதும், தவறானது. அது, “போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ள இளைஞர்களிற் பலர் தற்போது கவிதை எழுதுகின்றனர். அவர்களது ஆன்ம வலுவின் முன்னால் எழுத்தாளர்களாகிய நாம் குறைந்தவர்களே. என்னையும் சேர்த்துத்தான் சொல்கிறேன்” என்றிருத்தலே சரியானது. அக்கறையினத் தினாலோ அல்லது வேண்டுமென்றோ, கருத்துகள் இவ்வாறு பிழையாகத் தரப்படுவது தேவையற்ற சிக்கல்களையும், சக்தி விரயத்தையுமே ஏற்படுத்துகின்றது.

இதே கூட்டத்தில் பேசுகையில், கலாநிதி சபா. ஜெயராசா வும் இவ்வாறான தவறைச் செய்தார். சிறப்புரையாற்றிய சோ. கிருஷ்ணராஜா தனது பேச்சில், “எல்லாப் படைப்புகளிலும் ஒரு வர்க்கநோக்கு இருக்கும்” என்று கூறியது தொடர்பாக யேசுராசா கருத்துரைக்கையில், “எல்லாப் படைப்புகளிலும் கறாராக அதைப் பார்க்க முடியாது. அவ்வாறானால், கிரேக்க துன்பியல் நாடகங்களையும், ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களையும் மார்க்ஸ் எவ்வாறு இரசித்தார்? மாயாகோவ்ஸ்கியை விடவும் நிலப்பிரபுத்துவக் காலகட்ட, புஷ்கினையும்; ரோல்ஸ்ரோயையும் லெனின் எவ்வாறு இரசித்தார்?” எனக் கேட்டார். பின்னர் கருத்துத் தெரிவித்த சபா. ஜெயராசா “புஷ்கினை லெனின் இரசித்ததற்காக அவரை முதலாளித்துவவாதி என்று யேசுராசா சொன்னார். மார்க்ஸ் கிரேக்க துன்பியல் நாடகங்களை இரசித்ததற்காக அவரை மார்க்சிய விரோதி என்று சொன்னார்” என்று, ‘தலைகீழாகக்’ குறிப்பிட்டார். ஒருவர் கூறுவதைச் சரியாகக் கிரகிக்கக்கூட முடியாத இந்தக் ‘கலாநிதி’ யால், எப்படி ஒழுங்காகக் கருத்துகளைத் தெரிவிக்க முடியும்?

இவ்விரு கூட்டங்கள் தொடர்பாகத்தான், ஜனவரி 1986 ‘மல்லிகை’ தலையங்கத்தில், டொமினிக் ஜீவா பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார் :

“இலக்கியக் கூட்டங்களில் கலந்துகொள்ளும் ஒருசிலர் வேண்டுமென்றே - திட்டமிட்டே - அக்கூட்டத்தை ஒழுங்குசெய்த நோக்கத்தைத் திசைதிருப்பி, தமது சொந்த மனக்குரோதங்களையும், மன முறிவுகளையும் கருத்து என்ற போர்வையைப் போர்த்திக் குழப்பியடிக்கப் பார்க்கின்றனர்... கருத்து என்ற கேடயத்தைத் தாங்கிப் பிடித்த சிலர் இலக்கியக் காடைத் தனம் புரியவும் முனைகின்றனர்... இப்படியானவர்களைச் சரிவர இனங்கண்டு பொதுவாழ்விலிருந்து இவர்களை ஒதுக்கிவைக்க வேண்டியது தரமான இலக்கியச் சுவைஞர்களின் பாரிய கடமையாகும்.” (அழுத்தம் என்னுடையது).

‘சிலர்’ என்று அவர் குறிப்பிட்டாலும் அவர் கருதுவது, ஒருவரைத்தான். ‘ஜே. ஜே. : சில குறிப்புகள்’ நாவலில் ‘ஜே. ஜே.’ சொல்வது எனது நினைவுக்கு வருகிறது: “...நீ லெனின் இல்லை; கருநாகப்பள்ளி பாச்சுபிள்ளைதான்” என்று சொன்னேன். அன்றிலிருந்து அவன் என்னுடைய ஜென்ம விரோதியாகிவிட்டான். இப்போது அவன் எழுத்திலும் பேச்சிலும் ‘சிலர்’ ‘சிலர்’ என்று சொல்லி (சிலர் இவ்வாறு சொல்லி வருகிறார்கள்; சிலர் இவ்வாறு எழுதி வருகிறார்கள் என்றவாறு) திட்டுவதெல்லாம் என்னைத்தான். திருச்சூர் ஓரியன்ட் புத்தகக் கடையில் நான் அவனை அகஸ்மாத்தாகச் சந்தித்தபோது ‘ஒருமைக்கு எதற்குப் பன்மையைப் பயன் படுத்துகிறாய்?’ என்று கேட்டேன். அவனுக்கு மிதமிஞ்சிய கோபம் வந்துவிட்டது. ‘ஆறு மாதங்களுக்குள் சரித்திரத்தில் உன் பெயர் இல்லாமல் ஆக்கிவிடுவேன்’ என்று சவால்விட்டுச் சென்றான்.’

- பக். 95

டொமினிக் ஜீவா, ‘நம்ம ஊரு பாச்சுபிள்ளை’தான்! கூட்டத்தை யாரோ குழப்பியடித்திருந்தும்(?), அதுபற்றிய விபரத்தை வெளிப் படையாக எழுதாமலிருப்பதற்குக் காரணம், அவரது நோஞ்சான்தன மாய்த்தான் இருக்கவேண்டும். உண்மையில், இத்தகைய கூட்டங்களிற் பேசப்படும் ‘சீரியஸான விடயங்கள்’ ஜீவாவுக்குப் புரிவதே யில்லை. அதனால்தான் அவர் வாயை மூடிக்கொண்டிருப்பதும் வழக்கம். தான் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களைப் பற்றி வரும்போது கூட மௌனம். வாயைத் திறந்தால், மேலும் ‘வண்டவாளங்கள்’ வெளிவந்து விடுமோ என்றும் பயம். இதனால்தான் திறந்த மனதுடன் சிலர் கருத்துகளை முன்வைப்பது, அவருக்கு இலக்கியக் கடைத்தனமாகப் படுகிறது(‘ஜீவா குழுவினர்’ முன்பு செய்ததுபோல் அந்தச் ‘சிலர்’, ‘கூழ்முட்டை எறிந்ததாகவும்’ தெரியவில்லை!). பொது வாழ்விலிருந்து அவர்களை ஒதுக்கிவைக்குமாறும் சொல்கிறார். சமுதாயத்தில் ‘தீண்டாமை’ கூடாது; இலக்கியத்துறையில் மட்டும் ‘தீண்டாமை’ கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டுமென, இவர் சொல்கிறாரா? “துப்பாக்கிப் பயிற்சியை ஆறு மாதங்களில் பெற்றுவிடலாம். ஆனால், பேனா பிடிப்பது கடினம்” (இத்தனை வருடங்களாகியும் இவர், பேனாவை ‘ஒழுங்காக’ப் பிடிக்கிறதாகத் தெரியவில்லைத்தான்!) என்று, சமீபத்திய கூட்டமொன்றில் கூறியிருக்கிறார். கடந்த ‘மல்லிகை ஆண்டுமலர்’க் கூட்டத்தில், ‘வெடிச்சத்தங் கேட்டதும் சனங்களும், வாகனங்களும் பெரிய கடைப் பக்கமிருந்து வடக்குப் பக்கமாக மல்லிகைக் கந்தோரைத் தாண்டி ஓட, தான்மட்டும் பெரியகடையை நோக்கிச் செல்லுவதாகவும், ஏனென்றால் இந்த மண் படுகிற

அ. யேசுராசா • 317

துன்பங்களைத் தானும் படவேண்டுமென்பதற்காக' என்றும் சொன்னார். இத்தகைய 'கோமாளித்தனங்களிற்கு' ஓர் எல்லையே இல்லையா? மல்லிகையின் வாசகர்கள், எழுத்தாளர்கள் எவ்வாறு இவற்றைச் சகித்துக் கொள்கிறார்கள்?

* *

சமீபத்தில் 'யாழ். இலக்கிய வட்டம்' நடத்திய கூட்டமொன்றில் கவிஞர் இ. முருகையன், சிறப்புரையாற்றினார். தலைப்பு 'இன்றைய இலக்கியம்.' ஒன்றரை மணித்தியாலங்களாக 'இலக்கியம்' பற்றிப் பேசினார்; ஆனால் அதில் இன்றைய இலக்கியம் - அதன் தன்மைகள், முக்கியபோக்குகள், சிறப்பான ஆளுமைகள், பிரச்சினைகள் - என ஒன்றும் வரவேயில்லை. வெறும் இலக்கியத்தைப் பற்றியதாக மட்டும் அது இருந்தது. செ. யோகராசா இதுபற்றிக் கேள்வி எழுப்பினார். வேறு ஒருவரும் பேச்சின் ஏமாற்றம் பற்றியும், இன்றைய பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தும் படைப்புகளை வெளிக்கொண்டு வருவதிலுள்ள சிக்கல்களை 'உரியவர்களு'டன் தொடர்பு கொள்வதன்மூலம் நீக்கலாம் என்பது பற்றியும், குறிப்பிட்டார். தாயகம் சஞ்சிகையைச் சேர்ந்த சோ. தேவராசா என்பவர், "இன்றைய இலக்கியம் என்றால் அது 'ஒன்றைத்தான்' சொல்லவேண்டுமென்று யாரும் கட்டளை போடமுடியாது. இத்தகைய சர்வாதிகாரம் நீடிக்காது. 'உரியவர்களை' அணுகவேண்டுமாம்! உரியவர்களிற்குப் பக்கத்தில் தாங்கள் நிற்கிறார்கள் என்ற நினைப்பில் சிலர் சொல்லலாம்" என, 'எதைஎதையோ' மனதில் வைத்துக் கிண்டலாகவே பேசினார். இன்றைய இலக்கியத்திலிருந்து 'இன்றைய முக்கிய பிரச்சினை'களைத் தவிர்த்துவிடும் முயற்சியே, அவரது பேச்சின் அடிப்படை. இவர்களது அரசியற் பின்னணிகளைத் தெரிந்தவர்களிற்கு, இது ஆச்சரியமூட்டாது. அவரது பேச்சின் தவறான தன்மைகள் பற்றியும், 'தாயகம்', 'செம்பதாகை' போன்றவற்றில் தேசிய இனப் பிரச்சினை தொடர்பான பிற்போக்குப் படைப்புகள் பல வருவது பற்றியும், குறிப்பாகப் போராளிகளைக் கிண்டல் பண்ணும் 'முனைப்பும் முதிர்ச்சியும்' (தாயகம்-12) என்ற கவிதையின் பிற்போக்குத் தன்மைபற்றியும் முன்னையவரினால், உடன் சபையோரிற் குச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. தாயகம், செம்பதாகை, புதியபூமி போன்றவற்றில் 'எமது போராட்டங்கள் தொடர்பாக' பிற்போக்கான விடயங்கள் பல வந்துகொண்டுள்ளன. சீனாவுக்கும், சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கும் வால் பிடிப்பதுதான், இவர்களின் முக்கிய செயற்பாடு. எமது மக்களின் போராட்டத்தில் சீனாவின் துரோகத்தனமான நிலைப்பாடுபற்றி - ஒடுக்கும்

இனவெறி அரசைப் பலப்படுத்த ஆயுதங்கள் வழங்குவதுபற்றி, மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றிய ஐ.நா.சபைக் குழு விவாதங்களில் இலங்கையை ஆதரிப்பது பற்றியெல்லாம் - அக்கறைப்படாதவர்கள் தான் இந்தக் கும்பலைச் சேர்ந்தவர்கள். அதனால்தான் இவைபற்றி ஒரு கண்டனமுமில்லை. இந்தச் சீனப் புத்தக வியாபாரிகள் - கலாசாரப் புரட்சியின்போது 'கோமாளித் தொப்பி' போட்டு, 'டெங் ஷியாவோ பிங்' பரிகசிக்கப்பட்ட செய்திகளைத் தாங்கிவந்த சஞ்சிகைகளையும் விற்று, இன்று அதே 'டெங் ஷியாவோ பிங்'கை மகத்தான தலைவராகத் துதிபாடும் சஞ்சிகைகளையும் விற்றுப் பணம் பண்ணும் இந்த வியாபாரிகள் - உண்மையின் பக்கம் எப்படி வருவார்கள்?

இக்கும்பலைச் சேர்ந்த 'சிறிமாவோயிஸ்டர்' நுகளில் ஒருவரான சி. சிவசேகரம், 'ஈழமுரசு' சில் எழுதியுள்ள மரணத்துள் வாழ்வோம் நூலைப்பற்றிய கட்டுரையிலும், இதைக் காணலாம். அந்த நூல் பேசும் அரசியல் உள்ளடக்கத்தைக் கவனமாக மறைத்துவிட்டு, வெறும் உருவவாதியைப்போல் சில கவிதைகளின் அமைப்பு, சொற்பிரயோகங்கள் என்பவற்றில் பலவீனங்களைக் காண அவர் 'அந்தரப்பட்டு' இருக்கிறார்; 'சர்க்கரை எனத் தோற்றந்தந்தபோதும் அது மண்ணாங்கட்டி தான்' என்றும் பிரச்சாரப்படுத்தப் பார்க்கிறார். ஆனால், அரசியல் சார்ந்து அதுபெறும் முக்கியத்துவத்தையும், இலக்கியநிலை சார்ந்து அது தமிழிற்கு வழங்கும் 'புதுப் பரிமாண'த்தினையும் (ஆபிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்கப் போராட்டப் படைப்புகள் போன்று) சமநிலை நோக்குடையோர், சரியாகக் காண்பார்கள்.

* *

'ஈழமுரசு' நிறுவனம் வெளியிடும் 'அமிர்த கங்கை'யின் இரண்டாவது இதழின் 17 ஆம் பக்கத்தில் ஒரு துணுக்கும், கடைசிப் பக்கத்தில் அரைப்பக்கக் குறிப்பொன்றும் காணப்படுகின்றன; இரண்டுமே 'பாலியல் வக்கரிப்புகளை' நியாயப்படுத்துகின்றன! குமுதம், ஆனந்தவிகடன் போன்றவற்றில்கூட இத்தகைய கீழ்த்தரமான குறிப்புகள் வருமோ தெரியவில்லை! வேடிக்கை என்னவென்றால், 'போராட்ட இலக்கியங்களை' அவாவித்தான், இந்த இதழின் தலையங்கம் எழுதப்பட்டுள்ளது. போராட்டத்தையும், Sex ஐயும் காசாக்கப் பார்க்கும் 'யாவாரப் புத்தி'யல்லவா இங்கு வெளிப்பட்டு விட்டது; 'யாவார நிறுவனங்கள்' - 'யாவாரத்தில்' கண்ணுங் கருத்துமாய்த்தான் இருக்கின்றன!

◆
அலை

சித்திரை 1986

அ. யேசுராசா • 319

55

பயணியின் குறிப்புகள் - 4



போராட்டங்கள்

அலைகளின் தலைகள்
கரையினில்
மோதும்...
உடையும்
சிதறும்
சேரும்

விழும் எழும்,

மீண்டும்

மோதுதற்காக!

- சுந்தர பாண்டியன்

‘ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் இதுவரை இல்லாத புதுமை நிகழ்ச்சி’ (நெல்லை க.பேரன் - ‘ஈழநாடு’, 20.7.86) என்றும்; “இது போன்ற ஒரு நிகழ்ச்சி யாழ்ப்பாண இலக்கிய வரலாற்றில் முன்பு நடைபெற்றதில்லை.’ (ரஸஞானி - வீரகேசரி, 13-7-86) என்றும் விதந்தோதப்படும் ‘எழுத்தாளர்களின் ஒன்றுகூடல்’ நிகழ்ச்சி, இன்றைய நெருக்கடியான சூழலில் எப்படி இருந்திருக்குமென நினைக்கிறீர்கள்? அந்திகளுக்கெதிரான கண்டனங்களோடு, மக்களிடையே மேலும் விழிப்பைத் தூண்டுவதாகவோ; துன்பப்பட்டவர்கள் - அகதிகளிற்கு ஓரளவாயினும் ஒத்தாசை புரிவதாகவோ அமைந்திருக்குமென நீங்கள் நினைத்தால், ஏமாந்துதான் போவீர்கள். ‘மல்லிகைப் பந்தலின்’ கீழ் நிகழ்ந்த இந்த ஒன்றுகூடல், “இலக்கியமே கதைக்காத இலக்கியக்காரரின் ஒன்றுகூடலாம்!” (இது என்ன அபத்தமென்று என்னிடம் கேட்கவேண்டாம்).

இந்த ஒன்றுகூடலை ஆரம்பித்துவைத்துப் பேசிய அதன் அமைப்பாளரான டொமினிக் ஜீவா, (எழுத்தாளர்கள்) “... தங்கள் முகமூடிகளைக் களைந்துவிட்டு நிஜ முகங்களுடன் உறவாடவும், மகிழ்ச்சிகரமாகப் பொழுதுபோக்கவுமே இந்த முகாம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது” என்று, சொன்னார். இதன்மூலம் தனக்கும், தான் அழைத்து வருகை தந்துள்ள எழுத்தாளர்கள் பலரிற்கும் முகமூடிகள் இருப்பதை, இவர் ஏற்றுக்கொள்கிறார்! (கவிஞர் சு. வில்வரத்தினத்தின் ‘காற்றுள்ள போதே...’ கவிதை எனக்கு நினைவிற்கு வருகிறது). குலுக்கலில் எடுக்கப்படும் துண்டுகளில் குறிக்கப்பட்டிருப்பவற்றைச் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் மறுக்காமல் செய்துகாட்ட வேண்டுமென்பது, அங்கு ஒரு முக்கிய நிபந்தனையாம். சரி, முகமூடிகளைக் களைந்தபின் அங்கு என்ன நடந்தது? நெல்லை க. பேரனின் கட்டுரையின்படி: “டொமினிக் ஜீவா ‘செக்ஸ் ஜோக்’ சொல்லி எல்லோரையும் சிரிக்க வைத்தார் ; ஈழமுரசு ஆசிரியர் எஸ். திருச்செல்வமும் செக்ஸ் ஜோக் ஒன்றைச் சொல்லிக் குலுங்கக்குலுங்கச் சிரிக்கவைத்தார்; வீரகேசரியின் பிரதம ஆசிரியர் சிவநேசச்செல்வர், ‘இருந்து இருந்து எழும்பினார்’ (இந்த மூவரும் இனிமேல், ‘ராக்கிங்’ கைக் கண்டித்துத் தலையங்கம் எழுதினால், கேலிக்கூத்தாகத்தான் இருக்கும்); முற்போக்கு

எழுத்தாளர் சங்க யாழ். கிளைத் தலைவரும், நாவலர் சபைச் செயலாளருமான நா. சோமகாந்தன், கொழும்பில் பஸ் பயணத்தின் போது தனக்கு ஏற்பட்ட உரசல் அனுபவம் ஒன்றைச் சுவையாகச் சொன்னார்; தெணியானிடம் இப்போது என்ன நினைக்கிறீர்கள் என்று கேட்கப்பட்டபோது, ‘சோமகாந்தன் பஸ்ஸில் இருந்த இடத்தில் நான் இருந்திருந்தால்...’ என்று நினைப்பதாகச் சொன்னார்.”

சரி. ‘காற்றுள்ளபோதே...’ கவிதை வரிகள் சிலவற்றுடன், இதை முடிக்க எண்ணுகிறேன்.

“வேறென்ன?

முன் கழற்றிவைத்துப்போன முகமுடிகள் வீட்டுக் கோடியுள் பக்குவமாய்க் கொளுவிக் கிடக்கிறது பின்னொருகால் திருப்பியும் அணிந்துகொள்ளத் தேவைப்படுமென்ற உங்கள் தீர்க்கதரிசனம் வாழ்க... வாழ்க...!”

பிற்குறிப்பு:

1986, ஜூலை ‘மல்லிகை’யில் வெளியாகியுள்ள நெல்லை க. பேரனின் பிறிதொரு கட்டுரையில், டொமினிக் ஜீவா சொன்ன ‘செக்ஸ் ஜோக்’ பழைய ஜோக் ஆகவும்; ‘ஈழமுரசு’ ஆசிரியர் சொன்ன ‘செக்ஸ் ஜோக்’, புதிய ஜோக் ஆகவும்; சோமகாந்தனின் ‘உரசல் அனுபவம்’, பஸ் பிரயாணத்தின்போது ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் ஆகவும், டொமினிக் ஜீவாவினால் சொற்கள் மாற்றப்பட்டுப் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; ‘மல்லிகை’யின் ‘பத்திரிகா தர்மம்’, வாழ்க!

**

20.4.86 இல் நல்லூர் ‘இந்து விடுதி’யில், டானியலிற்கான அஞ்சலிக் கூட்டமொன்று நடந்தது. தலைமைதாங்கிய நீர்வை பொன்னையன் உரையாற்றுகையில்; “...அவரது (டானியலது) இலக்கியங்களைத் தூற்றிய பலர், இப்போது அவர் இறந்த பிறகு - பத்திரிகைகளில் பெயர் வரவேண்டுமென்பதற்காகவும், வேறு காரணங்களுக்காகவும் புகழ்ந்து பேசுகிறார்கள்” என்று குறைப்பட்டார்! வேடிக்கை என்னவென்றால், டானியலின் ‘பஞ்சமர்’ முதலாம் பாகம் வெளிவந்த சிறிது காலத்தின் பின்னர், அதைப்பற்றிக் க. கைலாசபதி எழுதிய கட்டுரையொன்று, ‘பஞ்சப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் பேரோவியம்’ என்ற தலைப்பில், தினகரன் வாரமஞ்சரியில் வெளியாகியபோது, கைலாசபதியை நேரிற் சந்தித்து, இதே நீர்வை பொன்னையன்



பெனடிக்ற் பாலன்

கோபத்துடன் கேட்டாராம்: “சொல்லுங்க... உண்மையில நீங்கள் நாவலைப் படிச்சிற்றுத்தான் இதை எழுதினீங்களா?”

எழுத்தாளர் பெனடிக்ற் பாலன் பேசுகையிலும், டானியலது மறைவை, ‘எழுத்துத் துறைக்கு மாபெரும் இழப்பென்றும், இப்போதைக்கு இந்த இடைவெளியை எவரும் நிரப்ப முடியாது’ என்றும் சொன்னார். டானியலின் எழுத்துகளை (‘பஞ்சமர்’ உட்பட) எப்போதும் நேர்ப்பேச்சில் கிண்டல்பண்ணி வந்தவர்தான் இந்த பெனடிக்ற் பாலன் என்பது, அவருடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களிற்குத் தெரியும். இவ்விருவரின தும் பேச்சுகளில் தென்படுவது ‘முற்போக்குவாதமா?’ அல்லது ‘சந்தர்ப்பவாதமா?’ என்பதை, ஒரு புறம் வைத்துவிடுகிறேன்.

‘இலக்கிய உலகில் சிலரால் பேசப்படும் வறட்டுத்தனம், வறட்டுவாதிகள் என்பனதான் என்ன?’ எனவும், பெனடிக்ற் பாலன் ரொம்பவும் எள்ளலாய் அங்கு கேட்டிருக்கிறார்.

இருபது வருடங்களாக எழுத்துத் துறையில் இருப்பவருக்கு இன்னமும் இவை தெரியாமலிருப்பது, ஆச்சரியமானதுதான். ஐயா! ‘எழுபதுகளில்’ மாதாமாதம் ‘தொழிற்சாலை உற்பத்திகள்’ போல் - குமரன் இதழ்களில் தாங்கள் எழுதியிருப்பவற்றிலும், எந்தவித வாழ்வியல் அனுபவமும், வியட்நாம் போராட்டத்திற்காகச் சுடச்சுடத் ‘தயாரித்த’, ‘அம்மா நான் அதைக் கொல்லப்போறன்’ என்பதிலும், பலஸ்தீனப் போராட்டத்திற்காகத் ‘தயாரித்த’ ‘பலஸ்தீனம் என்னை அழைக்கிறது’ என்ற குறுநாவலிலும், தென்படு பவைதான் என்ன? சொற்பாதம் என்ற பெயரில் சமீபகாலமாய்க் கிறுக்குகிறீர்களே அதில் கவித்துவமா தெரிகிறது? சரி, நீங்கள் எழுதி முன்பு ‘வீரகேசரி’யில் வந்த ‘ஒருவனும் இன்னொரு மனிதனும்’ (பெயரில் சின்ன வித்தியாசம் இருக்கலாம் - நினைவிலிருந்துதான்

குறிப்பிடுகிறேன்) என்ற சிறுகதையைப் பார்ப்போம் : இரவு நேரம் காரொன்று வருகிறது. தனது உடுப்பைக் களைந்து மரத்தடியில் மறைத்து வைத்துவிட்டு, நிர்வாணமாய்க் கையில் கத்தியுடன் நிற்கும் ஓர் ஏழை காரை மறிக்கிறான். காரில் உள்ள பணக்காரனும் அவனும், ஒரே தெருவில்தான் வசிக்கின்றனர். கத்தியைக் காட்டியபடி, ‘எப்போதாவது அவன் தன்னுடன் கதைத்திருக்கிறானா? தன்னை மனிதனாக மதித்திருக்கிறானா? ஒரு தடவையாவது காரில் ஏற்றிச் சென்றிருக்கிறானா?’ என்றெல்லாம் கேட்டு, வெருட்டுகிறான். பணக்காரன் தன்னிடம் இருப்பதையெல்லாம் தருவதாகவும், தன்னை உயிருடன் விட்டுவிடும்படியும் பயத்துடன் கெஞ்சுகிறான். அவன், ‘தான் மனிதன் என்றும், அவனைக் கொல்லப் போவதில்லையென்றும், இனிமேலாவது ஏழைகளை மதிக்கவேண்டுமெனவும்’ சொல்லிப் போகவிடுகிறான். இந்தக் கதையில் தென்படுவது வறட்டுத்தனம் அல்லாது வேறு என்னதானாம் ஐயா?

சமீபத்தில் மறைந்த கே. ஜி. அமரதாஸவிற்கு அஞ்சலி செலுத்துமுகமாய், ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ ஆதரவில், ஒரு கூட்டம் யாழ். நகரில் நடைபெற்றது. தமிழ் இலக்கியத்தின்பால் அவர் மிகுந்த பற்றுக்கொண்டவர் எனச் சொல்லப்பட்டது; அதில் உண்மை இருக்கலாம். சில தமிழ்ச் சிறுகதைகளைச் சிங்களத்திலும் அவர் மொழிபெயர்த்துள்ளார். சிங்களவர் என்பதற்காக, பாராட்டத்தக்க செயற்பாடுகள்கொண்ட ஒருவரைப் பாராட்டக் கூடாது என்று, யாரும் சொல்ல முடியாது. அதேவேளை, மிகை மதிப்பீடு செய்வதையும் அங்கீகரிக்க முடியாது (சரத் முத்தெட்டுவே கமவிற்கு ‘மிகையான மதிப்பே’ சமீபத்தில் வழங்கப்பட்டது!).

‘அலை’யின் முதலாவது இதழில் (கார்த்திகை-1975), ‘காலி சாஹித்திய விழாவும் தமிழும்’ என்ற உப தலையங்கத்தில், பின்வரும் குறிப்பு வருகிறது : “பரிசு பெற்றவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள சான்றிதழ்களும் தனிச் சிங்களத்திலேயே அச்சிடப்பட்டுள்ளன. அமரதாசு என்ற நல்ல மனிதரின் நல்லெண்ணத்தினால் ஐந்து ஆறு வரிகள் தமிழில் கையினால் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவரின் நல்லெண்ணத்திற்கு ‘அலை’ நன்றி தெரிவிக்கின்ற அதே நேரம், எந்தவொரு தனிமனிதரதும் நல்லெண்ணத்தில் தங்கிநிற்காமலேயே தமிழில் அச்சிடப்பட்ட சான்றிதழ்களைப் பெற தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுக்கு உள்ள உரிமையை, சாஹித்திய மண்டலம்

உணர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும்
விரும்புகிறது.”

அமரதாச பிற்காலத்தில், கலா
சாரத் திணைக்களப் பிரதிப் பணிப்பாளரா
கக் கடமையாற்றினார். இக்காலங்களில்
தமிழின் மீதும், தமிழர்களின் மீதும் கலா
சாரத் திணைக்களம் பல்வேறு வகையில்
பாரபட்சத்தைக் காட்டிவந்துள்ளபோதும்,
அவர் அவற்றைத் தடுக்கவில்லை. சமீபகால
நிகழ்வுகள் சிலவற்றினால், ‘இனவாதப்
புகை மூட்டத்திற் சிக்கிக்’ குழப்பமுற்
றிருந்தாரெனவும், தெரியவருகிறது.

ஊசிப்போன ‘தேசிய ஒருமைப்
பாடு’ சுலோகத்தை இங்கு மீண்டும்
பிரச்சாரப்படுத்த, சமீபகாலத்தில் சிலர்
‘அந்தரப்படுவது’ தெரிகிறது. சிங்கள
இலக்கியக்காரரில் அக்கறை காட்டுவதை
‘முற்போக்கு’ எனக் கருதுபவர்கள், ஒடுக்கு
முறைக்கு உள்ளாகும் தமிழ்க் கலைஞர்கள் -
பத்திரிகையாளர்கள் பற்றி மெளனமே
சாதிப்பது, மிகக் கேவலமானதாகும். முன்பு
மு. நித்தியானந்தனும், நிர்மலாவும்
பாதிப்புற்றபோது - ‘முற்போக்கு எழுத்
தாளர் சங்க’மும், ‘மல்லிகை’யும் வெட்கங்
கெட்ட முறையில் மெளனமாயே இருந்தன ;
தற்போதும், ‘பூஸா’வில் தடுத்துவைக்கப்
பட்டிருக்கும் ‘ஈழநாடு’ பத்திரிகையின்
கொழும்பு நிருபர் இ. கந்தசாமிபற்றி,
மெளனமே காட்டுகின்றன! ◆

அலை

புரட்டாதி 1986

பயணியின் குறிப்புகள் - 5



“நிமிர்ந்த நேர்மையுள்ள மனிதர்கள்
 ஓர் உன்னதக் குறிக்கோள்.
 முது கெலும்பில்லாத மனிதர்கள்
 ஏற்கனவே நம்மிடையே ஏராளம்.”

-பெட்டினா வெக்னர்,

யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த சத்தியங்கள் நூல்
 அறிமுக விழாவில் பேசுகையில் அதன் ஆசிரியரான

நெல்லை க. பேரன், “நான் புகழிற்காகத்தான் எழுதுகிறேன் ; எவர் என்ன கருத்தைச் சொன்னாலும் ஆயிரம் புத்தகங்களையும் விற்றுப் பணத்தைப் பெற்றுவிடுவேன்” என்று சொன்னது, இலக்கியக்காரர் மத்தியில் கேலி உணர்வுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. தம்மிடையே கேலியுடன் கதைத்துக்கொள்கிறார்கள் ; ஒரு கூட்டத்தில் பேச்சாளரொருவர் அதைச் சுட்டிக்காட்டினார் ; பத்திரிகையொன்றின் இலக்கியப் பகுதியிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எல்லோரும் ஒழுங்காய் இருப்பதுபோலவும், ‘பேரன்’ மட்டும்தான் இப்படி என்பதுபோலவும் ஒரு தோற்றம் எழுப்பப்படுகிறது. யதார்த்த நிலைமைதான் என்ன? ஏனைய எழுத்தாளர்கள் யாரும் புகழிற்காகவும், லாபங்களிற்காகவும் ‘அந்தரப்பட’ வில்லையா? வசதிகள் எதனையும் இழக்கக் கூடாதென்பதற்காக இலக்கிய உலகின் சீரழிவுகளைக் ‘கண்டுங் காணாத’ மாதிரி இருக்கவில்லையா? இலக்கிய அமைப்பு ஒன்றே தனக்கு அநீதி இழைக்கப்பட்ட இரு சந்தர்ப்பங்களில், நோஞ்சான்தனமாக மௌனம் சாதிக்கவில்லையா? பத்திரிகைக்காரர் சிலரின் பின்னால் ஆலாய்ப் பறக்கவில்லையா? தம்மைப் புகழ்க்கூடிய பேச்சாளர்களை மட்டும் அழைத்து ஏன் கூட்டங்கள் நடத்துகின்றனர்? (போக்கு வரத்துச் செலவு, உண்டி, உறையுள் கொடுத்துச் சிலரைப் பிற மாவட்டக் கூட்டங்களிற்குக் கொண்டுசென்ற பழைய கதைகளும் உண்டே!), இலக்கியத்துக்குச் சம்பந்தமில்லாதவர்கள் - சடங்குகள், இக்கூட்டங்களில் ஏன் இடம்பெறுகின்றனர்/ன? இந்த இலக்கியக்காரர் பலரும் வெளியில் வாய்விட்டுச் சொல்வதில்லைத்தான் ; ஆனால், ‘நுட்பமாகத் திட்டமிட்டு’ அதைத்தானே செய்கின்றனர். இவர் களோடு ஒப்பிட்டால், பேரன் பரவாயில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்; ஏனெனில், தனக்குரிய வெளிப்படையான தன்மையுடன், அதை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்!

யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த சோமகாந்தனின் நூல் வெளியீட்டு விழாவில் அரசாங்க அதிகாரிகளும், உறவினர்களுமாகப் பெருங் கூட்டமாம்; அவரது முகம் மறையுமளவிற்கு மாலை மரியாதைகளாம். இலக்கியக் கூட்டமென்பதைவிட சோமகாந்தனின் ‘அறுபதாங் கல்யாணம்’ என்று சொல்வதே சரியென, ஒரு நண்பர் குறிப்பிட்டார்.

நாவாந்துறையில் நடைபெற்ற டானியல் அன்ரனியின் ‘வலை’ வெளியீட்டு விழாவில், மாலை மரியாதைகள் இல்லை ; ஆனால் சோடனைகள் இருந்தன. நிகழ்ச்சிநிரலின்படி 23 பேர்களின் பேச்சுக்

களை, பார்வையாளர்கள் கேட்டேயாக வேண்டும்! ஆய்வுரைக்கென நால்வர் (அவர்களும் பெருமளவிற்கு ஒரேவித போக்கினைக் கொண்டவர்கள்) இருந்தபோதிலும், யாழ்ப்பாணத்தின் நான்கு பத்திரிகை ஆசிரியர்களும், மாநகரசபை ஆணையாளரும் சிறப்புரைகள் ஆற்ற அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். கூட்டத்திற் பேசிய பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி ஒரு கூட்டத்தில், “தற்போது நடைபெறும் நூல் வெளியீட்டு விழாக்கள் எழுத்தாளன், சமூக அந்தஸ்தினைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான ஒருவகைச் சடங்குகளாக மாறிவிட்டன” என்று, குறிப்பிட்டார்.

**

28.2.87 இல், நாவலர் கலாசார மண்டபத்தில் ‘வலை’ அறிமுக - ஆய்வு அரங்கு நடந்தபோது, யோ. பெனடிக்ற் பாலனும் ஒரு பேச்சாளராகக் கலந்துகொண்டார், அவரது கருத்துகளிலும் உடலிலும், ‘தள்ளாட்டம்’ இருந்தது. சம்பந்தா சம்பந்தமற்ற விதத்தில் சிலரை வம்புக்கிழுத்தார். “மெளனி... அவன் என்ன எழுதினவன்?” என்பதும் அவர் உதிர்த்த முத்துக்களில் ஒன்று. சோமகாந்தனின் தொகுதித் தலைப்பாகிய ‘ஆகுதி’ என்ற சொல் தனக்கு விளங்கவில்லை என்பதை, ரொம்பவும் பெருமிதத்தோடு (!) சொன்னார்(இவர் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியொன்றில் விரிவுரையாளராக இருப்பவர்!). கூட்டம் முடிந்து செல்லுகையில் ஒருவர் இன்னொருவரிடம் சொல்லிச் சென்றது காதில் விழுந்தது : “ஆகுதி எண்டது அவருக்கு விளங்க இல்ல ; சோமகாந்தன் இனிமேல் பக்கை, வடை என்கிறமாதிரிப் பேர் வைக்கிறது நல்லது!”

◆

அலை

பங்குனி 1987

பயணியின் குறியீடுகள் - 6



ஈழமுரசு வாரமலரில் ‘இலக்கியச் சாளரம்’ பத்தியைத் தொடர்ந்து எழுதிவரும் நடராஜன் மைந்தனுக்கு, அலை - 30 ஆவது இதழில் வெளியாகிய ‘நவீன ஒவியம்’ விளங்கவில்லையாம்! அது, அப்படியொன்றும் சிக்கல் நிறைந்த - அருப பாணி ஒவியமும் அல்ல; மிகவும் வெளிப்படையானது. ஆனாலும் அவருக்கு, அது விளங்கவில்லை! “அட்டைப் படத்தில் ஒரு நவீன ஒவியத்தைப் பிரசுரித்துவிட்டு ‘கொக்கட்டிச் சோலை’ எனப்

பெயரும் கொடுத்துவிட்டால் போதுமா?" என்று கேட்பதோடு, தொடர்ந்தும் கிண்டலாக எழுதியுள்ளார்; இதற்கு, நாம் என்ன செய்யலாம்?

மு. பொ. பாணியில், 'ஒரு புன்னகை புரியலாம்!'

அல்லது

"எனக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது. எனவே, எந்தவொரு ஆங்கில நூலும் எனக்கு வெறுமையாகவே இருக்கும். அதனால், ஆங்கில மொழியென்று ஒன்று இல்லையென அர்த்தமாகாது. மேலும், எனக்கு என்ன தெரியாது என்பதனை நான் உணர்ந்துகொள்ள முடியாதாயின், அதற்காக என்னைத் தவிர வேறெவரையும் குறை கூறுவானேன்?" என்ற, பிக்காசோவின் வரிகளைத்தான் அவரிற்குச் சமர்ப்பிக்கலாம்,

இடையில் ஒரு சின்னச்சந்தேகம்!

ஓவியந்தான் விளங்கவில்லை! 'கொக்கட்டிச்சோலை' என்றால் என்னவென்று - அதில் என்ன நிகழ்ந்ததென்றாவது, நடராஜன் மைந்தனுக்குத் தெரிகிறதா?

* *

சில மாதங்களின் முன்னர் நடைபெற்ற நிதர்சனம் கருத்தரங்கில் 'முரசொலி' ஆசிரியர் எஸ். திருச்செல்வம் பேசுகையில், "எங்கள் பத்திரிகையில் வருவதெல்லாம் உண்மையென்று நான் சொல்ல வரவில்லை. பொய்களையும் வெளியிடுகின்றோம்; பொய்களை எழுதவேண்டிய தேவையும் இருக்கிறது" என்ற கருத்துப்படச் சொன்னார்.

கலாசாரத் தளத்தில் எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் பலரைப் பற்றிப் பொய்களை - அவதூறுகளை - இவர் எழுதியிருப்பதும், அவ்வாறான வேறு தகவல்களை முக்கியப்படுத்தி வெளியிட்டிருப்பதும் பலருக்குத் தெரியும். சமீபத்திற்கூட, ஒரு மொழியியற் பேராசிரியர் தனது பதவியை ராஜினாமாச் செய்ய முனையுமளவிற்கு - அவரைப் புண்படச் செய்த அவதூறுக் குறிப்பினை, இவர் தனது பத்திரிகையில் எழுதியுள்ளார்.

கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், பல்வேறு தரத்தைச் சேர்ந்த பொதுமக்கள் எனப் பெரும்பாலானோர் பங்குபற்றிய கருத்தரங்கில், தனது பத்திரிகையில் பொய்யானவற்றை வெளியிடுவதைப் பகிரங்கமாகச் சொல்வதற்கு, இவர் கூச்சப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை!; எமது சமூகச் சூழலில் இருக்கக்கூடிய கோளாறான - சீரழிவான - நிலைமைகள்தான், இக்கூச்சமின்மையைத் தோற்றுவித்திருக்க வேண்டும். சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, யு. என். பி. என்று முன்பு 'பந்தம் பிடித்து' க்கொண்டிருந்தவர் திடீரென, 'தமிழீழம்' என உரத்த குரலில் 'பரபரப்புப் பத்திரிகை யாவாரத்தை' நடத்துகிறதை, யாரும்

எரிச்சலுடன் கேள்விக்கிலக்காக்கவில்லையே!; பின்னர், அவர் ஏன்தான் தயங்க வேண்டும்?

‘இலக்கியச் சாளரம்’ பகுதியில் சமகால இலக்கியங்கள் பற்றி டானியல் அன்ரனி என்பவரும், குறிப்புகள் சொல்லியுள்ளார். “தெளிவின்றிச் சிந்திக்கப்படுவது எதுவும் தெளிவின்றியே வெளிப்படுத்தப்படுகிறது” என்று அதில் ஓர் இடத்தில் அவர் குறிப்பிடுவது, அவரது குறிப்புகளிற்கு ‘அச்சா’வாய்ப்பு பொருந்துகிறது. முரண்பாடுகள், மோசமான மொழிநடை, தெளிவீனங்கள் என அது அமைந்திருக்கிறது. அலை - ‘அலை’யோடு தொடர்பானவர்கள்பற்றி ஆக்ரோஷத்தோடு(!) அவர் குறிப்பிட்டுள்ள பகுதிகளை மட்டும், நான் இங்கு எடுத்துக்கொள்கிறேன். அவர் சொல்கிறார் : “...இவர்களது போலி முகங்களை இது தோல் உரித்துக் காட்டுகின்றது. தேசிய இனப் பிரச்சினையில் ‘தீவிர’ முகம் காட்டிய இவர்கள் அரசியல் பிற்போக்குத்தனத்திற்கு கவசமாகவே இன்றுவரை இதைப் பாவித்து வருகின்றனர். நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் புதிய அலைகள் என்று பிரமையில் தம்மை சுற்றித் தாமே ஒளிவட்டம் அமைத்துக்கொண்டிருக்கும் இவர்கள் வரட்டுத்தனமான இலக்கியவாதிகளுக்கு இணையான உருவவாதிகள் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை.”

1. ‘அலை’க்கு போலி முகம் ஏதும் இல்லை. அரசியல், கலாசாரத் தளங்களில் தனது கருத்துகளைத் தெளிவாக - வெளிப்படையாக வைத்தே அது இயங்குகின்றது ; உயிர்ப்புள்ள கலைக்காக ‘இலாபங்களை’ மதியாது - விட்டுக் கொடுக்காது - பலரின் முகச் சுழிப்புகளையும் பொருட்படுத்தாது அது குரல் கொடுக்கிறது; போலிப் படைப்புகளை - போலிக் கலைஞர்களை - வேஷங்களை - அது அம்பலப்படுத்துகிறது; பலருக்கு அது சங்கடந்தருவதாய்த் தான் இருக்கிறது. அதனால்தான் அரசியலிலும், கலைநோக்கிலும் முரண்பட்ட பலர், ‘அலை’க்கு எதிர்ப்புணர்வு காட்டுவதில், தம்முள் இணைகின்றனர்! சீன சார்பு கொம்யூனிஸ்டாகத் தன்னைக் காட்டிக் கொண்ட டானியல் அன்ரனி, ஒருகாலத்தில் “அண்ணை... அண்ணை...” என்று சொல்லியபடி ரஷ்யச் சார்பாளரான டொமினிக் ஜீவாவிற்கும், மல்லிகைக்கும் பின்னால் திரிந்தார் ; பிறகு டானியலோடு சேர்ந்துகொண்டு, ஊர் ஊராக அவரோடு கூட்டங்களிற்குச் சென்று அவரைப் புகழும், ‘நகர்ந்து செல்லும் குழு’வில் (தேர்தற் பேச்சாளர்களைப்போல) ஒருவரானார் ; பிறகு ‘சமர்’க்காலத்தில் கைலாசபதியின் வறட்டுக் கருத்துகளிற்கு வக்காலத்து வாங்கியபடி, அவரது ‘குடை

நிழலில்' நின்றார். இலக்கிய ஸ்தானங்கள், வாய்ப்புகளிற்காகவே, பிரபலமானவர்கள் என்ற இத்தகையவர்களுடன் ஓட்டி நின்றார்; இன்று 'ஈழமுரசி'லுள்ள தனது இரண்டொரு இலக்கிய நண்பர்களுடன் ஓட்டிக்கொண்டு, வேறு முகம் காட்டுகிறார் - பல்வேறு பிரசுர, பிரபல வாய்ப்புகளிற்காக. மாநகரசபை ஆணையாளர், யாழ்ப்பாணத்தின் நான்கு பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள், ஊர்ப்பிரமுகர்கள் என 23 பேச்சாளர்களுடனும், மண்டபச் சோடனைகளுடனும் 'வலை' வெளியீட்டு விழாவைத் தனது ஊரில் இவர் நடத்தினார். தீவிர சமூக மாற்றத்தைக் கோரும் புரட்சிவாதி என்பதுபோல் எழுத்துலகில் தோற்றங்காட்டும் இவர், உண்மையில் சமூக அந்தஸ்திற்காக ஆலாய்ப் பறப்பவர்தான் என்பதை, அது தெளிவாகக் காட்டவில்லையா? 'அலை' யிடம் இத்தகைய போலித்தனங்கள் இல்லை.

2. தேசிய இனப் பிரச்சினையில் 'அலை' யின் நிலைப்பாடு மிகவும் தெளிவானது. 1975 இல் இருந்து இதுவரை வெளிவந்துள்ள 30 இதழ்களிலும், இதற்காக எவ்வாறு இயங்கியிருக்கிறோம் என்பதைக் காணலாம். அதைவிட 'அலை வெளியீடு'கள், அலை சார்ந்தவர்களும் சேர்ந்து இயங்கிய 'தமிழியல் வெளியீடுகள்', வேறு முயற்சிகள் என்பனவும் நடைபெற்றுள்ளன. ஆனால், தேசிய இன ஒடுக்குமுறைகள்பற்றிக் கதைப்பதை - எழுதுவதைப் 'பிற்போக்கு' என்று முத்திரை குத்திய 'முற்போக்குக் கும்பலுடன்' - இன ஒடுக்கு முறைகளிற்கெதிரான கலை இலக்கியங்கள் ஒரு காலம்வரை முனைப்புடன் வளர்ச்சியடைவதைத் தடுப்பதில் முக்கிய பங்காற்றிய, கைலாசபதியுடன் - இவர்தான் நின்றிருக்கிறார்! அக்காலங்களில், பொதுப் பொருளாதாரம் இல்லையென்று சொல்லி எம்மைத் தேசிய இனமாக அங்கீகரிக்கவும் மறுத்த, சிறியதொரு கட்சியின் சார்பாளராகவும் இருந்திருக்கிறார்.

3. "வரட்டுத்தனமான இலக்கியவாதிகளுக்கு இணையான உருவவாதிகள்" என்று எம்மைச் சொல்கிறார் ; இது புளித்துப்போன குற்றச்சாட்டு. 'அலை' யில் வந்துள்ள ஏராளமான கவிதைகள், கதைகள், கட்டுரைகள் தாமாகவே இதை மறுத்துக்கொண்டிருப்பதைத் திறந்த பார்வையும், நேர்மையுங்கொண்ட எவரும் காணலாம். சரி! இன்று "வரட்டுத்தனமான இலக்கியவாதிகள்" என்று ஒப்புக்கொள்பவர், கடந்த காலங்களில் கைலாசபதியின் வறட்டுக்கருத்துகளிற்கு

வக்காலத்து வாங்குபவராகவே இருந்துவந்ததை, மறைக்க முடியுமா?

4. இறுதியாக “ஒளிவட்டம்” பற்றிப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது! உண்மையில் யாருக்கு ‘ஒளி வட்டப்’ பிரமை இருக்கிறது? பல அம்சங்களில் ‘அலை’ யின் பார்வைகளில் ஒருவித தீவிரத்தன்மை இருக்கிறது; ஆனால், அதனை இதனுடன் சம்பந்தப்படுத்த முடியாது! ஆனால், டானியல் அன்ரனியிடம்தான் அது இருப்பதைக் காணலாம்.

அவரது ‘வலை’ சிறுகதைத் தொகுப்பின் பின்புற அட்டையில், எழுதியவரின் பெயரில்லாது அவரைப்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன ; அவரே இவற்றை எழுதியிருக்கலாம்! அதில் இவ்வாறு காணப்படுகிறது : “தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் (கவனிக்கவும் ஈழத்தில் மட்டுமல்ல, தமிழகத்தையும் உட்படுத்தி! - பயணி) புதிய பரிமாணங்களை எல்லைகளைத் தொட்டு வளர்த்து வருபவர்களில் டானியல் அன்ரனியும் முதன்மையான (இரண்டாம், மூன்றாம் தரத்தவர் அல்ல! - பயணி) ஒருவர் என்பதை ‘வலை’ என்ற இவரது முதற் சிறுகதைத் தொகுதி நிலை நிறுத்துகிறது.” எத்தகைய பிரகாசமான ஒளிவட்டப் பிரமை இருக்கிறது இவருக்கு!

சரி! அப்படி ஏதும் மகத்தான நூல்தானா இது? ஏராளமான இடங்களில் எரிச்சலையும், கொடுப்புக்குள் சிரிப்பையும் ஏற்படுத்தும் அவரது மோசமான மொழிநடையை மட்டும் வைத்தே (கட்டமைப்புக் குறைபாடு போன்றவற்றைத் தவிர்த்துவிட்டும்), ஒரு தீவிர வாசகன் முடிவுக்கு வந்துவிடலாம்; எழுத்தை ஆளுபவன் தானே எழுத்தாளன்?

i பலவீனமான மொழிநடைக்கு ஏராளமான உதாரணங்களைக் காட்டலாம் ; வகைமாதிரிகளாகச் சிலவற்றைப் பார்ப்போம்.

‘எங்கேயோ பட்டமரப் பொந்திலிருந்து கிளிக்குஞ்சு ஒன்று எதையோ பார்த்துப் பயந்து கிரீச்சிட்டுக் கத்தியது.’ (பக். 73) (எங்கேயோ என்று எழுதிய பிறகு பட்டமரப் பொந்து, எதையோ பார்த்துப் பயந்து கத்தியது என்றெல்லாம் எவ்வாறு எழுத முடியும்?)

*

‘எங்கேயோ வீட்டிலிருந்து யாரோ ஒருவன் உச்ச கதியில் நாட்டுக் கூத்துப்பாட்டைப் பாடுகிறான்.’ (பக். 105)

*

‘... இந்தச் சந்தடிகள், ஆரவாரம் எதுவும் புலன் தொடாமல் எப்படி இவன் நித்திரையில் இழுந்து போயிருக்கிறன்?’ (பக். 41)

*

‘யாரோ ஒருவன் முன்னுக்கு வந்து குரல் கொடுத்தான். எல்லோர் புலன்களும் இவனை நோக்கித் திரும்பவும்...’ (பக். 43)

(‘புலன்’ என்றால் என்னவென்று இவருக்கு விளங்க வில்லை.)

*

‘இப்போது என்னமா படுத்து விட்டான். முகம் உப்பி கன்னங்கள் மொழுமொழு வென்று பொலிஸ்ட்டாக...’ (பக். 58)

*

‘சிவப்புச் சேலை அணிந்த பெண்கள் அணி றோசாமலர்க்கூட்டம் நகர்வது போல் அழகாக இருந்தார்கள்.’ (பக். 56)

*

‘அவன் தனது குடிசைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தவேளை நள்ளிரவைக் கடந்து விடிந்து கொண்டிருந்தது. நிலம் முற்றாக இன்னும் வெளுக்கவில்லை.’ (பக். 10)

(விடியல் நேரத்தையே சொல்ல வருகிறார்! பின்னர் ‘நள்ளிரவைக் கடந்து’ என்றெல்லாம் எழுதவேண்டிய அவசியம் என்ன?)

ii சில சொற்களைப் பாருங்கள்; இவை ஆசிரியர் கூற்றாகவே வருகின்றன.

‘இவன் கைக்குள் ஒரு பெண்ணின் பிரஸ்ட்டம் நசங்குண்ண...’ (பக். 51)

(‘பிருஷ்டம்’ என்பதை அவர் இவ்வாறுதானாம் எழுதுவார்!)

‘வெறும் கால்களுடனேயே அந்த நனைந்த வீதியில் ‘காயாக’ நடந்தான்.’ (பக். 24)

‘சைமன் ஒரு தினுசானவன். ஊர்ச்சோலிகள் எதுவானாலும் கண்டுக்காமல் இருக்க மாட்டான்.’ (பக். 86)

‘இருந்தாலும் அடிமனக்கிடக்கையில் ஏதோ துரு... துரு வென்று முடக்குவாதம் செய்தது.’ (பக். 80)

iii. செயற்கையான பேச்சுமொழி :

‘இன்றைக்குப் பின்னேரம் எங்கேயாவது போகிறாயா...?’ (பக். 49)

‘விடிஞ்சா பொழுதுபட்டால் ரேடியோவுக்கு பக்கத்திலேதான் படுத்துக் கிடக்கிறாள். வேலை வெட்டிக்குச் சொன்னாத்தான் அதுக்க நோகுது... இதுக்க பிடிக்குது என்று சாலம் காட்டுகிறாள். ஒருக்கா இவளை கொஞ்சம் உறுக்கிவை மோன’ (பக். 20)

iv. பல இடங்களில் தரவுகளைப் பிழையாகக் கையாள்கிறார் :

‘அவன் கொழும்பு பெரிய தபாற்கந்தோரில் ‘ரெலிபோனிஸ்ட்டாக’ உத்தியோகம் ஏற்று...’ (பக்.22)

(G. P. O.வில் ‘ரெலிபோனிஸ்ட்’ கடமையாற்றுவதில்லை; மத்திய பரிமாற்று நிலையத்திலேயே (Central Exchange) தொலைபேசி இயக்குநர்கள் பணிபுரிகிறார்கள்.)

*

‘குளித்து முடித்துவிட்டு துவாயினால் தலையைத் துவட்டிக்கொண்டே வெளியில் வந்தான்’ (பக். 48)

(குளித்தால் ஏன் தலையைத் துவட்ட வேண்டும்?)

*

‘வல்மத்துவ சிங்கள சினிமாப்படத்தின் காட்சிகள்’ (பக்.102)

(அந்தப்படத்தின் சரியான பெயர் வல்மத்வுவோ.)

*

அந்தோனி அன்றைய மீனை ஐந்து ரூபாவுக்கு விற்கிறான். ‘கூறியான்’ கிழவிக்கு ஐம்பது சதத்தையும், குத்தகைக்காரருக்கு ஒரு ரூபாவையும் கொடுத்த பின்னர் அவன் யோசிப்பதை, ஆசிரியர் இவ்வாறு சித்திரிக்கிறார்: ‘அவனுடைய சிந்தனை எல்லாம் தோணிக்கான கூலிக்காசும் கொடுத்தபின் மிஞ்சப்போகும் நாலோ ஐந்து ரூபாவில் எப்படி இன்றையப் பொழுதைப்போக்குவது என்பதிலேயே...’ (பக். 72)

(சிறிய கணக்கினைக்கூட, சரியாக எழுத முடியவில்லையே!)

அவர் இவ்வாறெல்லாம் எழுதியபடியேதான், ‘தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில்’ புதிய பரிமாணங்களை எல்லைகளைத் தொட்டு வளர்த்து வருகிறாராம்! ; ‘ஆசை வெட்கம் அறியாது’ என்பது, எவ்வளவு பெரிய உண்மை!

(உதாரணங்களில் வரும் அழுத்தங்கள், என்னால்

கொடுக்கப்பட்டவையாகும்.)

◆

அலை

சித்திரை 1988

58

உள்வெளி - 1



‘பாபா’

எம். ஜி. ஆரிற்குத் தமிழகத்தில் கோவில் இருக்கிறது; ஜெயலலிதாவுக்கும் இருக்கிறதாம்!

திரை நட்சத்திரங்கள்மீதான மாயக் கவர்ச்சி அந்தளவிற்குப் ‘பக்தி வெறி’யாகவும் அங்கு மாறி விட்டிருக்கிறது.

ஈழத்தில் நிலைமை இன்னும் அந்த அளவிற்குச் சீரழியவில்லையென்பது ஆறுதல் தரும் விடயம். ஆயினும், நட்சத்திரங்கள்மீதான ஈடுபாடும், யதார்த்

தத்தைப் புறந்தள்ளி - பகுத்தறிவை அவமதிக்கும் திரைப்படங் களிற்கான வரவேற்பும் இல்லையெனக் கூறமுடியாது.

சமூகத்தின் வெவ்வேறு படிநிலைகளைச் சேர்ந்த இரசிகர்கள் “பழகிப்போன இரசனை” என்ற மாயச்சுழலில் இழுபட்டபடிதான் சென்றுகொண்டுள்ளனர். பாபா திரைப்படமும் தற்போது வரவேற்புடன்தான் இங்கு பார்க்கப்படுகிறது.

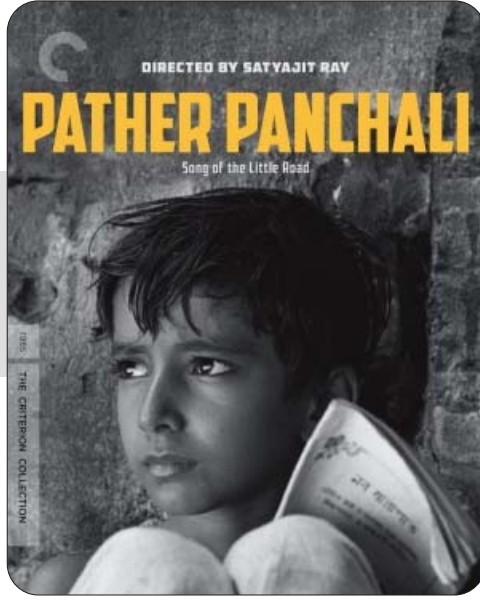
ரிஷிகளின் தீர்க்கதரிசனக் கூற்றுக்கு அமைய - குறித்த நாளில் - ‘ஓர் அவதார’ மாகப் பிறக்கும் கதாநாயகன் - நாத்திகன் - இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக இமயமலையில் உயிரோடிருக்கும் பாபாஜியைத் தரிசித்து, ஏழு மந்திரங்களைப் பெறுகிறான்; அதைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கிறான். உயரப்பறக்கும் இரண்டு காற்றாடிகளைக் கீழே இறக்கித் தன்னிடம் வரச்செய்யவும், பத்து இலட்சம் ரூபாவைப் பெறவும் வேறு சிலவற்றுக்கும் மந்திரம் உதவுகிறது. முதலமைச்ச ருடனான அரசியல் முரண்பாட்டில் கொல்லப்பட்டு, சிதையில் எரிக்கப்பட்டு, அதிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்து எதிரிகளைத் தாக்கிப் பாடம் புகட்டிய பின், இமயமலைக்குச் செல்ல முற்பட்டு - உடன் மனம்மாறி மறுபடியும் அரசியற் சமூகத்தினுள் நுழையத் திரும்புவதாய்க் கதை கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

‘காலம் கனிந்தால் அரசியலுக்கு வருவேன்; நான் நினைத்தால் முதலமைச்சரை மாற்ற முடியும். தேவைப்பட்டால் நானே அந்த நாற்காலியில் உட்கார முடியும்’ என்ற சேதியைத் தமிழக மக்களிற்குத் தருவதே, ரஜினியின் நோக்கம்.

அதற்காகவே தன்னை ஓர் ‘அவதார புருஷனா’ கவும் திரையில் சித்திரித்துள்ளார்.

ஒரு சமகாலக் கதையில் இந்த அளவிற்குப் பகுத்தறிவை அவமதிக்கும் அபத்தங்களைச் சித்திரிப்பதில், வேறெந்தத் தமிழ்ப் படமும் இதனுடன் போட்டி போட முடியாதெனத் தோன்றுகிறது! கற்பனாவாத - வெறும் பொழுதுபோக்கு இரசனைக்குத் தீனிபோடும் - ‘சூத்திரப் பாங்கான’ திரைப்படங்களின் மாயையிலிருந்து பெருந்திரள் இரசிகரை மீட்டெடுக்கும் முயற்சிகள், அவசியமானவையாக உள்ளன.

நல்ல திரைப்படங்கள் பற்றிய சரியான கருத்துகளைப் பரப்புவது ஒரு புறமாகவும், கலையழகுக்கொண்ட யதார்த்தப் படங்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்புகளை உருவாக்குவதை மறுபுறமாகவும் செய்யவேண்டும்.



‘பதேர் பாஞ்சாலி’

யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் ‘புறநிலைப் படிப்புகள் அலகு’டன் இணைந்து இயங்கிவரும் ‘திரைப்பட வட்டம்’, நல்ல திரைப்படங்களை இவைசமாகப் பார்க்கும் வாய்ப்பை - சுமார் இரண்டு வருடங்களாக - அளித்து வருகின்றது; தற்போது ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையிலும் காட்சி நடைபெறுகிறது.

சத்யஜித் ரேயின் ‘பதேர் பாஞ்சாலி’, ‘அபராஜிதோ’ (வங்காளம்); லெஸ்ரர் ஜேம்ஸ் பீரிசின் ‘கம்பெரலிய’ (சிங்களம்); குருத்தின் ‘காகஸ் கே பூல்’ (ஹிந்தி); ஹரிஹரனின் ‘ஒரு வீர வடக்கன் கதா’ (மலையாளம்); அப்பாஸ் கியரொஸ்ரமியின் ‘குளோஸ் அப்’ (ஈரான்), ஷியாம் பெனகலின் ‘மம்மூ’, ‘மந்தன்’ (ஹிந்தி); றொபேட்டோ பெனிக்கினியின் ‘லைவ் இஸ் பியூட்டிஃவுல்’ (இத்தாலி); சார்லி சப்ளினின் பல படங்களைச் சிறந்த பிறமொழிப்படங்கள் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

‘உதிரிப் பூக்கள்’, ‘நண்டு’, ‘அழியாத கோலங்கள்’, ‘அவள் அப்படித்தான்’, ‘குட்டி’, ‘முகம்’, ‘அழகி’, ‘பாரதி’ போன்ற தமிழின் முக்கிய படங்கள் பலவும் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், இப்படங்களிற்கான பார்வையாளர் எண்ணிக்கை சராசரியாக முப்பதிற்குள்ளேதான் என்பது ஏமாற்றம் தருவதொன்று.

கலை இலக்கியக்காரர், நுண்கலைப்பிரிவுக் கற்கை நெறிகள் சார்ந்தோர், ‘சலனச் சித்திர’ அமைப்பு உறுப்பினரென ஏராளமானோர் எமது பிரதேசத்தில் இருந்தும் ஏன் இந்த மந்தநிலை?

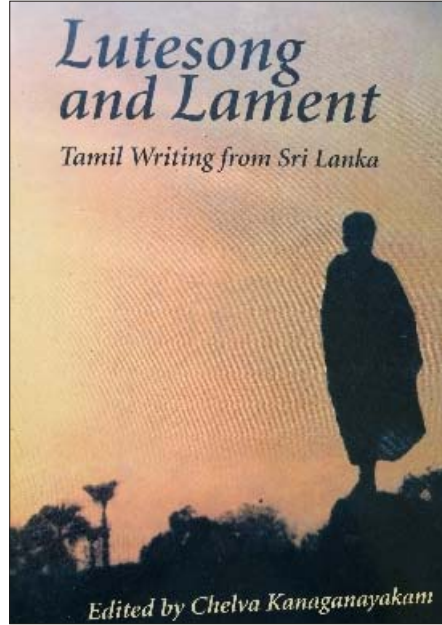
இத்தகைய திரைப்படக் கழக நிகழ்வுகளில் பங்குபற்றி - கருத்துப்பரிமாறி - அதை வலுப்படுத்துவதோடு, வெவ்வேறு இடங்களில் புதிய திரைப்படக் கழகங்களை உருவாக்குவதிலும் கலை ஈடுபாடு கொண்டோர் செயற்பட வேண்டியது, முக்கிய சமுதாயத் தேவையாகவே உள்ளது! ◆

நமது ஈழநாடு

07.10.2002

59

உள்வெளி - 2



சில மாதங்களின் முன்னர் கொழும்பு சென்றிருந்த வேளை, 'லேக் ஹவுஸ் புத்தக நிலையத்'திற்கும் போனேன். புத்தக வரிசைகளை ஒவ்வொன்றாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது, அங்கு எனக்கோர் ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. ஆம்! ஏராளமான சிங்களப்படைப்பிலக்கிய நூல்களின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளைக் காணமுடிந்தது!

ஈழத்தில் நவீனத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்

பிலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டு, சுமார் அறுபது ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன. எனினும் மிகச்சிறிதளவே ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அதிலும், தனித்தொகுப்பாக ஈழத்துத் தமிழ்ப் படைப்புகள், இதுவரை வெளிவரவில்லை. ஆனால் அதற்கான தேவை பெரிதாக இருந்துவருகிறது. எங்கள் வாழ்வும், வளமும், போராட்டமும் பிறமொழியினருக்கும் தெரியவர வேண்டும், இதற்கு ஆங்கிலமொழி நல்லதோர் ஊடகம். தவிர,

“திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டோர்
அதை வணக்கம் செலுத்தல் வேண்டும்”

என்பது பாரதி வாக்கல்லவா?

செல்வா கனகநாயகத்தினால் தொகுக்கப்பட்டு, கனடாவின் ரொறன்ரோவிலுள்ள TSAR பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்ட - ஈழத் தமிழ்ப் படைப்புகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புத் தொகுப்பான - Lutesong and Lament (யாழிசையும் ஒப்பாரியும்) என்ற நூல், அண்மையில் என்கைக்குக் கிட்டியபோது மகிழ்ச்சியாய் இருந்தது.

முப்பத்துமூன்று ஈழப் படைப்பாளிகளின் (புலம் பெயர்ந்தோர் உட்பட) 13 சிறுகதைகளும், 36 கவிதைகளும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன - ஏ. ஜே. கனகரத்தினா உள்ளிட்ட ஏழுபேர் மொழிபெயர்ப்புச் செய்துள்ளனர். தொகுப்பாளரின் விரிவான அறிமுகக் கட்டுரை, படைப்பாளர் - மொழிபெயர்ப்பாளர்பற்றிய குறிப்புகள், படைப்புகளில் கையாளப்பட்டுள்ள தமிழ்ச் சொற்களிற்கான ஆங்கில விளக்கங்கள் என்பன தனியாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன. வன்னியைச் சேர்ந்த ஒளிப்படக் கலைஞரான அமரதாஸ எடுத்த ஒளிப்படத்தை வைத்து, நூலின் அட்டை அழகாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

கனடிய தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம் என்ற அமைப்பு ரொறன்ரோ பல்கலைக்கழகத் தென்னாசிய மையத்துடன் இணைந்து, இந்நூலின் வெளியீட்டு விழாவை இவ்வாண்டின் ஆரம்பத்தில் நடத்தியுள்ளது

“ஜனவரி 19ஆம் திகதி சனிக்கிழமை மாலை ஒரு மணிக்கு ஸ்காப்ரோ சிவிக் மைய மண்டபத்தில் Lutesong and Lament என்ற ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நூல் வெளியிடப்பட்டது.

... இந்நூலைத் தொகுத்த ரொறன்ரோ பல்கலைக்கழக ஆங்கிலப் பேராசிரியர் செல்வா கனகநாயகம் கூட்டத்தை நெறிப்படுத்தி ஆரம்ப உரையாற்றினார். ‘இந்த நூலைக் கொண்டுவர

வேண்டுமென்று முன்மொழிந்து அயராது உழைத்த பத்மநாப ஐயரை நாம் மறக்க முடியாது. அவர் ஒரு திட்டத்தை ஆரம்பித்தால் அது பூர்த்தியாகும் வரை ஓயமாட்டார். தன்னலமற்றவர். இந்நூல் வெளிவரும்வரை, இது அவருக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட விடயம் அவருக்குத் தெரியாது.

இந்த நூலின் தலைப்பைத் தெரிவு செய்தவர் கனடா இலக்கிய உலகத்தில் உயர்ந்த விருதுகளைப் பெற்ற வஸஞ்சி - மிகச் சரியாகத் தொகுக்கப்பட்ட கவிதைகளில் இழையோடும் பிரிவுத் துயரைப் பிரதிபலிப்பதாக அது இருக்கிறது' என்றார்.

... இவ்விழாவின் சிறப்பு அம்சமாக புதிய பரம்பரையினரான ஏழு தமிழ் மாணவ மாணவிகள் ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும், நூலில் காணப்படும் சில கவிதைகளை வாசித்தார்கள். இவர்கள் தமிழ்க் கலைப் படைப்புகளைச் சுவைத்து அதில் ஆர்வம் பெற்று, இன்னும் பல மொழிபெயர்ப்புகளைத் தங்கள் சொந்த முயற்சியில் எதிர்காலத்தில் கொண்டு வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையை இந்த நிகழ்ச்சி உறுதிப்படுத்தியது”

இணையத்தில் வாரந்தோறும் வெளியாகும் திண்ணை சஞ்சிகையில் (27.01.2002) எழுத்தாளர் என். கே. மகாலிங்கம் எழுதியுள்ள கட்டுரையின் சில பகுதிகளே மேலே தரப்பட்டவை.

த ரொறன்ரோ ஸ்ரார் பத்திரிகையில் (10.03.2002) அபரித்த பண்டாரி எழுதிய கட்டுரையில், “செழுமையும் அதிஷ்டங்களுங் கொண்ட சமகால இலங்கைத் தமிழ் எழுத்துகள் ‘யாழிசையும் ஒப்பாரியும்’ நூலில் குவிமையப்படுத்தப்பட்டுள்ளன” எனச் சொல்லுகிறார். படைப்பு வாசிப்பில் ஈடுபட்ட தமிழ் மாணவர் சிலர் பற்றிய குறிப்பையும் தருகிறார்:

“18 வயதான திமித்திரி எதிர்மனசிங்கி, இலங்கைத் தமிழ்ப் படைப்புகளின் செழுமையைக் கண்டுகொள்ளக் கிடைத்த வாய்ப்பை உயர்வாக மதிக்கிறார், ‘இங்குள்ள பாடசாலைகளில் இத்தகையவற்றை படிக்கும் வாய்ப்பு இல்லை. நான் யார் என்பதைப் பற்றிய உணர்வினை இப்படைப்புகள் எனக்குத் தந்துள்ளன. படைப்புகள் மிக நன்றாயிருக்கின்றன. மொழிபெயர்ப்பில் சில அம்சங்கள் இழக்கப்பட்டாலும் உணர்வுகள் பரிமாற்றப்படுகின்றன. சொற்கள் என்றும் நிலைத்துவாழும்’ எனவும் அவர் கூறினார்”.

திண்ணையின் பிறிதோர் இதழில் கல்பனா சோழன் குறிப்பிடுகிறார் :



செல்வா கனகநாயகம்

“ஐந்து தலைமுறைப் படைப்பாளிகளின் படைப்புகளில் ஆதாரமாக அடிநாதமாக ஓங்கி ஒலிப்பது போர்க்குரல் ; சமூக அநீதிக்கும் இன ஒடுக்குமுறைகட்கும் எதிரான போர்க்குரல். ரஷ்மியின் கவிதை சொல்வது போல, இவர்களின் கண்ணீரையும் கவிதையையும் பிரித்துப்பார்த்துவிட முடியுமா?

ஆனால் இவர்களின் கண்ணீரிலும், சோகத்திலும் கையாலாகாத்தனம் இல்லை. தார்மிகக் கோபம் இருக்கிறது, உரிமைக்குரல் இருக்கிறது.”

காலச்சுவடு இதழில் (செப்ரெம்பர் - ஒக்டோபர் 2002) பிரசன்னா ராமஸ்வாமி எழுதுகிறார் :

“...புகலிட வாழ்க்கையின் பல்வேறு சிக்கல்களை பல தேச அகதிகளோடு சேர்ந்து எதிர்கொள்ளும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வாழ்வியலும் அழகியலும் எதுவென ‘அயலார்’ மனம்கொள்ள இதுபோன்ற தொகுப்புகள் வழிசெய்யும்.”

ரொறன்ரோ பல்கலைக்கழக வரலாற்றுப் பேராசிரியர் மில்ரன் இஸ்ரேல், இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளின் அடிக் கருத்தாக இருக்கும் அடையாளம் தேடுதல், பிரிவுத்துயர், புலப் பெயர்வு, அமைதிக்குலைவு போன்றவற்றை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

“நூல் அறிமுக நிகழ்வின்போது இலங்கைத் தமிழ்ப் படைப்புகளின் செழுமையைப் பற்றி திஸ்ஸ, றெஜி சிறிவர்த்தன, சிவத்தம்பி ஆகியோர் குறிபிட்டதை நான் பாராட்டினேன். இந்த நூல் விலை கூடியதொன்றாயினும், இலங்கைத் தமிழ் எழுத்துகளின் மிகச் சிறந்த மாதிரியாகும்.” என்கிறார், விமர்சகர் கே. எஸ். சிவகுமாரன்.

டெய்லி நியூஸ் நாளேட்டில் (10.04.2002) சோக்கிறநீஸ் என்ற புனைபெயரில் எழுதுபவர் இந்நூலின் மொழிபெயர்ப்புப் பற்றிக்

குறிப்பிடுகையில்,

“கனகரத்தினாவினதும் ஏனையோரினதும் மொழிபெயர்ப்புகள் பேச்சுத் தமிழின் உண்மையான வாசனையைத் தக்கவைத்து, யாழ்ப்பாணச் சூழலுக்கே உரிய குறிப்பான அடையாளங் கொண்டவர்களாகப் பாத்திரங்களை உருவாக்குகின்றன. முன்னுரையாக, கனகரத்தினாவும் ஏனையோரும் மொழிபெயர்ப்புகளாகத் தருவனமிகவும் அசலானவையும் உண்மையானவையுமாகும்.” எனப் பராட்டுகின்றார்.

உலகத் தமிழ் என்ற இணையச் சஞ்சிகையில் கவிஞர் சி. சிவசேகரம், “ஈழத் தமிழரின் புலப்பெயர்வின் விளைவுகளின் ஆக்கமான பக்கமாக இதைக் கொள்ளலாம்.

... ஒவ்வொரு மொழிபெயர்ப்பும் மிகுந்த பொறுப்புணர்வுடன் மேற்கொள்ளப்பட்டமை பற்றிக் குறிப்பிடாமல் விடலாகாது” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்வாறெல்லாம் சிறப்பம்சங்களைக் கொண்டுள்ள இந்நூல் குற்றங்குறைகளுக்கு அப்பாற்பட்டதா?

தொகுப்பாளரின் கூற்றுடன் இப்பந்தியை முடிக்க விரும்புகிறேன்: “இந்த நூல் ஒரு தொடக்கமே. சில படைப்பாளிகள் தொகுப்பில் இடம்பெறவில்லை; இன்னும் சில அவகாசமின்மையால் விட்டுப்போயின. இது பூரணமான முயற்சியல்ல; அடுத்த நூல்களில் இவை பூர்த்தி செய்யப்படும்.”

நமது ஈழநாடு

14.10.2002

அ. யேசுராசா • 343

60

உள்ளெளி - 3



இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் (சாகித்திய மண்டலம்) தேசிய இலக்கிய விழாவும் விருதுகள் வழங்கலும், சென்றமாதம் 30ஆம் திகதி, கொழும்பு 'பண்டாரநாயக்கா ஞாபகார்த்த சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்' தில் நடைபெற்றது.

புகழ்பெற்ற கன்னட எழுத்தாளர் யூ. ஆர். அனந்த மூர்த்தி இந்தியாவிலிருந்து வந்து சிறப்பு விருந்தினராகக் கலந்துகொண்டார். இவரது 'சம்ஸ்காரா', 'பிறப்பு'

ஆகிய நாவல்கள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ஏற்கெனவே தமிழ்நாட்டில் வெளியாகியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. ‘சம்ஸ்காரா’ சிறந்த கலைத் திரைப்படமாகவும் புகழ் பெற்றிருக்கிறது!

பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க முதன்மையாளராக இவ்விழாவில் கலந்துகொண்டார்.

சென்ற ஆண்டில் வெளிவந்த சிறந்த தமிழ் நூல்களிற்கான பரிசுகளை, ஏழு படைப்பாளர்கள் பெற்றனர். ‘லெ. முருகபூபதி’ (நாவல்), ‘அல் அஸூமத்’ (சிறுகதை), ‘ரி. எல். ஜெளபர்கான்’ (கவிதை), ‘சோ.பத்மநாதன்’ (மொழிபெயர்ப்பு), ‘கந்தையா சிறீகணேசன்’ (நாடகம்), ‘ச. அருளானந்தம்’ (சிறுவர் இலக்கியம்), கலாநிதி ‘சி. பத்மநாதன்’ (ஆய்வு) ஆகியோர் இவ்வாறு பரிசுகள் பெற்றவர்கள்.

எழுத்தாளர் ‘தி. ச. வரதராசனி’ற்கு (வரதர்) சாகித்திய ரத்னா விருது வழங்கப்பட்டது.

கடந்த பத்தாண்டுகளில், தமிழ்த் தேசிய இனத்தின்மீதான சிறீலங்கா அரசின் கொடூர யுத்தம் தீவிரமடைந்திருந்தது; பொருளாதாரத் தடை, மருந்துத் தடை, போக்குவரத்துத் தடை என்பனவும் அதனுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த இன அழிப்புச் சூழலில் அந்தத் தேசிய இனத்தின் ‘கலாசார வளர்ச்சிக்கு’ உதவுவதாகக் காட்டும் ஒரு நடவடிக்கையான ‘இலக்கியப் பரிசுகளைப்’ பெறுதல் சரியானதல்ல ; அந்த அரசுப் பரிசுகளைப் பகிஷ்கரித்தல் இனவெறி அரசின் ‘கோரமுகத்தை’ உலகிற்கு அம்பலப்படுத்தும் என்ற கண்ணோட்டம், கலாசாரவாதிகளில் ஒரு சாராரிடம் நிலவியது. ஆயினும் அந்தக் காலங்களில் ஒரேயொருவர் - ‘மாமனிதர்’ சிரித்திரன் சுந்தர் மட்டுமே, தனக்கு வழங்கப்பட்ட தேசிய இலக்கியப் பரிசினை ஏற்க மறுத்தார். ஏனைய எழுத்தாளர்கள், தமக்கு வழங்கப்பட்ட பரிசினை - பெருந்தொகைப் பணத்தை - தயக்கமேதுமின்றிப் பெற்று மகிழ்ந்தனர் என்பது ஏமாற்றந்தரும் கடந்தகால இலக்கிய வரலாறு!

இத்தருணத்தில், அரசின் உயர் விருதுகளைக் கொள்கை அடிப்படையில் நிராகரித்த மதிப்பிற்குரிய சிங்களக் கலைஞர் இருவரின் பெருமித நினைவுகள் மனதில் நிழலாடுகின்றன.

‘சிறந்த இசையமைப்பு’, ‘சிறந்த மெட்டு’ என்பவற்றிற்கான 1984ஆம் ஆண்டுக்குரிய ஜனாதிபதி விருதுகள் இரண்டு தனக்கு வழங்கப்படுவதாக அறிவிக்கப்பட்டபோது, திரைப்பட இசையமைப்பாளர் எச். எம். ஜயவர்த்தன அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார். புகழ்பெற்ற இசையமைப்பாளர் பிறேமசிறி

ஹேமதாசுதான் இவ்விருதுகளிற்குப் பொருத்தமானவர் என்பது, அவரது நிலைப்பாடு.

அடுத்து, சில ஆண்டுகளின் முன்னர், தனக்கு வழங்கப்பட்ட சிறந்த நெறியாளரிற்கான ஜனாதிபதி விருதைச் சந்திரிகா குமார துங்கவிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ள, இளம் திரைப்பட நெறியாளர் பிரசன்ன விதானகே மறுத்துவிட்டார். தனது புறஹந்த கருவற (பௌர்ணமியில் ஒரு மரணம்) திரைப்படத்தைத் தடைசெய்துள்ள ஓர் அரசிடமிருந்து விருதுபெறத் தான் விரும்பவில்லையென்பது, அவர் தெரிவித்த கருத்து.

எவ்வாறாயினும், இன்று நிலைமை மாறியுள்ளது. யுத்த நிறுத்தம், புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கை என்பன ஏற்படுத்தப்பட்டுத் தமிழர் தரப்பிற்கும் சிறீலங்கா அரசாங்கத்திற்குமிடையில் பேச்சு வார்த்தைகள் நடைபெறுகின்ற 'சமாதானச் சூழல்' நிலவுகின்றது! இத்தருணத்தில் நடைபெற்ற 'தேசிய இலக்கிய விழா'வில் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பரிசுகளையும் விருதினையும் பெற்றுக்கொள்வதில் தவறேதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

பரிசும் விருதும் பெற்ற படைப்பாளர்களிற்கு வாழ்த்துகள்!

ஆயினும், சில உறுத்தல்களைப் பதிவுசெய்தல் அவசிய மெனக் கருதுகிறேன். அரசியல் தீர்வுக்கான உரையாடல்கள் ஆரம்பமாகவுள்ள இத்தருணத்திலும், நடைபெற்று முடிந்த 'தேசிய இலக்கிய விழா'வில் தமிழ் மொழிக்கு சம உரிமை வழங்கப் படாதமை கண்டிக்கத்தக்கது.

அ) சிங்கள மொழியிலமைந்த பதினெட்டு நூல்களிற்குப் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டுள்ளபோது, ஏழு தமிழ் நூல்களிற்கு மட்டுமே பரிசுகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன!

ஆ) விழாவில் வழங்கப்பட்டுள்ள நினைவிதழில் தமிழ் மொழிக்கு உரிய இடம் ஒதுக்கப்படவில்லை. பரிசு பெற்ற தமிழ் நூல்கள் பற்றிய விபரங்கள் தமிழில் அல்லாது ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே தரப்பட்டுள்ளன.

இ) முதன்மையாளராக விழாவில் கலந்துகொண்ட பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவின் பேச்சு, சிங்களத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டது ; அதற்குரிய தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வழங்கப்படவில்லை.

முன்பு வெளியான சிற்றிதழொன்றினது தலையங்கத்தின் ஒரு பகுதியினைப் பொருத்தங்கருதித் தருகிறேன் :

“காலியில் நடைபெற்ற சாஹித்திய விழா தொடர்பாகப் பல

அதிருப்திக் குரல்கள் படைப்பாளர்களாலும் தமிழ் மக்களாலும் வெளிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. கருத்தரங்குகள், புத்தகக் கண்காட்சிகள் என்பனவற்றில் தமிழுக்கு இடங்கொடுக்கப்படாததோடு, குடியரசுத் தலைவர் பங்குபற்றிய இறுதி நிகழ்ச்சியாகிய ‘பரிசளிப்பு’ வைபவத்திலும் ஒரு தமிழ்ச் சொற்பொழிவுமே இடம்பெறாததும், கண்டிக்கப்படத்தக்கது. தமிழ்ப் படைப்பாளிகளும் தமிழ் மக்களும் இவ்வழாவிற் கு வருகை தருவார்களென்ற ‘பிரக்ஞை’, விழா அமைப்பாளர்களுக்குக் கட்டாயம் இருந்திருக்க வேண்டும்.

... இவ்வாறு உணர்த்துவதில் சாஹித்திய மண்டலத் தமிழ்க் குழுவினருக்குப் பெரும் பொறுப்புண்டு.”

-‘அலை’ (கார்த்திகை 1975)

இருபத்தைந்து ஆண்டுகளின் பின்னரும் அதே அவல நிலைமைதான் தொடர்கிறதென்றால்...!?

**

அச்சாக்கத்தின்போது ஏற்படும் சில தவறுகளினால் கருத்துகள் திரிபடைந்து, வெளிப்பாடின ‘ஒருமைத்தன்மை’ பாதிப்புற்றுவிடுகிறது. சென்ற வார ‘உள்வெளி’ யில் இத்தகைய தவறுகள் நேர்ந்தமைக்கு வருந்துகிறேன். தவறான பிரயோகம் முதலிலும், திருத்தம் அதனையடுத்தும் கீழே தரப்பட்டுள்ளது; திருத்தி வாசிக்கவும்.

அறுபது ஆண்டுகள் - எழுபது ஆண்டுகள், செலுத்தல் வேண்டும் - செய்தல் வேண்டும், அமரதாஸ - அமரதாஸ், அதிஷ்டங்களுங் கொண்ட - அதிர்வுகளுங் கொண்ட, முன்னுரையாக - முரணுரையாக, இப்பந்தியை - இப்பத்தியினை.

நூல் அறிமுக நிகழ்வின்போது எனத் தொடங்கும் பந்திக்கு முன்னால், பின்வரும் பந்தியைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும்:

இவ்வாண்டு மார்ச் மாதப் பிற்பகுதியில், கொழும்பிலுள்ள ‘இனத்துவ ஆய்வுகளிற்கான சர்வதேச நிலையத்’ தில் இந்நூலின் அறிமுக நிகழ்வு நடைபெற்றபோது, பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியும் கலந்து கொண்டார். அப்போது அவர் ஆங்கிலத்தில் வாசித்த கட்டுரையில்,

“இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துடனான எனது ஐம்பது வருடச் செயலீடுபாட்டில், முன்னுதாரணம் கூறமுடியாத நிகழ்வு இதுவாகும். முழுவதும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்திற்காக தொகுப்பு வருவது, இதுதான் முதல் முறை” என, மகிழ்ச்சி தெரிவித்தார். ♦

நமது ஈழநாடு

21.10.2002

61

உள்ளெளி - 4



‘சறுங்கலே’

சென்ற 19,20,21,22 ஆகிய நான்கு நாள்களில், யாழ். ‘வீரசிங்கம் மண்டபத்’தில் சிறப்பாக நடைபெற்று முடிந்த மானுடத்தின் தமிழ்க்கூடல் - 2002 என்ற நிகழ்வு, பல தளங்களில் முக்கியத்துவம் பெறுவதொன்று.

நீண்டகாலத்தின் பின்னர் சிங்களக் கலைஞர், ஊடகவியலாளர் பலர் ஒருசேர இதிற் கலந்து கொண்டனர். தமிழ் மக்களின் கலாசாரத்துறைசார்

செயற்பாடுகள், இன ஒடுக்குமுறை - விடுதலைப் போராட்டம் தொடர்பான உணர்வுநிலைகள் போன்றவற்றை அவர்கள் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது ; அதுபோலவே, இப்போராட்டச் சூழல் பற்றிய சிங்களத்தரப்பின் கருத்துகளை அவர்கள்மூலம் தமிழ் மக்கள் அறியவும் வாய்ப்பேற்பட்டது. சிங்கள - தமிழ்ப் படைப்புகளின் மொழிபெயர்ப்புச் செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டுள்ள மடுளுகிரிய விஜேரத்ன, ஊடகவியலாளரான றோகித பாஷண அபேவர்த்தன, மஞ்சள வெடிவர்த்தன, திரைப்பட நெறியாளரும் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியருமான சூனில் ஆரியரத்ன போன்றோர் அவர்களிற் சிலராவர்.

மடுளுகிரிய விஜேரத்ன தமிழில் ஆற்றிய உரையில், “1956 இல் இயற்றப்பட்ட தனிச்சிங்களச் சட்டம் தமிழ் மக்களிற்கு வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது ; அச்சட்டத்தினால் இரு இனங்களின் மத்தியில் இடைவெளி ஏற்பட்டது. தமிழ் - சிங்கள மொழி இலக்கியங்கள் பரஸ்பரம் மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டும். இவ்வாறான மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களைப் படிப்பதால் இரு இன மக்களிடையே ஒரு புரிந்துணர்வு ஏற்படுமென நம்புகிறேன். நூற்றுக்குக் குறையாத தமிழ்க்கதைகள் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. புத்தக வடிவத்தில் பத்துக்குக் குறையாமல் வந்துள்ளன. ராவய பத்திரிகையில் வாரந்தோறும் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் வெளியாகின. ‘கவிதை’ சஞ்சிகையிலிருந்து 24 கவிதைகளை சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்தேன். ‘டொமினிக் ஜீவா’, ‘சாந்தன்’, ‘செங்கை ஆழியான்’, ‘சுதாராஜ்’ ஆகியோரின் நூல்கள் சிங்களத்தில் வெளிவந்துள்ளன. ‘கம்பெரலிய’, ‘விராகய’ ஆகிய நாவல்களின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு நன்றாகச் செய்யப்பட வில்லை” எனத் தெரிவித்தார்.

மஞ்சள வெடிவர்த்தன (இவர் ஒரு கவிஞருமாவார்) பேசு கையில், “சிங்கள இராணுவத்தால் வடக்கு ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது பற்றி சிங்களப் பத்திரிகைகள் எப்படித் தெரிவித்தன என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். ஊடகங்களில் பெரும்பாலானவை ஐ.தே.க., ஜே. வி. பி., பொ. ஐ. மு. ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடையவை; தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய இக்கட்சிகளின் நிலைப்பாடுகளுக்கு ஏற்பவே, இந்த ஊடகங்களும் முடிவு எடுக்கின்றன. அண்மையில் ஒரு சிங்களப் பத்திரிகை, ‘ஜே. வி. பியை அழிக்க நூறு புலிகள் கொழும்பு வருகை’ எனத் தலைப்புச் செய்தி வெளியிட்டது.

தலைப்புச் செய்திகள், தலையங்கங்கள் என்பன தமது தாயகத்தில் - தமது மக்களின் விடுதலைக்குப் போராடும் புலி இயக்கத்திற்கு மட்டும் அல்ல, சாதாரண தமிழ் மக்களிற்கும் எதிரானவையாகவே உள்ளன” என்றார்.

சுனில் ஆரியர்த்ன உரையாற்றுகையில், “இலங்கையில் தமிழ்த் திரைப்படத்துறை வளர்ச்சி அடைவதற்கு அரசாங்கங்கள் மட்டுமல்ல தமிழ்த் திரைப்பட வியாபாரிகளும் தடையாக உள்ளனர்” எனத் தெரிவித்தபோது, பழைய சம்பவம் ஒன்று என் நினைவுக்கு வந்தது. எழுபதுகளின் மத்தியில் பொன்மணி என்ற சிறந்த இலங்கைத் திரைப்படம் (“இது முன்னோடியான ஒரு திரைப்படம் ; கலைத்தரமான தமிழ் சினிமாவின் வளர்ச்சி இதிலிருந்துதான் எதிர்காலத்தில் ஆரம்பமாகும்” என்று கூறுவார் றெஜி சிறிவர்த்தன.) யாழ்ப்பாணத் திரையரங்கொன்றில் திரையிடப்பட்டபோது, மக்கள் விருப்புடன் பார்த்தனர். நிறைய மக்கள் ஆதரவு இருந்த போதிலும், ஒரு கிழமைக்கு மேலாக அத்திரைப்படம் காட்டப்பட வில்லை! இலங்கை முழுவதிலும் திரைப்பட விநியோகத் துறையையும் பெரும்பான்மையான திரையரங்குகளையும் மிக நீண்ட காலமாகத் தமது ‘ஏகபோகமாக’ வைத்திருந்த இரண்டு தமிழ் நிறுவனங்களும், முஸ்லிம் ஒருவருக்குச் சொந்தமான நிறுவனமும், தேசியத் தமிழ்த் திரைப்படத் தயாரிப்பு முயற்சிகள் தொடர்பாக விரோதப்போக்கையே கடைப்பிடித்து வந்தன; ஆனால் மறுவள மாக, சிங்களப் படத் தயாரிப்புகளில் ஈடுபட்டுழைத்தன! அந்த நிறுவன ‘முதலாளி’ களின் அக்கறையெல்லாம், ‘போதைப் பொருள் யாவாரம் போல்’ இலாபத்தை அள்ளி அள்ளிக் குவித்துத்தந்த, தென்னிந்தியத் ‘தமிழ் மசாலாப் படங்கள்’ மீதே பதிந்திருந்தது ; இன்றுள்ள சோகக்கதையும் துரோகக்கதையுங்கூட அதுவேதான்!

தமிழர்களின் பிரச்சினை தொடர்பாக, ‘காமினி பொன்சேகா’ வின் ‘கொட்டி வலிகய’, ‘நொமியென மினிஸ்ஸு’; ‘ஷெல்ரன் பயாகல’ வின் ‘கொலு முஹுதே குணாட்டுவ’; ‘சந்திரன் ரட்ணத்’ தின் ‘ஆதர கதாவ’; ‘சோமரத்ன திசாநாயக்க’ வின் ‘சறோஜா’, ‘புஞ்சி சுரங்கனாவி’; ‘அசோக ஹந்தகம’ வின், ‘மே மகே சந்த’; தனது ‘சறுங்கலே’ முதலிய சுமார் பத்துப் படங்கள் சிங்களத்தில் வந்துள்ள தாகத் தெரிவித்த ஆரியர்த்ன, எழுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் ‘சறுங்கலே’ வெளிவந்தவேளை, “சிங்களவர்களிற்கு விரோதமான படம்” என்று குற்றஞ்சாட்டப்பட்டதையும் நினைவுகூர்ந்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த எழுதுவினைஞானான ‘நடராஜா’, தான் விரும்பிய - தன்னை நேசித்த சிங்களப் பெண்ணை மணம்புரிய முடியவில்லை ; அந்தப் பெண்ணின் தாயின் இன உணர்வுதான் காரணம். தனது தங்கை தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த வேதக்கார இளைஞனைக் காதலிப்பதையும் நடராஜா எதிர்க்கிறான்; அதனால் கிணற்றில் குதித்து அவள் தற்கொலை செய்கிறாள். கொழும்பிற்கு வந்து வேலை பார்த்தபடி விரக்தியிலும் தனிமையிலும் நடராஜா, பக்கத்தில் கசிப்பு விற்கும் சைமன்-மனைவி - மகளான சிறுமி ஆகியோருடன், பரிவாகப் பழகுகிறான். சிறுமிக்கு அவன் கொடுக்கும் காற்றாடி (சறுங்கலே), அச்சிறுமியின் ஆசைகளின் குறியீடாகவும் அவனுடையதும் தங்கையினதும் காதலின் குறியீடாகவும் இருக்கிறது. அது நீண்டு... நீண்டு... தொலைவில் செல்கிறது ; ஒரு சமயம் கிழிந்தும் விடுகின்றது! 1958ஆம் ஆண்டின் தமிழ் இனப் படுகொலைச் சூழலில், அவன் கொல்லப்படுகிறான்.

படத்தின் மூலக் கதையினை எழுதிய ‘காமினி பொன்சேகா’ தான் நடராஜா பாத்திரத்தில் நடித்துள்ளார்; சிங்களம், தமிழ் ஆகிய இரண்டு மொழி உரையாடல்கள் படத்தில் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையின் மிக முக்கிய கலை - இலக்கிய விமர்சகரான ரெஜி சிறிவர்த்தன இத்திரைப்படம் பற்றி எழுதிய கட்டுரை யொன்று, லங்கா காடியன் ஆங்கில இதழில் (1.5.1979) வெளிவந்துள்ளது. வாசகரின் நன்மை கருதி அதிலுள்ள கருத்துகள் சிலவற்றைத் தருகிறேன் :

“இந்தத் திரைப்படம் ‘பாரபட்சமானது’ என்பதுதான், சறுங்கலே பற்றிய கண்டனங்களிலே வருத்தந்தருவது. சிங்கள இனவாதிகளைக் காட்டும் படம், தமிழ் இனவாதிகளைச் சித்திரிக்க வில்லையாம்; மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த அறிவாளிகளின் சிலர்கூட இவ்வாறு கூறுகிறார்கள்.

... ஆனால் வேறொரு முக்கியமான விடயத்தையும் நான் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். ‘பாரபட்சம்’ என்ற குற்றச்சாட்டில் மறைவாக இருப்பதும், அடிமனதில் இருப்பதும், அடிபட்ட வலியினால் அனுங்கும் இனவாதத்தின் குரல்தான். இந்த உணர்வு எந்தளவிற்கு ஆழமாக உட்பரந்து இருக்கின்றது என்பதனையும், மத்தியதர வர்க்க அறிவுஜீவிகளும் இதனில் நின்று விடுபடவில்லையென்பதையும்



பேராசிரியர் சுனில் ஆரியர்த்ன

கவனியுங்கள். தனது தங்கைக்கும் அவளது காதலனுக்கும் நடராஜா கொடுமைகள் செய்கிறான். கொழும்பு நகரில் அவனைப் பாதிக்கும் இனவெறி வன்முறைக்கு எதிரிடையாக, இதனைப் படம் விபரிக் கிறது. இதன்மூலமாக இப்படம் வெளிக்காட்டும் பக்கச் சார்பற்ற தன்மையைக் கவனிக்க விரும்பாதவர்களை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது?”

அதே இதழில், சிங்கள ஆய்வறிவாளரான ஜே. உயங்கொட வின் கட்டுரையும் காணப்படுகிறது. இதோ, அவரது கருத்துகள் சில:

“இழிவான அரசியல்தான் இனவாதத்தின் அடிப்படை என நடராஜா நினைக்கிறான். எந்த இனத்து மனிதர்களும் இயல்பில் நல்லவர்கள்; அவர்களை அரசியலே கெடுக்கின்றது என்பது நடராஜாவின் நம்பிக்கை.

... ஆனால் இதுதான் மூலகாரணமல்ல. தேசிய இன அடக்குமுறை என்பதனால், அதாவது அத்தகைய அரசியல்மூலம் தான் இனவாதத்தை விளங்கிக்கொள்ளலாம். இந்த ஆதார உண்மையை சுனிலும், காமினி பொன்சேகாவும் விளங்கத் தவறி விட்டனர்.

... நடராஜாவின் பிரதான முரண்பாடாக அவனது ‘இரண்டக நிலை’ (இன ஒற்றுமையைப் பேசுகின்ற அதேவேளை, சாதி வெறியனாக இருத்தல்) சித்திரிக்கப்படுகிறது. ஆனால், தேசிய இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக அவனில் தோன்றும் உணர்வு களையே முதன்மைப்படுத்திக் காட்டியிருக்க வேண்டும் ; ஆனால், எதிரிடை யாக சாதிப்பிரச்சினைக்கு வழங்கப்பட்ட முக்கியத்துவம், தேசிய இனப்பிரச்சினையை மழுங்கடித்துவிட்டது!”

நமது ஈழநாடு

28. 10. 2002

உள்வெளி - 5



ஆத்மா

நமது யாழ். மண்ணில் நாளேடுகள் வெளி வரத் தொடங்கி மக்கள் மத்தியில் நிலைபெற்று விட்டன; இலங்கையில் பிரதேசரீதியிலான நாளேடு முதலில் தோற்றங்கொண்ட பெருமையும் யாழ்ப்பாணத்திற்கே உரியது!

இவற்றை விட கலை - இலக்கியம், சமூக - பொருளாதாரம், அரசியல், பொது அறிவு போன்ற

விடயங்களிற்காகத் தனியாக சிறுசஞ்சிகைகளும் வெளிவந்துள்ளன. தனிநபர் அல்லது குழுவொன்றினால் வெளியிடப்பட்டு, குறைந்த எண்ணிக்கையினரைச் சென்றடைந்தாலும் தாம் மையப்படுத்திச் செயற்பட்ட துறைகளில் - குறிப்பிடத்தக்க விதத்தில் - சமூகத்தின் முன்னோக்கிய அசைவிற்கு அவை பங்களித்துள்ளன. அறுபதுகளிலிருந்து பார்த்தால் கலைச்செல்வி, வசந்தம், மல்லிகை, விவேகி, தாயகம், சிரித்திரன், அலை, சமர், புதுசு, தளிர், தாகம், நான், உள்ளம், அமிர்தகங்கை, நுண்ணறிவு, கலைமுகம், ஆற்றுக்கை முதலிய சிறுசஞ்சிகைகள் நினைவுக்கு வருகின்றன....

இடைநடுவில் சில நின்றுபோனாலும், புகழ்பெற்ற ரஷ்யக் கவிஞன் 'அந்திரேஜ் ஊநெசன்ஸ்கி'யின் "வெற்றிடங்களை இயற்கை விடுவதில்லை" என்ற கவிதை வரியினைப்போல, வேறொன்று தோன்றியபடிதான் இருந்தது!

ஆயினும், 1995 இடம்பெயர்வின் பின், சிறுசஞ்சிகை வெளியீட்டில் ஒருவித மந்தநிலைமையே காணப்படுகிறது. 'நான்', 'தாயகம்' ஆகிய இரண்டு சஞ்சிகைகளே வந்துகொண்டுள்ளன; புதிதாக இரண்டு சஞ்சிகைகள் அண்மையில்தான் வந்துள்ளன!

இருவருட இடைவெளியின் பின், 'மனிதம் கலந்தாய்வுக்குழு' வினால் வெளியிடப்படும் ஆத்மா சஞ்சிகையின் 12 ஆவது இதழ் வெளிவந்தது ; தற்போது 13 ஆவது இதழ் வந்துள்ளது. 1/4 கிறவுண் அளவில் சிறிய பத்திரிகை போன்ற வடிவத்தில், 12 பக்கங்களில் உள்ள 'ஆத்மா' வித்தியாசமானதொன்று; பொது வாசகனிடம் எடுத்துச்செல்வதற்கும் பொருத்தமானது. "... ஈழ விடுதலையில் பொருளாதார, அரசியல், சமூக, வர்க்க வேறுபாடுகளை சமத்துவம் நோக்கியும் நகர்த்த வேண்டியிருக்கிறது. பொது எதிரியுடனான போராட்டம் முடிவுறும் வேளையில் இவைகளுக்கான தீர்வுகளும் அடிபட்டுச் சென்றுவிடும் அபாயம் உலக விடுதலைப் போராட்டங்களில் நடந்தது போல, எமது ஈழப்போராட்டத்திலும் நடந்துவிடக்கூடாது" என்பன அதன் தலையங்கத்திலுள்ள வரிகள். சமூகம், அரசியல் சார்ந்த விடயங்களோடு இலக்கிய விடயங்களும் இந்த 13 ஆவது இதழில் இடம்பெற்றுள்ளன.

சமூகச் செயற்பாட்டாளரும், ஒளியை நோக்கி என்னும் சிறுசஞ்சிகையினை தமிழில் வெளியிடுபவருமான யூட் லால் என்ற சிங்களக் கத்தோலிக்க மதகுருவின் நேர்காணல், இவ்விதழின் சிறப்பம்சமாகும். உண்மையும் நேர்மையும் செயற்பாடுங்கொண்ட

ஓர் ஆன்மிகவாதியின் குரல், இந்த நேர்காணலில் தெளிவாக ஒலிக்கிறது!

“நீதியின் மீதும் சத்தியத்தின் மீதும் கொண்டிருக்கும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை எங்களை வழிநடத்திக் கொண்டிருக்கிறது. தமிழரின் விடுதலைப் போராட்டத்தின் பின்னர்தான் சுய ஆட்சி, சுயநிர்ணய உரிமை போன்றவற்றுக்கான அர்த்தங்களை நான் புரிந்துகொண்டேன். பெரும் சவால்கள், அச்சுறுத்தல்கள் மத்தியில் நாம் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

... தென்பகுதியில் இருக்கும் பௌத்தம் மற்றும் கிறிஸ்தவ மதபீடங்கள் தமிழர்களின் பிரச்சினையை நியாயபூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்டு, அதற்கான தீர்வை வழங்க எப்போதும் தயாராக இருந்ததில்லை. மாறிமாறி ஆட்சிக்கு வரும் இரு கட்சிகளுங்கூட அவ்வாறுதான்” என்பவை, அவரது கருத்துகளிற் சிலவாகும்.

‘போரின் குழந்தைகள் - உளவியல் நோக்கு’, ‘பண்பாடு + ஆணாதிக்கம் = பெண்’, ‘அமெரிக்கா கண்ட வியட்நாமும் தென்மராட்சியும்’, ‘நடக்கத் தொடங்கினதே ஜெய்ப்பூர் காலில்தான்’ என்ற தலைப்புகளிலான கட்டுரைகளுடன் - சுமை தூக்கும் தொழிலாளரின் அவலங்களை விளக்கும் ‘மறுபக்கம்’, இளங்கவிஞர்களுக்குரிய ‘புதிய வயல்’ ஆகிய பகுதிகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. “கழுகு ஒன்று / வெள்ளை வர்ணத்தில் / தோய்ந்து பறக்கும் / பயங்கரக் கனவு ஒன்றைக் காண்கிறேன் / ஆசீர்வாதங்களுடன் / அழகாகப்பறந்து வருகின்றது அது / அந்தக் கழுகிடம் / ஒரு பாசிச அரசு இருக்கிறது / வானொலி இருக்கிறது / ஆயுதம் இருக்கிறது / கறுப்புப் படை இருக்கிறது” என்பன, ஒரு கவிதையிலுள்ள வரிகளிற் சில!

தனி இதழ் ரூபா 5/= ; பன்னிரண்டு இதழ்களிற்கான சந்தா ரூபா 80/=; முகவரி: ‘ஆத்மா’, 1/7, மடம் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

**

அம்பலம்

“... எம் மண்ணிலிருந்து - யாழிலிருந்து இப்பொழுது இலக்கியச் சுருதி மீட்டப்படவேயில்லை! அதனால்தான் மூத்த எழுத்தாளர் என்று சொல்வோர்கூட முயற்சிக்காத பணியில் இந்த விடலைகள் இறங்கியுள்ளோம்” என்ற வரிகளைக் குறிப்பிட்டு, ஓகஸ்ட் மாதம் வெளிவந்த அம்பலம் சஞ்சிகையின் இரண்டாவது இதழ் - த. பிரபாகரன், கு. லக்ஷ்மணன் ஆகியோரை ஆசிரியர்களாகக் கொண்டு, தற்போது வெளிவந்துள்ளது.

மூத்த எழுத்தாளர்கள் ‘மணிவிழா’ க்களிலும் ‘பவளவிழா’ க்களிலும் மூழ்கியிருக்கையில், இந்த இளைஞர்களின் முயற்சி வரவேற்று ஊக்குவிக்கத்தக்கது!

இந்த இரண்டாவது இதழில் 10 கவிதைகள், ஒரு சிறுகதை, ஒரு ‘துளிக்கதை’, 4 கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. ‘பிசாசுகளின் நிறம் கறுப்பு’, ‘உன்னைப் பற்றிய ஞாபங்கள்’ ஆகிய கவிதைகள் கவனிப்பைப் பெறுகின்றன. ‘அன்றும் இன்றும்’ என்ற கவிதைப் பகுதி நல்லதோர் முயற்சி; ஆனால், ‘அன்றும்’ என்பதின் கீழ் வெளியிடப்பட்ட கவிதையை எழுதியவர் மஹாகவி என்பதோ, கவிதையின் தலைப்பு ‘யாழ்ப்பாணம் செல்வேன்’ என்பதோ குறிப்பிடப்படவில்லை! பொதுவில், கவிதைத் தேர்வில் கூடுதல் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும்.

த. பிரபாகரனின், ‘அம்மாவும் ஆட்டுக்குட்டியும்’ என்ற சிறுகதை பேச்சுவழக்கில் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்ட கதை. இறுதிப்பகுதியில் ‘அம்மா மாதிரித்தான் தாயாடும்’ என்பதை ‘வெளிப்படையாக’ விபரித்தல் தவிர்க்கப்பட்டிருந்தால், கதை மேலும் சிறப்புற்றிருக்கும்.

எமது பாரம்பரிய அடையாளங்களை அழியவிடாது பேண வேண்டுமென்ற ஆதங்கத்தை ‘மின்னலிற் தெரிந்தவை’ கட்டுரையில் ‘ஆதங்கன்’ வெளிப்படுத்தியுள்ளமை, கவனத்திற்குரியது.

‘பாபா ஒரு பார்வை’ என்ற திரைப்பட விமர்சனம் மேலும் தெளிவாக எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்; பல இடங்களில் மயக்கங்களையும் முரண்பாடுகளையும் அது கொண்டுள்ளது!

“...‘இலக்கியக் கனதி’ என்ற இலக்குப்பற்றியும் அதிக அக்கறை கொள்வதால் கனதியான படைப்புகளை புதிய, பழைய ஆக்ககர்த்தாக்களிடம் ‘அம்பலம்’ வேண்டுகின்றது” என்றும் ஓரிடத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எமது பிரதேசத்தில் தரமான சஞ்சிகை வளர்ச்சியில் அக்கறை உள்ள யாவரும், இந்த இளைஞர்களிற்கு ஒத்துழைப்பு வழங்க வேண்டும்!

தனி இதழ் ரூபா 15/- ; ஆண்டுச்சந்தா 180/-

முகவரி: ‘அம்பலம்’, 305, பலாலி வீதி, யாழ்ப்பாணம். ♦

நமது ஈழநாடு

04.11.2002

உள்ளுள்ளி - 6



“தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்!”

தமிழ் விழாக் களிலும் பண்பாட்டுக் கருத்தரங்குகளிலும் இத்தொடர், பலரால் உரத்து முழக்கப்படுவதை அடிக்கடி கேட்கிறோம்.

ஆனால், நடைமுறை வாழ்வில் நிலைமை எப்படி இருக்கிறது? எமது தாய்மொழிக்கு உரிய, மதிப்பான இடத்தினை நாம் வழங்குகிறோமா?

சமூக நிறுவனங்களிற்கோ, தனிநபருக்கோ,

அரசு அலுவலகத்திற்கோ ஏதும் சிங்கள மொழிக் கடிதம் வந்து விட்டால் கோபப்படுகிறோம் (அந்தக் கோபத்தில் நியாயமிருக்கிறது); நாளேடுகளில் அது செய்தியாக வந்துவிடுவதுமுண்டு.

ஆயினும், 'உத்தியோக மொழி' என்ற சட்ட அங்கீகாரம் இருந்தும் வடக்குக் கிழக்கிலுள்ள அரசு அலுவலகங்களில், தமிழ்மொழியை எந்தளவில் நாம் கையாள்கிறோம்? பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்திலேயே வேலைகள் நடைபெறுகின்றன ; பொது மக்களிற்கு ஆங்கிலத்தில் கடிதங்கள் அனுப்பப்படுவதையும் முணு முணுப்புக்கூட இன்றி ஏற்றுக்கொண்டுவிடுகிறோம்!

நாமாக விரும்பிச் செயற்படக்கூடிய வேளைகளிலும் தமிழ்மொழி ஒதுக்கப்படுவதற்கு, வகைமாதிரியான சிறிய உதாரணமொன்று -

யாழ். நூலகத்தைப் பயன்படுத்தும் வாசகர் தமது பெயர், முகவரி ஆகியவற்றை எழுதிக் கையெழுத்திடுவதற்கான பதிவேடொன்று வாசலில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. நூற்றுக்கு 99 வீதமான வாசகர் தமது விபரங்களை ஆங்கிலத்திலேயே பதிவதை, நாள் தோறும் காணலாம்!; தமிழ்மொழி விடயத்திலும் 'தீண்டாமையா?'

தவிர, தமிழ்மொழியைத் திருத்தமாகக் கையாள்வதற்குத் தகுதியானவர்களாக எம்மை ஆக்கியிருக்கின்றோமா? மாணவர், ஆசிரியர் மத்தியில் தமிழ்மொழி அறிவு வீழ்ச்சியடைந்துள்ளதாக கல்வித்துறையைச் சார்ந்தோர் கவலை தெரிவிக்கின்றனர்; நாளேடுகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும், படைப்பிலக்கியங்களிலும் மொழிநடை பிழையாகக் கையாளப்படுவதைக் காணலாம். சென்ற மாதம் ஒரு நாளேடு, நெடுந்தீவு ஈ. பி. டி. பி. முகாம் தீயிட்டுக் கொழுத்தப்பட்டது என்று தலைப்புச் செய்தி வெளியிட்டது. 'கொளுத்தப்பட்டது' என்பதே சரியான சொல்லாகும் ; ஆயினும், மறுநாள் பிழைத்திருத்தங்கூட வெளியிடப்படவில்லை!

நாகரீகம், முஸ்லீம், பதட்டம், சித்தரித்தல், சிகப்பு, கட்டிடம், பதிமூன்று, ஏற்கனவே, தேனீர், நடத்துனர், பேருந்து, பாராளுமன்றம், அவைகள், சம்மந்தப்பட்ட, புடவைக்கடை, மென்மேலும், மண்ணெண்ணை, அருகாமையில், தேசீயம், காந்தீயம், வரட்சி, நாட்கள், முன்னூறு, ஐநூறு, பண்டகசாலை, 2002-ல், 2002-ம், 12-வது, ஓரினச்சேர்க்கையாளர், ஒவ்வொரு நாடுகளிலிருந்து எனச் சொற்கள் பிழையாக எழுதப்படுவதை அடிக்கடி காணமுடிகின்றது. இந்தச் சொற்கள் முறையே -



நாகரிகம், முஸ்லிம், பதற்றம், சித்திரித்தல், சிவப்பு, கட்டடம், பதின்மூன்று, ஏற்கெனவே, தேநீர், நடத்துநர், பேருந்து, நாடாளுமன்றம், அவை, சம்பந்தப்பட்ட, புடைவைக்கடை, மேன்மேலும், மண்ணெய், அருகில், தேசியம், காந்தியம், வறட்சி, நாள்கள், முந்நூறு, ஐந்நூறு, பண்டசாலை, 2002 இல், 2002 ஆம், 12 ஆவது, ஒருபால் சேர்க்கையாளர், ஒவ்வொரு நாட்டிலிருந்து என்று எழுதப்படுவதே சரியாகும்.

‘முப்புள்ளிப் பதிப்பகம்’ 1986 இல் வெளியிட்ட மொழித்திறன் என்ற நூலில், க. நா. சுப்ரமணியம், வெங்கட் சாமிநாதன், தமிழவன், கோ. கேசவன், நா. தர்மராஜன் முதலிய புகழ்மிக்க தமிழக எழுத்தாளரின் மொழிநடைத் தவறுகள் உதாரணங்களாகத் தரப்பட்டுள்ளன!:

1. (பிழை வகை : தொடரமைப்புப் பிழை)

“பத்திரிகை நாவல்களில் இலக்கிய அந்தஸ்தை எட்டியவை என்று எஸ். வி. வி.யின் நாவல்கள் மட்டுமே பாராட்டுக் குரியன.” - க. நா. சுப்ரமணியம்

“பத்திரிகை நாவல்களில் இலக்கிய அந்தஸ்தை எட்டியவை என்ற பாராட்டுக்குரியவை எஸ். வி. வி. யின் நாவல்கள் மட்டுமே.

2. (பிழை வகை: தவறான சொல்லாட்சி)

“உங்களுக்கு இப்போது உடன் புரியாது.” - வெங்கட் சாமிநாதன்

“உங்களுக்கு இப்போது உடனே புரியாது.”

ஈழத்து எழுத்தாளர்களும் இத்தகைய தவறுகளிலிருந்து விடுபட்டவர்கள் அல்லர். பொதுவாக, ஆங்கிலத்தில் பிழையேது மின்றி எழுதுவதற்கு எம்மவரால் பெரிதும் அக்கறை காட்டப்படுகிறது; ஆனால், அந்த அக்கறையில் சிறு பங்குகூட தமிழில் காட்டப்

படாத அவல நிலைமைதான் காணப்படுகிறது! இலக்கணத்தைச் சரியாகக் கற்பதே மொழிநடைத் தவறுகளைத் தவிர்ப்பதற்கு உகந்த வழிமுறையாகும். அதற்கு உரிய வாய்ப்புக் கிட்டாதவர்கள் (என்னைப் போன்றோர்?!), 'பிழையின்றித் தமிழ் எழுத வழி காட்டும்' நூல்களின் உதவியைத்தான் நாடவேண்டும். புலவர் சா. ஞானசம்பந்தன் எழுதிய, தமிழைத் திருத்தமாக எழுதுவது எப்படி? என்ற சிறப்பான நூலினை அண்மையில் படிக்கமுடிந்தது. அந்நூலி லிருந்து, வகைமாதிரியாகச் சிலவற்றை வாசகரின் நன்மைகருதித் தருகிறேன் :

1) சொற்பிழை

அ) அகண்ட

அகல் - அகன்ற ; சுழல் - சுழன்ற
எனவே 'அகன்ற' என்பதே சரி.

ஆ) அடியிற்குறிப்பிட்ட

அடியில் என்பது இனிமேல் எழுதப்போவதைச்
சுட்டும்; எனவே

'அடியிற்குறிப்பிடும்' என்பதே சரி.

இ) பாலைவனம்

வனம் = காடு; எனவே 'பாலைநிலம்' என்பதே சரி.

2) சந்திப்பிழை

பிழைத்திருத்தம் - பிழைக்குத்திருத்தம்

பிழை திருத்தம் - பிழையும் திருத்தமும்

'த்' செய்கிற வேலையைப் பாருங்கள்!

3) மிகைப்பிழை

அ) எதிர்வரும் 2010 இல்

கடந்துபோன 2010 உண்டா? எனவே '2010 இல்' என்பதே சரி.

ஆ) கடற்கரையோரத்தில்

கரை = ஓரம்; எனவே 'கடற்கரையில்' என்பதே சரி.

4) சுருங்கச் சொல்லாமை

முயற்சி செய்கிறேன் - முயல்கிறேன்

விற்பனை செய்தோம் - விற்கோம்

5) பொருத்தப்பிழை

ஆச்சரியக்குறி - உணர்ச்சிக்குறி

போன கடிதத்தில் - முன் கடிதத்தில்



6) இடம் மாறு பிழை

இது பாடகியின் அழகிய நாய் (நாய் அழகானது)
இது அழகிய பாடகியின் நாய் (பாடகி அழகி)
ஐந்துமாடி வீடுகள் - ஐந்து மாடிவீடுகள்
பள்ளிவாசலில் - பள்ளி வாசலில்

மாணவர், ஆசிரியர், எழுத்தாளர், ஊடகியலாளர் மட்டுமல்ல நாம் எல்லாருமே நமது தமிழ்மொழியைத் திருத்தமாகக் கையாள, இயன்றவரை முயல்வோமாக; இம்முயற்சியில் பயன்படக் கூடிய நூல்கள் சிலவற்றின் விபரங்கள் :

1. 'வளர்தமிழ் - உங்கள் தமிழைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்' - தமிழண்ணல்
2. 'தமிழ் நடைக் கையேடு' - மொழி வெளியீடு
3. 'மொழித்திறன்' - முப்புள்ளிப் பதிப்பகம்
4. 'நல்ல தமிழ்' - ர. வேங்கடரத்தினம்
5. 'நல்ல தமிழ் எழுதுவது எப்படி?' - அ. கி. பரந்தாமன்
6. 'தமிழ் அறிவு' - க. பே. முத்தையா
7. 'உரைநடைத் தெளிவு ஓர் அறிமுகம்' - வித்துவான் க. சொக்கலிங்கம், வாசுகி சொக்கலிங்கம்.
8. 'பிழையின்றித் தமிழ் எழுத வழிகள்' - புலவர் செந்துறை முத்து
9. 'தமிழில் தவறுகளைத் தவிர்ப்போம்' - பேராசிரியர் தி. முத்து கண்ணப்பன்
10. 'மொழித்திறன்' - முனைவர் புவண்ணன்

நமது ஈழநாடு

11.11.2002

அ. யேசுராசா • 361

64

உள்ளவளி - 7



‘ஒளவை’ நாடகம்

ஒளவையார் நம்மிற் பலர் அறிந்த ஒருவர்
தான்!

இப்பெயரைக் கேட்டவுடனேயே கையில்
கோல், நெற்றியில் திருநீறு என்பவற்றுடன் மூதாட்டி
ஒருவரின் தோற்றம், நமது மனதில் தோன்றும்;
தொடர்ந்து ‘ஆத்திகூடி’, ‘கொன்றை வேந்தன்’,
‘வாக்குண்டாம்’, ‘நல்வழி’ முதலிய நூல்களும் சிலருக்கு
நினைவுக்கு வரும்.

ஆனால், ‘ஒளவை’ என்ற பெயரில் புலவர் ஒருவர் அல்லாது பலர் இருந்துள்ளதாகத் தற்போதைய ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன!

இந்த ஆய்வுகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு, புதிய நோக்கில் கவிஞர் இன்குலாப் எழுதிய ஒளவை நாடகம், நூல் வடிவில் வெளிவந்திருக்கிறது. நூலின் முன்னுரையில், “ஒளவையைப் பற்றித் தமிழ்ச் சிந்தனையில் திணிக்கப்பட்ட பிரமையை உடைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்திலேயே நாடகம் எழுதுவது பற்றிச் சொன்னேன். வெவ்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்ததாகச் சொல்லப்படும் ஒளவைகளைக் கலவையாக்கி ஒரே ஒளவையாக்கித் தந்தார்கள்; அல்லது வேறுபட்ட காலங்களில் வாழ்ந்த பெண் புலவர்கள், ஒளவை என்ற பெயரில் தங்களை அழைத்துக் கொண்டதாகவும் ஆய்வாளர் சுட்டுவர். இந்தக் கலவையில் ஆடவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாதிருந்த சங்ககால ஒளவை தொலைந்து போய் விட்டாள். ஆடவரின் ஆதிக்கங்களை அறநெறிகளாக ஏற்றுக்கொண்ட பிற்கால ஒளவைகள் முன்னிறுத்தப்பட்டனர். ஒளவை ஒளவையாராக மாற்றப்பட்டாள். இந்த மாயைகளை உடைத்து தொல் ஒளவை மீட்கப்பட வேண்டும்...” என்ற வரிகளில், தமது நோக்கத்தினை அவர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

‘மௌனக் குரல்’ என்ற அமைப்பு, அ. மங்கையின் நெறியாள்கையில், தமிழ்நாட்டின் பல இடங்களில் இந்த நாடகத்தை அரங்கேற்றியிருக்கிறது.

இந்த நாடகத்தின் ‘விடியோ’ப் பிரதி (35 நிமிடங்கள்), யாழ். பல்கலைக்கழக நுண்கலைத் துறையினரால், 6.11.2002 இல் காட்டப்பட்டது; காட்சியினைத் தொடர்ந்து கலந்துரையாடலும் இடம்பெற்றது.

கருத்துத் தெரிவித்த மாணவரிற் பலர், நாடகத்தை விளங்க முடியவில்லை எனக் குறிப்பிட்டனர்; நாடகப் பிரதியினை வாசித்தபோது ஏற்பட்ட தாக்கத்தினை ‘விடியோ’ப் பிரதி தரவில்லையென, வேறு சிலர் தெரிவித்தனர்.

கலாசாரச் செயற்பாட்டாளரான அ. யேசுராசா, “நான் நாடகப் பிரதியை வாசிக்கவில்லை, ‘விடியோ’ பிரதியின் மூலமாக, நாடகத்தைத் தெளிவாக விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை; படமாக்கப்பட்ட முறையும் நன்றாக அமையவில்லை. அத்தோடு, நாடகத்தில் பாடப்படும் பாடல்கள் ஒத்திசைவுடன் இனிமையானவையாக இருக்கவில்லை” என்றார்.

‘குழந்தை சண்முகலிங்கம்’ அவர்களும் இதே மாதிரியான கருத்துகளைத் தெரிவித்ததோடு, “ ‘விடியோ’ பிரதியை வைத்து ஒரு



அ. மாங்கை

நாடக அளிக்கையை நாம் சரியாக மதிப்பிட முடியாது” எனவும் சுட்டிக்காட்டினார்.

விரிவுரையாளர் ரதீதரன், “நாடகத்தின் சில பகுதிகள்தான் ‘விடியோ’வில் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன; குறைபாட்டிற்கு அதுவும் ஒரு காரணம். மேலும், மேடை நாடகமொன்றை அதன் ‘விடியோ’ பிரதியை வைத்து மதிப்பிடக்கூடாதுதான்” என்றார்.

விரிவுரையாளர் தேவானந்த், ‘இருபது ஆண்டுகளின் முன்னரே இங்கு நிகழ்த்தப்பட்ட நாடகமுறைகளைப் போன்றவற்றை இந்த நாடகத்தில் காணமுடிவதாகவும், சிறிது காலத்தின் முன்னர் இங்கு வந்த ஒரு ஆங்கில நாடகவியலாளர் சொன்னவை பத்து ஆண்டுகளின் முன்னரே, இங்கு செய்யப்பட்டுவிட்டதாகவும்’ தெரிவித்தார். அத்துடன், எமது முக்கிய நவீன நாடகங்களும் ‘விடியோ’வில் ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டுமெனவும் வலியுறுத்தினார்.

விரிவுரையாளர் க. சிதம்பரநாதன், “தமிழ்நாட்டிலுள்ள முக்கியமான நாடகக்காரர் சம்பந்தப்படுவதால், சமகால தமிழக நாடகங்களின் தரத்தினை மதிப்பிடுவதற்கும், பெண்ணிய நாடகங்களை மதிப்பிடுவதற்கும் இது உதவும். இந்த நாடகத்தின் பொருள், பெண்ணியம் சார்ந்ததாக உள்ளது. பின்நவீனத்துவ முறையில் கட்டவிழ்த்தால், ஆணாதிக்கம் அதற்குப் பின்னால் உள்ளது. ஓர் இளம் பெண் அறிவுபூர்வமாகக் கதைக்க முடியாது; எல்லா இடங்களிலும் திரிய முடியாது ; அதனாலேயேதான் வயதுகூடிய ‘ஒளவையாரை’ முன்னிறுத்தியிருக்கிறார்கள்” எனச் சொன்னார்.

மேடை நாடகமொன்றை விவரணத் திரைப்படமாகவோ ‘விடியோ’ப் பிரதியாகவோ உருவாக்குதல், பிறிதொரு ‘படைப்பாக்க’ முறையாகும். நாடக நெறியாளரும் படப்பிடிப்பாளரும் இணைந்து,

பொருத்தமானதொரு ‘தொழில் நுட்பப் பிரதி’யைத் தயாரித்துச் செயற்பட வேண்டும்; அவ்வாறானால் தான் நாடகத்தின் உயிர்ப்பினைத் தக்கவைக்க முடியும்.

ஏற்கெனவே, எமது முக்கிய நவீன நாடகங்கள் சிலவற்றை ‘விடியோ’ வில் பதிவுசெய்த முயற்சிகள் இங்கு நடைபெற்றுள்ளபோதிலும், அவை திருப்தி கரமாக அமையவில்லை!

உதாரணமாக, எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் ‘அவைக்காற்று கலை கழகத்’ தால், க. பாலேந்திராவின் நெறியாள்கையில் யாழ்ப்பாணத்தில் மேடையேற்றப்பட்ட - புகழ்பெற்ற இந்தி மொழி நாடகாசிரியர் மோகன் ராகேஷ் எழுதிய - அரையும் குறையும் என்ற நாடகம், அரங்கில் சிறப்பானதாய் இருந்த போதிலும் ‘விடியோ’வில் நன்றாக வரவில்லை! ஆனால், இதே குழுவினால் மேடையேற்றப்பட்ட - ரென்னசிவில்லியம் எழுதிய - கண்ணாடி வார்ப்புகள், ‘ரூபவாஹினி’ தொழில் நுட்பக் கலைஞர்களால் நன்றாகப் பதிவு செய்யப்பட்டு, தொலைக்காட்சியில் காட்டப்பட்டது.

எனவே, எமது முக்கிய நாடகங்களை ‘விடியோ’வில் ஆவணப்படுத்தும்போது, தகுதிவாய்ந்த தொழில் நுட்பக் கலைஞர்களின் ஒத்துழைப்புடன் செயற்படுவது, இன்றியமையாததாகும்! ◆

நமது ஈழநாடு

18.11.2002

அ. யேசுராசா • 365

65

உள்வெளி - 8



பேராசிரியர் க. அருணாசலம்

இலங்கைக் கலைக்கழகம், தமிழ் இலக்கியக் குழு, கலாசாரத் திணைக்களம் ஆகியவற்றின் ஏற்பாட்டில், 'ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய கருத்தரங்கும் கலை நிகழ்ச்சிகளும்' சென்ற 15, 16, 17 ஆம் திகதிகளில், யாழ். பல்கலைக்கழக கைலாசபதி கலையரங்கில் நடைபெற்றன.

வருட முடிவிற்கிடையில், ஒதுக்கப்பட்ட பணத்திற்குரிய செயற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டதாகக்

காட்டமுயலும் - 'திணைக்கள நடைமுறை' யினையே, இக்கருத்தரங்கிலும் காணமுடிந்தது; அதனால், 'அவசரக் கோலமும் அரைகுறைத்தன்மை'யும் நிகழ்ச்சிகளில் தெரிந்தன.

தமிழ் இலக்கியக் குழுத் தலைவர் பேராசிரியர் க. அருணாசலம் தனது தலைமை உரையில், "...இந்த மூன்று நாள் நிகழ்ச்சிகளுக்கு முதலில் 3,25,000 ரூபா ஒதுக்கப்பட்டது; கருத்தரங்கினை நடத்துவது தாமதமாகியதில் பின்னர் 1,25,000 ரூபாவாகக் குறைக்கப்பட்டது; இப்போது 60,000 ரூபாவுடன் மட்டும் இங்கு வந்துள்ளேன். கலைக்கழகத் தலைவர் பேராசிரியர் 'அனுராதா செனிவிரத்ன', எப்படியும் இக்கருத்தரங்கு இவ்வருட இறுதிக்குள் யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தப்பட வேண்டுமென வலியுறுத்தியதாலேதான், இதனை ஒழுங்குசெய்தேன்" எனத் தெரிவித்தார்.

கருத்தரங்கை நடத்துவதில் தாமதம் ஏற்பட்டால் ஒதுக்கீட்டுத் தொகையினைக் குறைக்கத்தான் வேண்டுமா? 'சிங்கள இலக்கியக் குழு' விற்கென்றால் இவ்வாறு நடந்திருக்குமா? ஏற்கெனவே 'தேசிய இலக்கிய விழா' வில் சிங்களத்திற்கு பதினெட்டுப் பரிசுகளும், தமிழிற்கு ஏழு பரிசுகளும் வழங்கப்பட்ட பாரபட்சம் நிகழ்ந்திருக்கிறது. தமிழ் இலக்கியக் குழு, அந்திகளிற்கு எதிராகக் குரல்கொடுக்க வேண்டும்!

நிகழ்ச்சி நிரலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவர்களில் அனுராதா செனிவிரத்ன, பேராசிரியர் சித்திரலேகா மௌனகுரு, கலாநிதி அம்மன்கிளி முருகதாஸ், கலாநிதி துரை மனோகரன், தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல்நாடன், கலாநிதி க. குணராசா, செம்பியன் செல்வன், கலாநிதி கு. சோமசுந்தரம், கலாநிதி எம். ஏ. நுஃமான், அந்தனி ஜீவா, மேமன்கவி, கலாநிதி க. சிதம்பரநாதன், பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு, அஷ்ரப்கான், க. இரகுபரன், டொமினிக் ஜீவா ஆகியோர் வரவேயில்லை!

இதனால், கலாநிதி செ. யோகராசாவும், சு. முரளிதரனும் தனித்தனியாக மூன்று ஆய்வுரைகளை நிகழ்த்த வேண்டி ஏற்பட்டது; பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன், நந்தி, முருகையன் ஆகியோர் திடீர்த் தலைமை உரைகள் ஆற்றவும் நேரிட்டது!

பெரும்பாலும் அறுபது எழுபது பேர் வரையில்தான் பார்வையாளராக மண்டபத்தில் காணப்பட்டனர் ; அந்தவிதத்தில் பொதுமக்கள் ஆதரவு போதியதாக இருக்கவில்லை. சென்ற மாதம்தான் 'மானுடத்தின் தமிழ்க்கூடல் - 2002' மிகப் பிரமாண்ட

மானதாய், மிகச் சிறப்புடன் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றது. அந்த நிகழ்விலும் ஈழத்துச் சிறுகதை, நாவல், கவிதை, நாடகம் என்பன ஆராயப்பட்டன. தமிழ் இலக்கியக் குழுவினர் கொஞ்சமேனும் பொதுப் புத்தியைப் பிரயோகித்திருந்தால், இக்கருத்தரங்கினை இம்முறை யாழ்ப்பாணத்திலல்லாது பிறிதொரு தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் - வவுனியா, மன்னார், மட்டக்களப்பு, திருக்கோணமலை ஆகியவற்றில் ஏதோ ஓர் இடத்தில் - நடத்தியிருக்கலாம்; அது பொருத்தமானதாக அமைந்திருக்கும்! அடுத்த வருடத்தில் இத்தகைய நிகழ்வை - உரிய ஒழுங்குகளுடன் - யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தியிருக்கலாம்!

கவிதை, நாவல்பற்றி செ. யோகராசாவும், 'முஸ்லிம் வாழ்வி யல் சார்ந்த நாவல்' பற்றி மருதூர்க்கொத்தனும், நாடகம் பற்றி க. ஸ்ரீ கணேசனும் நிகழ்த்திய ஆய்வுரைகள் சிறப்பானவையாக இருந்தன.

செ. யோகராசா 'நாவல்' பற்றிய தனது ஆய்வின் இறுதிப் பகுதியில், கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியனவாகக் குறிப்பிட்ட வற்றைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கொள்ளலாம் :

“எமது நாவல்கள் வெறுமனே ஆவணப் பதிவுகளாக உள்ளன. கதைகூறும் முறை மாறவில்லை. 'பிரதேச நாவல்களும்' அப்படித்தான்; நீல பத்மநாபனின் படைப்புகள் போல் இல்லை. நாவலுக்குரிய விவரண மொழி, நின்று நிலைக்கக்கூடிய பாத்திரங்கள் உருவாக்கப்படவில்லை. எம்மிடையே உள்ள நாவலாசிரியரில் ஒரு 'கலைஞன்' இல்லை! படைப்பாற்றல், அனுபவ ஊறல், விமர்சன வளர்ச்சி எம்மிடமில்லை. பகுதி நேர எழுத்தாளரால் ஆழமாகச் செயற்பட முடியாது. பரந்த வாசிப்பு இன்மை, நூல் வெளியீட்டுப் பதிப்பகங்கள் இன்மை ஆகியவையும் வளர்ச்சியைத் தடுக்கின்றன.”

ஈழத்தின் சிறந்த எழுத்தாளரில் ஒருவரான மருதூர்க்கொத்தன் தெரிவித்த கருத்துகளிற் சில :

“ஓர் எழுத்தாளனின் படைப்பு, அனுபவங்களினதும் வடிவங் களினதும் கலாதரிசனம். இவற்றின் மூலம் படைப்பாளனின் படைப் பாற்றல் கண்டுகொள்ளப்படுவது அவசியம். 'பொருள்' மட்டுமல்ல; படைப்புப் பரிமாணம், கலாபரிமாணம், படைப்பாற்றல் முக்கியம்.

...முஸ்லிம் இலக்கியம் என ஒன்று இல்லை. உருது இலக்கியம், பார்சி இலக்கியம் போல் 'தமிழ் இலக்கியமே' உண்டு. முஸ்லிம்களால் எழுதப்படுவதால், முஸ்லிம் வாழ்வைப் பற்றி எழுதப்படுவதால், 'முஸ்லிம் நாவல்' என்று சொல்ல முடியாது!”

சோ. பத்மநாதன், அல் அஸூமத், சி. தில்லைநாதன், மருதுமார்க் கொத்தன், சொக்கன், தாமரைச்செல்வி ஆகியோரின் கருத்துரைகள் கவனத்திற்குரியவை.

மூன்றாம் நாள் நிகழ்ச்சிக்குச் செல்ல முடியவில்லை. ஏ. ஜே. கனகரத்தினா, மருதுமார்க்கொத்தன், முருகையன், திமிலைத் துமிலன், தாமரைச்செல்வி, கே. கணேஷ்(இவர் சமூகமளிக்கவில்லை) ஆகியோர் கௌரவிக்கப்பட்டனர். ஒவ்வொருவருக்கும் பரிசுச் சின்னமும் 5000/- ரூபாவுக்கான காசோலையும் வழங்கப்பட்டு, பொன்னாடையும் போர்த்தப்பட்டது.

இது, பாராட்டத்தக்க செயல்தான்! ◆

நமது ஈழநாடு

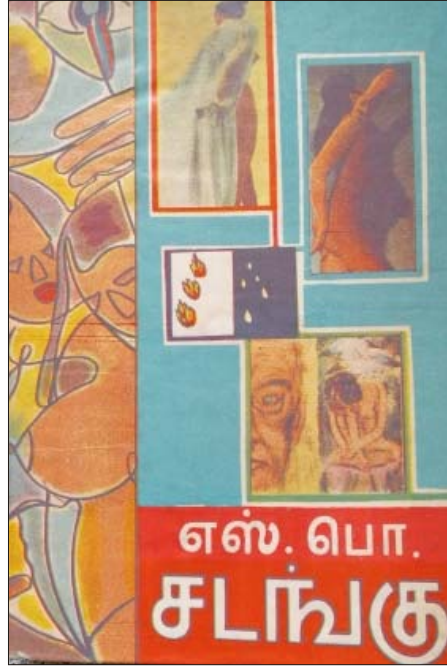
25.11.2002

பி.கு : செ. யோகராசாவின் கருத்துகளைக் குறிப்பிட்ட பிறகு, நாவலாசிரியரான செங்கை ஆழியான் வேறு கருத்தரங்கொன்றில் தெரிவித்த -

“இரண்டு கிழமையில் ஒரு நாவலை நான் எழுதி விடுவேன் ; அதனைப் பிறகு பார்க்கமாட்டேன்; அப்படியே பிரசுரத்திற்கு அனுப்பி விடுவேன்.” என்பவற்றுடன் - “நம்மில் பலரும் ஓர் அஞ்சலட்டையில் நான்கு வரிகளை எழுதிவிட்டும் திரும்பப் பாராமல் அதனை அஞ்சல் பெட்டியில் போடுவதில்லை” என்ற எனது வரிகளையும் இணைத்திருந்தேன். ஆனால், இக்குறிப்பைப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் நீக்கிவிட்டார்; அடுத்த ‘உள்வெளி’ பத்தியில் ‘திருத்தம்’ வெளியிடப்பட வேண்டுமென்ற எனது கோரிக்கையையும் ஆசிரியர் ஏற்கவில்லை; எனவே, ‘உள்வெளி’ பத்தியைத் தொடர்ந்து எழுதமுடியாதென, நானும் மறுத்து விட்டேன் - இதனால், ‘உள்வெளி’ பத்தி நின்று விட்டது!

66

சடங்கு



மறைந்தும் மறையாத மூத்த எழுத்தாளர் எஸ். பொ. நினைவாக, அவரது சடங்கு நாவலை எடுத்து இரண்டு நாள்களாக வாசித்தேன். 1966 ஆம் ஆண்டு சுதந்திரன் வாரப் பத்திரிகையில் தொடராக வந்த அந்த நாவல், 1971 இல் கொழும்பு அரசு வெளியீடாக நூல் வடிவில் வெளிவந்துள்ளது. அப்போது வாசித்ததற்குப் பின்னர், நீண்ட இடைவெளியின் பிறகு இப்போதுதான் வாசித்தேன்.

எனக்கு நன்கு பிடித்தது ; முக்கியமான நாவல் என்ற உணர்வு. வெள்ளி, சனி, ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய் ஆகிய ஐந்து நாட்களுள் கதை நிகழ்ந்து முடிகிறது. கொழும்பில் வேலைபார்க்கும் செந்தில்நாதன் என்னும் ஐந்து பிள்ளைகளின் தந்தையான எழுதுவினைஞர், லீவில் யாழ்ப்பாணம் வந்து தங்குகிறார். அவரது நிறைவேறாத பாலியல் தவிப்புடன், அவரைச் சுற்றிய வடமராட்சிப் பிரதேச வாழ்க்கைக்கோலமும் அழகாகப் புனையப்படுகிறது. நாவலில் வரும் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி மறக்க முடியாத பாத்திரம். யாழ்ப்பாணச் சமூக வாழ்வில், குடும்ப அமைப்பின் இயக்குசக்தியாக உள்ள ஒரு 'வகைமாதிரி'ப் பாத்திரம். இப்பாத்திர உருவாக்கத்தில் எஸ். பொவின் ஆற்றல் சிறப்பாக வெளிப்படுகிறது!

திரைப்பட நெறியாளரான அல்ஃவிறட் ஹிச்கொக், தனது திரைப்படங்களில் ஏதோவொரு சிறு காட்சித்துண்டில் தன்னைக் காட்டிக்கொள்வது வழக்கம். சடங்கு நாவலில் தன்னையும் எஸ். பொ. இவ்வாறு காட்டிக்கொள்வது சுவாரசியமாயுள்ளது. இரண்டு இடங்களில் இதைக் காணமுடிகிறது.

1. 'மாகோவில் மட்டக்களப்புச் சனங்களும் வந்து மொச்சுப் போடுங்கள்' என்ற எண்ணத்தில் குருணாகல் தாண்டியதும் இடியப்பச் சரையைக் காலி செய்த அவர் அந்தத் தனிமைச் சுகத்திலே திளைத்து, மூலை ஆசனத்தின் ராஜபோகத்தை அநுபவித்தவாறே, பூனை உறக்கங்காட்டிப் பாதிப் பயணத்தை முடித்து, அனுராதபுரத்திற்கு கண் விழித்தார்.

'சிங்களவங்களெல்லாம் இதிலை இறங்கினால், காலை நீட்டிக்கொண்டு கொஞ்ச நேரத்திற்குச் சரியலாம்' என்ற உள்ளுணர்வுதான் அவருடைய விழிப்பிற்குக் காரணம். ஆனால், செந்தில்நாதனின் எண்ணம் ஈடேறவில்லை. சிங்களப் பிரயாணிகள் பெருந்தொகையாக அங்கு இறங்கியது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால், கால்களை நீட்டிச் சரிந்து படுப்பதற்கான வசதி ஏற்பட வில்லை. எதிரில் ஒரு பெண் அமர்ந்திருந்தாள். அவளுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு கைக்குழந்தை 'சொகுசாக'த் தூங்குகின்றது. 'சீட்' தொங்கலிலுள்ள ஓட்டில் அவருடைய கணவன் அமர்ந்திருக்கின்றான்.

"நீங்கள் மட்டக்களப்பிலிருந்தோ?"

"ஓமோம்" - ஆண் பதில் கொடுக்கிறான்.

"மட்டக்களப்பிலை இருந்தெண்டால் பிரயாணம் பெருங்கரைச்சல்தான்."

"சரியான கரைச்சல். ராத்திரி நித்திரையுமில்லை. இப்பதான்

கூட்டம் குறைஞ்சிருக்கு. மாகோவிலிருந்து நிண்ட பயணந்தான். சரியான அலுப்பாவுங் கிடக்குது. ரயில் ஓடத் துவங்கீட்டெண்டால் ஒருக்கா ‘றெஸ்ட்டோரன்ட்’ பக்கம் போயிட்டு வரலாம் எண்டு பாக்கிறன்.” - அவன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே ரயில் உறுமிக்கொண்டு புறப்பட்டது.

“அப்ப இஞ்சாலையும் ஒருக்காப் பாத்துக்கொள்ளும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே ‘றெஸ்ட்டோரன்ட்’டை நோக்கி அவசரமாகப் புறப்பட்டான்.

அவன் சென்றதும், எதிரிலிருக்கும் பெண்ணுடன் எதாவது பேச வேண்டுமென்ற எண்ணம் உள்ளத்தை நள்ளுகிறது.

.... “உங்கடை அவர் நல்லாப் பாவிக்கிறவர் போலை கிடக்கு. வலு வெள்ளணத்தோடை துவங்கப்போறாரோ?”

“நானும் எத்தனையோ முறை சொல்லிப் பாத்திட்டன்... அந்த ஆளைத் திருத்த ஒண்ணா ...” என்று சற்றுச் சலிப்புடன் சொன்னாள். பதிலைக் கேட்டதும் செந்தில்நாதனுக்குப் பரம திருப்தி. ‘எங்கை பதில் சொல்லாமல் மொக்கேனப் பட்டிடுவனோ’ என்ற பயம் ஆரம்பத்தில் இருந்தது.

“உங்களுக்குச் சொந்த ஊர் மட்டக்களப்புத்தானோ?”

“ஓம்...”

“யாழ்ப்பாணத்திலை ஆரும் சொந்தக்காரர் இருக்கினமோ?”

“அவருக்குச் சொந்த ஊர் யாழ்ப்பாணந்தான். அவரின்ர வீட்டைதான் போறம்.”

‘சரிதான் கூழ்ப்பாணைக்கே போய் விழுந்த ஞாயந்தான். அவன் குடிவெறியிலைதான் இவளிலை மாட்டியிருப்பான். ஆளைப் பாக்கப் பேயன் போலைதான் கிடக்குது’ என்று செந்தில்நாதன் நினைத்துக் கொள்ளுகிறார்.

“அவர் என்ன வேலை பார்க்கிறாரோ?”

“ஆசிரியர்.”

“றெயின்ட் டீச்சரோ?”

“ஹி இஸ் ஏ ரெயின்ட் கிறாட்யுவேட்” - இதைச் சொல்லும் பொழுது அவளுடைய குரலிலே பெருமையும் மண்டியிருந்தது.

“றெயின்ட் கிறாட்யுவேட்டோ? அப்படிக் கொத்தவர் சாறனோடையே வாறது? ஒரு பட்டதாரிக்கு உது வடிவே?... நீங்களும் டீச்சர்போலை...”

“ஓம்...”

‘சரிதான். உவையள் காதலிலைதான் ஒருத்தரோடை ஒருத்தர் கொளுவியிருக்கினம்.’ காதல் என்பது பெரும் பொருள் நட்டத்தைக் கொண்டுவருந்தகாத ஒரு செயல் என்பது செந்தில்நாதனின் அபிப்பிராயம்.

எஸ். பொ. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர் ; ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர்; நிறைய மது அருந்துபவர்; மட்டக்களப்பில் ஆசிரியரான பெண்ணைக் காதலித்து மணம்புரிந்தவர் என்பதெல்லாம் நாம் அறிந்ததே. சாறன் அணிந்து பயணம் பண்ணுவதும் சமூக மதிப்பைப் பொருட்படுத்தாத, அவரது கலகக் குணத்தையும் தனித்துவத்தையுமே காட்டுகிறது! ‘ஆளைப் பாக்கப் பேயன் போலைதான் கிடக்குது’ என்று தன்னைத்தானே செய்யும் எள்ளல்வேறு!

2. (செந்தில்நாதன்) “கையிலை என்ன பத்திரிகை? வாசிச்சு முடிச்சிட்டீரோ?”

“சுதந்திரன். இது போன கிழமைப் பத்திரிகை. அதிலை நல்லதொரு தொடர்கதை வருகுது. அதை எடுத்து வைக்க வேணும்.”

“எங்கடை ஊராக்களுக்கும் கதை எழுதத் தெரியுமே? சும்மா எழுதுறாங்களாம். எங்கை எங்கடை பத்திரிகைகளிலை கல்கி, குமுதம், ஆனந்த விகடன் பத்திரிகைகளிலை வாற கதையளைப் போல ஒரு கதையைக் காட்டும். அகிலன், சாண்டில்யன் எழுதுகிற தொடர்கதையளைப் போல எங்கடை எழுத்தாளரை எழுதச் சொல்லும் பாப்பம். எங்கடை பீத்தலன்களும் கதையள் எழுதுகினமோ?... மு. வரதராசன்ரை ஒரு நாவலுக்கு ஈடாக எங்கடை எழுத்தாளர் எல்லோரையுஞ் சேர்ந்து ஒரு நாவல் எழுதச் சொல்லும் பாப்பம். சும்மா உவங்கள் எழுதுற கதையளைப் போட்டுப் பக்கங்களைக் கரியாக்கிப் போட்டு, எங்கடை தலையிலை காசுக் கடிக்கிறாங்கள்...” செந்தில்நாதன் பாவம். அவர் நம் நாட்டு எழுத்தாளர் களுடைய கதைகளை மட்டுமல்ல, இந்தியாவிலிருந்து வரும் பத்திரிகை களிற் பிரசுரமாகும் கதைகளைக்கூட வாசிப்பதில்லை. ‘உதுகள் மினக் கெட்ட வேலையள்’ என்பது அவருக்குத் தெரியும். ஆனால், அவருடைய ‘ரூம் மேட்’ஸாக வாழும் சகாக்கள் அவ்வப்போது சிந்திய கருத்துக்களைக் கேள்வி ஞானமாக அறிந்து, இப்பொழுது தொகுத்துக் கூறிவிட்டார்.

“ஒருவனுக்குப் பிட்டு விருப்பமாக இருக்கலாம்; மற்றவனுக்கு இடியப்பம் விருப்பமாக இருக்கலாம். இடியப்பப் பிரியன் அதிலுள்ள சிக்குகளைச் சொதியிலே சிக்கெடுத்துத் தின்பதிலுள்ள சுவையைச் சொல்ல வரக்கூடாது. ஏனென்றால்...”

“ஏன் தம்பி வீணாக் கதையை வளப்பான்? நானொரு நாளும்

எங்கடை எழுத்தாளர் எழுதும் எந்தக் கதையையும் வாசிக்கிற தில்லை...”

“வாசிக்காமல் அவை தரமற்றவை என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?” என்று கனகலிங்கம் ஏளனந் தொனிக்கக் கேட்டான். தான் “மொக்கு”த்தனமாக இதிலே மாட்டிக் கொண்டதை அப்பொழுதுதான் அவர் உணரலானார்.

ஒரு மாதிரியாகச் சமாளித்துக் கொண்டு, “உதிலை என்ன தொடர்கதை வருகுது? ஆர் எழுதுகிறது?” என்று கேட்டார்.

“சடங்கு என்ற தொடர்கதை. பொன்னுத்துரை எழுதுகிறார்.”

“எழுதுகிறாரோ? உந்தப் பொன்னுத்துரை ஆர் தெரியுமே? உந்தச் சாதியளும் இப்ப எழுத்தாளங்கள் எண்டு சொல்லிக் கொண்டு திரியிறாங்கள். ஒரு நாள்தான் ஆளைக் கண்டிருக்கிறன். அதுகும் றெயிலுக்கை தலைகெட்ட வெறி. சத்தியும் எடுத்துப்போட்டு பேப்பரை விரிச்சுக் கொண்டு ஒரு மூலையில் சுருண்டு கிடந்தான்... உவங்கள் முதலிலை தங்களைத் தாங்கள் திருத்தவேணும். குடிச்சு வெறிச்சுத் திரியிற இவங்கள் ஊரைத் திருத்த எழுதுகினமோ?...”

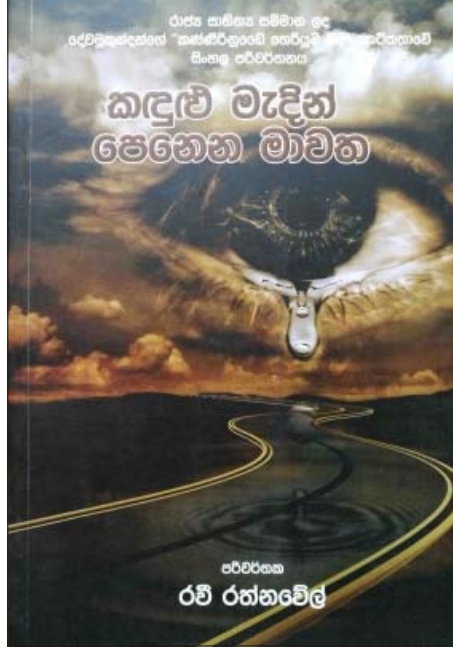
செந்தில்நாதன் நின்று பேசும் நிலைக்களனே வேறு. அவருக்கும் கலை இலக்கிய இரசனைக்கும் எவ்வித தொடர்பும் கிடையாது என்பதைத் தெளிந்த கனகலிங்கம், “எனக்கு இந்தத் தொடர்கதை நல்லாப் பிடித்திருக்கிறது. அவ்வளவுதான். அதை உங்களை வாசிக்கும்படி யாரும் வற்புறுத்தவில்லையே...” என்று சர்ச்சைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான் கனகலிங்கம்.

எஸ். பொ. ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பது தெரிந்ததே. ஆனால், அந்தச் சமூகப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் சிலரிடம் காணப்படும் ‘தாழ்வுச் சிக்கல்’ ஏதும் சற்றும் இல்லாத - தனது ஆற்றலையும் முன்னோடுந் தன்மையையும் நன்குணர்ந்த - ‘திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கர்’ என்பதும் பாராட்டுடன் குறிக்கத்தக்கது! ◆

முகநூல்

29.11.2014.

சிங்களத்திலும் தமிழிலும் மொழியாக்க நூல்கள்!



தேவமுகந்தனின் நூல்

சீராகித்திய அக்கடமி, நஷனல் புக ட்ரஸ்ற் ஆகிய நிறுவனங்கள் இந்திய அரசாங்கத்தின் ஆதரவுடன் நீண்ட காலமாக இயங்கிவருகின்றன. இந்திய மொழிகளில் வெளியாகி விருதுகள் பெற்ற சிறந்த நூல்களை ஏனைய இந்திய மொழிகளில் மொழியாக்கம் செய்து, மக்கள் மத்தியில் பரப்பிவரும் அவற்றின் சேவை போற்றத்தக்கது. இலங்கையிலிருக்கும் நாமும் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்ட அந்த

நூல்களின் வழியாக, பன்முகப்பாங்கான இந்திய இலக்கியச் செழுமையை அனுபவிக்க முடிகிறது!

இலங்கையில் இரண்டு மொழிகள் மட்டும் உள்ளபோதும், இத்தகைய பணியில் ஈடுபடுவதற்குரிய அரசாங்க நிறுவனங்கள் ஏதும் இல்லை. ஆர்வங்கொண்ட தனியாரும் தனியார் நிறுவனங்களுமே அவ்வப்போது சிறிய அளவில் இப்பணியைச் செய்து வருகின்றன. மிக அண்மையில் கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் புதிய முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளமை வரவேற்கத்தக்கது. சாகித்திய விருது பெற்ற இரண்டு தமிழ் நூல்களைச் சிங்களத்திலும், இரண்டு சிங்கள நூல்களைத் தமிழிலும் மொழியாக்கம் செய்து வெளியிட்டுள்ளது. இம்முயற்சி தொடருமென நம்பப்படுகிறது. தேவமுகுந்தனின், 'கண்ணீரிலூடே தெரியும் வீதி' சிறுகதைத் தொகுதி 'கந்துளு மதின் பெனென்ன மாவத்த' என்ற பெயரிலும்; கலையார்வன் எழுதிய 'உப்புக்காற்று' நாவல் 'கறதிய சுளங்க' என்ற பெயரிலும் சிங்களத்தில் வந்துள்ளன. மஹிந்த பிரஸாத் மஸ்இம்புல எழுதிய 'செங்கொட்டங்' நாவல் 'அழியாக் குறிகள்' என்ற பெயரிலும்; பியசீலி விஜயமான்ன எழுதிய 'மித்தனியோ' சிறுகதைத் தொகுதி 'பாட்டிமார்கள்' என்ற பெயரிலும் தமிழில் வந்துள்ளன.

தமிழ் நூல்களைச் சிங்களத்தில் முறையே ரவி ரத்னவேலும், சாமிநாதன் விமலும் மொழியாக்கம் செய்துள்ளார்; சிங்கள நூல்கள் இரண்டையும் எம். துரைசாமி மொழியாக்கம் செய்துள்ளார்.

அழியாக்குறிகள் நாவலைப் படித்து முடித்தேன். இது சிங்களத்தில் விருதுகள் பலவற்றைப் பெற்ற நாவல்; அத்தோடு ஐந்து இலட்சம் ரூபா வழங்கப்படும் 'தங்கப் புத்தக விருது'க்காக (சுவர்ண பொத்த சம்மானய) பரிந்துரைக்கப்பட்டதுமாகும். ஆனால், தமிழ் மொழியாக்கம் குறைபாடுகளுடன் அமைந்திருப்பது வாசிப்பில் பெரும் இடைஞ்சல்களைத் தருகின்றமை கவலையை ஏற்படுத்துகின்றது; மூல ஆசிரியனையும் அவமதிப்பதாகின்றது. மொழியாக்கக் குறைபாடு, அச்சுப் படி திருத்துவதிலுள்ள குறைபாடுகள் எனப் பலவும் இணைந்துள்ளன. எழுத்துப் பிழைகள் பக்கத்துக்குப் பக்கம் நிறைந்துள்ளன! நூல் விபரப் பக்கமேயில்லை; பதிப்பிக்கப்பட்ட ஆண்டு விபரம்கூட இல்லை! இவ்வளவு கவனக் குறைவாகத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளமை கண்டிக்கப்படவேண்டியது. மொழியாக்கத்திலும் நூல் தயாரிப்பிலும் தகுதிவாய்ந்தவர்கள் ஈடுபடுத்தப்பட

வேண்டும். ஏனோதானோ என்றில்லாமல், அடுத்து வரும் மொழியாக்கங்கள் செம்மையான ஆக்கங்களாக - மூல ஆசிரியனின் மதிப்பைக் குறைக்காதவையாக - அமையவேண்டுமென்பதில், சாகித்தியக் குழுவிலுள்ள தமிழ் உறுப்பினர்கள் அக்கறை எடுக்க வேண்டும்; அக்கறை காட்டுவார்களா வழமைபோல் மந்தமாகவே இருப்பார்களா என்பதை, தமிழ் வாசகர்கள் கூர்மையாக அவதானிக்க வேண்டும்!

அவதானித்த குறைபாடுகள் சில :

1. முற்றத்தின் மறுமுலையில் பபா ஹேனயாவும் அவனுடைய மகன் நம்பு ஹேனயாவும் ஒரு விளக்கை அருகில் வைத்துக்கொண்டு... (பக். 27)

தவறான மொழியாக்கம்;

நம்பு ஹேனயாவின் மகன்தான் பபா ஹேனயா!

2. அவளுடைய குறி நோஞ்சானாக விளங்கிய நம்பு ஹேனயா மேல்தான் இருந்தது. (பக். 30)

குறி என்ற சொல் வேறு அர்த்தத்தைத் தருகின்றது; இலக்கு என்பதே இங்கு சரியானது.

3. மரம் ஏறி தேங்காய் ஆய்வதற்கோ, பலாமரத்தில் ஏறி காய்களை பறிப்பதற்கோ அவன் தகுதியானவன் அல்ல. (பக். 60)

ஆய்வதற்கோ என்ற சொல் பொருத்தமில்லை.

4. "... கஹட்டகஹகரிபொருள் சொரங்கத்துக்கு சொந்தக்காரனா ஆயிட்டார்". காரீயச் சுரங்கமே சரியானது.

5. "... என். எம். அவர்கள் ரத்தினபுரிய வெத்தினார். யாரு தொத்து போனது? எட்லின் மொலமுரே. அவிஸ்ஸாவலையில் பிலிப் குணவர்தன வெத்தினார்..."(பக். 150)

வென்றார் என்பதையே வெத்தினார் என்கிறார்!

6. ... சொதியுடன் பத்து இடியப்பங்களை சாப்பிட்ட அவர், மிகவும் விரும்பும் இளநீர் தண்ணீரையும் அருந்தினார். (பக். 155)

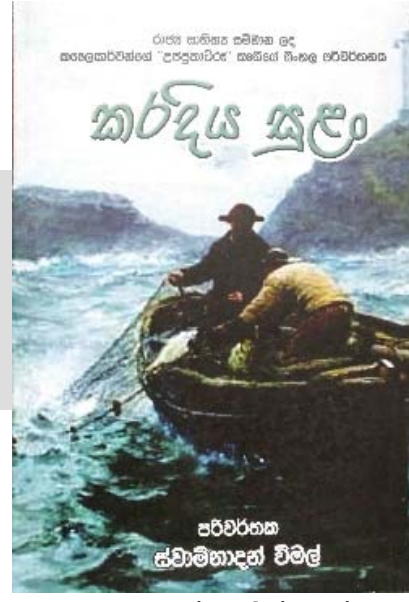
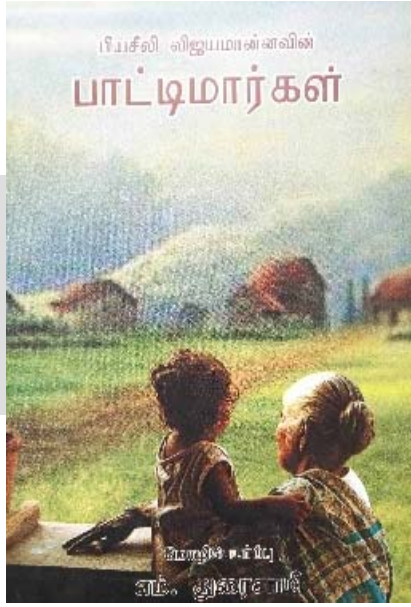
7. "நீ விருப்பமா எழுத்துகள் படிக்க...?"

உனக்கு விருப்பமா என வரவேண்டும்.

8. அவளுடைய மனம் கிரகித்துப்போனது. (பக். 39)

கிறங்கிப்போனது என வரவேண்டும்.

எழுத்துப் பிழைகள் மோசமாகவுள்ளன; அபத்தமான முறையில், சிரிப்பையும் அவை எழுப்புகின்றன!:



கலையார்வனின் நூல்

1. ... கொல்லப்பட்டறையின் மூளையில் ஒரு தையல் இயந்திரத்தை வைத்துக்கொண்டு துணிகளைத் தைக்கும்... (பக். 10)
 2. தலைப்பாகையை கலட்டி தோளில் போட்டுக் கொண்டு தனது குரலை உயர்த்தி சற்று பாசத்துடன் “வெத்தள கொஞ்சம் போட்டுக்குவோமே...” என கூறி.... (பக். 11)
 3. அப்பம் கடை பீட்டர் அங்கும் இங்கும் தேடி ... (பக். 13)
 4. ஆள்காட்டி சுட்டு விரலில் சிறிது எச்சிலை தடவிக் கொண்டு பெரும் விரலையும்... (பக். 14)
 5. கூடியிருந்த அனைவரும் தண்ணீரில் நணைந்து ஊரிப் போன ஒரு சித்திரமாகத்தான் அவனுக்குத் தோன்றியது. (பக். 18)
 6. அவனுக்கு எக்கெதி நேர்ந்தாலும் இந்த பால்மனம் மாறாத சிறுவனுக்கு... (பக். 19)
 7. வீரப்புலி ஹேனயாவின் கடைசி மகளான ஹீன்ரிதி சிறிய போத்தல் ஒன்றையும் புனலையும் எடுத்து வந்து ஹேனயா அருகில் இருந்த விளக்கினும் பொடினா அருகில் இருந்த விளக்கினும் சிறிது எண்ணை ஊற்றிவிட்டு வீட்டுக்குள் சென்றால். (பக். 29)
 8. இந்த இளைஞனை எப்படியாவது கவர வேண்டும் என்ற எண்ணம் அன்று அவள் மனதில் எழுந்தது. (பக். 29)
 9. பபானிஸ் வீட்டுக்கு அருகில் இருக்கும் தென்னைப்பூவை சீவி தென்னங்கல்லை குடிக்கிறான். (பக். 62)
 10. பபாஹேனயாவும் ஆத்தாவின் லுங்கியை பிடித்துக் கொண்டு நின்றான். (பக். 92)
- தாத்தா என்பதே ஆத்தா என்றுள்ளது; இவ்வாறு பல இடங்களில் உள்ளன!
11. அவள் அணிந்திருந்த சட்டை, தோலுக்கு கீழே தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. (பக். 138)

12.பபானிஸ் கல்லைக் குடித்துவிட்டு ஒரே சத்தம். (பக். 145)

இவ்வாறான 'சித்திரவதைகள்' ஏராளம்! பிழை எங்கு நடந்தது? ஓரிடத்திலா அல்லது வேறு இடங்களிலுமா எனத் தெரியவில்லை. மொழியாக்கம் செய்தவர், கணினியில் எழுத்துகளைத் தட்டச்சுச் செய்தவர், அச்சுப் படி திருத்தியவர் (ஐ. ஹில்மி மாக்கர்) எல்லோரும் தான் பொறுப்பை ஏற்கவேண்டும்! எது எப்படியாயினும், மொழியாக்கம் செய்தவரின் 'எனதுரை' யில் உள்ள பின்வரும் குறிப்பையும் அவதானித்து முடிவெடுக்கும்படி, வாசகரைக் கோருகிறேன்!

2012 ஆம் ஆண்டு சிறந்த நாவலுக்கான அரச சாகித்திய விருது, வித்யோதய இலக்கிய விருது, கொடகே இலக்கிய விருது, தங்க புத்தக விருதுக்கான அங்கீகாரம் போன்ற விருதுகளைப் பெற்ற செங்கொட்டங் என்ற தலைப்பில் மஹிந்த பிரஸாத் மஸ்இம்புல அவர்களால் எழுதிய நாவல் தமிழில் மொழி பெயர்ப்பிப்பதற்காக கல்வி அமைச்சினால் எனக்கு வழங்கப்பட்டது.

சிங்களத்திலிருந்து நல்ல மொழியாக்கங்கள் தமிழில் வருவதற்கு, மூன்று ஆலோசனைகள்:

1. மொழியாக்கம் செய்வருக்கு சிங்கள மொழிப் புலமையும், தமிழில் படைப்பிலக்கிய வெளிப்பாட்டுத் திறனும் அவசியம்.

2. ஒருவருக்குச் சிங்களப் புலமை இருந்து தமிழில் வெளிப்பாட்டுத் திறன் இல்லாவிடத்து, தேர்ச்சியான ஒருவர் முன்னையவரின் மொழியாக்கப் பிரதியைச் செப்பனிடவேண்டும் ; மொழியாக்கம் செய்தவர்களாக, இருவரின் பெயர்களையும் சேர்த்து நூலில் குறிப்பிட வேண்டும்.

3. அவதானமும் மொழிப் புலமையும் உள்ள ஒருவர்தான் அச்சுப் படிகளைத் திருத்தவேண்டும்.

கலாசாரத் திணைக்களத்துக்கும், சாகித்திய தமிழ்க் குழுவினருக்கும் இவை சமர்ப்பணம்! ◆

முகநூல்
29.05.2015.

புத்தகச் சுத்திகரிப்பு



1965 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி நான் சேகரித்து வைத்துள்ள புத்தகங்களுடனும் சிற்றிதழ்களுடனும் (சுமார் நான்காயிரம்), கடந்த மூன்று நான்கு ஆண்டுகளாக எனது 'உறவு' சீராக அமையவில்லை; பலவற்றை வாசிக்கவில்லை (குங்குமம் சுமந்த கழுதையாக!); தூசு தட்டி, பூச்சி உருண்டைகள் வைத்து - அரிக்கும் பூச்சிகளிடமிருந்து பாதுகாக்கும் 'பொறுப்பை' யும் கைவிட்டுவிட்டேன்!

சென்ற கிழமை ஒரு தேடலின்போது, மண் உருவங்கள் என்னும் சிறப்பான - நான் விரும்பும் - மொழிபெயர்ப்பு நூலைக் கண்டபோது கலங்கினேன்; ஏறக்குறைய புத்தகம் முழுவதும் பூச்சிகளின் துளைகள் நிறைந்திருந்தன. இனிப் பொறுப்பதில்லை என முடிவெடுத்து, முதலில், நோய்ப்பட்ட அந்த நூலைத் தனிமைப்படுத்திவிட்டு, துப்புரவுப் பணியில் ஒவ்வொரு நாளும் இரு மணித்தியாலங்களாவது செலவிடுவதென முடிவெடுத்தேன். மூன்று அலுமாரிகளிலுள்ளவை பாதுகாப்பானவை; திறந்த நிலையில் - ஆறு நாக்கைகளில் (ஒவ்வொன்றிலும் ஏழு தட்டுகள்) உள்ளவற்றைத்தான் நன்கு கவனிக்கவேண்டும். முதலில் சிற்றேட்டுக் கட்டுகளிலிருந்து - அவை பழையவை, பாதிப்படையும் சாத்தியம் மிக அதிகம் என்பதால் - தொடங்கினேன். இதுவரை தீபம், மல்லிகை, அஞ்சலி இதழ்க் கட்டுகளின் பணிகள் நிறைவடைந்துள்ளன.

துப்புரவுப்பணியின் வேகம், அவ்விதங்களிலுள்ள அரிய விடயங்களைக் காணும்போது தடைப்படுவதைத் தவிர்க்க இயல வில்லை! இன்னொரு தடவை அவற்றைக் கட்டாயம் வாசிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் ஏற்படுவதில், அவற்றுக்கான அடையாளங் களை எழுதிவைக்க வேண்டியுள்ளது.

நா. பார்த்தசாரதியின் குறிஞ்சிமலர், பொன்விலங்கு, போன்ற நாவல்களை எனது பதின்ம வயதில் விருப்புடன் வாசித்திருக்கிறேன். ஒழுக்க விழுமியங்களையும் இலட்சிய நோக்குகளையும் எம்மனதில் விதைத் தவை அவை (மு. வரதராசனின் படைப்புகளும் அவ்வாறானவையே!). தற்போது எமது விமர்சகர் பலர், இவர்களது படைப்புகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில்லை; இன்றைய நிலையில் அவை இலக்கியமாக என்னைக் கவருமா என்பதை, மறுபடி வாசித்த பின்னர்தான் கூற முடியும். எது எப்படியாயினும், அறுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் - 'கல்கி' இதழ் நிர்வாகத்துடன் முரண்பட்டு வெளியே வந்த பின்னர், நா. பா. தொடக்கிய 'தீபம்' இதழ், நவீன இலக்கிய வரலாற்றில் மிக முக்கிய இதழாகும் என்பதில் ஐயமில்லை!

முக்கிய படைப்பாளிகளிலிருந்து திறமைசாலிகளான புதியவர்களுக்கும் (வண்ணதாசன், வண்ணநிலவன்) அவ்விதழ் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது ; அன்றைய சூழலுக்கு உகந்த பல்வேறு விமர்சனக் கருத்தாடல்களையும் வெளிக்கொணர்ந்தது. 'திரைக்கு ஒரு திரை' (தொடர்) - ஜெயகாந்தன்; 'இலக்கியச் சந்திப்புகள்';

‘நானும் என் எழுத்தும்’; ‘தமிழ்த் திரையுலகில் புதுப்புனல் பாயுமா?’ (தொடர்); ‘பட்டிமன்றம்’ (நவீன இலக்கிய வகைகள் பற்றிய தொடர்); ‘சுதந்திரத்திற்குப்பின்’ (இந்திய மொழிகளின் இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய தொடர்); ‘எனது குறிப்பேடு’ (நா. பாவின் தொடர்); ‘பொது மனிதனைச் சார்ந்த இலக்கியம்’ (ஹிந்தி முற்போக்கு எழுத்தாளர் கமலேஸ்வரின் தொடர் - மொழிபெயர்ப்பு); ‘கலை’ (அன்னதாசங்கர் ராயின் தொடர் - மொழிபெயர்ப்பு); ‘ஆறங்கம்’ (ஒவ்வொரு பொருள்பற்றிய ஆறுபேரின் விமர்சனக் கருத்துகள், ஒவ்வொரு இதழிலும்) ஆகியவை என் கவனத்தை ஈர்த்த சில!

‘தந்தக் கோபுரங்களும் மண்வாசனைகளும்’ (சிங்களக் கலையுலக சஞ்சாரம் பற்றிய தொடர்) - எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன் (பலரும் இன்று மறந்துவிட்ட ஒரு முக்கிய ஆளுமை!); ‘சனங்கள்’, ‘வாழ்வும் மரணமும்’ - சண்முகம் சிவலிங்கம் (வசனப் பந்தி அமைப்பில், பிரக்ஞையுடன் முன்வைக்கப்பட்ட இரண்டு பரிசோதனைக் கவிதைகள்!) ஆகியவை மல்லிகையில்!

‘அஞ்சலி’ இதழ் - ஏ. எம். செல்வராஜாவை நிர்வாக ஆசிரியராகக் கொண்டு, 1971 கார்த்திகை தொடக்கம், வத்தளையிலிருந்து வெளிவந்த சிறப்பான மாத இதழ்; மறைந்த எழுத்தாளர் செ. கதிர் காமநாதனின் பங்களிப்பு இவ்விதழுக்கு இருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

அண்மையில் பிரான்சில் மறைந்த, ஈழத்தின் மூத்த நாடக / திரைப்படக் கலைஞரான ஏ. ரகுநாதனின் ஒரு பக்கக் கட்டுரையையும், ‘அஞ்சலி’ யில் கண்டேன்; அதனை இங்கு இணைத்துள்ளேன்! அவர் கட்டுரையில் குறிப்பிடும் ரைற்றஸ் தொடவத்த, சிங்களத் திரையுலகின் முக்கிய ‘படத் தொகுப்பாளரி’ல் ஒருவர். நான் முன்னர் கொழும்பில் பார்த்த ‘தெவத்த’ என்னும் அவரின் திரைப்படம், மூன்று சிறிய திரைப்படங்களின் - ‘அகல பகல்’; (அக்கம் பக்கம்), ‘பிக்சர் பிஸ்ஸா’ (படப் பைத்தியம்), ‘ஹிலியனு மல்’ (உதிர்ந்த மலர்) - தொகுப்பாகும். அவரது நெறியாள்கையில் உருவான ‘ஹந்தயா’ சிறுவர் திரைப்படம், வெளிநாட்டுத் திரைப்பட விழாவொன்றில் விருது பெற்றுள்ளது! ◆

முகநூல்

16.05.2020.

புலவர் வேல்மாறன்



பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்றி எழுதும் தமிழ் அறிஞர்களை, 'பற்றி எழுத்தாளர்' என்று, விமர்சகர் க. நா. சு. கேலியாகக் குறிப்பிடுவார். பழம் பாடல்களின் பொருளை வெறுமனே கூறுவதோடு, இலக்கண - யாப்பு விபரங்களை 'வறட்சி' யுடன் கொண்டிருப்பவை யாகவும் பெரும்பாலானோரின் எழுத்துகள் இருக்கும் என்பது உண்மைதான்! ஆயினும் பேராசிரியர் அ. சீனிவாசராகவன், மு. வரதராசனார், பேராசிரியர் எஸ்.

இராமகிருஷ்ணன், ப. ஜீவானந்தம் முதலியோரின் எழுத்துகள் மாறுதலானவை; புதிதான பார்வைகளால் விரும்பி வாசிக்கப்படத்தக்கவை!

வித்துவான் - புலவர் வேல்மாறனின் 'காதல் நெஞ்சம்' நூல், வித்தியாசமானது! அகநானூற்றுப் பாடல்களையும் திருக்குறள்களையும் வைத்து எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுதி இது; இதை வெறுமனே, "பற்றி இலக்கியம்" என ஒதுக்க முடியாது! அப்பாடல்கள் மனதில் பதிந்து ஏற்படுத்திய உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாக, ஆசிரியரின் தனித்துவத்தை வெளிக்காட்டுவையாக அக்கட்டுரைகள் உள்ளன என்பதே, அதன் சிறப்பு!

'என்னுரை' யிலுள்ள ஆசிரியரின் கருத்துகள் சில: "திருக்குறள், அகநானூறு இவைகளின் ஆழ்ந்த கருத்து நயங்களை என் வித்துவத்தன்மையோடு அளந்துகட்டி ஆராய்ச்சி செய்யும் களமாக இந்நூலை நான் காட்டவில்லை. சாதாரணமாகத் தமிழ் அறிந்த எவரும் பழைய இலக்கியக் கருவூலங்களை இன்றைய சிறுகதை நாவல்களின் இலக்கியப் போக்கினுக்கு ஏற்ப அறிந்து கொள்ளும்பொருட்டாகவே இதைப் படைத்துள்ளேன்.

திருக்குறள் காமத்துப்பாலை, 'களவியல்', 'கற்பியல்' என்று இரு பாகங்களாகப் பிரித்து இருபது அத்தியாயங்களாக வகுத்து ஒரு நீண்ட கதையின் வடிவமாய்க் காட்டியுள்ளேன். நாவலிலே சம்பவ நிகழ்ச்சிகளின் இடையிடையே ஆசிரியரின் எண்ண அலைகள் எழுவது போல், இதிலும் என் சிந்தனை அலைகள் எழுத்தான் செய்கின்றன. அடுத்துவரும் 'ஐந்திணையியல்' பகுதியிலே - முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்திணைக்குரிய காதல் ஒழுக்கங்களை ஐந்து அகநானூற்றுப் பாடல்களின் ஊன்றுகோல்களாற் காட்டுகின்றேன்."

**

வித்துவான் - புலவர் வேல்மாறன் (பி. ஆனந்தராயர்) குருநகரைச் சேர்ந்தவர். குருநகர் சென். ஜேம்ஸ் ஆண்கள் பாடசாலையில், எஸ். எஸ். சி. (பத்தாம் ஆண்டு) பரீட்சை சித்தியடைந்து, பின்னர் சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்து, புலவர் பட்டம் பெற்றார். கடுகஸ்தோட்டை சென் அன்ரனீஸ் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி ஆகியவற்றில் தமிழாசிரிய ராகப் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்றுள்ளார்.

'காதல் நெஞ்சம்' நூல், ஐப்பசி 1969 இல் வெளி வந்துள்ளது; இதனை, யாழ்ப்பாணம் சண்முகநாதன் புத்தகசாலை வெளியிட்டுள்ளது. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையின் வாழ்த்துரையும் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது! ◆

முகநூல்

17.08.2020

புனைவும் உண்மையும்



லக்ஷ்மி சரவணகுமார்

எழுத்தாளரின் படைப்பில் புனைவு இருக்கலாம்; உண்மை நிகழ்வின் பதிவில் புனைவைச் சேர்க்கலாமா?

சில வாரங்களின் முன் தொலைபேசியில் ஒருவர் என்னை அழைத்தார். தான் எழுத்தாளர் லக்ஷ்மி சரவணகுமார் என்றும், தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்திருப்பதாகவும், என்னைச் சந்தித்து உரையாட வேண்டுமென்றும் சொன்னார்.

அதற்குச் சில தினங்களின் முன் உரையாடிய நண்பர் உமா வரதராஜன், மட்டக்களப்பில் லக்ஷ்மி சரவணகுமார் என்ற தமிழக எழுத்தாளரைச் சந்தித்ததாகவும், அவர் இந்திய அமைதிப் படைக் காலத்தைப் பற்றிய நாவலொன்றை எழுதவுள்ளதாகவும், அதற்கான தரவுகளைத் திரட்ட யாழ்ப்பாணமும் வருவாரென்றும், அவர் என்னைச் சந்திப்பாரென்றும் கூறியிருந்தார்.

எனவே, “இப்போது எங்கிருந்து கதைக்கிறீங்க?” என லக்ஷ்மி சரவணகுமாரிடம் கேட்டேன். அவர், தற்போது யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகத்தில் ஒரு நண்பருடன் தான் நிற்பதாகச் சொன்னார். அந்த நண்பர் யாரென்று எனக்குத் தெரியாது; நான் அதைப்பற்றி விசாரிக்கவுமில்லை. நீங்கள் தனியாக வந்தால் விரிவாகக் கதைக்கலாமென அவரிடம் சொன்னபோது, தான் ஆட்டோவில் தனியாக வரலாமெனவும், எனது வீட்டுக்கு எப்படி வருவதென்றும் விசாரித்தார். எனது வீடு அண்மையில்தான் உள்ளதெனக் கூறி, வரும் வழி விபரத்தைக் கூறினேன். அவரும் உடனே வருவதாகச் சொன்னார். நான் காத்திருந்தேன்; ஒரு மணித்தியாலம் சென்றும் அவர் வரவில்லை; பிறகு வருவாராக்குமென்று, வீட்டில் எனது வேலைகளைப் பார்த்தபடி இருந்தேன்; ஆனால் அவர் அன்று வரவேயில்லை.

மறுநாள், கரவெட்டி பிரதேசச் செயலகத்தில் நடைபெறும் சிறுகதைப் பயிலரங்கிற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு வேறொருவர் உரையாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது, மண்டபத்தின் ஓரத்தில் அமர்ந்தபடி, பயிலுநர் சிலர் எழுதிய சிறுகதைப் பிரதிகளை வாசித்தபடி இருந்தேன்; ஏனெனில், அவைபற்றிப் பயிலுநருடன் நான் உரையாடவேண்டும். அப்போது சிலர் அங்கு வந்தனர். வந்தவரில் ஒருவரை, “இவர்தான் லக்ஷ்மி சரவணகுமார்... தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்” என, வல்வை ந. அனந்தராஜ் எனக்குக் கூறி, “இவர்தான் அ. யேசுராசா... எழுத்தாளர்” என என்னையும் அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். உடனே நான், “நீங்க நேற்று வருவதாகச் சொல்லி வரவில்லையே! நான் கனநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்” என்று சொல்ல, “வேறு ஒரு வேலை...” என்று சமாளித்தார். பிறகு, பயிலுநருக்கு உரையாற்றுமாறு அஜந்தகுமார் அவரை அழைத்துச் சென்றார். நான் சிறுகதைப் பிரதிகளை மறுபடி வாசிக்க முயன்றபோது, ஒருவர் தன்னை இம்தாத் என அறிமுகப்படுத்தி, அலை இதழ்க் காலகட்டச் சிறுகதைகளைப் பெற முடியுமா? ஆய்வு செய்வதற்குத் தேவைப்படுகிறது என்று கேட்டார். நான், நூலகம்

இணையத் தளத்தில் அலை இதழ்களைப் பார்வையிடலாமெனத் தெரிவித்தேன். பிறகும் சில நிமிடங்கள் அவருடன் கதைத்துவிட்டு, சிறுகதைப் பிரதிகளை வாசிக்கலானேன்.

பதினைந்து அல்லது இருபது நிமிடங்களின் பின்னர், லக்ஷ்மி சரவணகுமாரின் உரை முடிந்தபின்னர், அஜந்தகுமார் மற்றும் மயூரூபன் முதலியோர் அவரை அழைத்துச் சென்று விட்டனர். நான் முன்னரைப்போல் அங்கிருந்தபடி, எனது பணியைத் தொடர்ந்தேன்.

இப்போது ஒரு நண்பர் கவனப்படுத்திய பின்னர்தான் தெரிகிறது, லக்ஷ்மி சரவணகுமார் தனது முகநூல் பக்கத்தில் செய்துள்ள 'புனைவு' வேலையை! கூடநின்ற நண்பரின் பெயரைக் கேட்டு - முஸ்லிம் எனத் தெரிந்ததால்தான், தனிய வந்தால்தான் பேசலாமென நான் கூறியதாகப் 'புனைவு' செய்திருக்கிறார்; சிறுகதைப் பயிலரங்கில் கண்டபோது நான் அவருடன் ஒன்றும் பேசாதிருந்தேன் என்பதும், இதுபோன்றதுதான்! என்னை முஸ்லிம்களின் எதிரி என்பதுபோல் கட்டமைக்க முயற்சிக்கப்படுகிறதோ என்ற ஐயம், இங்கு எழுகிறது; வேறு சிலரும் இவ்விதக் கருத்தேற்றம் செய்யத் துணை போயிருக்கலாம். கிசுகிசு பாணியில் கொச்சைக் கதைகள் பரப்பும் நோய், இங்கு "சனநாயக மாற்றுக் கருத்தியல்வாதிகள்" எனச் சொல்லிக்கொள்ளும் எழுத்தாளர், கவிஞர் பலரிடம் தொற்றியிருப்பது புதியதுமல்ல! சிங்கள மக்களுக்கோ முஸ்லிம்களுக்கோ எதிர் மனோபாவத்தை ஒருபோதுமே நான் கொண்டிருக்கவில்லை ; சிங்கள, முஸ்லிம் நண்பர்கள் பலர் எனக்கிருக்கிறார்கள் என்பதை, என்னை நன்கு அறிந்தோர் அறிவர்.

லக்ஷ்மி சரவணகுமார் இளைஞருக்கான இலக்கிய விருதொன்றைப் பெற்றவர் என்பதை மட்டும் அறிந்திருந்தேன். அவரது எந்த எழுத்தையும் நான் படித்ததில்லை ; ஆர்வமும் இருந்ததில்லை. "இந்திய மேளம்" என்பதாலேயே துள்ளிக்குதிக்கும் பொது மனநிலை ஏதும் இல்லாதவன் நான். உமா வரதராஜன் சொன்னதால்தான் அவரைச் சந்திக்கலாமென்றிருந்தேன். நேர்மையற்றுப் புனைவு செய்து அவதூறு பரப்பும் அந்த நபர், எனது நட்புப் பட்டியலில் இருப்பதை அவதானித்தேன். இத்தகைய நபர் ஒருவர் எனது நட்புப் பட்டியலில் இருக்க முடியாது என்பதால், அவரது பெயரை இன்றிலிருந்து நீக்கி விடுகிறேன்! ◆

முகநூல்

30.08.2016

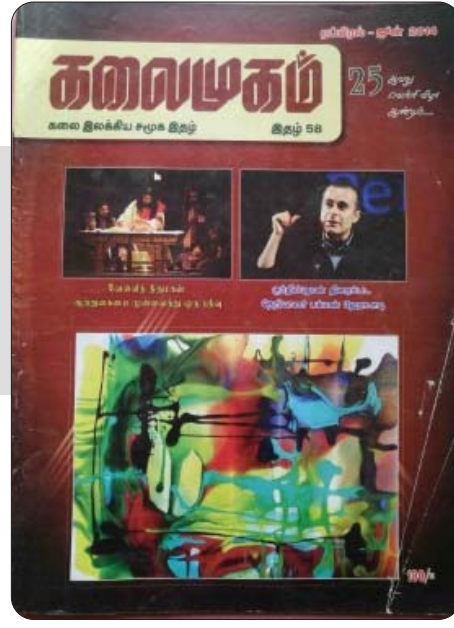
அ. யேசுராசா • 387

யதார்த்தமும் யொய்யான காலப்பதிவும்!



பருவ இதழ்கள் குறித்த காலப்பகுதிக் குரியவை; அவற்றில் குறிப்பிடப்படும் காலங்களில் வெளிவர வேண்டியவை. பெரும் நிறுவனங்களால் வெளியிடப்படும் ஆனந்த விகடன், குமுதம் முதலியனவும், மற்றும் சிறிய நிறுவனங்களால் வெளியிடப்படும் காலச்சுவடு, உயிர்மை போன்ற இதழ்களும் உரிய காலங்களில் வெளிவருகின்றன.

ஈழத்தில் ஜீவநதி, ஞானம் போன்றவை



மாதத்தின் முதற் கிழமையில் தவறாது வெளிவருகின்றன. ஆனால் மகுடம், கலைமுகம் ஆகியன மிகவும் காலம் பிந்தியே வருகின்றன; இவ்விரண்டும் காலாண்டு இதழ்கள் என அறிவித்துக்கொண்டவை. சிற்றிதழ்கள் காலம் பிந்தி வருவதற்குப் பொருளாதார நெருக்கடி, பொருத்தமான ஆக்கங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதில் உள்ள சிரமம், அச்சகங்கள் ஒத்துழைக்காமை போன்றன காரணங்களாக உள்ளன; இவற்றால், அத்தாமதத்தை அனுதாபத்துடன் நாம் நோக்க வேண்டும் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம். ஆனால், வெளிவரும் காலத்திற்கும் அவ்விதழ்களில் குறிப்பிடப்படும் காலத்துக்கும் பெரிய இடைவெளி இருப்பது சரியானதாகுமா? சிறிது காலத்தின் பின் இவற்றைப் பார்க்கும் ஒருவர் அல்லது இன்னும் பிற்காலத்தில் ஆய்வு செய்யும் ஒருவர், குறிப்பிட்ட காலங்களில் இவை வந்தன எனவே முடிவுசெய்து ஆய்வுக் கருத்துகளை எழுதுவார்; அப்படியானால் இங்கு வரலாறு திரிபடைகிறது ; இதழை வெளியிடுபவர்கள் ஒருவித மோசடியைச் செய்பவராகின்றனர்! யதார்த்தத்தை - உண்மையைத் தமது ஆக்கங்களில் வெளிக்கொண்டுவருவதாகத் “தம்பட்டம்” அடிப்பவர்கள், இதழ்களின் முகப்பிலேயே பொய்யைப் பதிக்கலாமா?

‘மகுடம்’ ஐந்தாறு மாதங்களுக்கு முந்திய காலத்தை இதழ்களில் குறிப்பிட்டு வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. கடைசியாக வெளிவந்த ஏழாவது இதழில், ஜூலை - செப். 2013 எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது; இன்னும் அடுத்த இதழ் வரவில்லை. அப்படியானால் ஒரு வருடமாக இவ்விதழ் வெளிவரவில்லை எனவும் கொள்ளவேண்டும்! ஆனால், குறித்த கடைசி இதழ், இவ்வருடத்தின் முதல் காலாண்டுப் பகுதியில் வெளிவந்த நினைவு.

ஏற்கெனவே ‘கலைமுகம்’ இதழ்களிலும் காலம் தவறாகக் குறிப்பிடப்பட்டு வந்துள்ளது. கலைமுகம் - 58 ஆவது இதழ் நேற்று (ஓகஸ்ட் இறுதியில்) வெளியானது; ஆனால், அதன் முகப்பில் ஏப்பிரல் - ஜூன் எனப் போடப்பட்டுள்ளது!

தமது வெளியீடுகளின் காலத் தொடர்ச்சியைக் குறித்துக் காட்ட வேண்டுமென்பதில் ஆர்வம் காட்டும் இவ்விதழாசிரியர் இருவரும், தாங்கள் வரலாற்றுக் குளறுபடியினைச் செய்து வருவதை உணர்ந்துகொள்ள இயலாத அளவுக்கு ‘மந்தநிலையில்’ உள்ளவர்களா?

காலத் தொடர்ச்சியைப் பேண விரும்பினால், அதற்குப் பின்வரும் வழிகளில் ஒன்றைக் கடைப்பிடிக்கலாம்.

1. குறிப்பிட்ட காலத்தில் இதழ் வருமாறு செயற்பட வேண்டும்.
2. இதழ்களுக்குத் தொடர் இலக்கத்தைக் கொடுத்து, வெளிவரும் மாதத்தைக் குறிப்பிடலாம்.
3. தொடர்ச்சியான காலாண்டுக் காலத்தை முகப்பில் குறிப்பிட்டு விட்டு, இதழின் வேறோர் இடத்தில், இதழ் வெளியாகும் உண்மைத் திகதி விபரத்தைப் பதிவுசெய்யலாம்.

எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாயிருக்க வேண்டியது, பொறுப்புணர்வு ஒன்றுதான்! ◆

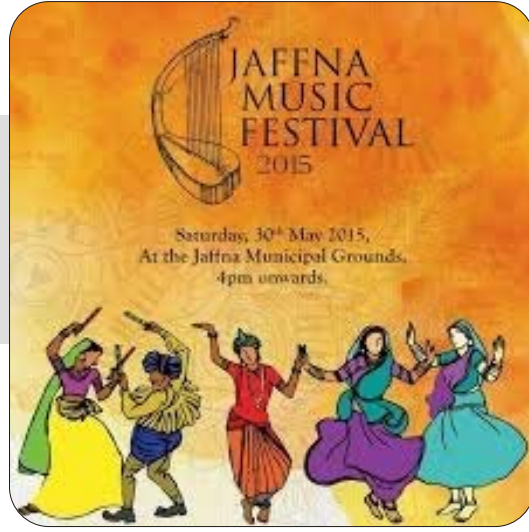
முகநூல்
27.08.2014

யாழ். இசை விழா!



நோர்வே தூதரகத்தின் நிதி உதவியுடன், சேவா லங்கா நிறுவனத்தின் ஒழுங்கமைப்பில், சமீப ஆண்டுகளாக யாழ். இசை விழா நடைபெற்றுவருகிறது. ஒரு வருடம் காலியிலும் மறு வருடம் யாழ்ப்பாணத்திலுமாக அது நடைபெறுகிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் முதலாவதாக 2011 ஆம் ஆண்டிலும், பின்னர் 2013 இலும் நடைபெற்று, தற்போது 2015 இற்குரிய விழா வைகாசி 30 ஆம் திகதி,



வழமைபோல் பழைய மாநகர சபை மைதானத்தில் நடைபெற்றது. வழமையாக இரண்டு நாள்நாள் விழா நடைபெறும்; காலையில் தொடங்கி இரவு வரை. ஆனால் இம்முறை, அது ஒரு நாளுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது; மாலை 4.00 மணி முதல் 10.30 மணி வரை.

பங்கு ரபான் (மத்துகம), சப்ரகமுவ பாலி (இரத்தினபுரி), சவி (அம்பாறை), யாழ் கிராமிய சங்கமம் (யாழ்ப்பாணம்). பாலி ஃபோனிக்ஸ் (கொழும்பு), உடப்பு - புத்தளம் இளைஞர்களின் குரல், தப்பாட்டம் (கிளிநொச்சி), புலிக்ஊத்து (மட்டக்களப்பு) ஆகிய உள்ளூர்க் கலைஞரின் நிகழ்வுகள் நடைபெற்றன. அத்துடன், சங்கர் சகோதரர்கள் (இந்தியா), பாண்ட் லலோன் (பங்களாதேஷ்), அக்கினி (இந்தியா) ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் சர்வதேசப் பிரிவில் இடம்பெற்றன.

இம்முறை பார்வையாளரின் தொகை அதிகமிருக்கவில்லை. ஊடகங்களில் விழா பற்றிய செய்திகளும் அதிகம் வெளிவரவில்லை. நிகழ்ச்சிகளும் முன்னரைப்போல் அதிகம் பேரைக் கவரவில்லை. யாழ். கிராமிய சங்கமம், தப்பாட்டம், புலிக்ஊத்து, சர்வதேசக் குழுக்களின் நிகழ்ச்சிகள் பலரின் கவனத்தை ஈர்த்தன. புலிக்ஊத்து கிழக்கு மாகாணத்தில் பாரம்பரியமாக ஆடப்பட்டு வரும் ஒன்றுதான்; அந்த அளிக்கை பாராட்டும்படியாக இருந்தது. ஆயினும், அதன் மையக் கதை இன்றைய சூழலில் இங்கு வேறுவிதமான - எதிர்மறை உணர்வுகளைப் பலரிடம் தோற்றுவித்தமையையும் அறிய முடிந்தது. வந்தாறுமுலையில் ஆடப்பட்டுவரும் புலிக்ஊத்து வேறொரு பாடத்தைக் கொண்டுள்ளதாக, கிழக்குப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைத்துறை மாணவர் ஒருவர், தனிப்பட்ட உரையாடலில் விளக்கம் தந்தார். ஆனால், அந்த வேறுபட்ட பாடத்தை அளிக்கைசெய்ய முனைந்திருந்தால், இசை விழா

ஓழுங்கமைப்பாளர்கள் அதனை
அனுமதித்திருப்பார்களா என்ற
கேள்வியும் எழுகிறது!

முந்திய ஆண்டுகளில்,
பகல் வேளைகளில் கலை நிகழ்ச்சி
களைத் தனித்தனிக் கொட்டில்
களில், அண்மையிலிருந்து கண்டு
களிக்க முடிந்தது ; நிகழ்ச்சி முடி
வில் கலைஞர்களுடன் அளவ
ளாவவும் இயலுமானது. அந்த
வாய்ப்புகள் இம்முறை இழக்கப்
பட்டமைதான் எனக்கு மிக
ஏமாற்றமாயிருக்கிறது! இசை
விழா நிகழ்ச்சிகளுடாக இனங்
களுக்கிடையே புரிந்துணர்வும் இன
ஐக்கியமும் ஏற்படும் என, ஓழுங்
கமைப்பாளர்கள் அறிவிக்
கின்றனர் ; தனது உரையில் நோர்
வேத் தூதுவரும் அதனை வெளிப்
படுத்தினார். இந்த நோக்கம் மிகச்
சிறிய அளவில்தான் சாத்திய
மாகலாம். இன முரண்பாட்டின் அடிப்
படையான பிரச்சினைகள் அரசியல்
ரீதியில் தீர்க்கப்படும்போதுதான், இனங்
களுக்கிடையில் உண்மையான
ஐக்கியம் உருவாகும் என்பதே
யதார்த்தமாகும்! ◆

முகநூல்
04.06.2015

யேர்மன் கலாசார நிலையம் ;
சர்வதேச
கத்தோலிக்க திரைப்பட நிறுவனம்

MEMBERSHIP CARD		
C.A.C. PRESS		
Mr./Mrs./Miss.	Surname JESURASA	Membership No. 1667
First Names	A.	
Private Address	14, 33RD LANE WELLAWATTA COLOMBO	
	Tel.	
GERMAN CULTURAL INSTITUTE LIBRARY 92, Rosmead Place, Colombo 7. Tel. 94562 / 93351		

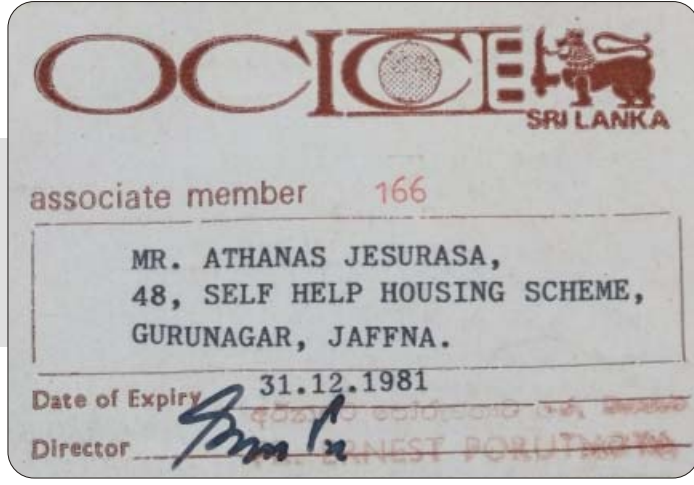
1971 தை மாதம் கொழும்பிலிருந்து இடமாற்றம் பெற்று, பசறை முதலிய பிற மாவட்ட அஞ்சல் அலுவலகங்களில் பணியாற்றி, 1980 ஐப்பசியில் மீண்டும் கொழும்புக்கு வந்தேன்; 1984 இறுதிவரை, கொழும்பு மத்திய தந்திக் கந்தோரில் (Central Telegraph Office) பணியாற்றினேன். அக்காலத்தில், கொழும்பு கோட்டையில் - 6 ஆவது சின்னப்பர் நடுநிலையத்தில் இயங்கிய, சர்வதேச

கத்தோலிக்க திரைப்பட நிறுவனத்தில் (O.C.I.C.) உறுப்பினரானேன். அருள்திரு ஏணஸ்ற் பொறுத்தொட்ட இந்த நிறுவனத்தின் தலைவராக இருந்தார். கலைத் திரைப்படங்களைக் காட்சிப் படுத்தல், சிங்கள மொழியில் திரைப்படப் பயிற்சி வகுப்புகளை நடத்துதல், சிறந்த இலங்கைத் திரைப்படங்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் ஆண்டு தோறும் விருது வழங்குதல் போன்றவற்றை இந்நிறுவனம் செய்துவந்தது. பிறநாட்டுத் திரைப்படங்களை மாதந்தோறும் அங்கு பார்த்தேன். அத்துடன், சிறந்த ஒளிப்பதிவாளரான அன்று ஜயமான்ன (ஹன்ச விலக் - அன்னத் தடாகம் - திரைப்பட ஒளிப்பதிவாளர்) நடத்திய திரைப்படப் பயிற்சி வகுப்பில், வீரகேசரியில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த கோ. கேதாரநாதனும் நானும் பங்குபற்றினோம்; ஆனால், ஒரு மாதம் கழிந்த பின், தமிழர் மீதான 1983 ஆடி இனவன்முறைக் கலவரம் ஏற்பட்டதில், நாங்கள் இருவரும் யாழ்ப்பாணம் திரும்பிவிட்டோம் ; எமது பயிற்சியும் அத்துடன் நின்றுபோனது!

யாழ்ப்பாணத்தில் இந்நிறுவனத்தின் கிளையொன்று, புனித பத்திரிசியார் கல்லூரி அதிபர் தலைமையில் இருந்தபோதும், அது சரியாகச் செயற்படாதமை எமது துரதிர்ஷ்டமே!

**

உலகெங்கும் செயற்பட்டுவரும் யேர்மன் கலாசார நிலையம் (கொதே இன்ஸ்ரிரியூட்), கொழும்பு - 7 இல், கிரகரீஸ் வீதியில் உள்ளது. இதேகாலகட்டத்தில் அங்கும் நான் உறுப்பினரானேன். மாதந்தோறும் மூன்று யேர்மன் திரைப்படங்களைப் பார்க்க முடிந்தது; அத்துடன் வருடந்தோறும் மூன்று நான்கு திரைப்பட விழாக்கள் - வெவ்வேறு தலைப்புகளில் - ஒழுங்கு செய்யப்படும். அவ்விழாக்களின்போது சிறந்த யேர்மன் திரைப்பட நெறியாளர்கள் வருவார்கள் ; திரைப்படங்களை விளக்குவார்கள்; பார்வையாளர் அவர்களுடன் உரையாடலாம். இவ்வாறான விழாக்களின்போது சந்தித்த - றோல்வ் புஷ், ஹெல்மா சாண்டர்ஸ் பிராஹ்ம், நிக்கோ ஹொவ்மான் ஆகிய மூவரின் பெயர்கள் நினைவிலுள்ளன. றோல்வ் புஷ் ஓர் இடதுசாரி; யூதர்களுக்கெதிரான கொடுமைகள் பற்றியெல்லாம், திரைப்படங்களை உருவாக்கியுள்ளார். கேதாரநாதனும் நானும், அலை இதழுக்கான நேர்காணலுக்காக, அவருக்கு வசதியான நேரத்தைக் கேட்டோம்; அவர் சம்மதித்தார். 'கோல்பேஸ்' ஹொட்டேலில் ஒரு மாலைநேரம் சந்திப்பு நடைபெற்றது; கேதாரநாதன், ஓவியரான



associate member 166

MR. ATHANAS JESURASA,
48, SELF HELP HOUSING SCHEME,
GURUNAGAR, JAFFNA.

Date of Expiry 31.12.1981

Director

அவரது தம்பி கைலாசநாதன், நான் ஆகிய மூவரும் அவரைச் சந்தித்து நீண்ட நேரம் உரையாடினோம். உரையாடலின்போது நான் எடுத்த குறிப்புகளை வைத்து ஓர் கட்டுரையை எழுதி, அலை - 23 இல் வெளியிட்டேன்; அக்கட்டுரை, எனது திரையும் அரங்கும் : கலைவெளியில் ஒரு பயணம் நூலிலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. கொழும்பு ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில்கூட அவரைப்பற்றி விரிவான கட்டுரை எதுவும் வரவில்லை என்பது, இங்கு குறிக்கத் தக்கது!

யேர்மன் கலாசார நிலையத்தின் பணிப்பாளராயிருந்தவர் திரு பார்த் ஆவார். இவர் முன்னர் நீதிபதியாக இருந்து, கலாசாரச் செயற்பாடுகளின் மீதான ஆர்வம்காரணமாக அதனைத் துறந்து, இப்பதவியை ஏற்றவர். நீச்சல் வீரர் ஆழிக்குமரன் ஆனந்தனின் சகோதரியான - நாட்டியக் கலைஞர் - ரங்காவையே இவர் திருமணம் புரிந்துள்ளார்! திரைப்படங்களுக்கு வரும் பார்வையாளரை (சராசரியாக 15 பேர் வருவர்), கைகுலுக்கி வரவேற்கும் எளிமைப் பண்புள்ளவர். கதைக்கும்போது ஒருதடவை, எமது 'அலை' இதழில் யேர்மன் திரைப்படங்கள், கலைஞர்கள் பற்றிய விடயங்கள் பல வந்துள்ளமையைத் தெரிவித்தேன். பெர்லினிலுள்ள 'கொதே இன்ஸ்ரிரியூட்' தலைமையகத்தில் இடம்பெறச் செய்வதற்காக, அவற்றின் பிரதிகளைத் தந்துதவமாறு கேட்டார்; பின்னர் அவற்றை அவரிடம் சேர்ப்பித்தேன்!; நன்றி தெரிவித்தார்!

நீண்ட காலத்தின் பின்னர் - கடந்த ஆண்டு மாசி மாதத்திலிருந்து - யேர்மன் கலாசார நிலையத்தின் கிளையொன்று, கலம் என்னும் பெயரில், யாழ்ப்பாணத்தில் செயற்படத் தொடங்கியுள்ளமை மகிழ்ச்சிக்குரியது! ◆

முகநூல்
06.05.2021

சிங்கப்பூரில் சந்தியு



நான், எம். கே. குமார்.

நானும் மனைவியும் அவுஸ்திரேலியாவில் மூன்று கிழமைகள் தங்கிவிட்டு, பங்குனி 11 ஆம் திகதி மாலை விமானத்தில் பயணம்செய்து, சிங்கப்பூர் வந்தோம். அங்கு மனைவியின் அண்ணன் வீட்டில் ஒரு கிழமை தங்கி, 18 ஆம் திகதி காலை இலங்கைக்குத் திரும்புவது எமது திட்டமாக இருந்தது. சிங்கப்பூர் தமிழ் முரசு செய்தித்தாளில் நீண்ட காலமாகப் பணி புரியும் - நீர்கொழும்பைச் சேர்ந்த - லதா ஒரு கவிஞர் /

எழுத்தாளர் என்பதை அறிவேன்; அவரது பாம்புக் காட்டில் ஒரு தாழை கவிதைத் தொகுதி காலச்சுவடு வெளியீடாக வந்துள்ளது. அவுஸ்தி ரேலியாவில் தொலைபேசியில் கதைத்த முருகபுபதி, சிங்கப்பூரில் லதாவைச் சந்திக்கும்படியும் சொன்னார்; எனவே லதாவுடன் தொடர்புகொண்டேன். 17 ஆம் திகதி முற்பகல் பதினொரு மணியளவில், 'ஜெரோங் கிழக்கு' தொடருந்து நிலையத்தில் சந்திக்க (எனக்கு வசதி என்பதால்) முடிவானது. லதாவைச் சந்தித்து, அவர் அழைத்துச் சென்ற உணவகத்திலிருந்து, இலக்கியம் / அரசியல் / எழுத்தாளர் எனப் பலவற்றைப்பற்றிக் கதைத்தோம். தனது 'பாம்புக் காட்டில் ஒரு தாழை', 'யாருக்கும் இல்லாத பாலை' ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகளையும்; 'நான் கொலை செய்யும் பெண்கள்' சிறுகதைத் தொகுப்பையும் அன்புடன் தந்தார்; எனது 'பனிமழை', 'தூவானம்', 'நினைவுக் குறிப்புகள்' ஆகிய நூல்களை அவருக்குக் கொடுத்தேன். பிறகு, அங்கே மதிய உணவைச் சாப்பிடுகையில், தொலைபேசியில் அவர் குமார் என்பவரைத் தொடர்புகொண்டு நான் சிங்கப்பூரில் நிற்பதைச் சொன்னார்; அவர் மாலை நான் தங்கியுள்ள வீட்டில் என்னைச் சந்திப்பதாகத் தகவல் சொன்னார்; ஆனால் ஏனோ அவர் வரவில்லை. மறுநாள் காலை 8. 30 இற்கு எமது விமானப் பயணம்; எனவே புறப்பட்டு 5.30 மணிக்கு விமான நிலையத்தை அடைந்தோம். பல விமானப் பயணங்களை 'சிங்கப்பூர் எயார் லைன்ஸ்' ரத்துச்செய்துவிட்டது; பயணிகள் புதிதாகப் பதியவேண்டும் என்ற தகவலும் அங்கு அறிவிப்பாக இருந்தது. இலங்கைக்கு அன்றிரவு 10.10 மணிக்கு மட்டும் ஒரு விமானம் புறப்படுகிறது; அது இரவு (இலங்கை நேரம்) 11. 30 இற்குக் கொழும்பை அடையும். அன்று நள்ளிரவுடன் பண்டாரநாயக்கா சர்வதேச விமான நிலையம் மூடப்படுமென்று இலங்கை அரசாங்கம் ஏற்கெனவே அறிவித்திருந்தது. எனவே இரவுப் பயணத்துக்குப் பதிவுசெய்துவிட்டு, வீடு திரும்பினோம். பயணம் ரத்தானதைப் பற்றி குறுஞ்செய்தியில் லதாவுக்குத் தெரிவித்தேன். பதினொரு மணியளவில் எம். கே. குமார் எனத் தெரிவித்துக்கொண்டு ஓர் இளைஞர் வந்தார்; முன்னர் லதா குறிப்பிட்டவர் அவர்தான் என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன். சிரித்த முகத்துடன் ஆர்வத்துடன் கதைத்தார்; நண்பர்கள் இணைந்து வாசகர் அமைப்பொன்றில் செயற்படுவதாகச் சொன்னார். அவர் எழுதுகிறாரா எனக் கேட்டபோது "ஆம்" எனச் சொல்லி, தனது சிறுகதையொன்று 2008 அளவில் 'காலச்சுவடு' இதழின்

சிறுகதைப்போட்டியில் பரிசு பெற்றதாகவும் தெரிவித்தார்! எனக்கு ஆச்சரியமான செய்தி! சிங்கப்பூர் வாசகர் வட்ட சிறுகதைகளின் தொகுப்பான இடமும் இருப்பும் நூலில் தனது கதையும் இடம் பெற்றிருப்பதாகக் கூறி, நூற்பிரதியொன்றையும் அன்பளிப்பாகத் தந்தார்; என்னிடமிருந்த 'தூவானம்', 'நிழல்கள்' ஆகிய எனது நூல்களை அவருக்குக் கொடுத்தேன். சுமார் ஒன்றரை மணித்தியாலம்வரை பலவற்றையும் கதைத்தோம். இணையத்திலிருந்து பதிவிறக்கித் தனது திறன்பேசியில் சேமித்திருந்த - நான் மொழியாக்கம் செய்த - அன்னா அக்மதோவாவின் கவிதைகளைக் காட்டினார். பிறகு, அவர் குறிப்பிட்ட எனது மொழியாக்கங்கள் இரண்டை என்னை வாசிக்கும் படி கேட்டு, திறன்பேசியில் பதிவு செய்தார். தனது முகநூல் பக்கத்தில், இந்தச் சந்திப்பைப்பற்றி அவர் எழுதியிருப்பதைக் கண்டேன். அவரது அன்புக்கு நன்றி தெரிவித்து அவரது பதிவை இங்கு பகிர்ந்துகொள்கிறேன்! ♦

முகநூல்
 22.03.2020

கி. ராஜநாராயணனுக்கு அஞ்சலி!



அண்மையில் மறைந்த எழுத்தாளர் கி. ராஜநாராயணன், பலரையும் போல என்னையும் கவர்ந்த ஓர் எழுத்தாளர். அவரது 'கதவு' சிறுகதையை அறுபதுகளில் வாசித்துள்ளேன். பிறகு வாசகர் வட்டம் வெளியீடான அறுசுவை (1968) குறுநாவல் தொகுதியில், அவரது கிடை குறுநாவலை இரசித்துப் படித்தேன் (பிந்திய காலத்தில் - 2003 இல் - இதனை ஒருத்தி என்ற பெயரில், சிறப்பான திரைப்படமாக அம்ஷன் குமார்

உருவாக்கினார்; அதுபற்றிய என் கட்டுரை, எனது நிழல்கள் நூலில் உள்ளது!). வாசகர் வட்டம் வெளியீடான கோபல்ல கிராமம் (1976) நாவலையும் அப்போதே வாசித்துவிட்டேன். இவற்றால் அவர் எனக்குப் பிடித்த எழுத்தாளர் ஆனார்! நண்பர் பத்மநாப ஐயருக்கு கி. ராஜநாராயணன் உட்பட, தமிழகக் கலை இலக்கியவாதிகள் பலருடன் கடிதத் தொடர்பிருந்தது. 1982 பங்குனியில் அவர் தமிழகப் பயணம் மேற்கொண்டபோது, நானும் து. குலசிங்கமும் அவருடன் இணைந்துகொண்டோம்.

ஒரு மாதப் பயணத்தில் பல இடங்களுக்கும் சென்று இலக்கியக்காரர் பலரைச் சந்தித்தோம். ஒரு நாள் கோவில்பட்டிக்குச் சென்றோம்; அங்கிருந்து இடைசெவல் கிராமம் சென்று ராஜநாராயணனைச் சந்திப்பது, ஐயரின் திட்டம். கோவில்பட்டி சென்றபோது, ஓரிடத்தில் இடைசெவல் செல்வதுபற்றி யாரிடமோ அவர் விசாரித்துக்கொண்டிருந்தார். அண்மையிலுள்ள சிறிய அலுவலகத்தின் முன்னால் வரிசையில் பலர் கூட்டமாக நின்றிருந்தனர். அதில் ஒருவர் ராஜநாராயணனைப் போலிருந்தார் (ஏற்கெனவே அவரது ஒளிப்படங்களைப் பார்த்துள்ளேன்). ஐயரிடம் இதனைச் சொல்லி, வரிசைக்குப் போய் அவருடன் ஐயர் கதைத்தபோது, அவர் ராஜநாராயணன்தான் என்பது உறுதியானது; மின் கட்டணம் செலுத்துவதற்கான வரிசை அது. உடனே எம்முடன் அவர் வந்தார் ; இடைசெவல் செல்வதுபற்றி ஐயர் சொன்னபோது, அங்கு விசேஷமாக ஒன்றுமில்லை - இங்கேயே சந்திக்கலாமென்று சொல்லி, ஒரு லொட்ஜுக்குக் கூட்டிப்போனார்; கொஞ்ச நேரம் கழித்து அவருக்குத் தெரிந்த - இலக்கிய ஆர்வம்கொண்ட - இளைஞர் சிலரும் அங்கு வந்தனர். ஜோதி விநாயகம், உதயசங்கர், மாரி, முருகன் ஆகியோரின் பெயர்கள் நினைவிலுள்ளன. இலக்கிய விடயங்களைப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். வெளியே சென்று வருவதாகக் கூறிச்சென்றவர் - சிறிது நேரம் கழித்துத் திரும்பி, அன்று மாலைவரை எம்முடனேயே தங்கினார். இலக்கியம் முதல் இலங்கை பற்றிய விடயங்களைக் கதைத்தோம். கிழக்கு மாகாணம் - காரைதீவைச் சேர்ந்தவர் தட்சிணாமூர்த்தி (தற்போது மொழியாக்க வேலைகளில் 'திரிவேணி சங்கமம்' என அறியப்படுபவர்.); இவர் ராஜநாராயணனின் எழுத்துகளில் ஈடுபாடுள்ளவர். அவர் என்னிடம் தந்துவிட்ட கடிதத்தை, ராஜநாராயணனிடம் சேர்ப்பித்தேன். அவருடன் உரையாடியதை ஒரு நேர்காணல் குறிப்புப் போல்



வ-இ : கி. ராஜநாராயணன், நான், க. பஞ்சாங்கம்

எழுதிவைத்திருந்தேன்; ஊர் திரும்பிய பின் அந்தக் குறிப்புக் கொப்பி எங்கோ தவறிவிட்டதால், இதுவரை அச்சந்திப்புப் பதியப் படாததில், எனக்கு ஏமாற்றமே! முன்னர் நெருக்கடிக் காலத்திலும் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இயங்கியவர், பின்னர் அதிலிருந்து விலகியது ஏன் என்று கேட்டேன். “தேன்கூட்டிலிருந்து தேனீக்கள் விலகிச் செல்வது ஏன்” என்று, ஒரு கேள்வியையே பதிலாகச் சொன்னது மட்டும், நினைவிலுள்ளது!

2002 இல், நானும் மனைவியும் தமிழகச் சுற்றுலா சென்றோம். நாகர்கோவிலில் சுந்தர ராமசாமி வீட்டில் ஒருகிழமை தங்கியிருந்து, நேரே பாண்டிச்சேரி சென்றோம்; தங்குமிட வசதிகளை ரவிக்குமார் ஒழுங்குசெய்திருந்தார். ஒரு நாள் தனது வீட்டில், இலக்கியவாதிகளுடனான சந்திப்பொன்றை எனக்காக அவர் ஒழுங்குசெய்தார். பஞ்சாங்கம் போன்றவர்களுடன் கி. ராஜ நாராயணனும் அச்சந்திப்புக்கு வந்தார்; அவரை இரண்டாவது தடவையாக அங்குதான் சந்தித்தேன். அக்கறையுடன் விசாரித்தார்; கோவில்பட்டிச் சந்திப்பையும் நினைவுகூர்ந்தார். அவரது பல நூல்கள் பிற்காலத்தில் வந்திருப்பதை அறிகிறேன்; ஆனால் பல வற்றைப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. வாசிப்பு நேரமும் குறைந்துவிட்டது; ஆனாலும், ஏற்கெனவே என்னிடமுள்ள ராஜநாராயணியம் நூலையாவது அடுத்து வாசிக்கவேண்டுமென, முடிவு செய்துள்ளேன்.

மதிப்புக்குரிய எழுத்தாளரான அவருக்கு, எனது இறுதி அஞ்சலி! ◆

முகநூல்
23.05.2021